LUCINDA RILEY
CELE ȘAPTE SURORI
SORA FURTUNĂ
POVESTEA LUI ALLY
Autoarea bestsellerurilor
Secretul orhideei,
Secretul Helenei și
Trandafirul nopții
blue MOON

Sora furtună. Povestea lui Ally

Lucinda Riley

2019

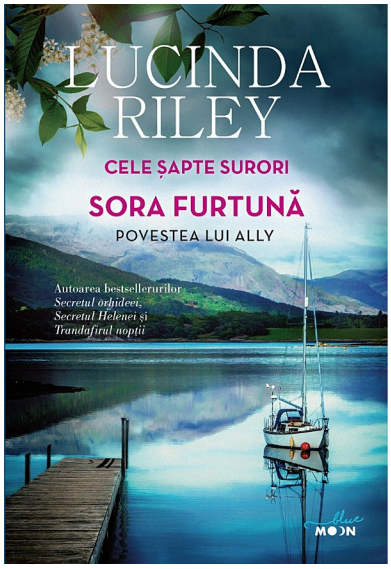

blue MOON

LUCINDA RILEY

CELE ȘAPTE SURORI

SORA FURTUNĂ

POVESTEA LUI ALLY

Traducere din limba engleză
GABRIELA TĂNASE

LITERA®
București
2019

Storm Sister
Lucinda Riley
Copyright © 2015 Lucinda Riley
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
Ne puteți vizita pe

Sora furtună. Povestea lui Ally
Lucinda Riley
Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Monica Nedelcu, Monica Grecu
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru
Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Riley, Lucinda
Sora furtună. Povestea lui Ally / Lucinda Riley;
trad. din lb. engleză: Gabriela Tănase – București: Litera, 2019
ISBN 978-606-33-4613-2
ISBN EPUB 978-606-33-4689-7
I. Tănase, Gabriela (trad.)
821.111

Pentru Susan Moss, sora mea de suflet

Distribuție personaje

ATLANTIS

Pa Salt – tatăl adoptiv al fetelor (decedat)

Marina (Ma) – guvernanta lor

Claudia – menajera casei

Georg Hoffman – avocatul lui Pa Salt

Christian – pilotul șalupei

SURORILE D'APLIèSE

Maia

Ally (Alcyone)

Star (Asterope)

CeCe (Celaeno)

Tiggy (Taygete)

Electra

Merope (absentă)

Ally. Iunie 2007. „Dimineața devreme“

Capitolul 1. Marea Egee

Nu voi uita niciodată locul în care mă aflam și nici ce făceam când a căzut trăsnetul peste mine – am aflat că-mi murise tatăl.

Eram lungită, goală, pe puntea iahtului Neptune, cu mâna protectoare a lui Theo pe pântecul meu. Plaja aurie a insulei din fața noastră, cuibărită printre stânci, licărea solitară în lumina soarelui. Apa turcoaz, ca de cristal, se încrețea ușor într-o mișcare lenește, iar micile valuri se prelingeau pe mal, crestele lor înspumate arătând de la distanță precum suprafața elegant încrețită a unui cappuccino.

Liniștește-te! îndemnam marea în gând, dorindu-mi același lucru și pentru mine.

Cu o seară înainte, la apus, aruncasem ancora în golfulețul de pe mica insulă Macheres. Apoi am coborât pe mal, cu două cutii frigorifice în mâini. Una, plină cu pește proaspăt și sardine prinse de Theo mai devreme, alta, cu sticle de vin și apă. Mi-am depus povara pe nisip, gâfâind din greu, iar Theo m-a sărutat jucăuș pe nas.

– Ca doi naufragiați pe propria noastră insulă pustie, mi-a spus, zâmbind, și a deschis larg brațele, de parcă voia să strângă la piept tot acel loc idilic. Mă duc să caut lemne de foc, ca să frigem peștele!

L-am urmărit cu privirea cum se îndrepta spre stâncile din jurul golfului, presărate cu tufe, unde putea să găsească niște crengi uscate. Dat fiind că era un navigator de înaltă clasă, silueta lui fragilă te putea induce în eroare. În comparație cu alți membri ai echipajelor din care făcusem parte, toți cu mușchi proeminenți, de Tarzani în junglă, se putea spune că Theo avea un aspect firav. Mersul lui, cu un ușor șchiopătat, îmi atrăsese de îndată atenția. După aceea aflasem că își fracturase glezna în copilărie, căzând dintr-un copac, și, din păcate, osul nu se sudase bine la loc.

– Presupun că ăsta-i unul dintre motivele pentru care am fost sortit să-mi petrec viața pe mare. Când navighez, nimeni nu-și dă seama cât de ridicol arăt pe uscat, glumea el.

Am fript peștele și, pe urmă, ne-am iubit sub stele. Dimineața următoare era ultima pe care aveam s-o petrecem împreună, la bord. Și, anterior clipei în care hotărâsem să reiau contactul cu lumea activându-mi telefonul mobil, o pace perfectă mi se așternuse în suflet. Pentru ca, brusc, să fiu aruncată în fundul iadului și să simt că îmi fusese spulberată toată viața. Prin mintea golită de șoc mi se mai rotea un singur gând: miracolul relației cu Theo și cum am ajuns împreună în acest loc magnific...

Ne-am cunoscut în urmă cu un an și ceva, la Regata Heineken din St. Maarten, în Caraibe. Echipajul învingător sărbătorea victoria cu un dineu și, atunci, am descoperit intrigată că Theo Falys-Kings era căpitanul. O celebritate în lumea regatelor, după ce condusese mai multe echipaje spre victorie în ultimii cinci ani, mai multe decât oricare alt căpitan.

– Nu arată deloc așa cum îmi imaginam, i-am șoptit lui Rob Bellamy, un vechi camarad din echipa națională a Elveției. Pare un tocilar, cu ochelarii ăia cu ramă groasă. Iar, după ce l-am văzut îndreptându-se spre o altă masă, am adăugat: Și cât de ciudat se mișcă!

– Cu siguranță că nu seamănă cu portretul unui vajnic marinar, călit de valuri și ars de soare, mi-a spus Rob. Dar, Al, omul e un geniu. Are un al șaselea simț pe apă și, dacă m-ar prinde furtuna pe mare, în nimeni n-aș avea o încredere mai deplină.

Mai târziu, Rob mi-a făcut cunoștință cu Theo, iar ochii acestuia, verzi-căprui, au devenit gânditori atunci când mi-a strâns mâna.

– Așadar, tu ești faimoasa Al D'Aplièse!

Vorbea cu accent britanic și avea o voce caldă, fermă.

– Da, pentru ultima parte, i-am zis, stânjenită de compliment, dar cred că tu ești cel faimos aici. Încercând din răsputeri să nu mă fâstâcesc sub privirea lui scrutătoare, am văzut că zâmbește. Și ce-i de râs?

– Sincer să fiu, nu mă așteptam să dau de tine.

– Ce vrei să spui?

Atenția lui Theo a fost atrasă de un fotograf venit să imortalizeze întreg echipajul, așa că n-am reușit să aflu ce dorise să-mi spună, de fapt.

După aceea, ori de câte ori ne întâlneam cu ocazia unor evenimente legate de diferite regate, la care fuseserăm amândoi invitați, nu-mi mai puteam lua privirea de la el. Emana o energie deosebită și avea un surâs foarte plăcut, în contrast cu aspectul lui general rezervat. Și toată lumea se înghesuia să-i fie aproape. Dacă era un eveniment oficial, venea îmbrăcat cu un sacou mototolit, de in, din respect față de protocol și de sponsorii competiției, însă vechii lui pantofi sport și părul șaten, zburlit îl făceau să arate ca și cum de abia coborâse pe uscat.

În acele puține ocazii mi se părea că dansam unul în jurul celuilalt. Privirile ni se întâlneau tot mai des, dar Theo nu încerca să reia prima noastră conversație. De abia cu șase săptămâni în urmă, după ce obținusem victoria în Antigua și sărbătoream cu tot echipajul, la Lord Nelson Ball, am simțit o bătaie pe umăr.

– Bravo, Al! m-a felicitat el.

– Mulțumesc!

Eram satisfăcută pentru că, în premieră, reușiserăm să-l întrecem.

– Am auzit numai lucruri bune despre tine, Al. Ce zici, vrei să faci parte din echipajul meu la Regata Cicladelor din iunie?

Primisem deja o altă ofertă, fără să dau însă un răspuns. Theo a observat ezitarea mea.

– Te-ai angajat deja?

– Provizoriu.

– Uite ce-i, poftim cartea mea de vizită! Gândește-te bine și anunță-mă până la sfârșitul săptămânii! Mărturisesc că prezența ta la bord mi-ar prinde bine.

– Mulțumesc, i-am răspuns și m-am decis pe loc. Cine naiba ar respinge propunerea celui supranumit „Regele mărilor“? Și, apropo, de ce mi-ai spus ultima dată că nu te așteptai să arăt așa?

A făcut o pauză, apoi m-a studiat puțin.

– Pentru că nu te cunoscusem până atunci în persoană. Auzisem doar frânturi de conversație legate de talentele tale de navigator. Și, așa cum am spus, am fost surprins să văd cum arăți tu în carne și oase. Noapte bună, Al!

În drum spre micul han din portul St. John, unde aveam o cameră, am sucit pe față și pe dos cele spuse de el. Scăldată de briza parfumată, mă întrebam ce mă fascina atât de mult la Theo. Lumina felinarelor accentua culorile vesele ale caselor și, din depărtare, se auzea un zumzet plăcut de voci, revărsându-se din baruri și cafenele. Însă nimic nu se compara cu entuziasmul stârnit de trofeul primit și, mai ales, de oferta făcută de Theo Falys-Kings.

Imediat după ce am tras ușa în urma mea, am deschis laptopul și am scris un e-mail prin care-i acceptam oferta. Înainte să-l trimit, am făcut un duș, l-am recitit și am simțit cum roșeam toată, dându-mi seama cât de nerăbdătoare păream. L-am salvat în folderul de ciorne, cu gând să-l expediez peste câteva zile, și m-am întins pe pat, flexându-mi brațele care mă dureau îngrozitor după competiția strânsă din acea dimineață.

Ei bine, Al, mi-am spus, zâmbind, viitoarea ta regată va fi una strașnic de interesantă.

Am expediat e-mailul, iar Theo m-a contactat imediat, spunându-mi cât era de mulțumit că răspunsul meu fusese afirmativ. Pe urmă, cu numai două săptămâni în urmă, mă trezisem trepidând toată în momentul în care urcam la bordul iahtului Hanse 540, ancorat în portul Naxos, ca să încep antrenamentul pentru Regata Cicladelor.

Competiția nu era extrem de solicitantă, având în vedere că, alături de câțiva navigatori serioși, participau și tot felul de entuziaști de weekend, cu toții – încântați de ideea că aveau să petreacă opt zile fabuloase pe mare, navigând printre câteva dintre cele mai frumoase insule de pe

Pământ. Iar echipajul nostru, foarte experimentat, nu putea în nici un caz să piardă.

Era un fapt bine-cunoscut acela că Theo prefera să angajeze tineri pentru echipajele lui. Amicul meu Rob Bellamy și cu mine, amândoi în vârstă de treizeci de ani, eram seniori în comparație cu ceilalți. Mai auzisem că Theo țintea talente incipiente, ca să prevină instalarea unor obiceiuri dăunătoare. Ceilalți șase membri aveau numai douăzeci și ceva de ani. Printre ei se aflau Guy, un englez ursuz, Tim, un australian rezervat, și Mick – pe jumătate german, pe jumătate grec, care cunoștea Marea Egee ca-n palmă.

Deși doream mult să lucrez cu Theo, n-aș spune că m-am aruncat cu capul înainte; m-am pregătit temeinic, adunând informații despre el de pe internet și de la cei cu care navigase în trecut.

Am aflat că era cetățean britanic, că studiase la Oxford, de unde și accentul lui specific, deși profilul de pe internet arăta că avea cetățenie americană și că fusese căpitan al echipajului Universității Yale, cu numeroase victorii la activ. Un amic îmi spusese că provenea dintr-o familie bogată, iar altul – că n-avea nici după ce bea apă și că locuia pe o barcă.

Un perfecționist care îi controlează cu mână de fier pe cei din jur, greu de mulțumit, muncește până cade lat, misogin… ultima caracterizare venea din partea unei fete care afirma că fusese tratată prost la bordul iahtului său, făcându-mă să cad pe gânduri. Însă, în final, cu toții spuneau că era, categoric, cel mai bun căpitan cu care avuseseră de-a face vreodată.

În prima zi la bord, am început să înțeleg de ce Theo le inspira atât de mult respect tuturor. În viața mea pe mare mă obișnuisem cu urletele căpitanilor care te potopeau cu instrucțiuni și se stropșeau la toți cei din jur, ca niște bucătari-șefi cuprinși de isterie. Înțelegerea de care dădea dovadă Theo era o revelație pentru mine. Vorbea puțin în timp ce ne punea la treabă, supraveghindu-ne de la distanță. La sfârșitul zilei ne adunam în jurul lui, ascultând atenți cum scotea în evidență punctele tari și pe cele slabe, fără să ridice vocea. În mod clar nu-i scăpa nimic și, datorită

autorității pe care o exercita, puneam mare preț pe absolut tot ce ne spunea.

– Și, apropo, Guy, în timpul competiției nici vorbă de țigară, adăugase odată, zâmbind ușor.

Bietul Guy se făcuse roșu tot, până la rădăcina părului său blond.

– Omul ăsta are ochi și-n ceafă, mormăise supărat, în timp ce coboram de pe vas ca să facem un duș și să ne schimbăm pentru cină.

În acea primă seară mă simțeam fericită că luasem decizia să fac parte din echipajul acesta. Am coborât cu toții în portul Naxos, vegheat de un vechi castel luminat feeric și cocoțat pe stâncile de deasupra satului, urmând tot felul de alei întortocheate ce șerpuiau printre casele proaspăt văruite. Restaurantele de pe mal erau pline de marinari și de turiști care înfulecau cu poftă fructe de mare proaspete, dând apoi pe gât o grămadă de pahare de uzo. Pe o străduță laterală am găsit un restaurant de familie, cu scaune vechi de lemn și farfurii desperecheate. După o zi lungă și istovitoare la bord, mâncarea gătită în casă era un bonus, căci aerul sărat ne făcuse poftă de mâncare.

Băieții s-au holbat la mine atunci când mi-am pus în farfurie o porție zdravănă de musaca, și încă una de orez.

– Vreo problemă? Sau n-ați mai văzut niciodată o femeie mâncând?! i-am întrebat ironic, întinzându-mă după încă o bucată de lipie caldă.

Theo făcea câte un comentariu sec din când în când. După cină s-a ridicat și a plecat imediat, fără să se alăture grupului animat de la bar. L-am urmat în scurt timp. După atâția ani pe mare învățasem că nu era cazul să mai zăbovesc prin preajma băieților încinși de băutură la căderea serii.

În următoarele câteva zile, sub privirea atentă a ochilor verzi ai lui Theo, am început să funcționăm ca o echipă sudată, iar admirația mea față de metodele lui a crescut pe măsură. În a treia seară petrecută la Naxos, fiind obosită rău după o zi epuizantă sub soarele nemilos, m-am ridicat prima de la masă.

– Băieți, eu plec!

– Și eu. Noapte bună! Și fără excese în seara asta! a adăugat Theo, urmându-mă afară din restaurant. Pot să te însoțesc? m-a întrebat, când am ajuns în stradă.

– Da, sigur că da.

Dintr-odată am realizat că, pentru prima oară, rămăsesem singură cu el.

Ne-am înapoiat la pensiunea în care eram cazați, mergând pe străzile acoperite cu piatră cubică și mărginite de case mici, albe, cu uși și cercevele vopsite în albastru, arătând ca niște miniaturi în lumina lunii. Încordată, mă străduiam să fac conversație, însă Theo mormăia doar un „da“ sau „nu“, iar dispoziția lui taciturnă începea să mă irite.

Când am ajuns în holul pensiunii, s-a întors dintr-odată spre mine.

– Al, realmente ai instincte de navigator. Ești de departe mai bună decât mulți alții din echipaj. Cine te-a învățat meșteșugul?

– Tatăl meu, i-am răspuns, plăcut surprinsă de compliment. De când eram de-o șchioapă mă lua cu el la bordul iahtului, pe Lacul Geneva.

– A, Geneva! Asta explică accentul tău franțuzesc.

Mă pregăteam pentru o remarcă de genul „Spune-mi ceva sexy în franceză“ care urma de obicei în acest punct, dar de data asta nu s-a întâmplat.

– Ei bine, cred că tatăl tău e un navigator foarte iscusit – se vede asta după tine.

– Mulțumesc! i-am răspuns, dezarmată.

– Cum te simți să fii singura femeie de la bord? Deși sunt sigur că ai mai fost în astfel de situații, a adăugat, grăbit.

– Sinceră să fiu, nu m-am gândit la asta.

Mă privea curios prin ochelarii lui cu rame groase de baga.

– Nu-mi vine să cred. Mi se pare că, uneori, faci eforturi ca să te autodepășești și atunci comiți erori. Îți sugerez să te relaxezi mai mult și

să te porți ca atare. Noapte bună!

Mi-a zâmbit, apoi a urcat scara acoperită cu plăci de gresie, îndreptându-se spre camera lui.

În noaptea aceea, lungită pe patul îngust, parcă simțeam cum cearșafurile albe, apretate îmi zgâriau pielea, iar obrajii îmi ardeau în timp ce răsuceam în minte criticile lui. De ce aș fi fost eu de vină că femeile erau o raritate în domeniu – sau, așa cum ar fi spus unii dintre camarazii mei – o noutate, și cine se credea a fi acest Theo Falys-Kings? Un psiholog care, neinvitat, citea gândurile oamenilor?

Fusesem mereu de părere că mă descurcam bine într-o lume dominată de bărbați și făcusem față cu brio la aluziile și chiar loviturile lor sub centură. Ridicasem un zid inviolabil în jurul meu, trăgând o linie despărțitoare între Ally cea de acasă și Al, navigator la bord. Da, îmi era de multe ori greu și învățasem să-mi țin gura, mai ales atunci când comentariile erau misogine și abundau în bancuri nesărate cu blonde proaste. Încercam să le evit răsucind cât mai strâns grămada de bucle blond-roșcate într-o coadă de cal și renunțând la orice fel de machiaj. Mai mult decât atât, trudeam din greu, cot la cot cu bărbații de la bord – poate și pentru că mă enerva toată situația.

În plus, în timpul insomniilor, îmi aminteam de multe ori că tatăl meu îmi spusese că oamenii sunt deranjați de observațiile cu caracter personal și datorită faptului că în ele există întotdeauna un sâmbure de adevăr. Iar, pe măsură ce orele se scurgeau, începeam să accept faptul că Theo avusese, probabil, dreptate. Nu mă purtam natural.

A doua seară, Theo m-a însoțit din nou în drum spre pensiune. Deși nu avea o statură impresionantă, reușea să mă intimideze și, cu surprindere, mi-am dat seama că mă poticneam în cuvinte. Pe când mă străduiam să-i explic dualitatea personalității mele, l-am văzut că mă asculta atent.

– Ei bine, tatăl meu – pe ale cărui păreri nu pun cine știe ce preț – mi-a spus odată că femeile ar conduce lumea dacă și-ar folosi atuurile în loc să încerce să-i imite pe bărbați. Poate că asta ar trebui să faci și tu.

– E ușor pentru un bărbat să spună așa ceva, dar mă întreb dacă tatăl tău a lucrat vreodată într-un mediu complet feminin. S-ar fi purtat natural într-o astfel de situație? l-am contrazis, urzicată că mă trata oarecum de sus.

– Corect, mi-a acceptat argumentul. Ei bine, poate că ar fi de ajutor dacă ți-aș spune Ally, ți se potrivește mai bine decât Al. Ești de acord?

Înainte să-i pot răspunde, s-a oprit brusc pe strada care mărginea portul pitoresc ce se întindea mai jos, unde mici bărci pescărești se legănau printre iahturi și vase de croazieră mari și elegante. Se auzea doar zgomotul valurilor care se spărgeau lin la mal. L-am văzut uitându-se în sus și adulmecând aerul – o încercare de-a afla cum avea să fie vremea a doua zi. Gestul ăsta îl văzusem numai la bătrânii lupi de mare. M-a pufnit râsul, imaginându-mi-l pe Theo ca pe o morsă sură, cu nasul ridicat în vânt ca să detecteze vreo urmă de furtună.

S-a întors nedumerit către mine.

– Ce-i de râs?

– Nimic. Și, dacă te ajută la ceva, poți să-mi spui Ally.

– Mersi! Hai să mergem la culcare! Pentru mâine plănuiesc niște manevre mai dificile.

Din nou, în cursul nopții, mi-au umblat prin minte cuvintele lui. Ciudat, pentru că de obicei adormeam buștean, mai ales în perioada în care luam parte la vreo competiție.

Și, în loc ca sfatul lui Theo să mă ajute, în următoarele câteva zile am făcut nenumărate greșeli prostești, de parcă eram o începătoare. Mi-am dat singură o grămadă de șuturi; deși camarazii mă tachinau, din partea lui Theo n-a venit nici un comentariu acid.

În a cincea seară, fiindcă mă simțeam oribil de stânjenită și confuză din cauza prestației mele slabe, am preferat să nu mă duc la cină cu ei. M-am așezat, în schimb, pe mica terasă a pensiunii, unde am mâncat pâine cu telemea și măsline aduse de proprietăreasă. Mi-am înecat amarul în vinul roșu, aspru, turnat de ea, și, după mai multe pahare, eram deja amețită și

plină de compasiune față de mine însămi. Tocmai mă ridicam, nesigură, de la masă, când l-am văzut pe Theo făcându-și apariția pe terasă.

– Te simți bine? m-a întrebat, potrivindu-și ochelarii pe nas ca să mă vadă mai limpede.

Încercam să-i deslușesc figura, în mod inexplicabil neclară.

– Da, i-am răspuns, lăsându-mă să cad pe scaun pentru că mă apucase amețeala.

– Am fost cu toții îngrijorați când n-ai apărut la masă. Ți-e rău?

– Nu. Simțeam cum mi se ridica stomacul în gât. Sunt bine.

– Spune-mi dacă nu te simți bine și jur să nu mă supăr. Pot să mă așez?

Nu i-am răspuns. De fapt nici nu puteam, pentru că încercam din răsputeri să-mi stăpânesc greața teribilă. S-a așezat, oricum, pe un scaun de plastic din apropiere.

– Ce probleme ai?

– Nu-i nimic.

– Ally, ești verde la față. Ești sigură că nu te-ai îmbolnăvit?

– Eu… scuză-mă!

M-am ridicat brusc și, clătinându-mă, am ajuns la zidul scund ce împrejmuia terasa, m-am aplecat peste el și am vomat pe pavajul de dedesubt.

– Biata de tine! Mi-a prins ferm talia în mâini. Nu ți-e bine deloc. Te ajut să urci în cameră. Ce număr are?

– Mi-e… foarte bine, am murmurat prostește, oripilată de cele întâmplate.

Și asta – în fața lui Theo Falys-Kings, pe care doream cu disperare să-l impresionez. Una peste alta, nu se putea ceva mai rău decât asta.

– Haide!

Mi-a pus brațul pe după gâtul lui și m-a ajutat s-o iau din loc sub privirile dezgustate ale celor prezenți.

Ajunsă în cameră, am mai vomat de câteva ori, dar măcar eram în baia mea. De fiecare dată când ieșeam, îl vedeam pe Theo gata să-mi dea o mână de ajutor.

– Ei, am mormăit, până dimineață voi fi mai bine.

– Asta spui de două ore.

Theo mi-a tamponat fruntea transpirată cu un prosop umed, răcoros.

– Du-te la culcare! l-am îndemnat, încă amețită. Mă simt mai bine acum. Trebuie să dorm.

– Mai stau puțin și plec.

– Îți mulțumesc că ai grijă de mine, am șoptit în timp ce mi se închideau ochii.

– E OK, Ally!

Și, în timp ce aproape aținisem, plutind între lumea reală și vis, i-am zâmbit.

– Cred că te iubesc, m-am auzit spunând, și imediat n-am mai știut de mine.

M-am trezit a doua zi dimineață tremurând, dar în mod clar mă simțeam mai bine. Când am coborât din pat, am dat de Theo care luase cea de-a doua pernă de pe pat și se încolăcise pe podea. Dormea dus. După ce am închis ușa băii, m-am așezat pe marginea căzii, amintindu-mi ce-i spusesem – Doamne, era oare adevărat?

Cred că te iubesc.

De unde naiba veniseră acele cuvinte? Sau am visat? Îmi fusese atât de rău încât poate că halucinasem. Doamne, sper din inimă să fie așa, mi-am zis, cu capul în mâini. Dar… dacă nu era adevărat, cum de mi le aminteam atât de clar? Sigur că vorbele erau ridicol de neadevărate, însă poate că, acum,

Theo avea convingerea că eram moartă după el. Ceea ce desigur că era o mare prostie.

După un timp, am ieșit sfioasă din baie și am văzut că Theo era pe punctul să tragă ușa după el. N-am putut să-l privesc în ochi atunci când mi-a spus că se duce să facă un duș și că vine în zece minute ca să luăm micul dejun.

– Theo, du-te singur! Nu vreau să risc.

– Ally, trebuie să mănânci ceva. Dacă ți se face rău din nou, nu ai ce căuta la bord. Știi regula.

– OK! i-am răspuns.

Mă simțeam groaznic. După ce a plecat, aș fi vrut din toată inima să devin invizibilă. Niciodată în viața mea nu-mi dorisem mai mult să dispar de pe fața pământului.

Peste cincisprezece minute coboram amândoi pe terasă. Ceilalți membri ai echipajului ne priveau cu zâmbete atotștiutoare întipărite pe fețe. Aș fi vrut să le trag, pe rând, câte un pumn drept în nas.

– Ally a pățit-o din cauza unui microb la stomac, i-a anunțat Theo. Dar, după cum arăți, Rob, aș zice că nici tu n-ai dormit prea bine.

Ceilalți se hlizeau acum cu ochii la Rob, iar Theo a început să ne explice, calm, manevrele plănuite pentru ziua aceea...

Tăceam, recunoscătoare pentru că schimbase subiectul, dar eram, totodată, conștientă de ceea ce le trecea prin minte celorlalți. Și, culmea, greșeau în totalitate. Jurasem să nu mă culc niciodată cu un camarad, știind prea bine cât de repede circulă bârfele în lumea destul de mică a iahtingului. Iar acum, pe nepusă masă, mă trezeam într-o astfel de situație.

Măcar stomacul meu era în regulă și mi s-a permis să urc la bord. Din acel moment am făcut tot ce-mi stătea în putință ca să le fie tuturor clar – mai ales lui – că nu exista nimic între noi. În timpul manevrelor m-am ținut cât mai departe posibil de Theo Falys-Kings și i-am răspuns numai monosilabic. Iar seara, după ce am terminat de mâncat, am strâns din dinți și am rămas alături de grup atunci când el s-a ridicat să plece.

Pentru că, îmi tot repetam, categoric nu-l iubeam. Și nici nu doream ca ceilalți să creadă că ar fi fost posibil așa ceva. Dar, în pofida tuturor sforțărilor mele, mi-am dat seama că nici măcar eu nu eram convinsă de asta. Mă trezeam că îl fixam cu privirea atunci când mi se părea că nu se uita la mine. Îi admiram calmul, modul echilibrat în care îi trata pe membrii echipajului și comentariile inteligente care ne făceau să lucrăm mai bine în echipă. Ca și faptul că, deși slab, avea un trup cu mușchi tari, pe care-i ghiceai pe sub haine. Și, de cele mai multe ori, dovedea că era cel mai puternic și mai bine antrenat dintre noi toți.

Ori de câte ori mintea mi-o lua razna în acea direcție, făceam tot ce puteam ca s-o țin în frâu... Dintr-odată am remarcat că Theo stătea mult timp fără cămașă pe el. Sigur că era o zi extrem de caldă, dar chiar trebuia să studieze dezbrăcat, pe hărți, itinerariul regatei?!

– Ai nevoie de ceva, Ally? m-a întrebat odată, când s-a întors pe neașteptate și a descoperit că mă uitam la el.

Nici măcar nu-mi aduc aminte ce am mormăit drept răspuns, întorcându-i spatele, cu fața roșie de rușine.

Mi se părea totuși un lucru bun că uitase de acea noapte împreună și începeam să mă conving că mărturisirea fusese, probabil, numai un vis de-al meu. Deși, pe de altă parte, îmi era clar că pățisem ceva irevocabil. Un lucru pe care, pentru prima oară în viață, nu puteam să-l controlez. Somnul meu sănătos devenise treptat de domeniul trecutului, pofta de mâncare aproape că-mi dispăruse și ea. Iar, când reușeam să ațipesc, aveam niște vise cu Theo de-mi ardeau obrajii când mă trezeam. Nu-i de mirare că mă purtam din ce în ce mai straniu cu el. În adolescență citeam cu plăcere povești de dragoste, dar preferam thrillerele, pentru că acțiunea lor mi se părea mai credibilă. Din păcate, trecând în revistă toate simptomele, indiciile mergeau într-o singură direcție. Începeam să fac o pasiune pentru Theo Falys-Kings.

În ultima seară de pregătiri Theo s-a ridicat de la masă după cină, ne-a spus că eram foarte bine pregătiți și că spera din toată inima că aveam să

câștigăm regata. După micul lui discurs tocmai mă pregăteam să plec spre pensiune, când ochii lui Theo s-au oprit asupra mea.

– Ally, vreau să discut ceva cu tine. Conform regulamentelor, trebuie să avem un membru al echipajului care să se ocupe de primul ajutor. Nu înseamnă mare lucru, doar un pic de birocrație și completarea unor formulare. Ai putea tu să faci asta?

Și mi-a făcut semn spre un dosar cu coperte de plastic.

– Nu știu absolut nimic despre primul ajutor. Și doar faptul că sunt femeie, am adăugat sfidător, pe când ne așezam la o masă mai departe de ceilalți, nu înseamnă că pot îngriji un bolnav mai bine decât colegii mei. De ce nu-i ceri lui Tim să facă asta, sau oricui altcuiva?

– Ally, taci, te rog! E doar un pretext. Uită-te aici! Theo mi-a făcut semn spre două foi albe pe care le-a scos din dosar. Iar acum, a continuat, dându-mi un pix, ca să nu le atragem atenția, hai să ne prefacem că discutăm sarcinile care îți revin. De fapt, vreau să discutăm despre ce mi-ai spus în noaptea când ți-a fost rău, că mă iubești. Știi, Ally, și eu te iubesc.

S-a oprit, iar eu îl priveam uluită, încercând să-mi dau seama dacă mă tachina sau nu, dar el se prefăcea foarte ocupat, cu capul vârât în hârtii.

– Îți propun să descoperim ce înseamnă asta pentru amândoi. Mâine îmi iau iahtul și plec într-un weekend prelungit. Aș vrea să te iau și pe tine. În sfârșit, a ridicat ochii spre mine. Vii?

Rămăsesem cu gura căscată, ca un pește pe uscat. Pur și simplu nu știam ce să-i răspund.

– Ally, spune da, pentru Dumnezeu! Sună cam prostește, dar simt că amândoi suntem în aceeași barcă. Și știm că există o legătură între noi încă de anul trecut, de când te-am văzut pentru prima dată. Sincer să fiu, din cele auzite despre tine mă așteptam la o namilă de fată, și am fost surprins că arăți așa, cu ochii mari, albaștri, și părul tău superb, care parcă-i desprins dintr-un tablou de Tițian. Recunosc că m-am simțit cu totul dezarmat.

– O! am exclamat, nefiind în stare să spun altceva.

– Așa că… Theo și-a dres vocea și mi-am dat seama cât era și el de nervos… hai să facem împreună ceea ce ne place mai mult, să navigăm pe mare și să vedem unde ajungem. Oricum, sunt sigur că îți va plăcea mult pe iahtul meu. E confortabil. Și rapid.

– Va mai fi și altcineva la bord…? l-am întrebat, recăpătându-mi vocea.

– Nu.

– Deci tu ai să fii căpitanul, iar eu – tot echipajul?

– Da, dar promit să nu te pun să te cațări pe catarg și nici să stai ghemuită o noapte întreagă în vârful lui. Mi-a zâmbit, cu ochii verzi plini de căldură. Ally, te rog, spune-mi că vii!

– OK! am răspuns.

– Foarte bine. Și acum semnează… ca să încheiem înțelegerea.

Mi-a arătat cu degetul un loc în josul paginii albe.

Am văzut că zâmbetul fericit îi rămăsese pe chip. Și i-am zâmbit și eu. Am semnat și am împins hârtia către el. A studiat-o cu un aer serios, pe urmă a vârât-o în dosarul de plastic.

– Așadar totul e rezolvat, mi-a spus, ridicând vocea ca să fie auzit de ceilalți. Ne vedem mâine la prânz, în port, ca să-ți dau noile instrucțiuni.

Mi-a făcut cu ochiul și, parcă plutind, ne-am apropiat de camarazii noștri, în timp ce eu încercam cu disperare să-mi ascund bucuria.

Capitolul 2

Sincer vorbind, atunci când am plecat din Naxos la bordul iahtului Neptune, model Sunseeker cu motor, o ambarcațiune aerodinamică, puternică, cu peste douăzeci de picioare mai lungă decât Hanse – pe care ne antrenam pentru regată –, nici unul dintre noi nu știa unde avea să ne ducă voiajul. Eram obișnuită să împart spațiul înghesuit de la bord cu ceilalți membri ai echipajului, însă acum, că eram numai noi doi, mi se părea ciudat să am totul la dispoziție. Cabina principală era un apartament luxos, cu interiorul placat cu lemn de tec lăcuit și, când am văzut patul

dublu, mi-am amintit cu părere de rău de prima noapte petrecută împreună de noi doi, cu el dormind ghemuit pe podea.

– L-am cumpărat la preț foarte bun în urmă cu câțiva ani, după ce proprietarul dăduse faliment, mi-a spus Theo, în timp ce manevra timona, îndreptând iahtul spre ieșirea din port. De atunci am și eu un acoperiș deasupra capului.

– Chiar locuiești pe barcă? l-am întrebat, surprinsă.

– De obicei stau la mama, are o casă la Londra, dar anul trecut am preferat să vin aici în rarele ocazii în care nu luam parte la vreo competiție. Deși mărturisesc că am ajuns să-mi doresc să am o casă proprie pe uscat. Cu puțin timp în urmă am cumpărat o proprietate, dar necesită o groază de renovări și numai Domnul știe când voi avea timp pentru așa ceva.

Eram obișnuită să conduc marele iaht al tatălui meu, cu toate instrumentele lui sofisticate de navigație, astfel că puteam să „dirijăm“ amândoi ambarcațiunea, după cum îi plăcea lui Theo să spună. În prima zi mi-a fost greu să nu mă conformez protocolului marinăresc consacrat. Când Theo îmi cerea ceva, îmi venea să sar în sus și să strig: „Da, căpitane!“

Se instalase o tensiune între noi pentru că nici eu, nici Theo n-aveam idee cum să facem trecerea de la relația oficială – de până acum – la una mai intimă. Mă străduiam să fac conversație uneori și, foarte atentă să nu fac vreo gafă, preferam în general banalități. Theo părea că amuțise de tot, așa că atunci când am aruncat ancora pentru prânz, în capul meu prinsese contur ideea că venirea meu aici era un dezastru.

Am răsuflat ușurată văzându-l că aduce o sticlă de vin rosé din Provence, ca acompaniament la salata noastră. Nu eram cine știe ce băutoare și, cu siguranță, nu atunci când mă aflam pe mare, dar cumva am reușit s-o împărțim frățește între noi. Ca să-l fac să iasă din muțenie am abordat subiecte legate de navigație. Așa că am analizat împreună strategia pentru Ciclade, ca și cursele care se prefigurau la Olimpiada de la Beijing. La sfârșitul verii urma să dau ultimele probe pentru un loc în echipa olimpică a Elveției, iar Theo mi-a spus că el avea să se ducă în America.

– Deci ești american? Dar ai un accent atât de britanic!

– Tatăl – american, mama – englezoaică. Am învățat la o școală-internat din Hampshire, pe urmă la Oxford, iar apoi la Yale. Mereu am fost un pic cam tocilar.

– Ce ai studiat?

– Literatura clasică la Oxford, după care am obținut un master în psihologie la Yale. Am avut norocul să fac parte din echipajul de iahting al universității și să fiu numit căpitan. Am trăit acolo ca într-un turn de fildeș. Dar tu?

– Am studiat flautul la Conservatorul de muzică din Geneva. Aha, acum îmi dau seama! am exclamat, apoi, privindu-l fix.

– Nu înțeleg.

– Faptul că analizezi oamenii. Și motivul pentru care ești un căpitan atât de bun – știi cum să te porți cu subordonații tăi. Inclusiv cu mine, am adăugat, vinul dându-mi puțin curaj. Să știi că opiniile tale mi-au fost de mare ajutor, deși atunci, pe loc, nu prea mi-au căzut bine.

– Mulțumesc! și-a plecat, modest, capul la auzul complimentului. La Yale mi-au dat frâu liber să combin iahtingul cu psihologia și de acolo mi se trage. Unii găsesc că mă port neobișnuit, dar cu siguranță că dă rezultate.

– Părinții tăi te-au sprijinit în pasiunea pentru navigație?

– Mama, da, dar tatăl meu… s-au despărțit când aveam 11 ani și a urmat un divorț urât. După aceea, tata s-a întors în State. Când eram mic, îmi petreceam vacanțele la el, dar era mai mult plecat și, în general, foarte ocupat, așa că mă lăsa în grija unor guvernante. A venit de câteva ori să mă vadă în timpul unor fregate la Yale, dar n-aș putea spune că-l cunosc prea bine. Îl judec mai mult prin prisma mamei și antipatia ei n-a lăsat loc ca să-l pot vedea cu ochi buni. Apropo, când vei avea chef, mi-ar plăcea să te aud cântând la flaut, a schimbat el repede vorba, fixându-mă cu ochii verzi ca marea.

Scurta clipă de intimitate s-a evaporat, când el s-a răsucit brusc în scaun.

Frustrată că nu reușeam deloc să-l scot din ale lui, n-am mai scos un cuvânt. După ce am dus farfuriile goale jos, în bucătărie, am plonjat peste bord și am înotat cât puteam de viguros ca să scap de amețeala dată de vin.

Când am urcat la bord, m-a întrebat:

– Ce-ar fi să ne ducem pe puntea de sus, să facem plajă?

– De acord, i-am spus, deși pielea mea albă, pistruiată fusese deja supraexpusă la soare.

În mod normal, când eram pe apă, foloseam din plin cremă de protecție solară, dar arătam ca o fantomă, o apariție deloc seducătoare. În dimineața aceea pusesem un strat mai subțire, deși eram convinsă că mă voi arde și că nu merita deloc să fac un astfel de sacrificiu.

Theo a scos două sticle cu apă rece din frigider și am urcat pe puntea însorită de la probă. Ne-am lungit pe șezlongurile luxos capitonate și i-am aruncat o privire scurtă, simțind cum inima mi se zbătea nerăbdătoare în piept. Mă gândeam că, dacă nu prelua el inițiativa, aveam să fiu nevoită să uit că sunt o doamnă. Am întors repede capul, ca să nu-mi mai vină și alte idei de același gen.

– Povestește-mi, te rog, despre surorile tale și despre casa de pe malul Lacului Geneva! Pare un loc idilic, l-am auzit spunând.

– Este… eu…

Dat fiind că îmi simțeam creierul făcut praștie de alcool și de dorințele trupești, ultimul lucru pe care l-aș fi făcut era să încep o poveste complicată despre familia mea.

– Știi ceva, mi-e somn, vorbim mai târziu! i-am răspuns, lăsându-mă pe spate.

– Sigur că da. Ally?

I-am simțit degetele cum mă ating pe umăr.

– Da? m-am întors spre el, în așteptare.

– Te arzi pe umeri.

– A! Da? Atunci cobor să stau la umbră.

– Pot veni cu tine?

Nu i-am răspuns, am ridicat numai din umeri și m-am îndreptat spre scara îngustă. Mâna lui a prins-o pe a mea.

– Ally, ce-i cu tine?

– Nimic, de ce întrebi?

– Pari foarte… încordată.

– Ha, ha! Și tu la fel, am replicat.

– Adevărat?

– Da.

A coborât scara în urma mea, iar eu m-am trântit pe o banchetă, la umbră.

– Ally, îmi pare rău! N-am fost niciodată prea priceput în situații ca asta.

– Adică ce situație?

– O, știi prea bine! Tot preambulul, regulile jocului. Vreau să spun că te respect și că-mi place mult de tine și, în nici un caz, n-aș vrea să rămâi cu impresia că te-am adus la bord ca să ne tăvălim prin fân. Poate că, mai ales după ce ai trăit într-un mediu complet masculin, ai crede asta, dar eu…

– Doamne, Theo, nu cred deloc așa ceva!

– Într-adevăr?! Theo a ridicat, mirat, din sprâncene. Sincer să fiu, în prezent suntem cu toții speriați că am putea fi acuzați de hărțuire sexuală chiar și numai pentru o privire admirativă aruncată unei femei. Am pățit-o cu o tipă care a făcut parte cândva din echipajul meu.

– Nu mai spune?!

Mă prefăceam surprinsă.

– Mda. Cred că i-am spus ceva de genul: Hei, Jo, ce mă bucur că te avem la bord, fiindcă mai înviorezi puțin atmosfera! După asta mi-a căzut cerul în cap.

– Nu-mi vine să cred că ai fost în stare să-i spui așa ceva.

– Sfinte Sisoe, Ally, tot ce-am vrut să-i spun era că prezența ei pe barcă avea să ne țină treji. Profesional, avea o reputație impecabilă. Și nu știu de ce a interpretat vorbele mele total greșit.

– Nu-mi pot da seama de ce! am comentat, ironic, amuzată în sinea mea.

– Nici eu, a adăugat el, plin de sinceritate.

– Theo, am fost ironică! i-am spus, făcându-mi-se milă de el. Știu exact de ce a fost ofensată. Nu-ți poți imagina ce ne aud urechile, nouă, fetelor, la bord. Nu-i de mirare că a reacționat așa.

– Ei bine, din cauza asta am fost extrem de nervos când m-am gândit dacă să te invit sau nu pe barca mea. Mai ales că ești atât de atrăgătoare.

– Cum așa, după ce m-ai acuzat că mă port ca un bărbat în loc să-mi folosesc atuurile?!

– M-ai prins! mi-a răspuns, cu un zâmbet larg. Iar acum suntem singuri aici și s-ar putea să crezi că…

– Theo! Chestia asta devine tot mai ridicolă! Cred că tu ai o problemă, nu eu! i-am aruncat, deja exasperată de îndărătnicia lui. M-ai invitat pe iaht și am urcat de bună voie și nesilită de nimeni.

– Da, așa-i, dar, sincer să fiu, Ally, toată treaba asta… A făcut o pauză, privindu-mă cu ochii lui atât de limpezi. Vreau să spun că însemni atât de mult pentru mine. Și să mă ierți dacă mă port ca un idiot, dar a trecut mult timp de când… am mai făcut curte cuiva. Și nu vreau să interpretezi greșit.

Inima mi s-a înmuiat deodată.

– Ei bine, ce-ar fi să nu mai despici firul în patru și să te relaxezi puțin? Dacă faci asta, aș putea s-o fac și eu. Nu uita, am vrut să vin aici.

– OK, încerc.

– Bun. Și acum, am continuat cu ochii pe mâinile mele arse deja de soare, fiindcă încep să arăt ca o roșie răscoaptă, mă duc jos să mă întind puțin. Și ești bine-venit să vii și tu, dacă vrei. M-am ridicat, îndreptându-mă spre scară. Și promit să nu te dau în judecată pentru hărțuire sexuală. Dimpotrivă, m-am grăbit să adaug, chiar te încurajez s-o faci.

În jos, pe scară, chicoteam la gândul invitației fără echivoc pe care i-o făcusem, întrebându-mă cum avea să reacționeze el. Când am intrat în cabină și m-am întins pe pat, mă simțeam total în control. Poate că Theo era șeful pe punte, dar, pe plan personal, între noi trebuia să fie egalitate.

Peste cinci minute, Theo a deschis sfios ușa, cerându-și mii de scuze pentru că se purtase ca un idiot. I-am spus să tragă ușa după el și să vină lângă mine, în pat.

După aceea, toate lucrurile s-au rezolvat. În zilele următoare ne-am dat seama amândoi că relația noastră depășea simpla atracție fizică – atingând acel rar triumvirat: trup, suflet și minte. Iar în final, am simțit și eu, și el imensa bucurie că ne descoperiserăm sufletul-pereche.

Relația noastră s-a dezvoltat în progresie geometrică, mult mai rapid decât în mod normal, datorită faptului că eram amândoi conștienți de punctele forte, ca și de cele slabe ale celuilalt, încântați de cât de minunat ne puteam simți împreună. Am făcut dragoste, am băut vin și am mâncat pește proaspăt, prins de Theo de pe barcă, în timp ce eu stăteam sprijinită de el, citind o carte. Imensa dorință fizică dintre noi era îngemănată cu un apetit la fel de nestăpânit, acela al fiecăruia de a afla cât mai multe amănunte despre celălalt. Plutind pe marea liniștită, mă simțeam ca într-o dimensiune atemporală, fără nici o altă dorință decât să fim numai noi doi.

În a doua noapte împreună, sub stele, stând pe puntea de sus în brațele lui Theo, i-am povestit despre Pa Salt și surorile mele. La fel ca toată lumea,

Theo asculta fascinat strania și magica poveste a copilăriei mele.

– Așadar, recapitulând, tatăl tău, poreclit Pa Salt de sora ta mai mare, te-a adus pe tine și alte cinci fetițe din peregrinările sale prin lume. Cumva, în felul în care alți călători colecționează magneți cu peisaje de pus pe frigider.

– Cam așa ceva, da! Deși îmi place să cred că sunt mai valoroasă decât un magnet.

– Vom vedea! mi-a spus, mângâindu-mi urechea cu buzele. El v-a crescut pe toate singur?

– Nu. Am avut-o pe Marina, pe scurt – Ma. Pa a angajat-o ca bonă pentru Maia, prima fetiță adoptată. Noi o considerăm ca o mamă și o iubim toate foarte tare. Este franțuzoaică și, de aceea, cu toatele vorbim fluent limba franceză, în afară de faptul că este una dintre limbile oficiale ale Elveției. Pa a fost obsedat să fim bilingve, așa că el vorbea cu noi în engleză.

– A făcut o treabă bună. N-aș fi știut niciodată că engleza nu e limba ta maternă, în afară de acest delicios accent franțuzesc, mi-a spus Theo, strângându-mă tare la piept și sărutându-mă pe creștet. V-a spus el vreodată de ce v-a adoptat pe toate?

– Am întrebat-o odată pe Ma și ea presupunea că Pa se simțea singur la Atlantis și că avea un maldăr de bani pe care dorea să-i împartă cu cineva. La fel ca toți copiii, nu ne-am pus întrebări. Nici n-am avut motive, pentru că formam o familie unită. Pur și simplu, am acceptat situația.

– Sună ca o poveste cu zâne. Binefăcătorul bogat care adoptă șase orfeline. Și de ce toate fete?

– Circula o glumă prin casă, anume că, după ce-i dăduse primei fetițe un nume de stea, din constelația Cele Șapte Surori, trebuia s-o țină tot așa. Un băiat ar fi stricat șirul, i-am răspuns, chicotind. Sinceră să fiu, nu știu de ce.

– Deci numele tău corect este Alcyone, cea de-a doua soră? Sună mai bine decât un simplu Al, m-a tachinat el.

– Da, dar nimeni nu-l folosește, cu excepția lui Ma, când se supără pe mine, m-am strâmbat eu. Și nu care cumva să îndrăznești și tu!

– Îl ador, micul meu pescăruș. Cred că ți se potrivește perfect. Și de ce sunteți numai șase când, conform mitologiei, ar fi trebuit să fiți șapte în total?

– Chiar nu știu. Ultima soră, pe care ar fi trebuit să o cheme Merope, n-a mai apărut niciodată.

– Într-un fel, e trist.

– Da, deși având în vedere că cea de-a șasea soră, Electra, a fost un coșmar după ce a adus-o la Atlantis, nu cred că vreuna dintre noi și-ar fi dorit un alt bebeluș urlător în familie.

– Electra? a recunoscut Theo, imediat, numele. Nu e cumva faimosul supermodel?

– Una și aceeași, da, am replicat în silă din cauza reacției lui.

Theo mă privea uluit. Rareori, sau mai degrabă niciodată, nu aduc vorba despre Electra pentru că, imediat, toți vor să afle cine este cu adevărat cea mai fotografiată femeie din lume.

– Ia te uită! Și celelalte surori? a continuat, plin de curiozitate, ceea ce mi-a făcut plăcere, nefiind nevoită să-i dau detalii despre Electra.

– Maia este sora mea mai mare. E translator – îl moștenește pe tata în privința talentului la limbi străine. Nici nu mai știu câte vorbește. Și, dacă crezi că Electra e frumoasă, stai s-o vezi pe Maia! În timp ce eu sunt roșcată și pistruiată, ea arată ca o divă latino, cu părul negru, des și cu un ten superb, ușor bronzat. Cu toate astea, are o personalitate complet diferită. E foarte retrasă, a rămas în Atlantis, spunând că vrea să aibă grijă de Pa Salt. Dar noi credem că, de fapt, se ascunde… nu știm, însă, de ce sau de cine, i-am mai spus, cu un oftat. Sunt sigură că a pățit ceva când studia la universitate. A venit de acolo complet schimbată. Oricum, în copilărie o adoram și o ador în continuare, chiar dacă în ultimii ani a pus

ceva distanță între noi. Cinstit vorbind, la fel se poartă cu toți ceilalți; totuși, noi două eram cândva foarte apropiate.

– Când ai viața ta, tinzi să nu mai ai nevoie de ceilalți, a murmurat Theo.

– Ce gând profund! l-am tachinat, zâmbind. Da, se pare că ai dreptate.

– Și cealaltă soră?

– O cheamă Star și e cu trei ani mai mică decât mine. Practic, face pereche cu CeCe, cea de-a patra soră, adusă de Pa acasă la numai trei luni după Star și, de atunci, cele două se poartă de parcă ar fi gemene. După ce și-au terminat studiile universitare, duc o existență nomadă, lucrând pe ici, pe colo, prin toată Europa și Orientul Îndepărtat, deși acum își doresc să locuiască la Londra pentru ca CeCe să urmeze un curs pregătitor de arte frumoase. Dacă mă întrebi cum e Star cu adevărat sau ce talente și ambiții are, n-aș putea să-ți spun, pentru că e total sub influența lui CeCe. Chiar o lasă să vorbească în locul ei. CeCe are un caracter puternic, la fel ca Electra. După cum îți poți imagina, cele două nu se prea înțeleg. Așa cum o sugerează și numele ei, Electra e ca o tornadă, deși, în interior, pot spune că e foarte vulnerabilă.

– Sunt sigur că surorile tale ar face deliciul oricărui psiholog. Și cine vine la rând?

– Tiggy, ușor de descris pentru că e pur și simplu o dulceață de fată. A absolvit Facultatea de Biologie și a lucrat în cercetare la Grădina Zoologică Servion, pe urmă a plecat în Scoția, unde s-a angajat la o rezervație de cerbi. Ea e foarte – căutam cuvântul cel mai potrivit – eterică, cu toate credințele ei spirituale. Pare că plutește undeva între cer și pământ. Din păcate, am tratat-o fără pic de înțelegere de-a lungul anilor, atunci când ne spunea că auzea voci sau că vedea îngeri în grădină.

– Înseamnă că tu nu crezi în așa ceva?

– Aș zice mai degrabă că am picioarele bine înfipte în pământ. Sau mai bine zis în apă, m-am corectat, zâmbind. Am o natură foarte practică și presupun că, de aceea, surorile mele mi-au căutat întotdeauna sfatul,

pentru că eram un fel de lider al micuțului nostru grup. Dar asta nu înseamnă că nu am respect pentru ceea ce nu știu sau nu înțeleg. Dar tu?

– Deși n-am văzut niciodată un înger, ca sora ta, am simțit mereu că o mână protectoare stă întinsă deasupra mea. Mai ales atunci când sunt pe mare. Am trecut și prin situații-limită la bord, dar, până acum, ca să bat în lemn, am reușit să scap nevătămat. Poate că Poseidon mă apără, ca să folosesc o analogie mitologică.

– Să dea Domnul să fie așa și de acum încolo! am murmurat eu, cu fervoare.

– Iar acum ultimul, dar nu cel de pe urmă, povestește-mi câte ceva despre incredibilul vostru tată. Theo mă mângâia pe cap. Din ce trăiește?

– Sinceră să fiu, n-avem habar. Dar orice ar fi, e clar că se descurcă în mod strălucit. Iahtul lui, Titan, e un Benetti, i-am spus, încercând să-l fac pe Theo să înțeleagă cât de bogat era Pa.

– Uau! Păi, atunci, iahtul meu arată ca o copaie. Deci, cu palate pe apă și pe uscat, ești o adevărată prințesă.

– Da, cu siguranță că trăim bine, dar Pa a fost de neclintit în ideea că trebuie să ne câștigăm proprii noștri bani. După majorat, n-a existat vreo carte blanche pentru cheltuielile nici uneia dintre noi, cu excepția celor destinate educației.

– Un om practic. Ești apropiată de el?

– O, da, foarte mult. El reprezintă… totul pentru mine și, de fapt, pentru noi toate. Sunt sigură că fiecare în parte crede că are o relație specială cu el. Totuși, având în vedere pasiunea noastră comună pentru navigație, eu am petrecut mult mai mult timp cu el, singuri pe mare. Și nu m-a învățat numai navigație. Este cel mai bun și mai înțelept om pe care l-am cunoscut vreodată.

– Să trag concluzia că tu ești realmente fata lui tata. Mă tem că va trebui să depun mari eforturi ca să mă ridic la nivelul lui, a remarcat Theo, iar mâna lui a lunecat de pe părul meu, pe gât.

– Ei, acum gata cu mine, vreau să aflu și eu câte ceva, i-am spus, cu atenția distrasă de mângâierile lui.

– Mai târziu, Ally, mai târziu… Acum știi bine ce efect are superbul tău accent franțuzesc asupra mea. Aș putea să te ascult toată noaptea.

Theo s-a proptit în cot, s-a aplecat spre mine și m-a sărutat apăsat pe gură, așa că nici unul n-a mai scos un cuvânt.

Capitolul 3

A doua zi de dimineață ne-am hotărât să ne ducem la Mykonos ca să ne aprovizionăm, după care Theo m-a strigat de pe puntea de sus.

– Hai, ghicește! mi-a zis, împăunându-se.

– Ce e?

– Tocmai discutam la radio cu Andy, unul dintre amicii mei, care are un catamaran în zonă și mi-a propus să ne întâlnim într-un golf de lângă Delos, să bem ceva. După aceea, mi-a spus în glumă că exact lângă el se află ancorat cel mai grozav super-iaht, numit Titan, așa că o să-l pot vedea și eu.

– Cum așa, Titan? am exclamat, surprinsă. Ești sigur?

– Andy mi-a mai spus că este un Benetti și mă îndoiesc că există un al doilea iaht de felul ăsta. Mi-a mai spus că a văzut încă un palat plutitor apropiindu-se; fiindcă el suferă de claustrofobie, s-a îndepărtat la câteva mile distanță, aruncând ancora într-un alt golf din apropiere. Așa că, ce zici, bem o ceașcă de ceai cu tatăl tău înainte să ne vedem cu Andy?

– Sunt uluită, am replicat, sincer. Pa nu mi-a spus că ar intenționa să vină aici, deși știu că Egeea e locul lui preferat.

– Ally, probabil că nu se așteaptă să te vadă în zonă. Când ajungem mai aproape, poți să verifici cu binoclul dacă e chiar ambarcațiunea tatălui

tău, iar, pe urmă, poți să-l contactezi pe căpitan prin radio și să-l anunți că venim. Ar fi stânjenitor ca, în locul lui, să dăm de vreun oligarh rus cu barca plină de vodcă și de petrecăreți. A, mi-am adus aminte, s-a întors Theo spre mine. Nu cred că tatăl tău își închiriază iahtul.

– Niciodată, i-am răspuns, ferm.

– Bine atunci, doamna mea, înarmează-te cu binoclul și hopa sus, pe punte, în timp ce credinciosul tău căpitan preia timona. Fă-mi semn când vezi Titanul, ca să le transmit un mesaj radio că ne apropiem de ei.

În timp ce urcam scara spre punte și mă instalam ca să aștept apariția Titanului la orizont, mă întrebam cum avea să decurgă întâlnirea dintre omul pe care-l iubeam cel mai mult pe lume și cel de care mă îndrăgosteam tot mai tare pe zi ce trecea. Încercam să-mi aduc aminte dacă Pa îl întâlnise pe vreunul dintre iubiții mei. Poate că pe unul singur, pe când urmam școala de muzică de la Geneva, dar cred că asta era cam tot. Oricum, până în prezent, nu avusesem o relație atât de importantă încât să simt nevoia să-i fac iubitului meu cunoștință cu Pa și cu familia.

Până acum…

Peste douăzeci de minute, un vas cu o formă bine-cunoscută a apărut la orizont și am fixat binoclul pe el. Și, da, era în mod clar iahtul lui Pa. M-am întors și am ciocănit în fereastra din spatele meu, ca să-l fac atent pe Theo. El a încuviințat din cap și a ridicat receptorul stației de radio.

După aceea, am coborât în cabină, mi-am strâns părul într-o coadă de cal și am tras pe mine un tricou mai arătos și niște pantaloni scurți, entuziasmată dintr-odată că reușeam de data asta să-l surprind eu pe el. Din nou pe punte, l-am întrebat pe Theo dacă a primit vreun mesaj de răspuns de la Hans, căpitanul Titanului.

– Nu. Am mai trimis un mesaj, dar, dacă nu primim răspuns, se pare că vom da peste ei neanunțați. Interesant! Theo a luat binoclul, studiind vasul din apropiere de Titan. Îl cunosc pe proprietarul celuilalt palat plutitor. Se numește Olympus și îi aparține unui magnat, Kreeg Eszu. Are o corporație, Lightning Communications, care a sponsorizat mai multe regate la care am participat, și l-am întâlnit de câteva ori.

– Nu mai spune! Eram fascinată. Kreeg Eszu, în felul său, era la fel de faimos ca Electra. Cum arată?

– N-aș zice că mi-a plăcut prea mult de el. Am stat alături la un dineu și toată noaptea a vorbit despre succesul pe care-l are în afaceri. Iar fiul lui, Zed, e chiar mai rău – un puști bogat, răsfățat peste măsură, care crede că banii lui taică-său îl pot scoate din orice încurcătură.

În ochii lui Theo am citit o amărăciune neobișnuită.

Am ciulit urechile. Nu era prima oară când auzeam numele lui Zed Eszu menționat în preajma mea.

– E chiar atât de rău?

– Da, foarte rău, a reiterat el. O amică a mea s-a încurcat cu el și a tratat-o ca pe un gunoi. Oricum… Theo a ridicat din nou binoclul. Cred că ar trebui să mai trimit o radiogramă Titanului. Se pare că începe să se miște. Ally, ce-ar fi să expediezi tu mesajul? Dacă tatăl tău sau căpitanul sunt prin preajmă, ar putea să-ți recunoască vocea.

Am făcut așa cum îmi spusese Theo, dar n-am primit nici un răspuns. Și, în plus, am văzut cum iahtul a prins viteză și s-a îndepărtat rapid de noi.

– Să ne luăm după el? m-a întrebat Theo, văzând că Titanul se topește în zare.

– Mă duc să-l sun pe Pa la telefon, i-am spus.

– Între timp îi dau bice și eu. Cu siguranță că sunt destul de departe, dar n-am mai încercat niciodată să prind din urmă o astfel de namilă, și ar fi distractiv.

Lăsându-l pe Theo să se joace de-a șoarecele și pisica cu iahtul lui Pa, am coborât în cabină, dar a trebuit să mă prind de ușă când ambarcațiunea a accelerat. După ce am tot căutat prin rucsac, am dat de mobil, fără să reușesc să-l aduc la viață. Parcă mă privea cu reproș, ca un animal de companie neglijat pe care uitasem să-l hrănesc. În mod clar, era descărcat. Am mai răscolit prin rucsac ca să dau de încărcător, pe urmă – ca să mă

asigur că se potrivea cu priza de lângă pat. În final, l-am înfipt în ea, rugându-mă în gând ca telefonul să revină curând la viață.

Când am ajuns din nou pe punte, Theo redusese viteza la una normală, de croazieră.

– Nici o șansă să-i prindem din urmă. Titanul gonește cu viteză maximă. L-ai sunat?

– Nu, mobilul meu era descărcat.

– Uite, ia-l pe-al meu!

Theo mi-a întins mobilul și am tastat numărul lui Pa, dar imediat a intrat mesageria vocală și am lăsat un mesaj, explicându-i lui Pa situația și rugându-l să mă sune cât de repede putea.

– Parcă tatăl tău ar fugi de noi, m-a înțepat Theo ușor. Poate că nu vrea să fie văzut acum. Oricum, îl sun pe Andy, să-mi spună unde se află exact și, în schimb, ne întâlnim cu el.

Probabil că arătam foarte derutată, pentru că Theo m-a luat imediat în brațe.

– Draga mea, am glumit! Poate că au avut aparatul închis. Am pățit-o și altă dată. Să-l suni din nou.

– Da.

Deși în timp ce ne îndreptam, cu viteză mică, spre Delos, ca să ne întâlnim cu amicul lui Theo, aveam clar în minte faptul că Pa insista mereu ca radioul să fie în funcțiune, iar căpitanul Hans era atent la orice mesaje se primeau pe Titan.

Retrospectiv, îmi aduc aminte cât de neliniștită am fost tot restul acelei după-amiezi. Poate că era o premoniție a ceea ce avea să urmeze.

M-am trezit a doua zi de dimineață în brațele lui Theo, după ce ne opriserăm în frumosul și liniștitul golf Macheres. Îmi simțeam inima grea la gândul că aveam să ne îndreptăm spre Naxos în cursul serii. Theo își

făcea deja planuri pentru competiția ce urma să înceapă în curând, așa că zilele minunate petrecute împreună se apropiau de sfârșit.

Revenind cu picioarele pe pământ, lungită goală alături de el, pe puntea de sus, mă forțam să ies din acel minunat cocon ce ne ținea înlănțuiți. Telefonul meu era încă la încărcat din ziua precedentă, și am făcut un gest să mă ridic.

– Unde te duci?

Mâna lui Theo m-a prins din zbor.

– Să-mi iau telefonul. Trebuie să văd ce mesaje am primit.

– Vino repede înapoi!

Așa am făcut, iar el mi-a cerut să nu-mi deschid încă mobilul. Așa că a mai trecut o oră până când, în sfârșit, l-am deschis.

Știam că, probabil, aveam mesaje de la prieteni și rude. Dar, în timp ce ridicam mâna lui Theo de pe pântecul meu, ușor, ca să nu-l trezesc, am văzut că primisem un număr foarte mare de SMS-uri. Și de alerte pe mesageria vocală.

Toate mesajele erau de la surorile mele.

Ally, te rog sună când poți. Cu drag, Maia.

Ally, CeCe aici. Noi toate încercăm să dăm de tine, trebuie să ne suni neapărat, pe noi sau pe Ma.

Dragă Ally, Tiggy aici. Nu știm unde ești, dar trebuie să luăm legătura cât mai repede posibil.

Iar mesajul Electrei mi-a dat un fior de groază pe șira spinării: Ally, Doamne sfinte! Ce nenorocire! Iau primul zbor de la Los Angeles spre casă.

M-am ridicat și m-am dus la probă. Era evident că se petrecuse ceva îngrozitor. Îmi tremurau mâinile atunci când am accesat mesageria vocală, așteptând să aud ce le făcuse pe surorile mele să mă caute ca niște disperate.

Și am aflat.

Bună, CeCe din nou. Toată lumea pare prea speriată ca să te anunțe, dar trebuie să vii imediat acasă, Ally. Îmi pare rău că eu sunt purtătoarea acestei vești îngrozitoare, dar Pa Salt a murit. Îmi pare nespus de rău… Sună-mă cât poți de repede.

Probabil că, după înregistrarea mesajului, CeCe crezuse că închisese telefonul, pentru că am auzit-o suspinând.

Am rămas cu ochii ațintiți în gol, gândindu-mă cum, nu mai departe de ieri, văzusem Titanul prin binoclu. Trebuie să fie o greșeală, mi-am spus, dar pe urmă am deschis următorul mesaj vocal, al Marinei, mama noastră în toate privințele, deși nu ne era mamă biologică. Ea îmi cerea s-o sun degrabă, la fel cum îmi ceruseră Maia, Tiggy și Electra…

O, Dumnezeule mare!...

M-am sprijinit de parapet, iar mobilul mi-a alunecat din mână, căzând cu zgomot pe punte. M-am aplecat, simțind că-mi fuge tot sângele din cap și că eram pe punctul să leșin. Respirând sacadat, m-am prăbușit pe punte și mi-am prins capul în mâini.

Nu poate fi adevărat, nu poate fi adevărat… gemeam disperată.

– Draga mea, ce naiba s-a întâmplat? Theo a apărut alături de mine, s-a lăsat în jos și mi-a ridicat bărbia. Ce este?

N-am putut decât să-i fac semn cu mâna către mobilul căzut pe punte.

– O veste proastă?

Theo a ridicat mobilul, cu o expresie îngrijorată pe față. Am încuviințat din cap.

– Ally, arăți de parcă ai văzut o fantomă. Hai jos să bei un pahar cu apă.

Cu mobilul într-o mână, m-a ridicat și m-a dus jos, unde m-a așezat pe o banchetă de piele. Îmi trecea prin cap ideea idioată cum că, văzându-mă într-un asemenea hal, avea să creadă că eram o neajutorată.

Theo și-a tras pe el o pereche de pantaloni scurți, iar mie mi-a pus unul dintre tricourile lui; pe urmă, mi-a adus un pahar mare plin cu coniac și altul cu apă. Mâinile îmi tremurau atât de tare încât l-am rugat să deschidă el mesageria vocală, ca să ascult și restul de mesaje. Coniacul mi-a ars gâtul, dar m-a încălzit puțin și m-a mai calmat.

– Poftim!

Theo mi-a dat mobilul și am reascultat amorțită mesajul lui CeCe, precum și pe celelalte, inclusiv trei de la Maia și unul de la Marina, pe urmă vocea mai puțin cunoscută a lui Georg Hoffman, despre care-mi aminteam vag că era avocatul lui Pa. În plus, alte cinci încercări, dar, evident, cel care sunase nu știuse ce să spună și închisese telefonul.

Nu-și lua privirea de pe fața mea, în timp ce puneam mobilul alături de mine.

– Pa Salt a murit, am șoptit încet.

– O, Doamne sfinte! Cum?

– Nu știu.

– Ești sigură?

– Da! CeCe a avut curajul să-mi spună. Totuși, nu pot să înțeleg… doar ieri am văzut iahtul lui Pa.

– N-aș putea să-ți dau o explicație pentru asta, iubito! Cel mai bine ar fi să suni imediat acasă.

– Eu… nu pot.

– Înțeleg. Vrei s-o fac eu? Dacă îmi dai numărul…

– NU! am țipat la el. Nu, trebuie să mă duc acasă. Imediat!

M-am ridicat privind neputincioasă în jur și apoi în sus, spre cer, de parcă un elicopter putea să apară din senin și să mă ducă acolo unde eram atât de grăbită să ajung.

– Ascultă-mă un pic, mă duc să caut pe internet și să dau câteva telefoane. Mă întorc imediat.

Theo a dispărut sub punte și am rămas ca o stană de piatră.

Tata… Pa Salt… mort? Îmi venea să râd de cât de ridicolă mi se părea ideea. El era indestructibil, omnipotent, viu…

– Doamne, fă să nu fie adevărat!

Tremuram toată de parcă eram în zăpadă, în Alpi și nu în plin soare, pe Marea Egee.

– OK! mi-a spus Theo după ce s-a întors. Nu mai prinzi zborul de la 2:40 dintre Naxos și Atena, așa că va trebui să ajungem acolo pe apă. Mâine-dimineață este un zbor de la Atena spre Geneva. Ți-am făcut rezervare, mai erau doar câteva locuri libere.

– Deci nu pot să ajung acasă azi?

– Ally, e deja 1:30 și ne trebuie timp ca să ajungem la Atena. Cred că dacă mergem cu viteza maximă, cu o oprire la Naxos ca să luăm combustibil, putem ajunge în port la apusul soarelui. Deși n-aș spune că sunt fericit să intru pe întuneric în portul Pireu, care e atât de aglomerat.

– Sigur, i-am răspuns, întrebându-mă cum puteam să fac față nesfârșitelor ore ce aveau să treacă până să mă văd ajunsă acasă.

– Bun, atunci mă duc să pornesc motorul. Vrei să vii să stai cu mine?

– Puțin mai târziu.

Peste cinci minute am auzit clinchetul ancorei care se ridica, și duduitul motoarelor. M-am ridicat, m-am dus la pupa și m-am aplecat peste bord. Vedeam cum ambarcațiunea se îndepărta de insula pe care, cu doar o seară înainte, o vedeam ca pe o Nirvana, și care de acum înainte avea să fie locul în care aflasem că-mi murise tatăl. În timp ce barca prindea viteză, mă simțeam îngrețoșată din cauza șocului și a vinovăției. În ultimele zile dădusem dovadă de un egoism feroce. Mă gândisem numai la mine, la fericirea mea alături de Theo.

Și, în timp ce făceam dragoste cu Theo, tatăl meu zăcea undeva, murind. Cum mi-aș fi putut ierta asta vreodată?

Theo s-a ținut de cuvânt și am intrat în Pireu la apusul soarelui. În timpul călătoriei agonizasem sprijinită de el, pe când cu o mână ținea timona, iar cu cealaltă mă mângâia liniștitor pe cap. Am coborât în cabină, iar Theo a pregătit niște paste, pe urmă m-a hrănit cu lingura, ca pe un copil.

– Vii la culcare? m-a întrebat, și puteam vedea cât era de obosit. Mâine-dimineață ne sculăm la ora 4, ca să ajungem la aeroport.

Am acceptat știind că, dacă-l refuzam, ar fi rămas pe punte alături de mine. Pregătită să înfrunt o noapte fără somn, am mers cu Theo în cabină. M-a săltat în pat și m-a luat imediat în brațe.

– Dacă te ajută cu ceva, Ally, să știi că te iubesc. Știu că te iubesc.

Nemișcată în întuneric, după ce, până acum, nu vărsasem nici o lacrimă, simțeam cum mi se umezesc obrajii.

– Și să știi că nu o spun ca să te consolez. Oricum doream să-ți fac mărturisirea în seara asta, a adăugat el.

– Și eu te iubesc, am șoptit.

– Cu adevărat?

– Da.

– Atunci sunt mai fericit decât dacă aș fi câștigat Competiția Fastnet de anul ăsta. Iar acum încearcă să dormi puțin.

Surprinzător, cu gândul la ceea ce-mi spusese Theo, chiar am adormit.

A doua zi de dimineață, în timp ce taxiul de abia înainta prin traficul de coșmar din Atena, l-am văzut pe Theo că se tot uita la ceas. De obicei eu mă ocupam de asta, monitorizând orele pentru alții, dar acum eram bucuroasă că o făcea el.

Am ajuns la ghișeul de check-in cu patruzeci de minute înainte de plecarea avionului, exact în momentul în care se pregăteau să închidă.

– Ally, iubito, spune-mi că vei fi OK! Și ești sigură că nu vrei să te însoțesc la Geneva?

– Nu, o să fiu bine, i-am răspuns, în timp ce mă îndreptam spre poarta de îmbarcare.

– Ascultă, dacă pot să fac ceva ca să te ajut, sună-mă imediat!

Ajunsesem la capătul cozii care șerpuia printre bariere către controlul de securitate. M-am întors spre Theo.

– Îți mulțumesc pentru tot! Te-ai purtat extraordinar.

– Nu spune asta, Ally. Ascultă – m-a tras la pieptul lui – să nu uiți că te iubesc.

– Așa o să fac, am șoptit, reușind să-i zâmbesc ușor.

– Și oricând simți că nu mai ai curaj, sună-mă sau trimite-mi un mesaj.

– Promit.

– Și, apropo, a continuat, dându-mi drumul din brațe, date fiind circumstanțele, te voi înțelege perfect dacă nu mai participi la regată.

– Te anunț cât de repede pot.

– Vom pierde fără tine, mi-a răspuns, zâmbind. Ești cel mai bun membru al echipajului pe care l-am avut vreodată. La revedere, iubito!

– La revedere!

M-am așezat la coadă, o masă de oameni care înaintau cu greu. În timp ce-mi scoteam rucsacul ca să-l pun în aparatul de raze X, am întors capul.

El era încă acolo.

– Te iubesc! mi-a strigat de la distanță.

Și, după ce mi-a trimis un sărut, mi-a făcut cu mâna un semn de rămas-bun, apoi a dispărut în mulțime.

Pe când așteptam să mă îmbarc, lăsând în urmă cele câteva zile de vis, începea să mă doară stomacul la gândul a ceea ce mă aștepta. Am scos

mobilul și l-am sunat pe Christian, pilotul șalupei noastre, cu care urma să traversez Lacul Geneva spre casă. I-am lăsat un mesaj, rugându-l să vină să mă ia la ora 10. I-am mai cerut să nu le anunțe pe Ma și pe surorile mele că aveam să vin, spunându-i că plănuiam să le contactez direct.

Dar, după ce am urcat la bord, am descoperit că nu puteam să vorbesc cu ele. Mă îngrozea singurătatea care mă aștepta în următoarele ore. Avionul a început să ia avânt și s-a ridicat în zbor, trecând pe deasupra Atenei. Mi-am lipit obrazul de geamul rece, simțind cum mă cuprindea panica.

Ca să mai uit de mine, mi-am îndreptat ochii spre prima pagină a International Herald Tribune, pe care mi-l dăduse o stewardesă. Eram pe punctul să las ziarul jos, când am zărit un titlu cu litere îngroșate:

„CADAVRUL UNUI MILIARDAR ADUS

DE APE PE O INSULĂ GRECEASCĂ“

Titlul era însoțit de fotografia unei fețe vag cunoscute, iar mai jos se putea citi subtitlul:

„Kreeg Eszu găsit decedat pe o plajă din Marea Egee“.

Mă holbam șocată la titlu. Theo îmi spusese că iahtul acestuia, Olympus, se aflase în preajma celui al lui Pa Salt în golful de lângă Delos...

Lăsând ziarul să cadă, m-am uitat îngrozită pe fereastră. Nu mai înțelegeam nimic...

Trei ore mai târziu, când avionul și-a început aterizarea pe aeroportul din Geneva, inima îmi bătea atât de tare încât de abia mai reușeam să respir. Mă duceam acasă și, de obicei, eram cuprinsă de fericire și de entuziasm la gândul că persoana pe care o adoram se afla acolo, ca să mă întâmpine cu brațele deschise, în lumea noastră magică. Dar, de data asta, știam că el n-avea să se mai afle acolo și nici n-avea să mă mai întâmpine. Niciodată, de acum înainte.

Capitolul 4

– Vreți să conduceți, domnișoară Ally? m-a întrebat politicos Christian, știind cât de mult îmi plăcea să accelerez pe apele calme ale Lacului Geneva.

– Azi nu, Christian! i-am răspuns, iar el a dat sumbru din cap, expresia de pe fața lui confirmându-mi că tot ceea ce știam deja era purul adevăr.

A pornit motorul, iar eu m-am așezat pe unul dintre locurile din spate; țineam fruntea plecată, fiindcă nu puteam să mă uit în jur și să-mi amintesc cum Pa Salt mă punea pe genunchii lui când eram mică, lăsându-mă să mă joc cu comenzile șalupei. Și acum, la numai câteva minute depărtare de locul în care trebuia să mă confrunt cu realitatea crudă și să recunosc că ținusem intenționat telefonul închis, mă întrebam ce zeu crud mă aruncase de pe culmile fericirii în cea mai abjectă stare de disperare.

De pe lac, tot ceea ce se afla în spatele gardului viu impecabil menit să ascundă casa de privirile indiscrete – arăta neschimbat. Am început să mă rog în gând să fi fost o greșeală, pe când Christian se apropia de ponton. Pe urmă, a sărit pe el ca să lege șalupa de o bornă. Pa avea să apară în orice moment, trebuia să vină...

Peste câteva secunde le-am văzut pe CeCe și pe Star pe pajiște, alergând spre mine. A apărut și Tiggy și am auzit-o strigând ceva prin ușa deschisă a casei înainte să țâșnească după surorile mai mari. Am luat-o și eu la goană spre ele, dar mi s-au înmuiat genunchii de teamă și m-am oprit în loc atunci când le-am văzut fețele.

Ally, mi-am spus, tu ești lider aici, trebuie să te stăpânești...

– Ally! Of, Doamne, Ally, ce bine că ai venit! Tiggy s-a apropiat prima, în timp ce stăteam nemișcată, încercând să arăt calmă. Și-a aruncat brațele pe după gâtul meu și m-a strâns tare la piept. Te-am așteptat atâtea zile!

După aceea a ajuns CeCe, urmată de Star – umbra surorii ei – care m-au îmbrățișat în tăcere.

Am văzut lacrimi pe obrajii lor și ne-am îndreptat către Atlantis.

La vederea casei am simțit un alt junghi în inimă. Pa Salt spunea că aici e regatul nostru secret. Construită în secolul al XVIII-lea, clădirea chiar

arăta ca un castel cu zâne din povești, cu cele patru turnuri și fațada bătând ușor în roz în lumina soarelui – un cămin adăpostit pe propria sa peninsulă și înconjurat de grădini magnifice. Mă simțeam întotdeauna în siguranță aici – însă acum, fără Pa Salt, mi se părea că deja arăta pustiu.

Când am ajuns pe terasă, a apărut și sora mea mai mare, Maia, venind dinspre Pavilionul situat la ceva distanță de clădirea principală. Îi vedeam trăsăturile superbe, marcate de durere, dar, când a dat cu ochii de mine, s-a înseninat pe dată.

– Ally! a exclamat ea, apropiindu-se repede.

– Maia! Ce veste cumplită! i-am spus, în timp ce ne îmbrățișam.

– Da, absolut îngrozitoare. Dar cum ai aflat? Am tot încercat să dăm de tine în ultimele două zile.

– Haideți să intrăm și vă explic.

Maia a rămas puțin în urmă, în timp ce surorile mele se îngrămădeau în jur. Chiar dacă ea era cea mai mare și la ea apelam când aveam probleme, eu preluam întotdeauna comanda atunci când ne aflam toate la un loc. Evident, cu permisiunea ei.

Ma ne aștepta și ea în holul de la intrare și m-a strâns la piept în tăcere, dar cu multă căldură. Îmbrățișarea ei îmi făcea bine și m-am agățat de ea ca un copil. Mi-a părut bine s-o aud că ne invită în bucătărie – călătoria fusese lungă și doream cu disperare o ceașcă de cafea.

În timp ce menajera noastră, Claudia, punea apa la fiert, a apărut și Electra; cu picioarele ei lungi, bronzate, arăta foarte elegantă, deși purta doar niște pantaloni scurți și un tricou.

– Ally!

M-a salutat scurt și, de aproape, puteam vedea cât era de obosită, de parcă cineva stinsese scânteile din incredibilii ei ochi de culoarea ambrei. M-a strâns repede la piept și m-a bătut prietenește pe spate.

Le priveam pe rând pe surorile mele, gândindu-mă la cât de rare erau ocaziile când ne revedeam. Iar motivul de acum mă făcea din nou să simt

că inima mi-era gata să-mi sară din piept. Deși doream să aflu ce se întâmplase cu Pa, știam că mai întâi trebuia să le spun unde fusesem, ce văzusem acolo și de ce îmi luase atât de mult timp ca să ajung acasă.

Am respirat adânc înainte să încep.

– Vă spun imediat prin ce am trecut și mărturisesc că încă sunt confuză.

După ce ne-am așezat toate la masă, am văzut-o pe Ma că rămăsese în picioare. I-am făcut semn să ia loc.

– Ma, trebuie să auzi și tu ce spun. Poate găsești o explicație.

După ce s-a așezat și Ma, am încercat să-mi pun ordine în gânduri, ca să pot explica apariția Titanului în raza binoclului meu.

– Deci mă aflam pe Marea Egee, pregătindu-mă pentru Regata Cicladelor de săptămâna viitoare, când un amic navigator m-a invitat să petrec weekendul la bordul iahtului său. Vremea era fantastic de bună și mi se părea extraordinar să am prilejul să mă relaxez puțin înainte de competiție.

– Cum îl cheamă? s-a interesat Electra, așa cum mă așteptam.

– V-am spus, un amic, am evitat eu întrebarea. Deși aș fi dorit să le povestesc despre Theo, nu era deloc momentul potrivit. Oricum, am continuat, în urmă cu două zile amicul meu mi-a spus că un cunoscut de-al lui, navigator, i-a transmis un mesaj prin radio, informându-l că zărise Titanul...

Am sorbit puțină cafea și, pe urmă, am încercat să le descriu toată întâmplarea, cum mesajele noastre prin radio n-au primit răspuns și cât de nedumerită am fost să văd că ambarcațiunea lui Pa Salt dispare în mare viteză la orizont. Cu toatele îmi sorbeau cuvintele și am văzut privirea tristă schimbată de Ma cu Maia. Am respirat din nou adânc și am continuat, povestindu-le că, din cauză că n-am avut semnal în zonă, am primit mesajele lor de abia în urmă cu o zi. Mă uram pentru minciună, dar nu puteam să le spun că închisesem intenționat telefonul. Totodată, n-am pomenit nimic despre Olympus – al doilea mega-iaht zărit în același golf.

– Și, acum, poate cineva să-mi spună ce naiba se petrece? Și de ce iahtul lui Pa Salt se afla în Grecia, când el era deja... mort?

Ne-am întors cu toatele spre Maia. Știam că își cântărea bine cuvintele.

– Ally, Pa Salt a suferit un atac de cord cu trei zile în urmă. Nu s-a mai putut face nimic.

Auzind spusele ei, îmi era acum mai clar decât oricând că totul se sfârșise. În timp ce încercam să-mi stăpânesc lacrimile, ea a continuat.

– Conform dorinței sale, trupul i-a fost dus pe Titan, iar apoi – pe mare, pentru că înainte de a muri și-a exprimat dorința să-și doarmă somnul de veci precum marinarii. Nu dorea să ne îndurereze.

O priveam cu ochii mari.

– O, Doamne! am șoptit. Atunci înseamnă că am asistat la funeraliile lui. Nu-i de mirare că iahtul s-a îndepărtat cât mai repede de noi. Eu...

Nemaiputând să mă stăpânesc, mi-am luat capul în mâini și am început să respir adânc, ca să-mi domolesc panica teribilă, iar surorile m-au înconjurat, încercând să mă consoleze. Nu eram obișnuită să-mi manifest emoțiile în fața lor, așa că m-am trezit că-mi cer scuze.

– Trebuie să fii teribil de șocată acum, când realizezi ce s-a întâmplat de fapt sub ochii tăi, pe mare. Ne pare rău, Ally! mi-a spus Tiggy cu blândețe.

– Mulțumesc, am reușit să-i răspund, și am murmurat niște platitudini, anume că-l auzisem cândva pe Pa spunând că vrea, după moarte, să ajungă pe fundul mării. Ce coincidență ridicolă să dau peste Titan, la bordul căruia Pa Salt își făcea ultima călătorie; gândul ăsta îmi făcea atât de rău încât trebuia neapărat să ies afară, să iau o gură de aer curat. V-ar deranja dacă m-ați lăsa puțin singură? le-am întrebat pe un ton cât mai calm.

Au încuviințat din cap, iar eu am ieșit din bucătărie, auzind în urma mea un cor de vorbe pline de compătimire.

În hol m-am oprit derutată, neștiind încotro s-o iau pentru că, oricum, nu mai era nimeni acolo pentru mine. M-am poticnit pe când ieșeam pe ușa

grea de stejar, cu singura dorință să pot respira. Automat, am luat-o în jos, spre lac, și, ușurată, am văzut că Laser-ul era legat la mal. M-am urcat la bord, am ridicat pânzele și am desfăcut parâma.

Îndepărtându-mă de mal și simțind că vântul era prielnic, am mai înălțat o pânză și am navigat cu toată viteza de-a lungul lacului. În cele din urmă, după ce am obosit, am aruncat ancora în dreptul unei insulițe adăpostite de o peninsulă stâncoasă.

Așteptam ca gândurile să mi se mai domolească și apoi să încerc să pun cap la cap cele auzite. Dar totul mi se încâlcea în minte, așa că am stat acolo, privind țintă apa ca o idioată, fără nici o idee salvatoare și dorind, totuși, ca o minune să mă facă să înțeleg ce se întâmplase. Dar mintea refuza în continuare să accepte realitatea devastatoare. Să fiu prezentă la ceea ce fuseseră funeraliile lui Pa Salt... cum de se nimerise să fiu eu acolo, ca să văd? Exista vreun motiv? Sau fusese numai o coincidență?

Treptat, când bătăile inimii mi s-au mai domolit și creierul a început să funcționeze, realitatea crudă m-a izbit din nou. Pa Salt dispăruse și, probabil, nu exista nici un motiv rezonabil. Iar dacă eu, o perpetuă optimistă, trebuia să trec prin asta, însemna că trebuia să accept realitatea. Însă totul era diferit față de alte dăți când mă confruntasem cu lucruri rele, pentru că acum nimeni și nimic nu mă mai putea scoate din jalea adâncă în care mă cufundasem. Oriunde mă uitam, nu vedeam nici o cale de salvare și niciodată nu aveam să uit cum tatăl meu mă părăsise fără să ne luăm rămas-bun.

Am stat nemișcată mult timp, conștientă că încă o zi trecea aici, pe pământ, fără ca el să fie prezent. Și mai trebuia să mă lupt și cu vinovăția mea pentru că îmi pusesem fericirea personală pe primul plan atunci când surorile mele – și Pa – avuseseră nevoie disperată de mine. Cu lacrimile rostogolindu-mi-se pe obraz, am ridicat ochii spre cer și l-am implorat pe Pa să mă ierte.

Am băut puțină apă, pe urmă m-am lungit pe punte, lăsând briza caldă să danseze pe deasupra mea. Mișcarea legănată a bărcii mă alina, la fel ca întotdeauna, și aproape că am ațipit.

Ally, tot ce avem este secunda de față. Să nu uiți asta niciodată.

Mi-am amintit că el spunea des acest lucru. Și chiar dacă îmi era rușine de ceea ce făcusem pe când poate că Pa își dădea ultima suflare – acea suprapunere deplină a proceselor ce definesc începutul unei vieți și sfârșitul ei –, mi-am spus că n-ar fi contat nici pentru el, nici pentru univers dacă, pur și simplu, aș fi băut o ceașcă de ceai sau aș fi dormit buștean. Și mai știam că tata ar fi fost foarte fericit să mă știe împreună cu un om precum Theo.

Când am pus cap compas spre Atlantis, mă simțeam puțin mai calmă. Mai era totuși o informație pe care nu o împărtășisem nimănui: cum de ajunsesem să dau de iahtul lui Pa. Știam că trebuia să discut asta cu cineva, ca să-mi dau seama ce semnificație putea să aibă.

La fel ca în orice familie numeroasă, existau grupuri mai mici în interiorul tribului, Maia și cu mine fiind cele mai mari și mai apropiate – așa că m-am hotărât să discut cu ea.

L-am legat pe Laser la ponton și m-am îndreptat spre casă, respirând mai ușor, de parcă greutatea de pe piept nu mai era atât de apăsătoare. Am auzit-o pe Marina gâfâind, căci alergase după mine pe pajiște, și i-am zâmbit.

– Ally, ai fost pe lac cu Laser?

– Da. A trebuit să-mi pun puțină ordine în gânduri.

– Fetele au plecat după tine pe lac.

– Toate?

– Nu și Maia. S-a închis în Pavilion ca să lucreze.

Am schimbat o privire cu ea și mi-am dat seama cât de mult o afecta moartea lui Pa, deși punea întotdeauna în prim-plan necazurile și grijile noastre. Era, evident, foarte îngrijorată în legătură cu Maia. Simțisem mai de mult că era favorita ei.

– Mă duceam s-o văd, așa că ne vom ține de urât una alteia.

– În acest caz spune-i, te rog, că Georg Hoffman, avocatul tatălui vostru, va sosi în scurt timp, dar mai întâi vrea să discute ceva cu mine, nu-mi pot imagina de ce. Așa că, peste o oră, vă rog să veniți și voi.

– Așa vom face.

Ma mi-a strâns mâna cu recunoștință și s-a îndreptat spre clădirea principală.

Când am ajuns la Pavilion, am ciocănit ușor la ușă, dar nu mi-a răspuns nimeni. Știind că Maia o lăsa de obicei deschisă, am intrat și am strigat-o. Ajungând în salon, am văzut-o ghemuită pe canapea, dormind, cu trăsăturile ei perfecte relaxate și cu părul des, lucios, aranjat frumos în jurul feței de parcă poza. Când m-am apropiat, a sărit în sus.

– Maia, îmi pare rău! Ai reușit să adormi.

– Cred că da, a replicat, roșind.

– Ma spune că fetele au plecat pe lac, așa că m-am gândit să vin aici, să vorbesc cu tine. Te deranjez?

– Deloc.

Era clar că dormise profund și, ca să-i dau timp să se trezească, m-am oferit să fac un ceai. Când ne-am așezat, cu cești le aburinde în mâini, mi-am dat seama că ale mele tremurau și că aveam nevoie să beau ceva mai tare ca să-i pot istorisi povestea mea.

– Am niște vin alb în frigider, mi-a spus Maia, zâmbind înțelegător, și m-am dus să-mi umplu un pahar.

După ce am luat o gură, mi-am adunat toate forțele și i-am povestit că văzusem mega-iahtul lui Kreeg Eszu alături de cel al lui Pa, cu două zile în urmă. Surprinsă, am văzut-o că pălește și, chiar dacă acum știa ce se întâmplase la bordul Titanului, Maia arăta cu mult mai șocată decât mă

așteptasem. Am văzut-o cum încerca să-și revină și, pe urmă, să mă liniștească.

– Ally, te rog, uită de asta! E irelevant. Dar faptul că tu ai fost acolo și ai văzut locul ales de Pa pentru odihna lui de veci e, de fapt, un lucru bun. Poate că, așa cum a propus Tiggy, ne vom duce acolo spre sfârșitul verii ca să aruncăm o coroană de flori pe apă.

– Cel mai rău e că mă simt atât de vinovată! am exclamat eu fără să mă mai pot stăpâni.

– Dar de ce?

– Pentru că... acele câteva zile au fost atât de frumoase. Iar eu am fost atât de fericită – mai fericită decât oricând în viața mea. Și adevărul e că n-am vrut să mă contacteze nimeni, așa că am închis mobilul. Și, în timpul ăsta, Pa era pe moarte! Exact când a avut nevoie de mine – eu nu am fost lângă el.

– Ally, Ally...! Maia s-a apropiat de mine, dându-mi la o parte șuvițele de păr căzute pe față, pe urmă m-a luat în brațe și a început să mă legene ușor. Nici una dintre noi n-am fost lângă el. Și, sinceră să fiu, cred că așa a vrut Pa. Adu-ți aminte că eu am locuit mereu aici, dar, în acel moment, chiar și eu eram departe. Și, din cele spuse de Ma, n-am fi putut să facem nimic.

– Da, știu. Dar simt că mai aveam atâtea lucruri despre care voiam să vorbesc cu el, să-i cer sfatul, iar acum el nu mai este.

– Cred că toate simțim la fel. Dar măcar suntem împreună.

– Da, așa e. Maia, îți mulțumesc! Nu ți se pare uimitor cum viețile noastre s-au întors cu susu-n jos în numai câteva ore?

– Da, ai dreptate și, cândva, a adăugat ea cu un zâmbet, aș vrea să aflu motivul fericirii tale.

Gândul mi-a zburat la Theo și am simțit imediat o stare de bine.

– Cândva îți voi spune, promit! Însă nu acum. Dar tu, Maia, ce mai faci?

– Sunt bine, a ridicat ea din umeri. La fel de șocată ca voi toate.

– Da, așa e, și nu cred că ți-a fost ușor să le spui surorilor. Îmi pare rău că n-am fost aici să te ajut.

– Ei bine, măcar acum ești aici și asta înseamnă că ne putem întâlni cu Georg Hoffman iar, după aceea, ne vom vedea mai departe de viețile noastre.

– O, da, i-am spus, privindu-mi ceasul. Am uitat să-ți spun că Ma ne așteaptă peste o oră. Cred că el poate sosi dintr-o clipă în alta. Însă a vrut să discute mai întâi cu ea. Așa că, am oftat, sper că pot să mai beau un pahar înainte să plecăm.

Capitolul 5

La ora șapte ne-am îndreptat amândouă către casă pentru întâlnirea cu Georg Hoffman. Surorile ne așteptau deja pe terasă, bucurându-se de ultimele raze de soare, însă tensiunea plutea în aer. Ca de obicei, Electra încerca să-și ascundă nervozitatea făcând niște comentarii sarcastice la adresa înclinației lui Pa Salt spre dramă și mister. În final, Marina a intrat însoțită de Georg, un bărbat înalt, cu părul grizonant, îmbrăcat într-un costum ireproșabil, gri-închis – prototipul avocatului elvețian de succes.

– Îmi pare rău, fetelor, că a trebuit să așteptați, dar am avut ceva de organizat! ni s-a adresat el. Vă prezint condoleanțele mele. A dat mâna cu noi, pe rând. Pot să iau loc?

Maia i-a făcut semn spre un scaun de lângă ea și Georg s-a așezat. Era și el nervos, mi-am dat seama de asta după faptul că-și tot învârtea ceasul scump, dar discret, în jurul încheieturii. Marina s-a scuzat și a intrat în casă, lăsându-ne singure cu el.

– Ei bine, fetelor, a început, îmi pare foarte rău că vă întâlnesc pentru prima dată în împrejurări atât de tragice. Dar, desigur, prin intermediul tatălui vostru vă cunosc destul de bine. Încep prin a vă spune că v-a iubit pe toate foarte mult, a adăugat Georg, pe a cărui față se putea citi o emoție sinceră. În plus, era enorm de mândru de realizările voastre. Am vorbit cu el chiar înainte de a... ne părăsi, și a vrut să vă spun toate astea.

Înainte să deschidă dosarul de pe masă, ne-a privit plin de blândețe.

– În primul rând, vă asigur că, din punct de vedere financiar, vă veți bucura toată viața de un anumit nivel de trai. Totuși, tatăl vostru a fost ferm pe poziția că nu trebuie să deveniți niște prințese leneșe, așa că venitul lăsat vă va permite o existență decentă, dar nu una de lux. Dacă doriți mai mult, va trebui să vă câștigați singure restul de bani, la fel cum a făcut-o el. Vă mai informez că moșia de aici este dată spre păstrare pentru voi toate, adică va fi inclusă într-un trust a cărui administrare îmi revine mie. În cazul în care aveți vreo problemă sau doriți să faceți o investiție, sunteți libere să mă contactați.

Ascultam cu multă atenție toate cele spuse de el.

– Și această casă a fost inclusă în trust, iar Claudia și Marina au acceptat cu plăcere să rămână aici și să aibă grijă de ea. În ziua dispariției ultimei surori trustul va fi desființat, iar Atlantisul va fi vândut, urmând ca banii să fie împărțiți moștenitorilor voștri. Dacă nu vor exista moștenitori, banii vor fi dirijați spre o societate de caritate aleasă de tatăl vostru. Personal, a comentat Georg pe un ton mai puțin oficial, cred că a procedat foarte inteligent, asigurându-se că această casă va putea fi folosită de voi tot restul vieții, adică va fi un loc sigur, unde să vă puteți întoarce oricând. Dar ultima lui dorință a fost să vă luați, totuși, zborul, și să vă modelați singure destinul.

Am schimbat priviri între noi, întrebându-ne ce schimbări aveau să aducă aceste prevederi. Privitor la mine, mi-am spus că viitorul meu n-avea să fie afectat din punct de vedere financiar. Fusesem întotdeauna independentă și muncisem din greu pentru tot ceea ce obținusem. Cât despre destinul meu... m-am gândit imediat la Theo și la speranțele legate de el.

– Și, acum, a spus Georg, scoțându-mă din gândurile în care mă cufundasem, tatăl vostru v-a mai lăsat ceva, așa că vă rog să veniți cu mine.

L-am urmat pe Georg fără să știm care era destinația. După ce am trecut de casă și am traversat grădinile, am ajuns în locul preferat de Pa Salt, ascuns după un gard viu, tuns impecabil. Am fost întâmpinate acolo de o explozie de culori de la straturile de levănțică, gălbenele și alte flori care atrăgeau fluturii în timpul verii. Banca lui preferată era înconjurată de trandafiri albi cățărători și, în seara asta, parcă își plecau cu toții capul spre locul unde ședea el de obicei. Îi plăcea să ne urmărească cum ne jucăm pe micul promontoriu de la marginea lacului. Îmi aminteam cum, la șase ani, mă luptam să vâslesc într-o micuță canoe de culoare verde primită în dar de ziua mea.

– Uitați-vă aici! ne-a făcut Georg semn spre centrul terasei.

O sculptură ciudată apăruse acolo peste noapte, așezată pe un soclu de piatră înalt până la șoldul meu. Ne-am adunat cu toatele în jur, pline de curiozitate. Un glob auriu era fixat pe o săgeată subțire de metal, înconjurat de inele concentrice, tot din metal. Zărind conturul continentelor și oceanelor, gravat delicat pe globul auriu, mi-am dat seama că era cel pământesc, săgeata fiind îndreptată către Steaua Nordului. Ecuatorul era marcat de un inel mai lat, pe care erau gravate cele douăsprezece semne zodiacale. Arăta ca un instrument străvechi de navigație, dar ce dorise, oare, Pa să ne spună cu asta?

– E o sferă armilară, a declarat Georg și ne-a explicat apoi că aceasta avea o existență de mii de ani, fiind folosită de grecii antici ca să determine poziția stelelor, precum și orele zilei.

Înțelegând acum la ce folosea, mă minunam de cât de strălucit era acel design străvechi. Cu toatele o admiram cu glas tare, dar Electra a rupt vraja imediat:

– Ei bine, da, dar ce are asta de a face cu noi?

– Nu e rolul meu să vă explic, aproape că s-a scuzat Georg. Deși, dacă vă uitați mai bine, veți vedea că pe inele apar numele voastre.

Adevărat: numele noastre erau gravate pe metal cu litere elegante, bine definite.

– Uite-l pe al tău, Maia! i-am făcut semn surorii mele. Apar niște cifre după nume și mi se pare că arată ca un set de coordonate.

Când am găsit și numele meu, am fost sigură că într-adevăr erau coordonate geografice.

Dincolo de coordonate apăreau niște inscripții. Maia ne-a spus că sunt în limba greacă și că avea să ni le traducă mai târziu.

– OK, deci avem aici o sculptură foarte frumoasă în mijlocul terasei, spuse CeCe, care ajunsese la capătul răbdării. Dar ce vrea asta să însemne pentru noi?

– Din nou, nu eu sunt în măsură să vă lămuresc, a replicat Georg. Iată, Marina toarnă niște șampanie în cupe, conform instrucțiunilor lăsate de tatăl vostru. A dorit să închinați în memoria lui. După aceea, fiecare dintre voi va primi un plic din partea lui și sper că acolo veți găsi toate explicațiile pe care le căutați.

În drum spre terasa conacului, mă tot gândeam la locurile pe care le-ar fi putut indica acele coordonate. Tăcusem cu toatele, încercând să descifrăm ce dorise tatăl nostru să ne spună. În timp ce Ma umplea paharele cu șampanie, mă întrebam cât de multe știa ea despre cele întâmplate în acea seară, dar expresia ei era impasibilă.

Georg a ridicat paharul.

– Să închinăm în cinstea vieții extraordinare a tatălui vostru. Pot numai să vă spun că acestea sunt funeraliile pe care și le-a dorit, cu toate fiicele lui prezente aici, în Atlantis, locul în care a trăit fericit alături de voi în toți acești ani.

– În cinstea lui Pa Salt! am spus cu toatele, ridicând paharele.

Pe când sorbeam din șampanie în tăcere, reflectam la cele văzute, dorindu-mi cu disperare să găsesc niște răspunsuri.

– Și când primim scrisorile? l-am întrebat pe Georg.

– Mă duc să vi le aduc acum.

Avocatul s-a ridicat de la masă.

– Ei bine, ăsta-i cel mai bizar priveghi la care am luat parte vreodată! a exclamat CeCe.

– Aș mai vrea un pahar de șampanie, i-am cerut lui Ma, în timp ce tot felul de întrebări zburau în jurul mesei, iar Tiggy plângea încetișor.

– Aș fi vrut numai ca el să fie aici, să ne explice tot, a murmurat ea.

– Dar nu este, draga mea! i-am răspuns, simțind atmosfera încărcată de suferință și dezamăgire. Cumva, mi se pare potrivit. A vrut să ne ușureze viața tuturor. Și, acum, trebuie să fim alături unele de altele.

Toate surorile au dat triste din cap, chiar și Electra, și i-am strâns cu blândețe mâna lui Tiggy, pe când Georg se întorcea pe terasă. A așezat șase plicuri mari, groase, pe masă. Am văzut că fiecare dintre ele purta câte un nume, scris chiar de mâna lui Pa.

– Le-am primit cam cu șase săptămâni în urmă, a spus Georg. În eventualitatea decesului său, tatăl vostru mi-a cerut să vi le înmânez.

– Le deschidem acum sau mai târziu, când suntem singure? l-am întrebat.

– El n-a menționat nimic în sensul ăsta. A spus doar că le puteți deschide atunci când vă veți simți pregătite s-o faceți.

Când m-am uitat la surorile mele, mi-am dat seama că toate preferau să-și deschidă plicul în intimitate.

– Deci, mi-am făcut datoria! a spus Georg în final. Ne-a dat fiecăreia din noi cartea lui de vizită, asigurându-ne că ușa lui avea să fie mereu deschisă pentru noi. Deși sunt sigur, a continuat, cunoscându-l bine pe tatăl vostru, că a anticipat tot ceea ce v-ați putea dori. Așa că e timpul să plec. Vă prezint încă o dată condoleanțele mele.

Mi-am dat seama cât de greu îi fusese să ne transmită moștenirea misterioasă a lui Pa și am fost bucuroasă când Maia i-a mulțumit în

numele nostru.

– La revedere! Știți unde sunt, dacă aveți nevoie de mine.

Apoi a zâmbit trist și a plecat.

Imediat s-a ridicat și Ma.

– Cred că trebuie să mâncăm ceva. Îi voi spune Claudiei să ne servească cina aici.

După care a dispărut și ea în casă.

Uitasem complet de masă toată ziua, iar acum eram obsedată de scrisori și de sfera armilară.

– Maia, crezi că poți să ne traduci citatele de pe sferă?

– Sigur că da, mi-a răspuns ea. Între timp, Marina și Claudia au revenit cu farfurii și tacâmuri. După ce mâncăm.

Electra a aruncat o privire spre cele de pe masă și s-a ridicat să plece.

– Sper că nu vă supărați pe mine, dar nu mi-e foame.

După ce Electra a plecat, CeCe s-a întors spre Star.

– Ție ți-e foame?

Star își strângea cu putere plicul în mână.

– Cred că ar trebui să mâncăm ceva, a șoptit ea.

Sigur că era un lucru de bun-simț, așa că toate cinci ne-am forțat să înghițim bucăți de pizza făcută în casă și niște salată. Pe urmă surorile au plecat una după alta, până când n-am mai rămas decât Maia și cu mine.

– Maia, te deranjează dacă mă duc și eu la culcare? Sunt epuizată.

– Nici vorbă, mi-a răspuns ea. Ești încă în stare de șoc.

– Da, cred că da. M-am ridicat și am sărutat-o pe obraz. Noapte bună, draga mea Maia!

– Noapte bună!

Mă simțeam vinovată că o lăsam singură la masă, dar, la fel ca celelalte, aveam nevoie să petrec un pic de timp doar cu mine însămi. Iar scrisoarea din mână parcă îmi ardea vârfurile degetelor. Întrebându-mă unde puteam sta liniștită, m-am gândit că dormitorul din copilărie ar fi fost cel mai potrivit, așa că am urcat cele două etaje.

Toate camerele noastre se aflau la etajul de sus al casei și, când eram mici, mă jucam de multe ori cu Maia de-a prințesele în turnul vrăjit. Camera mea era luminoasă și simplu decorată, cu pereții de nuanța magnoliei și perdele cu dungi albe și albastre. Tiggy spusese odată că arăta ca o cabină de pe un vechi vapor. Oglinda rotundă avea în jur un colac de salvare pe care era scris „SS Ally“, un cadou de Crăciun primit de la Star și CeCe în urmă cu mulți ani.

M-am așezat pe pat, privindu-mi plicul. Poate că surorile mele le desfăcuseră deja pe ale lor, ori poate că mai așteptau, trepidând la gândul a ceea ce ar fi putut să conțină. Dintre noi toate, eu mă repezeam prima să-mi deschid cadourile de Crăciun sau pe cele primite de ziua mea, iar acum simțeam aceleași impuls. După ce am tăiat plicul și am scos o foaie groasă de hârtie, am tresărit de uimire atunci când pe plapumă s-a rostogolit ceva mic și solid. Era o broscuță mică, maro.

După ce am studiat-o atent, rușinându-mă de mine însămi pentru că o crezusem vie, am așezat micul model în palmă. Broasca avea pete galbene pe spate și ochi blânzi, expresivi. Îi mângâiam suprafața netedă, uimită de ceea ce Pa Salt alesese să-mi pună în plic. Din câte îmi aminteam, nici una dintre noi nu avusese vreo slăbiciune față de brotaci. Poate că era o glumă de-a lui și aveam să găsesc explicația în scrisoare. Am început să citesc.

Atlantis

Lacul Geneva

Elveția

Draga mea Ally,

În timp ce scriu această epistolă parcă te am în fața ochilor – cea de a doua fiică a mea, frumoasă și energică – și te văd cum sorbi cuvintele,

grăbită să ajungi cât mai repede la sfârșit. Iar apoi să recitești scrisoarea pe îndelete.

Vei ști atunci că nu mai sunt alături de voi și, cu siguranță, tu și surorile tale veți trece printr-un mare șoc. Mai știu și că, fiind cea mai optimistă dintre toate, cu o dragoste de viață care m-a făcut și pe mine s-o iubesc mai mult, vei fi foarte îndurerată, dar la fel de sigur sunt că îți vei reveni, așa cum ai făcut mereu, și vei merge mai departe. Exact asta trebuie să faci.

Poate că, dintre toate fiicele mele, tu îmi semeni cel mai mult. Nu pot decât să-ți spun că am fost întotdeauna mândru de tine; sper și mă rog ca tu să continui să trăiești de maniera în care ai făcut-o până acum, deși eu n-am să-ți mai fiu alături și nici n-am să mai veghez asupra ta. Cel mai mare dușman al oricărui om este teama, iar faptul că tu ești neînfricată e cel mai prețios dar cu care ai fost înzestrată. Draga mea Ally, să nu cumva să te schimbi acum, când te confrunți cu cea mai grea încercare din viața ta.

În afară de faptul că am dorit să-mi iau adio de la voi, mai am un motiv pentru care v-am scris aceste scrisori. Cu mult timp în urmă am hotărât să vă ofer o cheie, cu ajutorul căreia să vă descoperiți originile. Să nu înțelegeți că aș vrea s-o faceți imediat, dar nu se știe ce se poate întâmpla în viitor. Sau când s-ar putea să aveți nevoie ori să doriți să aflați acest lucru.

Ai văzut deja sfera armilară și coordonatele lăsate pe ea. Cele din urmă indică un loc de unde poți să îți începi călătoria. Pe un raft din biroul meu, se găsește o carte veche, scrisă de un om care a murit demult, pe nume Jens Halvorsen. Din ea vei afla multe alte lucruri, și poate că te va ajuta să hotărăști dacă vei voi sau nu să explorezi locul în care te-ai născut. În cel dintâi caz, sunt sigur că ai suficiente resurse ca să descoperi tot adevărul.

Draga mea, te-ai născut cu multe daruri – aproape cu prea multe, după cum mi s-a părut uneori. Și îți spun că, atunci când ești prea binecuvântat, poate fi la fel de greu ca atunci când n-ai avut parte de astfel de daruri. Mă mai tem că, datorită pasiunii noastre comune pentru mare, s-ar putea ca eu să te fi deturnat de la o altă cale care-ți era deschisă. Ești o muziciană

înnăscută și-mi plăcea nespus să te aud cântând la flaut. Dacă eu am fost acela care te-a îndepărtat de cariera muzicală, te rog să mă ierți, însă vreau să știi că zilele petrecute cu tine pe lac au fost printre cele mai fericite din viața mea. Așa că îți mulțumesc din suflet.

Alătur în plic unul dintre cele mai prețioase lucruri ale mele. Chiar dacă nu vrei să-ți descoperi trecutul, păstrează-l bine, și, cândva, dă-l mai departe copiilor tăi.

Draga mea Ally, sunt sigur că, după lovitura primită, tenacitatea și latura ta pozitivă te vor ajuta să faci orice vei dori și împreună cu cine vei dori. Trăiește-ți viața din plin, nu irosi nici măcar o secundă, promiți?

Voi veghea mereu asupra ta,

Cu drag, Pa Salt x

Exact cum ghicise Pa, a trebuit să recitesc scrisoarea. Și mai știam că aveam să o recitesc de mai multe sute de ori în zilele și în anii următori.

M-am lăsat pe perne cu broscuța în palmă, fără să fi aflat ce putea să însemne ea. Întorceam pe toate fețele, în minte, cele scrise de Pa. Apoi mi-am zis că aveam să discut toate astea cu Theo, gândindu-mă că el m-ar fi putut ajuta să înțeleg totul pe deplin. Instinctiv, am vârât mâna în poșetă după telefon, dar mi-am amintit că-l lăsasem la încărcat în bucătărie după ce sosisem de dimineață.

Am mers pe coridor în vârful picioarelor, ca să nu-mi deranjez surorile. Văzând ușa Electrei întredeschisă, am aruncat o privire, crezând că dormea. Însă ea ședea pe pat, cu spatele la mine, și bea ceva dintr-o sticlă. Apă – am crezut, mai întâi, apoi mi-am dat seama că era o sticlă de vodcă. Electra i-a pus dopul și a vârât-o sub pat.

N-am vrut ca ea să știe că eram acolo și am coborât scara în vârful picioarelor, tulburată de ceea ce văzusem. Dintre noi toate, Electra era de departe cea mai preocupată de sănătatea ei, așa că m-a uimit faptul că bea

alcool la o oră atât de târzie din noapte. Dar poate că, în momentul trist și dificil în care ne găseam, regulile obișnuite nu se mai aplicau.

Instinctiv, m-am oprit pe palierul din mijloc și m-am îndreptat către camerele de la etajul unu, care fuseseră ale lui Pa, pătrunsă de nevoia bruscă de a-l simți aproape.

Am deschis ușa și, când am văzut patul de o persoană pe care, poate, tata își dăduse sufletul, m-au podidit lacrimile. Camera era atât de diferită de restul casei – spartană, cu podele lustruite din lemn și patul cu ramă tot din lemn, având alături o noptieră veche de mahon. Pe ea se afla ceasul deșteptător al lui Pa. Mi-am amintit cât de tare mă fascina pe când eram mică. Pa mă lăsa să apăs butonul de alarmă și nu mă mai opream din râs când aceasta pornea.

– Trebuie să-l întorc în fiecare zi, altfel nu mai ticăie, îmi spunea.

Am intrat și m-am așezat pe pat. Cearșafurile erau netede, imaculate. Am întins mâna și am mângâiat perna pe care își sprijinise el capul.

Mă întrebam unde putea fi vechiul lui ceas de mână, Omega Seamaster, și ce se întâmplase cu lucrurile personale. Aveam încă în fața ochilor ceasul pus pe încheietura mâinii lui, cu un cadran simplu, elegant, din aur, și cureaua de piele prinsă la cea de a patra gaură. Îi cumpărasem o alta cu ocazia unui Crăciun și-mi promisese că avea să o folosească atunci când cea veche s-ar fi rupt – însă asta nu s-a întâmplat.

Discutam de multe ori cu surorile mele despre faptul că Pa ar fi putut să-și cumpere cele mai grozave haine; el, în schimb, părea să se îmbrace mereu cu aceleași lucruri – cel puțin așa se întâmpla atunci când nu era pe mare. Vechiul lui sacou de tweed, purtat cu o cămașă albă ca zăpada, butonii discreți din aur, cu inițialele lui, și pantalonii închiși la culoare, călcați perfect la dungă. În picioare – aceeași pantofi sport, maro, din piele, bine lustruiți. Mă gândeam, privind în jur la micul garderob din mahon și la scrinul cu multe sertare – celelalte două piese de mobilier din cameră – că nevoile personale ale lui Pa fuseseră mereu modeste.

Pe urmă ochii mi-au căzut pe o fotografie înrămată de pe comodă: el împreună cu noi la bordul Titanului. Deși pe atunci avea șaptezeci de ani, arăta cu mult mai tânăr. Înalt și foarte bronzat, cu trăsăturile lui frumoase luminate de un zâmbet larg, era rezemat de bordul iahtului, înconjurat de fiicele sale. Privind în jur, am văzut singurul tablou atârnat pe perete, chiar în fața patului îngust.

M-am ridicat ca să mă uit mai bine. Era, de fapt, un desen în cărbune al unei femei tinere, foarte drăguțe, probabil în vârstă de cam douăzeci de ani. Privind-o îndeaproape, mi-am dat seama că expresia feței îi era tristă. Trăsături extraordinare, dar parcă prea exagerate pentru fața ei mică, îngustă, în formă de inimă. Ochii imenși, buzele foarte pline și câte o gropiță pe fiecare obraz. Părul des, buclat, lung până la umeri. Tabloul era semnat, dar n-am reușit să descifrez scrisul.

– Tu cine ești? am întrebat-o. Și cine a fost tata...?

Cu un suspin, m-am făcut ghem pe micul lui pat. Lacrimile mi se scurgeau pe fața de pernă care emana încă un parfum ușor, cu aromă de lămâie.

– Sunt aici, dragul meu Pa! am murmurat, dar tu unde ești?

Capitolul 6

A doua zi de dimineață m-am trezit cam amețită, însă parcă ușurată de povara din suflet. Nu-mi aduceam aminte când adormisem și n-aveam idee cât era ceasul acum. M-am ridicat și m-am dus la fereastră. Deși dormitorul lui Pa era atât de spartan, priveliștea care se vedea pe geam compensa totul. În acea splendidă zi lumina soarelui licărea pe apa netedă ca oglinda a lacului, acesta părând să se întindă în dreapta și în stânga spre infinit, topindu-se în ceață. Drept în față, pe malul celălalt, se ridica panta abruptă și acoperită cu vegetație luxuriantă a unui deal. În aceste câteva clipe, am simțit că Atlantisul își recăpătase magia.

Am urcat în dormitorul meu, am făcut un duș și am ieșit din baie cu gândul la Theo, la cât de îngrijorat putea fi pentru că nu-l contactasem. M-am îmbrăcat la iuțeală, mi-am înhățat laptopul și am fugit pe scări în jos,

spre bucătărie, ca să-mi recuperez mobilul. Mă așteptau mai multe mesaje de la Theo și, când le-am citit, m-am simțit mult mai bine.

Vreau să știu dacă ai ajuns cu bine. Toată dragostea mea.

Noapte bună, draga mea Ally. Sunt cu gândul alături de tine.

Nu vreau să te deranjez. Sună-mă sau trimite-mi un SMS atunci când poți. Îți duc dorul. X

Mesaje pline de dragoste. Nu-mi cerea nici măcar să-i răspund imediat. Am zâmbit și i-am scris câteva rânduri, amintindu-mi de cele spuse de Pa, că puteam să fac orice și să fiu cu oricine doream.

Iar acum doream să fiu cu Theo.

Claudia amesteca niște aluat într-un bol. Mi-a oferit o cafea fierbinte, pe care am primit-o cu recunoștință.

– Eu sunt prima?

– Nu, Star și CeCe au plecat deja, cu șalupa, la Geneva.

– Da? m-am mirat, sorbind din lichidul fierbinte, delicios. Și celelalte s-au trezit?

– Poate că da, dar eu nu le-am văzut, mi-a răspuns calm, continuând să frământe aluatul cu mâinile ei puternice și pricepute.

Am luat un croasant din coșul așezat în mijlocul mesei și am mușcat cu poftă din foitajul untos.

– Ce spui, nu-i minunat că putem sta toate aici, în Atlantis? Am crezut că moșia și casa vor fi vândute.

– Da, e foarte bine, într-adevăr. Mai dorești ceva? m-a întrebat Claudia, întinzând aluatul pe o tavă și așezând-o lângă cuptor.

– Nu, mulțumesc.

Cu un semn din cap, și-a dezbrăcat șorțul și a ieșit din bucătărie.

De când mă știu, Claudia a fost pentru noi al treilea punct fix din Atlantis, la fel ca Ma și Pa Salt. Accentul ei german o făcea să pară severă, dar știam cu toții ce inimă bună avea. Mă gândeam la cât de puține lucruri știam noi despre ea. Nu-i pusesem niciodată întrebări despre unde, cum și de ce, nici în copilărie, nici în adolescență. Claudia, la fel ca tot ce se afla în universul fermecat în care trăiam, erau un dat pentru noi.

Oare coordonatele de pe sfera armilară și secretele lor aveau să răstoarne tot ceea ce știam – sau nu știam – despre noi? Evident, Pa Salt avusese un motiv clar pentru ceea ce făcuse și aveam încredere deplină în el. Acum depindea de fiecare dintre noi să aleagă dacă să urmeze sau nu această cale.

Am luat un pix și un carnet de note de pe bufet și am ieșit din bucătărie pe ușa din dos, aproape orbită de lumina strălucitoare a dimineții. Îmi făcea bine să respir aerul proaspăt și răcoros. Iarba pe care pășeam era încă acoperită de rouă. În grădini se auzeau doar trilurile unor păsărele de pădure, plutind prin aer, și lipăitul ușor al apei la malul lacului.

Am ajuns în grădina specială a lui Pa, unde am admirat numeroasele soiuri de trandafiri înfloriți acum pe deplin, care-și răspândeau mireasma pătrunzătoare în aerul dimineții.

Globul auriu din centrul sferei armilare lucea în lumina soarelui, umbrit numai de cercurile metalice. Am șters cu mâneca roua de pe numele meu și mi-am trecut degetul peste textul scris în greacă, întrebându-mă ce însemna și de cât timp plănuise Pa acest lucru.

Am trecut imediat la treabă, notând coordonatele noastre, ale tuturor, și încercând să ghicesc ce loc puteau să indice – mai ales ale mele. Pe urmă, am observat ceva. Numărând cercurile, degetele l-au atins pe ultimul – cel de al șaptelea, inscripționat doar cu un nume: Merope.

Cea de-a șaptea soră, care nu a mai venit, mi-am spus. De ce Pa îi adăugase numele pe sferă, când nu mai exista nici o șansă s-o aducă vreodată acasă? Doamne, cât de multe mistere! mi-a trecut prin cap, în drum spre casă. Și nimeni nu mai putea să-mi dea un răspuns.

Din nou, în bucătărie și cu coordonatele în fața mea, am deschis laptopul, ronțăind nervoasă un croasant, în timp ce am așteptat o veșnicie semnalul de Internet. Când, în final, s-a stabilit conexiunea, am căutat site-uri unde puteam să descopăr locațiile indicate pe sfera armilară și m-am oprit la Google Earth. M-am hotărât să încep cu sora cea mare, lăsându-mă pe mine la sfârșit. Am tastat coordonatele Maiei și am văzut cum globul se învârtește și-mi indică cu exactitate locația.

Eeei, mi-am spus, fascinată, chiar funcționează!

A fost o oră frustrantă, cu semnalul pierdut din când în când. Însă atunci când Claudia a intrat în bucătărie ca să pregătească masa de prânz, reușisem să notez locațiile pentru fiecare soră în parte, cu excepția mea.

Am introdus, în final, coordonatele mele și mi-am ținut respirația până când computerul a încărcat pagina.

– Doamne sfinte! am exclamat, citind detaliile.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat curioasă Claudia.

– O, nimic! m-am grăbit să-i răspund, notând repede pe hârtie cele văzute pe monitor.

– Ally, vrei să iei prânzul?

– Da, ar fi grozav, îți mulțumesc! i-am răspuns distrată, mirată că locul indicat era un muzeu de artă.

Nu înțelegeam nimic, dar și rezultatul căutărilor pentru surorile mele părea la fel de misterios.

Am ridicat ochii și am văzut-o pe Tiggy intrând în bucătărie. Mi-a zâmbit dulce.

– Doar noi două mâncăm?

– Da, așa se pare.

– Nu-i nimic, ne vom simți cu siguranță bine împreună, mi-a spus în timp ce parcă plutea, apropiindu-se de masă.

Deși, în general, găseam că ideile ei erau cumva ciudate, când s-a așezat în fața mea am invidiat-o pentru pacea ei interioară, care-și avea izvorul în credința fermă a lui Tiggy că exista o altă viață dincolo de moarte. Parcă adusese cu ea toată prospețimea din munții Scoției, cu tenul ei neted și pur, cu părul șaten, des, și, mai ales, cu ochii mari, căprui, foarte calmi.

– Ally, cum te simți?

– Sunt OK. Dar tu?

– Încerc să fac față. Îi simt în continuare prezența peste tot. De parcă – a oftat ea, netezindu-și buclele lucioase – n-ar fi plecat deloc.

– Tiggy, din păcate el nu e aici.

– Da, dar nu poți susține că o persoană nu mai există doar pentru că nu o poți vedea.

– Ba eu susțin asta, am replicat brusc, nefiind dispusă să-i ascult alte comentarii cu iz ezoteric.

Singurul mod de a mă consola de pierderea lui Pa era s-o accept cât de repede puteam.

Claudia ne-a întrerupt, servindu-ne o salată Caesar.

– Ajunge pentru toate, dar, dacă ele nu vin, restul rămâne pentru cină.

– Mulțumesc! Apropo, i-am spus lui Tiggy în timp ce mă serveam cu salată, am notat coordonatele și le-am căutat pe Google Earth. Tiggy, vrei să afli în ce loc am ajuns în cazul tău?

– Cândva. Dar nu acum. Vreau să spun... chiar contează?

– Nu știu, sinceră să fiu.

– Fiindcă, indiferent de locul în care m-am născut, Pa Salt și Ma sunt cei care m-au crescut și m-au făcut să devin ceea ce sunt acum. Dacă o să simt nevoia să aflu, o să te întreb. Cumva, eu... – a oftat Tiggy, și i-am simțit nesiguranța – nici nu vreau să știu că vin din altă parte. Pa Salt e tatăl meu și așa va fi mereu.

– Te înțeleg. Tiggy, spune-mi, unde crezi că e Pa Salt acum? am întrebat-o după ce am început să mâncăm.

– Ally, nu știu, dar categoric n-a plecat nicăieri, asta e sigur.

– E în lumea ta sau a mea?

– De parcă ar fi vreo diferență. Sau, oricum, nu pentru mine. Noi cu toții suntem energie. La fel ca tot ceea ce ne înconjoară.

– Ei bine, e un fel de a vedea lucrurile, am replicat, rușinată de accentul meu cinic. Știu că tu crezi în lucrurile astea. Dar acum, după ce Pa se află în locul lui de veci, ce mai contează?

– Ally, te înțeleg. Dar ciclul vieții continuă, iar el nu ne include numai pe noi, oamenii, ci și tot ceea se află în natură. Un trandafir înflorește, apoi moare și un altul îi ia locul. Și, Ally – m-a privit zâmbind ușor –, am o presimțire că, în pofida acestei vești teribile, tu ai parte acum de cele mai frumoase momente din viața ta.

– Adevărat?

O priveam bănuitoare.

– Da. A întins o mână spre mine. Bucură-te de ceea ce ai în prezent. Pentru că nimic nu durează o veșnicie.

– Așa voi face, i-am răspuns, simțindu-mă vulnerabilă după remarca ei plină de perspicacitate. Am schimbat repede subiectul. Și tu ce mai faci?

– Sunt bine, da...

Tiggy părea că încearcă să se asigure că era într-adevăr așa.

– Îți place în continuare să îngrijești cerbii?

– Îmi place enorm ceea ce fac. Mi se potrivește perfect, cu toate că îmi ocupă tot timpul. Știi, la noi e o mare lipsă de personal. Așa că trebuie să mă întorc cât de repede posibil. Am făcut rezervare pentru un zbor după-amiază. Vine și Electra cu mine la aeroport.

– Atât de repede?

– Da, dar ce mai putem face aici? Sunt sigură că Pa își dorește să ne vedem mai departe de viețile noastre, în loc să stăm aici și să ne plângem de milă.

– Da, ai dreptate, i-am răspuns, simțind că pentru prima dată am depășit acest teribil hiatus, gândindu-mă la viitor. Peste câteva zile trebuie să particip la Regata Cicladelor.

– Atunci, pleacă! m-a îndemnat ea.

– Cred că așa voi face, am murmurat, dusă pe gânduri.

– Acum trebuie să mă duc să-mi fac bagajul și să-mi iau rămas-bun de la Maia. Dintre noi toate probabil că ea suferă cel mai mult. E devastată.

– Știu. Uite, coordonatele tale! i-am zis, întinzându-i foaia pe care le notasem.

– Mulțumesc!

Mă uitam la Tiggy cum se ridică și, pe urmă, se oprește în dreptul ușii și-mi aruncă o privire plină de simpatie.

– Nu uita să mă suni dacă ai nevoie de ajutorul meu!

– Mersi, Tiggy! Același lucru e valabil și pentru tine.

După ce am ajutat-o pe Claudia să strângă farfuriile, m-am dus sus, în camera mea, întrebându-mă dacă nu era cazul să plec și eu de îndată. Tiggy avea dreptate: nu mai era nimic de făcut aici. Și gândul că aveam să mă înapoiez pe mare – ca să nu mai amintesc de brațele lui Theo – m-a făcut să mă reped în jos pe scări, spre laptop, ca să caut primul zbor spre Atena în următoarele douăzeci și patru de ore. Când am intrat în bucătărie, am dat cu ochii de Ma, în picioare, în dreptul ferestrei, cu spatele la mine, evident cufundată în gânduri. M-a auzit când am intrat și s-a întors către mine zâmbind, deși pe fața ei se putea citi și o mare tristețe.

– Bună, chérie! Cum te simți azi?

– Nu știu ce să fac, dacă ar trebui să mă întorc la Atena și să iau parte la competiție, așa cum plănuisem inițial. Sunt îngrijorată să vă las aici, pe

tine și pe fete. Mai ales pe Maia.

– Cred că e o idee excelentă să participi la regată, chérie. Așa te-ar fi sfătuit și tatăl tău. Nu te teme pentru Maia. Mă are pe mine aici.

– Știu, i-am răspuns.

Deși nu era mama noastră biologică, nu cred că există pe pământ o persoană mai iubitoare decât ea.

M-am dus la Ma și am strâns-o tare la piept.

– Și nici tu nu uita că și noi îți suntem aproape.

Am urcat ca să-i dau Electrei coordonatele care o priveau. Când am ciocănit la ușă, mi-a deschis, însă nu m-a invitat să intru.

– Bună, Ally! Sunt în mare grabă, împachetez.

– Am venit doar să-ți aduc coordonatele de pe sfera armilară. Poftim!

– Nu cred că le vreau. Sinceră să fiu, Ally, ce-a avut tata în cap? Parcă vrea să se joace cu noi de dincolo de mormânt.

– A vrut doar ca noi să știm unde ne-am născut, și asta – în cazul în care am fi interesate de subiect.

– Și atunci de ce n-a procedat la fel ca oricare ins normal? Adică să le scrie pe hârtie, în loc să ne incite să pornim de-a lungul globului la o vânătoare ciudată după tot soiul de indicii genealogice? Doamne sfinte, omul ăsta a fost întotdeauna obsedat de control!

– Te rog, Electra! Poate că n-a vrut să dezvăluie totul imediat, în cazul în care noi n-am fi vrut să știm. Așa că a lăsat niște informații pentru cele dintre noi care și-ar fi dorit să afle.

– Ei bine, nu știu!

– De ce ești atât de supărată pe el?

– Nu sunt, eu... În ochii ei chihlimbarii citeam durere și confuzie. OK! Sunt. Eu... A dat din umeri. Nu-ți pot explica.

– Ia, oricum, plicul ăsta. Din experiență știam că nu era cazul să continui discuția cu ea. Poți să faci ce vrei cu el.

– Mulțumesc, Ally! Îmi pare rău.

– N-ai de ce. Altfel, e totul în regulă cu tine?

– Eu... mda, sunt bine. Iar acum trebuie să-mi fac bagajul. Ne vedem mai târziu.

Mi-a trântit ușa în nas și am plecat, știind prea bine că mă minția.

După-amiază Maia, Star, CeCe și cu mine am coborât la ponton ca să le conducem pe Electra și pe Tiggy. Maia le-a dat și ea traducerea citatelor.

– Cred că vom pleca și noi, ne-a spus CeCe, pe când urcam din nou spre casă.

– Chiar trebuie? N-am putea să mai stăm? i s-a adresat rugător Star.

Ca întotdeauna, am observat ce contrast exista între ele din punct de vedere fizic: Star – înaltă și subțire, slabă-moartă, cu părul ei blond, aproape alb și cu pielea la fel de albă – și CeCe, îndesată și negricioasă la față.

– Ce rost are? Pa nu mai este, ne-am văzut cu avocatul și trebuie să ajungem cât mai repede la Londra, ca să închiriem un apartament.

– Ai dreptate, a cedat Star imediat.

– Și tu ce vei face la Londra, cât timp CeCe studiază artele? am întrebat-o.

– Nu știu încă, mi-a răspuns Star cu ochii la CeCe.

– Cum așa, nu mi-ai spus tu că vrei să urmezi un curs de cordon bleu? s-a întors CeCe spre ea. Nici nu știți cât de bine gătește.

Am schimbat o privire cu Maia după ce fetele au plecat ca să vadă ce zboruri aveau spre Heathrow chiar în seara aceea.

– Nu spune nimic, a oftat Maia. Știu!

Ne-am dus pe terasă, discutând despre cât de tare ne îngrijora relația dintre cele două. Prea erau inseparabile. Speram numai ca, de acum încolo, CeCe să se concentreze pe cursurile ei și, astfel, să ducă o existență separată de Star.

Maia arăta foarte palidă și mi-am amintit că nu venise să ia prânzul. I-am spus să se așeze pe un scaun și i-am cerut Claudiei să-i pregătească ceva de mâncare. Femeia a dat din cap înțelegătoare și a început să prepare niște sendvișuri.

– Maia, nu vreau să dau buzna în viața ta, dar ți-ai deschis scrisoarea aseară?

– Da. Sau mai degrabă azi-dimineață.

– Și, în mod clar, te-a tulburat.

– Da, inițial, dar acum sunt bine, Ally. Dar tu?

Răspunsul ei scurt însemna că nu trebuia să continui să o presez.

– Da, am deschis-o. Mi-a scris atât de frumos, încât m-a făcut să plâng, dar m-a și consolat, pe de altă parte. Apropo, de dimineață, am căutat pe internet coordonatele lăsate de el. Și acum știu de unde ne-a adus pe fiecare. Pot să-ți spun că am fost surprinsă, am adăugat, în timp ce Claudia aducea o tavă cu sendvișuri pe care a așezat-o pe masă, înainte să se retragă discret.

– Deci știi unde ne-am născut? Eu unde m-am născut?

– Da, sau, cel puțin, cunosc numele locului în care a dat Pa de noi. Maia, vrei să știi? Îți pot spune sau îți dau notița s-o citești tu singură.

– Eu... nu știu.

– Pot numai să-ți spun că Pa a călătorit, nu glumă!

– Și tu știi acum de unde vii? m-a întrebat ea.

– Da, deși încă nu pot pune totul cap la cap.

– Dar celelalte? Le-ai spus și lor?

– Nu, dar le-am explicat cum să caute singure pe Google Earth. Vrei să-ți spun și ție? Sau numai locul unde te-a găsit Pa?

– Momentan, nu știu, mi-a răspuns, lăsându-și privirea în jos.

– Atunci poți să afli singură. E foarte simplu.

– Da, cred că o voi face, când voi fi pregătită.

M-am oferit să-i aștern instrucțiunile pe hârtie, dar mă îndoiam că avea să găsească vreodată curajul s-o facă.

– Dar tu ai tradus citatele de pe sfera armilară?

– Da, le am pe toate.

– Atunci aș vrea să știu ce a ales Pa pentru mine. Vrei să-mi spui?

– Nu-mi amintesc cuvânt cu cuvânt, dar mă duc la Pavilion și îți aduc hârtia.

– Deci noi două putem să le furnizăm, acum, surorilor noastre toate informațiile necesare.

– Da, putem, dar mă gândesc că e prea curând pentru noi să începem căutarea.

– Ai dreptate, am oftat, amintindu-mi de Theo și de săptămânile următoare. În afară de asta, am Regata Cicladelor și va trebui să plec și eu cât de repede. Sinceră să fiu, Maia, după cele întâmplate cred că-mi va fi greu să merg din nou pe mare.

– Așa e. Însă totul are să fie în regulă până la urmă, m-a asigurat ea.

– Sper că da. Sincer vorbind, de când particip la astfel de competiții, e prima dată când îmi e teamă.

Parcă mi s-a luat o piatră de pe inimă după ce i-am mărturisit acest lucru. Acum, când mă gândeam la Ciclade, singura imagine care-mi apărea în fața ochilor era cea a lui Pa zăcând în sicriul lui, pe fundul mării.

– Ally, tu te-ai dedicat trup și suflet navigației, așa că nu trebuie să lași cele întâmplate în ultimele zile să te abată din drum. Fă-o pentru Pa! El n-ar fi vrut să-ți pierzi încrederea în tine, m-a încurajat Maia.

– Ai dreptate. Dar tu te descurci singură aici?

– Sigur că da. Nu-ți face griji pentru mine. O am pe Ma și am munca mea. Voi fi în regulă.

Am înfulecat și eu câteva sendvișuri și am pus-o pe Maia să-mi promită că aveam să ținem legătura. Am întrebat-o dacă nu voia să plece cu mine pe mare spre sfârșitul verii, deși știam că, probabil, n-avea să vină.

Am văzut-o apoi pe CeCe sosind pe terasă.

– Am reușit să rezervăm două locuri pentru un zbor spre Heathrow. Într-o oră plecăm cu Christian.

– Atunci mă duc să văd dacă prind și eu un zbor spre Atena și, în caz afirmativ, vin cu voi. Maia, nu uita să-mi dai citatul!

După ce am găsit un ultim loc spre Atena în acea seară, mi-am aruncat repede lucrurile în valiză. Rotindu-mi privirea prin jur, ca să văd dacă nu uitasem ceva, mi-am zărit flautul așezat pe un raft, în cutia lui. N-o mai deschisesem de mult timp. Amintindu-mi de cele scrise de Pa, am hotărât să-l iau cu mine. Theo îmi spusese și el că ar fi vrut să mă audă cântând, așa că, după ce aș fi trecut prin câteva repetiții, puteam s-o fac. Pe urmă, am coborât să-mi iau rămas-bun de la Ma.

M-a strâns tare la piept și m-a sărutat cu drag pe obraji.

– Te rog să ai grijă de tine, chérie, și vino să mă vezi când poți!

– Da, Ma. Promit!

Pe urmă am coborât cu Maia spre ponton.

– Mult noroc în competiție, mi-a urat ea și mi-a dat un plic cu traducerea citatului ales de Pa pentru mine.

Am îmbrățișat-o din nou și m-am urcat în șalupă, unde se aflau deja CeCe și Star. Pe când șalupa își lua avânt, le-am făcut semn cu mâna celor de pe

mal. În timp ce traversam lacul, mi-am amintit că Pa Salt îmi spunea mereu să nu mă uit niciodată înapoi. Știam că, totuși, aveam s-o fac, privind de nenumărate ori la ceea ce fusese – și n-avea să mai fie vreodată.

M-am îndepărtat de surorile mele, ținând încă plicul în mână. Simțeam nevoia să citesc mesajul lui Pa atât timp cât mă mai aflam pe Lacul Geneva, în locurile pe unde navigasem cu el de atâtea ori. Am deschis plicul:

Când vei da de greu, te va ajuta forța ta interioară.

Pe când Altantisul dispărea în depărtare, pe după perdeaua deasă de copaci, mă rugam ca cele scrise de Pa să mă ajute să-mi mobilizez curajul de care aveam atâta nevoie ca să merg mai departe.

Capitolul 7

Theo mi-a trimis un mesaj, anunțându-mă că mă aștepta pe aeroportul din Atena. Când am ieșit pe poartă, a venit spre mine cu fața răvășită de neliniște și m-a luat imediat în brațe.

– Iubito, am fost atât de îngrijorat! Cum te simți? Biata de tine, cred că ești distrusă. Și ai slăbit, a adăugat, simțindu-mi coastele prin piele.

– Sunt OK, i-am răspuns sincer, adulmecând mirosul lui minunat, liniștitor, de aer de mare.

Mi-a luat rucsacul și am ieșit împreună în înserarea mohorâtă și înăbușitoare de iulie atenian.

Ne-am urcat într-un taxi cu banchete învelite în plastic lipicios și plin de o duhoare de tutun stătut, îndreptându-ne către un hotel din portul Faliro, de unde urma să se dea startul pentru Regata Cicladelor.

– Gândește-te bine, dacă nu poți, ne descurcăm fără tine, mi-a spus Theo, în timp ce taxiul străbătea orașul.

– Nu știu cum s-o iau: ca pe un compliment sau ca pe o insultă, am replicat.

– Categoric, ca pe un compliment, dat fiind că faci parte integrantă din echipaj. Dar, pentru că e vorba de tine și eu te iubesc, nu vreau să te simți presată.

Te iubesc. Ori de câte ori îmi spunea cuvintele astea, cu atâta naturalețe, simțeam un fior de entuziasm. Și acum era aici, alături de mine, ținându-mă de mână și repetând cuvintele magice. Și eu îl iubeam pentru sinceritatea, deschiderea și refuzul lui de a se juca cu astfel de cuvinte. În acele câteva zile minunate, petrecute alături de el la bordul lui Neptune, îmi spusese că, dacă aveam să-i sfărâm inima, el pur și simplu ar fi trebuit s-o înlocuiască cu alta.

– Știu acum ce vrea Pa de la mine. Să-mi reiau viața, nu să jelesc. Și, bineînțeles, să câștig competiția.

– Ally! a exclamat Theo, strângându-mi mâna. O vom face pentru el. Promit!

Când, a doua zi de dimineață, am ajuns din nou pe Hanse, ceilalți membri ai echipajului păreau și ei încredințați că aveam să învingem. Mai rămăseseră câteva zile de pregătire. Și m-a impresionat faptul că toți, la unison, încercau să-mi facă viața cât mai ușoară. Cicladele nu erau deloc atât de grele precum alte competiții la care luasem parte: opt zile în total, dar cu o perioadă de odihnă de douăzeci și patru de ore și opriri pe fiecare dintre insulele de pe itinerariu.

Theo a zărit flautul meu.

– De ce nu-l aduci la bord? Ne poți încuraja cu serenadele tale.

În timp ce alergam pe ape, la înserat, în prima zi de antrenament, am ridicat instrumentul, i-am zâmbit lui Theo și am început să cânt o versiune improvizată a Fanteziei pe o temă de Thomas Tallis, piesă muzicală pe care a făcut-o faimoasă filmul Master and Commander. Theo mi-a zâmbit, în timp ce conducea iahtul spre portul Milos. Băieții m-au aplaudat frenetic și simțeam că, în acest fel, îi adusesem un mic tribut lui Pa Salt.

Am câștigat de departe prima parte a cursei, pe urmă am alunecat pe locul trei în partea a doua, și pe doi – în a treia. Ceea ce ne punea la egalitate cu

un echipaj grecesc. Penultima noapte a cursei ne-a găsit în portul Finikas, de pe Syros, o mică și idilică insulă grecească, ai cărei rezidenți organizaseră o petrecere pentru toate echipajele. După cină, Theo ne-a adunat în jurul lui.

– Domnilor și doamnă, veți crede că vreau să vă stric petrecerea din seara asta, dar căpitanul vă ordonă să vă duceți imediat la culcare. În timp ce adversarii noștri – ne-a făcut semn spre greci, deja amețiți, dansând ca Zorba pe ritmuri de buzuki – se vor înveseli tot mai tare, noi ne vom face somnul de frumusețe și ne vom trezi proaspeți dis-de-dimineață, gata să-i rupem. OK?

S-au auzit câteva mârâieli, dar ne-am urcat cu toții pe iaht și ne-am dus la culcare în cabinele noastre.

Dată fiind înghesuiala laolaltă cu restul echipajului, Theo și cu mine reușeam cu greu să smulgem câteva clipe împreună fără să-i facem să ne suspecteze. Fiind singura femeie, aveam propria cabină la prova, un loc mic și înghesuit, iar Theo dormea pe o banchetă în bucătărie.

Așteptam până ce toți ceilalți foloseau încăperea nu mai mare decât un dulap, în care se aflau o chiuvetă și un vas de toaletă. Pe urmă, când se așternea liniștea, urcam prin întuneric, în vârful picioarelor, pe scară, de unde mă pescuia un braț cald, apoi Theo mă strângea tare la piept. Petreceam cam cinci minute împreună, ca niște adolescenți temători să nu fie prinși de părinți. Ca să beneficiez de un alibi în caz că mă auzea cineva, mă duceam în bucătărie, deschideam cutia frigorifică, luam o sticlă de apă rece și mă întorceam în cabină, trăgând cu zgomot ușa după mine. Eram convinși că reușeam astfel să-i păcălim pe toți. Când m-a strâns în brațe ultima oară înainte de terminarea competiției, am simțit că săruturile lui de noapte bună încă ardeau de pasiune.

– Dumnezeule, sper că ești gata să petreci cel puțin 24 de ore în pat cu mine, ca să recuperăm toată perioada asta de frustrări din ultimele zile.

– Ai, ai, căpitane! Așa să fie. Dar nu e deloc corect să-i trimiți pe toți la culcare, iar tu să-ți încalci propriile comenzi, i-am șoptit la ureche, împingând o mână rătăcitoare de pe sânul meu stâng.

– Ai dreptate, ca întotdeauna! Așa că du-te, Julieta mea, fugi de-aici, dacă nu vrei să-mi pierd controlul!

L-am sărutat, chicotind, și am făcut un pas înapoi.

– Te iubesc, draga mea! Noapte bună!

– Și eu te iubesc! i-am răspuns la rândul meu.

Din nou, tactica lui Theo a dat roade. Până atunci merseserăm cot la cot cu grecii, dar, după cum a observat Theo, triumfător – atunci când, sâmbătă, am trecut linia de sosire în portul Vouliagmeni cu cinci minute înaintea lor –, grecii pierduseră din cauză că băuseră prea mult uzo cu o seară înainte. La ceremonia de închidere, coechipierii mi-au așezat pe frunte cununa din frunze de laur, în timp ce aparatele de fotografiat țăcăneau de zor, iar șampania curgea în valuri. Am ridicat sticla în aer, închinând în gând victoria lui Pa Salt. Plus un fervent „Cât de dor îmi e de tine!“ șoptit către cer.

După dineul festiv, Theo m-a prins de mână și m-a săltat de pe scaun.

– Mai întâi, un toast pentru Ally! Date fiind împrejurările, cred că sunteți cu toții de acord că a fost incredibil de bună.

Am auzit uralele băieților și mi-am simțit ochii înțepați de lacrimi, într-atât mă impresionase căldura lor plină de sinceritate.

– În al doilea rând, vă rog pe toți să faceți parte din echipajul meu pentru Competiția Fastnet din august. Vom naviga la bordul iahtului Tigress, în primul său voiaj. Poate că unii dintre voi ați auzit de el – e o ambarcațiune nou-nouță, de abia lansată la apă. Și, după ce am inspectat-o, sunt sigur că ne poate aduce o altă victorie. Ce ziceți?

– Tigress! a exclamat Rob, entuziasmat. Categoric!

Ceilalți băieți au fost și ei, imediat, de acord.

– Mă incluzi și pe mine? l-am întrebat încet.

– Sigur că da.

Iar, în acel moment, Theo s-a întors spre mine, m-a luat în brațe și m-a sărutat apăsat pe gură.

Gestul lui a stârnit o altă salvă de urale și m-am tras înapoi, roșie până la rădăcina părului.

– Ei bine, e ultimul anunț pe care voiam să-l fac. Ally și cu mine suntem împreună. Așadar, dacă cineva are o problemă cu asta, să spună acum.

I-am văzut pe băieți cum ridică, plictisiți, din sprâncene.

– Ce mai veste, o știam de mult! a zis Rob, cu un oftat.

– Mda, și ce mare lucru? s-a mirat și Guy.

Îi priveam amândoi uimiți.

– Deci știați? i-a întrebat Theo, mirat.

– Ne cerem scuze, căpitane, dar după ce am petrecut ultimele zile înghesuiți ca sardelele și dat fiind că nimeni n-avea voie s-o atingă nici măcar cu un deget pe Al, darămite să se bucure de un sărut din partea ei fără s-o ia imediat pe coajă, nu trebuia să fii un geniu ca să ghicești situația, i-a răspuns Rob. Știam cu toții de multă vreme. Scuze!

– O! a reușit Theo să exclame, strângându-mă mai aproape de el.

– Hei, luați-vă o cameră! ne-a strigat Guy, și toți ceilalți au început să strige și să fluiere, făcând tot felul de remarci.

Theo m-a sărutat din nou și, stânjenită, doream să se despice puntea și să mă înghită. În mod clar dragostea e oarbă.

Ne-am luat o cameră la un hotel din Vouliagmeni. Theo s-a ținut de cuvânt, așa că am fost foarte ocupați în următoarele douăzeci și patru de ore. În vreme ce zăceam întinși pe pat, am discutat despre planurile pentru Competiția Fastnet și despre cele de după ea.

– Deci vrei să faci parte din echipajul de pe Tigress?

– Da, sunt liberă acum. De obicei, în august plecam cu Pa Salt și cu unele dintre surorile mele în croazieră, pe Titan... Am înghițit în sec și am

continuat repede: Pe urmă, în septembrie, dacă trec de ultimele selecții, urmează să încep pregătirea cu echipajul Elveției pentru Jocurile Olimpice de la Beijing.

– Voi fi și eu acolo, cu echipajul american.

– Sunt sigură că ne vom lupta din greu. Nu te pot lăsa să câștigi, l-am tachinat.

– Ei bine, doamna mea, îți mulțumesc. Sper să mă ridic la nivelul provocării. Theo a făcut, în glumă, o plecăciune ușoară în fața mea. Și ce vom face în următoarele câteva zile? Eu aș vrea să petrec puțin timp – o vacanță binemeritată – la vila de la țară a familiei. În câteva ore putem ajunge acolo, pe mare. Pe urmă, desigur, mă duc pe Insula Wight, să încep pregătirile pentru Fastnet. Vii cu mine?

– În vacanță sau pentru Fastnet?

– Ambele. Deși, vorbind serios, știu că ai multă experiență, dar Fastnet e ceva deosebit. Ultima dată când am participat, acum doi ani, aproape că am pierdut un navigator în timp ce înconjuram Gibraltarul. Matt a fost, pur și simplu, aruncat peste bord. E periculos și, Theo a făcut o pauză și a tras aer în piept, sincer să fiu, încep să mă întreb dacă e o idee bună să te iau cu mine.

– De ce? Fiindcă sunt femeie?

– Doamne sfinte, Ally, revino-ți! Sigur că nu e asta. Dar te iubesc atât de mult încât n-aș putea suporta să ți se întâmple ceva. Ne mai gândim în zilele următoare. Preferabil, cu un pahar în față, pe o terasă de la malul mării. Mâine-seară trebuie să predau iahtul Hanse proprietarului în portul în care l-am ancorat pe Neptune, așa că putem pleca imediat. Ce zici?

– Mă gândeam că, de fapt, ar trebui să mă duc acasă. Să fiu alături de Ma și de Maia.

– Dacă asta vrei... Deși, ca un egoist ce sunt, aș prefera să vii cu mine. Se pare că anul viitor va fi unul nebun pentru amândoi.

– Chiar vreau să vin cu tine, dar mai întâi o sun pe Ma, să văd dacă totul e în regulă acasă.

– Sun-o acum, în timp ce fac un duș! mi-a sugerat Theo, sărutându-mă pe frunte, apoi a sărit jos din pat și a intrat în baie.

La telefon, Ma m-a asigurat că totul era OK în Atlantis și că nu era nevoie să vin.

– Ia-ți și tu o vacanță, chérie! Maia s-a hotărât să plece și ea o vreme, așa că n-are să fie aici.

– Nu cred! Sunt uimită. Dar asta înseamnă că ai rămas singură. Îți promit că, de data asta, nu-mi mai închid mobilul.

Am încheiat convorbirea și m-am întristat pe loc, ca de fiecare dată când îmi aminteam că Pa nu mai era în viață. Dar Ma avea dreptate. Trecusem deja prin tot ce era mai rău. Îmi doream să fi aparținut unei religii care să mă ajute să trec mai ușor peste această tragedie. Chiar dacă, în trecut, socotisem asta ca pe ceva învechit, acum simțeam nevoia unui sprijin divin ca să-mi pot depăși cel mai negru moment din viață.

A doua zi de dimineață am plecat cu Theo spre port.

După ce am sărbătorit victoria cu un pahar, împreună cu proprietarul iahtului – foarte încântat și dispus să-i dea lui Theo ambarcațiunea pentru viitoarele regate –, ne-am urcat la bordul lui Neptune. Înainte să punem cap compas, Theo a tastat coordonatele în sistemul de navigație. N-a vrut deloc să-mi spună încotro ne îndreptam și, în timp ce scotea iahtul din portul Vouliagmeni, eu eram ocupată cu umplerea frigiderului și a cutiei frigorifice cu alimente, bere, apă și vin.

Pe când înaintam lent pe apa albastră a mării, indiferent de cât de mult încercam să mă concentrez pe frumusețea peisajului, m-au năpădit din nou emoțiile puternice simțite în timpul ultimului meu voiaj. M-am trezit că-l comparam pe Pa Salt cu Theo, descoperind cât de asemănători erau: ambii iubeau misterele și le plăcea categoric să aibă controlul.

Tocmai când mă întrebam dacă nu cumva mă îndrăgostisem de o figură paternă, am simțit că Neptune încetinește și că e aruncată ancora. Când

Theo a urcat pe punte, m-am hotărât să nu-i mărturisesc ultimele mele gânduri. La cât îi plăcea lui să despice firul în patru, cu siguranță că n-am mai fi terminat niciodată discuția.

La o bere, însoțită de o salată cu feta și măsline proaspete, cumpărate de mine în port, i-am povestit lui Theo tot ceea ce știam despre sfera armilară, cu citatele și coordonatele de pe inelele ei, și despre scrisoarea primită de la Pa Salt.

– Cu siguranță că tatăl tău s-a pregătit foarte bine. Cred că i-a luat ceva timp.

– O, da, e tipic pentru el. În viziunea lui, totul trebuia organizat perfect.

– Este exact pe gustul meu, a constatat Theo, reflectând gândurile mele anterioare. Și eu mi-am făcut testamentul și am lăsat instrucțiuni, inclusiv pentru funeralii.

– Nu mai spune! am reacționat, cutremurându-mă.

– Ally, regret, dar toți navigatorii duc o viață periculoasă și nu se știe niciodată.

– Oricum, sunt sigură că Pa te-ar fi plăcut foarte mult. Am aruncat o privire spre ceas, dorind să schimb imediat subiectul. Când plecăm spre locul secret?

– În curând. Vreau să ajungem exact la momentul potrivit. Theo a zâmbit, secretos. Ce zici de o baie?

Peste trei ore, când am văzut mica insulă inundată de lumina portocalie a apusului de soare și casele albe de pe mal, am înțeles de ce dorise să mai zăbovim.

– Vezi? Nu ți se pare un loc perfect? m-a întrebat încântat Theo, cu o mână pe timonă și cu cealaltă ținându-mă pe după umeri, lipită de el.

– Da, așa e! i-am răspuns, în timp ce priveam razele aurii ale soarelui care străpungeau norii, pentru ca, apoi, mănunchiul lor să se răspândească lent pe cer. Și Pa spunea că apusurile de soare din Grecia sunt cele mai frumoase din lume.

– Ia te uită, încă un lucru pe care-l avem în comun!

Theo a întins capul și m-a sărutat ușor pe gât.

Date fiind gândurile pe care le avusesem cu puțin timp în urmă, am hotărât să evit categoric, pe durata vacanței, să mai discut despre ce-i plăcea sau nu lui Pa Salt.

– Poți acum să-mi spui unde ne aflăm? l-am întrebat pe când intram în port, iar un puști dădea fuga spre noi să prindă frânghia de amarare.

– Contează? O să afli la timpul potrivit. Să spunem că am ajuns „Undeva".

Mă așteptam să urc panta dealului cu rucsacul în spate, așa că am fost surprinsă atunci când Theo mi-a spus să las lucrurile la locul lor. După ce am încuiat cabina, am coborât, iar Theo i-a dat câțiva euro puștiului care ne ajutase. Pe urmă m-a luat de mână și m-a condus către un șir de scutere de pe chei. A pescuit o cheie din buzunar și a descuiat lacătul, eliberând pe dată mai multe lanțuri grele de metal care fuseseră înfășurate în jurul unuia dintre scutere.

– Grecii sunt niște drăguți, dar acum au mari probleme economice, așa că e bine să fii precaut. Nu vreau să ajung aici și să descopăr că nu mai am cele două roți. Hopa sus!

M-am urcat în spate cu inima grea. Uram scuterele. După absolvire, îl ascultasem pe Pa și plecasem să colind prin lume alături de două prietene, Marielle și Helene. Începusem turneul în Orientul Îndepărtat, vizitând Thailanda, Cambodgia și Vietnam. În drum spre Europa, unde îmi găsisem o slujbă de vară pe insula Kythnos, chelnăriță într-un restaurant, am trecut prin Turcia pe scuterele noastre închiriate. Dar, pe drumul dintre aeroportul din Bodrum și Kalkan, Marielle n-a observat la timp o curbă strânsă și a zburat de pe șosea.

N-aveam să uit niciodată trupul ei, zăcând inert în tufele de pe panta dealului, și cum așteptasem în mijlocul drumului să treacă un vehicul ca să ne dea o mână de ajutor.

Dar nu era picior de om pe acolo, așa că în cele din urmă am sunat singura persoană care putea să-mi spună ce să fac. I-am explicat lui Pa Salt cele

întâmplate și unde eram, iar el mi-a spus să nu fiu îngrijorată, pentru că ajutorul era deja pe drum. Peste o jumătate de oră de agonie, un elicopter a aterizat lângă noi, cu un pilot și un paramedic la bord. Ne-au dus pe toate trei la spitalul din Dalaman. Marielle a supraviețuit cu o fractură de bazin și trei coaste rupte, dar lovitura de la cap îi dă migrene groaznice și în ziua de azi.

Așezată pe un scuter, în spatele lui Theo, pentru prima dată după accident, simțeam cum mi se strângea stomacul de teamă.

– Ești gata?

– Da, perfect, am murmurat, înconjurându-i strâns mijlocul cu brațele.

După ce a pornit m-am gândit că, dacă Theo avea de gând să facă pe grozavul ca să mă impresioneze cu viteza lui, cel mai bine era să-i cer să se oprească și să continui drumul pe jos. Deși conducea cu grijă, tot țineam ochii strâns închiși atunci când am pornit, prin praf, pe un drum în pantă. După ce am urcat vreme de ceea ce mie mi s-a părut o eternitate, deși în realitate n-au fost nici măcar cincisprezece minute, Theo a frânat, iar scuterul s-a lăsat pe o parte după ce el a pus piciorul jos și a oprit motorul.

– Am ajuns.

– Foarte bine.

Am deschis ochii ușurată, gândindu-mă la cât mai aveam de urcat.

– Nu-i așa că e frumos? Vreau să spun că în zonă sunt niște priveliști spectaculoase de aici, de sus, dar cred că asta le întrece pe toate.

Fiindcă ținusem ochii închiși tot drumul, habar n-aveam de priveliști. M-a luat de mână și m-a dus la marginea drumului, de unde se vedeau livezile de măslini plantate pe panta dealului care cobora brusc în mare. Am dat din cap că da.

– Unde mergem? l-am întrebat, în timp ce mă conducea prin iarba aspră, printre pâlcurile de măslini.

Nu se vedea nici o casă. Numai o construcție dărăpănată, care era, probabil, un adăpost pentru capre.

– Acolo! a arătat el înspre coșmelie. Casă, dulce casă. Nu e uimitor?

– Este... eu...

– Ally, dar cât ești de palidă! Nu te simți bine?

– N-am nimic, l-am asigurat când am ajuns în dreptul adăpostului, întrebându-mă care dintre noi nu mai era în toate minților.

Dacă aici era la el acasă, atunci eu chiar trebuia să parcurg niște kilometri pe întuneric, cât mai departe de locul acela. Pentru nimic în lume n-aveam de gând să rămân aici peste noapte.

– Știu că locul arată acum ca vai de lume, dar de abia l-am cumpărat și doream să-l vezi tu prima, mai ales la apusul soarelui. Îmi dau seama că aici e nevoie de multă muncă. În plus, autorizațiile de construire sunt foarte stricte, a continuat, împingând ușa de lemn ciobită.

Am intrat înăuntru. Prin gaura enormă din acoperiș puteam zări licărind primele stele ale serii. În interior puțea groaznic a capră și simțeam cum mi se întorcea stomacul pe dos.

– Ce părere ai?

– Cred că, așa cum spui, priveliștea e frumoasă.

Îl auzeam cum îmi tot spunea că a angajat un arhitect, ce planuri are pentru o bucătărie pe partea asta, și un imens living pe cealaltă, și o terasă de pe care să se vadă marea. Nu mai puteam suporta mirosul de capră, așa că am dat din cap și, împiedicându-mă, am ieșit repede afară. Alergând pe pământul uscat de soare, am reușit să trec de colțul adăpostului, icnind, dar n-aveam ce să vomez.

– Ally, ce ai? Ți-e rău din nou?

Theo s-a apropiat repede și m-a prins în brațe, în timp ce eu clătinam din cap.

– Nu, sunt bine. Numai că... numai că...

M-am lăsat imediat jos pe iarbă și i-am povestit despre accident și despre cât de dor îmi era de tata și despre cât de rău îmi părea că el mă vedea iar în halul ăsta.

– Ally, tu trebuie să mă ierți. Greșeala e a mea. Sigur că ești epuizată după competiție și că încă nu ți-ai revenit din șoc. Dar mi-ai dat impresia că ești mai tare decât în realitate. De data asta, deși sunt mândru că pot citi gândurile oamenilor, am eșuat lamentabil. Sun imediat un prieten, să vină să ne ia cu mașina lui.

Prea obosită ca să mai argumentez, am rămas așezată pe iarbă, uitându-mă la Theo care vorbea la mobil. Soarele dispăruse deja dincolo de orizont și m-am mai calmat. Theo avea dreptate. Priveliștea era într-adevăr uimitoare.

În zece minute, cu Theo urmându-ne pe scuter și cu mine urcată într-un Volvo foarte vechi, condus de un bătrân pe nume Kreon, coboram dealul. La jumătatea drumului mașina a luat-o la dreapta pe un alt drum prăfuit, plin de gropi, care părea să nu ducă nicăieri. Dar de data asta, la capătul lui, am zărit o casă frumoasă, bine luminată, cocoțată sus, pe o stâncă.

– Simte-te ca acasă, iubito! mi-a spus Theo, conducându-mă în holul spațios de la intrare. O femeie de vârstă mijlocie, cu ochi negri, a apărut și l-a îmbrățișat cu multă căldură, murmurând ceva în grecește. Iréne e menajera noastră, mi-a spus el. O să te conducă în camera ta, ca să faci o baie. Eu cobor în port cu Kreon, să aduc bagajele din barcă.

Baia se afla, de fapt, pe terasa cioplită, la fel ca tot restul casei, în stâncile ascuțite ce coborau în marea înspumată. După ce m-am răsfățat în bazinul cu apă parfumată, am ieșit din el și m-am dus în dormitorul minunat de spațios. Pe urmă am explorat puțin și am descoperit un salon mobilat cu stil, din care ajungeai pe o terasă imensă, cu priveliște spectaculoasă și cu un bazin infinit la care ar fi râvnit și un înotător olimpic. Casa aducea puțin cu Atlantisul, însă cu un Atlantis suspendat în aer.

M-am înfășurat într-un halat moale de bumbac, găsit pe pat, și m-am așezat pe unul dintre scaunele confortabile de pe terasă. Iréne mi-a adus o sticlă de vin alb la gheață și două pahare.

– Mulțumesc!

Am sorbit din vin cu ochii pe cerul plin de stele, bucurându-mă de luxul din jur după atâtea zile de viață aspră pe mare. Îmi era clar acum că Theo s-ar fi simțit în Atlantis ca peștele în apă. Din păcate, o pățisem de mai multe ori în trecut, când invitam câte o colegă acasă sau pentru o croazieră pe Titan și o vedeam cum îi pierea repede entuziasmul, copleșită de tot ceea ce vedea. Iar, după aceea, simțeam din partea ei un resentiment în loc de prietenia de dinainte.

Din fericire, în cazul lui Theo, n-aveam să mă confrunt cu o problemă de genul ăsta. Evident, familia lui trăia la fel de bine ca și a mea. Mă amuza gândul că ne petreceam amândoi cam două treimi din viață în cabine minuscule, cu banchete tari, fericiți când reușeam să facem duș cu un firicel de apă – rece sau caldă.

Am simțit o mână pe umăr și am primit un sărut pe obraz.

– Bună, dragă! Te simți mai bine?

– O, da, mulțumesc! Nimic nu se compară cu o baie fierbinte după zilele petrecute pe mare.

– Ai dreptate. Theo și-a turnat și el vin în pahar și s-a așezat în fața mea. De-abia aștept să intru și eu. Și, Ally, te rog din nou să mă ierți! Știu că atunci când îmi intră ceva în cap, parcă am ochelari de cal. Însă doream mult să-ți arăt viitoarea mea casă.

– N-ai de ce să te scuzi, totul e-n regulă. Sunt sigură că va arăta minunat când va fi gata.

– Evident că nu la fel ca asta, dar măcar are să fie a mea. Și, câteodată, a ridicat el din umeri, asta este tot ce contează.

– Sinceră să fiu, nu m-am gândit niciodată să am o casă a mea. Petrec atât de mult timp pe mare, încât mi se pare fără rost să am un alt cămin când, pur și simplu, pot să mă întorc oricând în Atlantis. Oricum, noi, navigatorii, câștigăm atât de puțin încât nu mi-aș permite.

– De unde și faptul că eu am cumpărat un adăpost pentru capre. Dar, la fel, ambii am avut întotdeauna o plasă de siguranță. În ceea ce mă privește, prefer să mor de foame decât să mă duc cu căciula în mână să-i cer bani tatălui meu. Privilegiile își au și ele prețul lor.

– Poate că da, dar nu cred că am stârni mila cuiva.

– Așa e, dar, în pofida lumii ăsteia axate pe materialism, eu nu cred că banii pot rezolva toate problemele. Uite-l, de exemplu, pe tata! A inventat un cip pentru computere și a ajuns multimilionar la numai treizeci și cinci de ani, vârsta pe care o am eu acum. În copilărie, îmi tot spunea că, până să dea lovitura, se zbătuse în sărăcie și că eu trebuia să fiu conștient de cât de norocos eram. Sigur că experiența mea diferă de a lui pentru că eu am crescut având bani. Totuși, e ca și cum ne-am fi învârtit într-un cerc vicios: deși am avut totul la dispoziție, mă simțeam vinovat pentru asta. Așa că, după ce am crescut, am încercat să mă descurc fără ajutorul lui, deși am fost pe punctul să rămân fără un ban în buzunar și mă gândeam mereu că nu reușisem să mă ridic la nivelul așteptărilor lui. La fel și tu?

– Nu, deși Pa Salt a avut grijă să ne învețe valoarea banilor, ne spunea că trebuia ca să fim noi înșine, singura noastră grijă fiind să ne fructificăm înzestrările naturale cât mai bine cu putință. Am știut mereu că era mândru de mine, mai ales după ce am devenit navigator. Cred că simțea așa și din cauză că împărtășeam marea lui pasiune. Cu toate acestea, în scrisoarea pe care mi-a lăsat-o, există o frază destul de ciudată, și anume că aș fi renunțat la o carieră muzicală fiindcă doream să-i fac lui pe plac.

– Și e adevărat?

– Nu prea. Mi-au plăcut ambele în mod egal, dar am avut mai multe oportunități să navighez, așa că am profitat de ele.

– Da. Interesant, eu am moștenit în mod egal pasiunile părinților, flerul pentru tehnică al tatălui și dragostea mamei față de iahting.

– Ei bine, fiindcă am fost adoptată, n-am idee ce gene am moștenit. Știu numai că am fost înconjurată permanent de oameni cărora le-a păsat de viața mea.

– N-ar fi totuși fascinant să descoperi dacă genele moștenite de la părinții tăi biologici au jucat vreun rol în viața ta? Poate că, într-o zi, vei folosi indiciile lăsate de tatăl tău ca să descoperi unde te-ai născut. Ar fi un studiu antropologic extraordinar.

– Sunt sigură că o s-o fac la un moment dat, i-am răspuns, oprindu-mi un căscat, dar acum sunt prea obosită să mă gândesc la asta. Iar tu miroși a capră. E timpul să faci o baie!

– Ai dreptate. Îi spun lui Iréne să lase cina pe masă și cobor imediat.

Theo m-a sărutat pe nas și a intrat în casă.

Capitolul 8

După ce pasiunea de început s-a mai calmat în timpul petrecut de noi „Undeva“, Theo și cu mine am avut suficient timp să ne cunoaștem mai bine. M-am trezit că-i dezvăluiam lucruri pe care nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap să le spun cuiva. Detalii mici, neimportante pentru altcineva. Theo mă asculta mereu atent, cu ochii lui verzi fixați pe mine. Uneori mă simțeam mai prețuită decât oricând în toată viața mea. Theo era foarte interesat de Pa Salt și de surorile mele – orfelinatul de lux, cum denumea el existența noastră în Atlantis.

Într-o dimineață înăbușitoare, fără pic de vânt, vestitoare de furtună, Theo s-a lungit alături de mine în patul așezat la umbră, pe terasă.

– Unde ai fost?

– Din păcate, am avut o discuție plictisitoare cu sponsorul Fastnet, cu managerul echipei și cu proprietarul iahtului Tigress. Iar, în timp ce ei dezbăteau chestiuni legate de semantică, eu desenam. Ai încercat vreodată, când erai mai tânără, să faci anagrame pornind de la numele tău sau să scrii de la dreapta la stânga? Mie mi-a ieșit ceva ridicol, mi-a spus, zâmbind, adică „Oeht“.

– Sigur că am făcut asta și rezultatul a fost la fel de prostesc: „Ylla“.

– Dar numele de familie?

– Nu, i-am răspuns, întrebându-mă încotro bătea.

– OK. Ei bine, mie îmi place să fac calambururi și chiar acum, plictisit de moarte în timpul conferinței, m-am jucat puțin cu numele tău.

– Și?

– Știi că-mi place să descifrez misterele și mai știu câte ceva despre mitologia greacă, după ce am studiat literatura clasică la Oxford, iar verile mi le-am petrecut aici, în Grecia, încă de copil. Să-ți arăt ce a ieșit!

– Dacă insiști!

Mi-a întins o foaie de hârtie pe care era mâzgălit ceva.

– Vezi ce înseamnă D'Aplièse?

– Pleiades, am citit de pe hârtia lui.

– Da. Și recunoști cuvântul?

– Sună familiar, desigur.

– Ally, ăsta e numele grecesc al constelației Celor Șapte Surori.

– Da, și?

Îl priveam temătoare, fără să înțeleg.

– Nu ți se pare o prea mare coincidență faptul că tu și surorile tale ați fost numite după cele șapte, sau, mai bine zis, șase – Theo își drese glasul – faimoase stele, și că numele vostru de familie este o anagramă a cuvântului „Pleiades"? Ăsta era și numele de familie al tatălui tău?

Simțeam cum îmi ardeau obrajii încercând să-mi amintesc dacă tata era domnul D'Aplièse. Dar angajații și echipajul de pe Titan i se adresau cu „Sir", în afară de Marina, care îi spunea și ea „Pa Salt", la fel ca noi, sau „tatăl vostru". Îmi tot scormoneam mintea încercând să mă gândesc dacă văzusem vreun plic venit prin poștă pe numele lui, însă nu-mi aminteam decât plicuri sau pachete care arătau oficial, inscripționate cu numele vreuneia dintre numeroasele lui companii.

– Probabil, am replicat într-un târziu.

– Ally, îmi pare rău! Theo își dădea seama că nu eram în apele mele. Doream numai să știu dacă, pur și simplu, a inventat un nume de familie pentru voi, fetele, sau dacă purta și el acest nume. Oricum, draga mea, o mulțime de oameni își schimbă numele. E o chestie la modă. Deci tu ești Alcyone Pleiades. Cât despre porecla de Pa Salt, eu...

– Theo, ajunge!

– Mă ierți, dar mă fascinează. Sunt convins că sunt multe necunoscute în ceea ce-l privește pe tatăl tău.

M-am scuzat și am intrat în casă, neliniștită că Theo descoperise niște lucruri atât de intime legate de familia mea – deși în joacă –, nesocotite până în prezent de mine și de surorile mele. Sau, dacă ele băgaseră de seamă ceva, nici una dintre noi nu vorbise, până acum, pe tema asta.

Când am revenit pe terasă, Theo a renunțat să mai continue discuția. La prânz, mi-a povestit mai multe despre părinții lui și despre divorțul lor dificil. Făcuse un fel de navetă între Anglia, unde locuia împreună cu mama, și America, unde își petrecea vacanțele cu tatăl lui. Caracteristic pentru el, mi-a relatat toată povestea aproape la persoana a treia – analitic, de parcă n-avea nimic de a face cu el –, dar îi simțeam tensiunea interioară și furia. Mi se părea că Theo nu-i acordase tatălui său nici o șansă, din cauză că-i era foarte loial mamei. Totuși, nu mă simțeam suficient de încrezătoare să-i spun asta, însă speram ca în viitor să fiu în stare să o fac.

În pat, în noaptea aceea, încă zdruncinată de revelația lui, n-am putut să adorm. Dacă numele meu de familie era o anagramă născocită de Pa datorită obsesiei lui pentru astronomie și mitologie, atunci cine eram noi cu adevărat?

Încă și mai important, cine fusese el?

Iar groaznicul adevăr era că știam că n-aveam să aflu niciodată.

A doua zi am împrumutat laptopul lui Theo și am căutat Cele Șapte Surori din Pleiade. Chiar dacă Pa discuta cu noi toate despre stele, mai ales cu

Maia, pe care o lua în observatorul de sus, de pe Atlantis, pe mine subiectul nu mă interesase prea mult. Orice informație pe care mi-o dădea Pa era de natură tehnică, atunci când ieșeam împreună pe mare. Se străduise să-mi arate cum să mă orientez după stele ca să navighez și-mi spusese că, de mai multe mii de ani, marinarii se foloseau de Cele Șapte Surori în acest scop. În cele din urmă, am închis computerul, gândindu-mă că, indiferent de motivele pe care le-a avut Pa atunci când ne-a ales numele, acesta era încă un mister rămas pe veci nedezlegat după dispariția lui. Dacă aș fi continuat să mă frământ, nu-mi puteam face decât rău.

I-am spus toate acestea lui Theo la prânz și a fost de acord cu mine.

– Serios vorbind, Ally, îmi cer scuze! N-ar fi trebuit să deschid această discuție. Cum nu contează decât prezentul și viitorul. Indiferent cine a fost tatăl tău, recunosc că îl admir pentru faptul că te-a înfiat. Și, deși mai sunt și alte lucruri pe care aș fi vrut să ți le spun...

Se uita întrebător la mine.

– Theo!

– OK, OK! a ridicat mâinile în sus. Înțeleg că nu acum.

Mai târziu în acea după-amiază, am scos plicul lăsat de Pa din ascunzișul lui, în coperta jurnalului meu, și am recitit scrisoarea. Poate că într-o zi aveam să urmez indiciile lăsate de el. Sau măcar, pentru început, aveam să caut cartea despre care îmi vorbise, cartea așezată pe un raft în biroul lui din Atlantis...

Pe când vacanța noastră împreună se apropia de sfârșit, simțeam că Theo devenise o parte din mine. Când i-am mărturisit acest lucru, nu-mi venea să-mi cred urechilor că puteam să spun așa ceva. Și, totuși, chiar dacă era un clișeu, simțeam că el era sufletul meu pereche. Alături de el mă simțeam întreagă.

Și am realizat cât eram de speriată că urma să mă despart de el – atunci când, pe tonul lui calm, obișnuit, se referea la plecarea din locul pe care-l denumise „Undeva“ și care acum purta un nume, Insula Anafi – și că aveam să mă întorc la realitate.

– Mai întâi, trebuie să mă duc s-o vizitez pe mama, la Londra. Pe urmă, să o iau pe Tigress din Southampton și să o duc pe Insula Wight. Va fi o ocazie să aflu de ce e în stare. Dar tu, draga mea?

– Și eu trebuie să mă duc acasă pentru scurt timp. Ma încearcă să mă convingă că e OK, dar, fără Maia sau Pa acolo, cred că trebuie să-i fiu alături.

– Am căutat zborurile pentru noi. Ce-ar fi să mergem la Atena cu Neptune în weekend și, pe urmă, tu să iei avionul spre Geneva? Pot face rezervare pentru un zbor la prânz, cam la aceeași oră cu cel spre Londra, pentru mine.

– Grozav! Mulțumesc! i-am răspuns, destul de brusc, simțindu-mă dintr-odată teribil de vulnerabilă – plină de teamă față de perioada în care aveam să stăm despărțiți, plină de teamă față de viitor.

Mă întrebam dacă mai avea să existe un viitor după plecarea noastră din locul în care ne aflam acum.

– Ally, ce-i cu tine?

– Nimic. Cred că am stat prea mult la soare; ar trebui să mă culc mai devreme.

M-am ridicat și am ieșit de pe terasă, dar el mi-a prins mâna din mers.

– N-am terminat restul conversației, așa că te rog să stai jos. M-a tras pe scaun și m-a sărutat cu pasiune pe gură. Evident, trebuie să discutăm despre ceea ce-i de făcut după zborurile spre casele noastre. De exemplu, despre Fastnet. M-am gândit mult la asta și vreau să-ți propun ceva.

– Te ascult, i-am zis, pe un ton contrariat.

Nu de astfel de planuri eram interesată acum.

– Vreau să vii și să te antrenezi cu echipajul. Totuși, dacă se înrăutățesc condițiile meteo sau dacă începi cursa și la un moment dat îți cer să debarci, trebuie să juri că vei asculta de ordinele mele.

Am făcut o sforțare și am încuviințat din cap.

– ‘Nțeles, să trăiți, căpitane!

– Ally, fără ironii. Vorbesc foarte serios. Ți-am spus deja că, dacă ai păți ceva, nu știu dacă aș supraviețui.

– Dar nu eu trebuie să iau o astfel de hotărâre?

– Nu. În calitate de căpitan, nemaivorbind de iubit al tău, hotărârea o iau eu.

– Deci nu-mi permiți să rămân, dacă tu crezi că e prea periculos pe mare?

– Sigur că nu. Theo a dat frustrat din cap. Hotărârile le iau eu. Bune sau rele.

– Și ce s-ar întâmpla dacă aș realiza că decizia ta nu-i bună?

– Atunci mi-ai spune-o, ți-aș asculta argumentele, dar, în final, tot eu aș hotărî.

– Și de ce nu eu? Nu-i corect, eu...

– Ally, discuția e caraghioasă. Ne tot învârtim în cerc și, în afară de asta, sunt sigur că nu vom ajunge în astfel de situații. Tot ce vreau să-ți spun e faptul că tu trebuie să asculți de mine, OK?

– OK! am acceptat, îmbufnată.

Era prima dată când aproape că ne certam și, cu atât de puțin timp care ne rămăsese de stat în acel loc minunat, nu doream ca situația să se deterioreze și mai departe.

– Mai important decât toate, am văzut privirea lui Theo cum s-a îmblânzit, iar el a întins mâna și mi-a mângâiat fața cu degetele, să nu uităm că avem un viitor dincolo de Fastnet. Acestea au fost cu adevărat cele mai fericite câteva săptămâni din viața mea, în pofida tuturor traumelor. Draga mea Ally, știi că nu-i stilul meu să fiu romantic, dar cred că ar fi grozav să găsim o cale ca să fim împreună mereu. Tu ce zici?

– Sună bine, am murmurat, nereușind să trec, în numai câteva secunde, de la o stare de iritare extremă la „Hai să ne petrecem toată viața împreună“.

Eram cât pe ce să-mi arunc ochii pe hârtiile pe care Theo le avea în fața lui, ca să văd dacă nu figura pe ele și o „Discuție cu Ally despre viitor“.

– Știi, deși sună de modă veche, sunt conștient că nu voi mai găsi niciodată o femeie ca tine. Dat fiind că nu mai suntem niște pui abia ieșiți din găoace, pot să-ți spun că sunt sigur de asta. Și că aș fi nespus de fericit dacă m-aș însura cu tine mâine. Tu ce zici?

Îl priveam, încercând să înțeleg ce spunea, fără să reușesc, însă.

– Asta e o propunere în stil Theo?

– Presupun că da. Ei bine?

– Aud ce-mi spui.

– Și...?

– Ei bine, Theo, sinceră să fiu, discuția de acum cu greu ar putea fi numită o scenă din „Romeo și Julieta“.

– Nu. Nu e. După cum știi, nu mă prea pricep la momente de genul ăsta. Tot ceea ce vreau e să mergem mai departe împreună. Și chiar mi-aș dori să-mi petrec restul zilelor cu tine... adică să ne căsătorim, s-a corectat el imediat.

– Dar nu trebuie neapărat să ne căsătorim.

– Nu, dar eu am fost crescut într-un mod tradițional. Vreau să fim împreună pentru totdeauna și, prin urmare, te cer de soție în mod formal. Vreau să fii doamna Falys-Kings, iar eu să le pot spune tuturor „soția mea și cu mine“.

– Poate că nu vreau să-ți port numele. În zilele noastre, multe femei și-l păstrează pe al lor.

– Adevărat, a acceptat el cu mult calm, dar prima variantă e cu mult mai practică, nu crezi? Același nume pe conturile bancare și nu mai e nevoie nici să le dai explicații instalatorilor, electricienilor și...

– Theo?

– Da?

– Mai taci odată, pentru numele lui Dumnezeu! Oricât de practic ești – și mă înfurie asta –, înainte să mai despici firul în patru, îți răspund că și eu m-aș mărita mâine cu tine.

– Adevărat?

– Da, sigur că da.

În clipa aceea am văzut cum îi dădeau lacrimile. Iar partea din mine care-i semăna atât de bine a realizat că oameni aparent siguri pe ei devin vulnerabili atunci când își dau seama că persoana iubită le răspunde în același mod. Și că sunt doriți cu tot atâta disperare. M-am dus spre el și l-am strâns în brațe.

– Doamne, cât e de minunat! mi-a zâmbit Theo, ștergându-și ochii pe furiș.

– Având în vedere cât de stângace ți-a fost cererea, sunt convinsă că da.

– Bun. Chiar... dacă sunt din nou de modă veche, aș vrea ca mâine să alegem un simbol pentru legământul făcut.

– Vrei să spui: să ne logodim? l-am tachinat. Chiar dacă sună ca într-un roman de Austen, am să fiu încântată.

– Îți mulțumesc! Theo s-a uitat în sus, către stele, a dat din cap și m-a privit din nou. Nu ți se pare că e un miracol?

– Care parte?

– Totul. Vreau să spun că am petrecut treizeci și cinci de ani simțindu-mă singur pe această planetă și, pe urmă, ai apărut tu, nu se știe de unde. Și, dintr-odată, înțeleg tot.

– Ce înțelegi?

A clătinat din cap și a ridicat puțin din umeri.

– Dragostea.

A doua zi ne-am dus în capitala insulei, Chora, care de fapt arăta ca un sat alb, ars de soare, cocoțat pe un deal de pe coasta de sud a insulei. Am rătăcit pe niște străduțe înguste, unde se aflau câteva prăvălii cu bijuterii confecționate manual, plus tot felul de alimente și aparatură, precum și o piață unde găseai de toate. Nu fusesem niciodată atrasă de bijuterii și, după ce am încercat tot felul de inele vreme de peste o jumătate de oră, am văzut că Theo devenea tot mai frustrat.

– Sigur există ceva care să-ți placă! mi-a spus, când am ajuns la ultimul chioșc din piață.

De fapt, chiar zărisem ceva.

– Te-ar deranja dacă n-ar fi un inel?

– Nu-mi pasă ce iei, atât timp cât îți place și putem să mergem să mâncăm de prânz. Mor de foame!

– OK, atunci îmi place asta.

I-am făcut semn spre un pandantiv tradițional grecesc, cu un ochi stilizat din sticlă albastră, agățat pe un lanț delicat din argint, cunoscut drept „Pavăză de deochi“.

Vânzătorul l-a desprins și l-a etalat în palmă ca să-l pot vedea mai bine, inclusiv cartonașul cu prețul. Theo și-a scos ochelarii de soare și l-a prins între degete ca să-l studieze.

– Ally, e foarte drăguț, dar, la cincisprezece euro, nu poți susține că-i un inel cu diamant.

– Mie îmi place. Marinarii și-l atârnă la gât ca să fie feriți de furtună. Și, la urma urmelor, numele meu înseamnă că eu sunt cea care trebuie să-i apere pe navigatori.

– Știu, deși nu sunt prea sigur dacă „pavăza de deochi“ e ceva potrivit pentru o logodnă.

– Ei bine, îmi place mult și, înainte s-o luăm razna discutând în contradictoriu, te rog să mi-l cumperi.

– Bine, dar promite-mi că vei avea grijă inclusiv de mine.

– Sigur că da, i-am răspuns și i-am înlănțuit mijlocul cu brațul.

– OK. Deși te avertizez că-ți voi oferi ceva mai... tradițional în viitor.

Peste câteva minute am ieșit din piață cu micul talisman atârnat la gâtul meu.

– Retrospectiv, mi-a spus el, pe când mergeam pe străduțe ca să găsim un loc unde să bem o bere și să mâncăm, cred că lanțul de la gât e mai potrivit decât un simplu inel pe deget, deși îți voi lua unul de la Tiffany sau Cartier.

– Ei, acum cine-și arată originile? l-am tachinat, după ce ne-am așezat la o masă la umbră, în fața unei taverne. Și reține, te rog, că urăsc etichetele cu denumiri pompoase.

– Ai dreptate. Îmi cer scuze pentru trecutul meu de country club din Connecticut.

Apoi a luat meniul, întrebându-mă ce doream să comand pentru prânz.

A doua zi, după ce m-am despărțit cu greu de Theo pe aeroportul din Atena și am urcat în avion, mă simțeam pierdută fără el. Mă tot întorceam spre vecinul de scaun, gândindu-mă că era Theo. Trebuia să accept că, fără el, mă simțeam ca o navă eșuată.

Nu o anunțasem pe Ma că veneam acasă, am vrut să-i fac o surpriză. În timpul zborului spre Geneva îmi făceam curaj să ajung la un Atlantis lipsit de pilonul lui central, și îmi pierea toată bucuria când îmi aminteam de pierderea groaznică pe care o suferisem. În plus, n-aveau să fie acolo nici surorile mele, ca să mă facă să mai uit de Pa Salt.

Când am sosit în Atlantis, pentru prima oară în viața mea n-a venit nimeni să mă întâmpine pe ponton, ceea ce m-a deprimat și mai tare. Claudia nu era nici ea în bucătărie, deși pe masă se afla un chec cu lămâie, proaspăt scos din cuptor, întâmplător – prăjitura mea favorită. După ce mi-am tăiat o felie groasă, am ieșit și am urcat scara spre camera mea. Mi-am aruncat rucsacul pe podea și m-am așezat pe pat, studiind priveliștea magnifică a lacului, dincolo de perdeaua de arbori, totul – într-o tăcere apăsătoare.

M-am ridicat din nou și am luat de pe raft o corabie construită într-o sticlă, cadou de la Pa Salt când am împlinit șapte ani. Modelul complex făcut din lemn și pânză m-a făcut să zâmbesc, amintindu-mi cât de tare îl bătusem la cap pe Pa să-mi spună cum se strecurase corabia în sticlă.

„Ally, e magie“, îmi șoptise el, punând degetul pe buze în semn că era ceva secret.

Am scos jurnalul din rucsac și, având o nevoie disperată de prezența lui Pa Salt, am recitit scrisoarea. După aceea, m-am hotărât să cobor în birou și să caut cartea pomenită de el.

Am rămas un moment în ușă, trăgând pe nări aroma cunoscută de citrice, de aer curat și de siguranță.

– Ally! Scuză-mă că nu te-am întâmpinat. Nu știam că vii, dar ce surpriză minunată!

– Ma! M-am întors spre ea și am luat-o în brațe. Ce mai faci? Am câteva zile libere și doream să mă asigur că ești în regulă.

– Da, da... mi-a răspuns, oarecum grăbită. Și tu cum te simți, chérie?

Ochii ei ageri, inteligenți mă studiau atent.

– Ma, doar mă știi, nu sunt niciodată bolnavă.

– Amândouă știm prea bine că nu te întrebam despre sănătate, a replicat ea.

– Am fost ocupată și cred că asta m-a ajutat. Apropo, am câștigat regata, i-am mai spus, fără să-i povestesc nimic despre Theo și despre fericirea mea alături de el.

Fiind aici, în Atlantis, și cu Pa dispărut, nu mi se părea ceva potrivit.

– E și Maia aici. S-a dus mai devreme la Geneva, imediat după ce... a plecat amicul ei din Brazilia. Se întoarce curând și sunt sigură că va fi fericită să te vadă.

– Și eu pe ea. Mi-a trimis un e-mail acum câteva zile și părea cu adevărat fericită. De-abia aștept să-mi povestească despre călătoria pe care a făcut-o.

– Și acum ce-ar fi să bem un ceai? Vino în bucătărie și te rog să-mi povestești totul despre regată.

– OK.

Am urmat-o pe Ma afară din biroul lui Pa. Poate că era numai o impresie, dar mi se părea încordată, lipsită de seninătatea ei obișnuită. Am vorbit despre Maia și despre cursa Cicladelor, iar, peste douăzeci de minute, am auzit motorul șalupei. Am fugit s-o întâmpin pe Maia la ponton.

– Surpriză! am exclamat, îmbrățișând-o.

– Ally! Maia arăta uluită. Ce faci aici?

– Poate ți se pare ciudat, dar asta e și casa mea, i-am răspuns zâmbind, în timp ce urcam amândouă, braț la braț, către casă.

– Știu, dar nu mă așteptam deloc să vii.

Ne-am hotărât să ne oprim pe terasă și am adus din bucătărie o cană mare cu limonada de casă pe care o făcea Claudia. O priveam pe Maia în timp ce-mi povestea despre vizita ei recentă în Brazilia și mă gândeam că de multă vreme nu o mai văzusem atât de plină de viață. Pielea și părul îi străluceau de-a dreptul. Se părea că descoperirea trecutului ei datorită indiciilor cuprinse în scrisoarea postumă a lui Pa o ajutase să se vindece.

– Și, Ally, mai vreau să-ți spun ceva. Poate că ar fi trebuit să-ți fi spus cu mult timp în urmă...

Mi-a povestit, în continuare, ce pățise în timp ce studia la universitate și de ce se ascunsese după aceea. Mi s-au umplut ochii de lacrimi auzind-o și am întins mâna ca să i-o iau pe a ei, în semn de simpatie.

– Maia, cât e de groaznic că a trebuit să treci prin toate astea de una singură. De ce naiba nu mi-ai spus? Sunt sora ta! Întotdeauna am crezut că suntem apropiate. Aș fi fost alături de tine, chiar aș fi putut să te ajut.

– Ally, știu, dar pe atunci aveai doar șaisprezece ani. Și îmi era groaznic de rușine.

Am întrebat-o cine era bărbatul care-i pricinuise atâta durere.

– O, nu-l cunoști. Un tip întâlnit la universitate, pe nume Zed.

– Zed Eszu?

– Da. Poate că i-ai citit numele prin ziare. Tatăl lui e magnatul care s-a sinucis.

– Și al cărui iaht se afla lângă cel al lui Pa în acea zi teribilă, când am aflat că Pa murise, am adăugat, simțind un fior rece pe spinare.

– Ce ironie a sorții, chiar Zed m-a făcut să iau primul avion spre Rio, când nu eram încă hotărâtă. După paisprezece ani de tăcere mi-a lăsat un mesaj vocal, așa, ca din senin, zicându-mi că vine în Elveția și întrebându-mă dacă puteam să ne vedem.

Am privit-o mirată.

– Voia să te vadă?

– Da. Mi-a spus că auzise de moartea lui Pa și-mi sugera că, poate, am fi făcut bine să plângem unul pe umărul celuilalt. Nimic nu mă putea face să plec mai repede din Elveția.

Am întrebat-o dacă Zed știa ce i se întâmplase ei în toți acei ani.

– Nu, a clătinat Maia din cap. Și, chiar dacă ar fi știut, mă îndoiesc că i-ar fi păsat.

– Cred cu tărie că ai făcut foarte bine că te-ai descotorosit de el.

– Atunci, îl cunoști?

– Nu personal, nu. Dar am o... prietenă care îl cunoaște. Oricum, am continuat înainte ca Maia să mă mai întrebe ceva, se pare că vizita ta în Brazilia a fost cel mai bun lucru pe care-l puteai face. Și încă nu mi-ai spus nimic despre acel superb brazilian invitat aici. Cred că și Ma s-a

îndrăgostit de el. De când am venit, n-a făcut altceva decât să-mi vorbească despre el. Înțeleg că e scriitor.

Am discutat puțin pe tema asta și, pe urmă, Maia m-a întrebat ce mai făcusem eu. Pentru că era momentul destăinuirilor ei, m-am abținut să-l pomenesc pe Theo. În schimb, i-am povestit despre Fastnet și despre probele pentru apropiatele Jocuri Olimpice.

– Ally! Dar e fantastic! Să mă ții la curent! m-a rugat, cu stăruință.

– Sigur că da.

În acel moment, a apărut Ma pe terasă.

– Maia, chérie, n-am știut că te-ai întors. Mi-a spus Claudia de abia acum. Christian mi-a dat asta pentru tine și îmi pare rău că am uitat să ți-l dau mai devreme.

Marina i-a dat Maiei un plic și ochii ei s-au luminat recunoscând scrisul.

– Mulțumesc, Ma!

– Fetelor, vreți să cinați?

– Dacă mâncarea e gata, sigur că da. Maia, îmi ții de urât? N-avem des ocazia asta.

– Da, bineînțeles, mi-a răspuns și s-a ridicat. Dar, dacă nu te superi, mă duc puțin până în Pavilion.

Am schimbat o privire cu Ma, văzând cât de strâns ținea sora mea scrisoarea în mână.

– Ne vedem mai târziu, chérie! a strigat Marina după ea.

Apoi am intrat amândouă în casă. Eram profund marcată de ceea ce-mi mărturisise Maia. Într-un fel era bine că știam acum de ce se purtase Maia atât de distant după ce își terminase studiile universitare. Dar faptul că Zed Eszu îi pricinuise toate nenorocirile – asta însemna cu totul altceva...

Cu șase fete în familie, toate nespus de diferite între ele, discuțiile despre iubiți și povești de dragoste variau în funcție de caracterul fiecăreia. Până acum, Maia fusese cu desăvârșire mută în legătură cu viața ei privată, iar Star și CeCe rareori discutau astfel de lucruri cu noi, celelalte. Mai rămâneau Electra și Tiggy, și ambele îmi făcuseră confidențe de-a lungul anilor...

Am urcat în camera mea și am început să mă plimb neliniștită prin ea, cântărind dacă era moral să le spun și celorlalte ceea ce știam acum, sau să tac. În final, am hotărât că era la latitudinea Maiei să le spună sau nu și surorilor noastre. Ce rost ar fi avut să mă bag eu într-o problemă ca asta?

După ce m-am liniștit, am verificat mobilul, iar textul trimis de Theo mi-a adus zâmbetul pe buze.

Draga mea Ally. Mi-e dor de tine. Un clișeu, dar atât de adevărat.

I-am răspuns imediat.

Și mie (chiar mai mult decât ție).

În timp ce făceam un duș înainte să cobor la masă, tânjeam să-i povestesc Maiei despre iubirea mea, dar mi-am amintit din nou că era momentul ei, după atâția ani de tăcere, așa că puteam să mai aștept puțin.

La cină, Maia ne-a anunțat că a doua zi se reîntorcea în Brazilia.

– Avem doar o singură viață, nu-i așa, Ma? a întrebat-o ea pe Marina, cu fața strălucind de fericire.

Niciodată nu fusese mai frumoasă.

– Da, așa e, i-a răspuns Ma. Și e cea mai prețioasă învățătură pe care ai căpătat-o în ultimele săptămâni.

– Nu mă mai ascund, ne-a spus Maia, ridicând paharul. Chiar dacă n-o să meargă, măcar am încercat.

– Fără ascunzișuri! i-am răspuns, zâmbind.

Capitolul 9

Atunci când Maia a urcat grăbită în șalupă, eu și Ma i-am făcut semn cu mâna și i-am trimis sărutări în zbor.

– Sunt atât de bucuroasă pentru ea! mi-a spus Ma, ștergându-și lacrimile.

După ce am intrat în casă, la o ceașcă de ceai, am vorbit cu ea despre trecutul dificil al Maiei și despre viitorul ei – care acum se arăta a fi ceva mai bun. Era limpede că Ma avea aceeași părere ca și mine despre Zed Eszu. Când am terminat de băut ceaiul, m-am ridicat și i-am spus că trebuie să văd ce e-mailuri mai primisem.

– E în regulă dacă folosesc biroul lui Pa? am întrebat-o, știind că acolo era cel mai bun semnal de internet din toată casa.

– Sigur că da. Nu uita, casa vă aparține acum, ție și surorilor tale, mi-a răspuns Ma cu un zâmbet trist.

Mi-am luat laptopul din dormitor și am deschis ușa biroului. Arăta ca întotdeauna, cu pereții acoperiți de lambriuri din stejar și mobilat cu piese vechi și confortabile. M-am așezat cu grijă pe scaunul de căpitan, tapisat cu piele, al lui Pa Salt, așezând laptopul pe biroul din lemn de nuc. În timp ce așteptam conexiunea de Internet, m-am răsucit cu scaunul și am privit cu atenție numeroasele obiecte ținute de Pa pe rafturi. Nu făceau parte dintr-o categorie anume, și avusesem întotdeauna impresia că erau lucrușoare care-i plăcuseră, pur și simplu, lui Pa în timpul călătoriilor sale. Pe urmă, ochii mi s-au oprit la rafturile bibliotecii și m-am întrebat dacă acea carte despre care-mi scrisese el se afla acolo. După ce am observat că Dante era așezat alături de Dickens, iar Shakespeare alături de Sartre, mi-am dat seama că toate cărțile erau puse în ordine alfabetică, fiind tot atât de eclectice și de variate ca gust așa cum fusese și Pa.

Laptopul meu capricios a hotărât să se închidă brusc după ce de abia îl deschisesem, așa că a trebuit să aștept să repornească. M-am dus spre CD playerul lui Pa. Noi, surorile, pledaserăm cu toatele pe lângă Pa să treacă la un iPod, dar, în pofida faptului că el avea un raft plin cu tot felul de computere sofisticate și echipament electronic de comunicații, ne spusese că era prea bătrân ca să se mai schimbe și că prefera să poată vedea ce

piese muzicale își alegea. Am deschis CD playerul și am descoperit, fascinată, piesa muzicală ascultată ultima dată de Pa Salt, camera umplându-se cu minunatele acorduri ale lui Grieg, „Dimineața devreme“ din Suita Peer Gynt.

Am împietrit pe loc, năpădită de un val de amintiri. Era piesa orchestrală favorită a lui Pa și de multe ori îmi ceruse să-i interpretez pasaje din ea la flaut. Era tema muzicală a copilăriei mele, iar acum îmi năvălea în minte amintirea superbelor apusuri de soare petrecute cu el în barcă, pe lac.

Doamne, cât de mult îmi lipsea!

Și mai duceam dorul cuiva.

În timp ce muzica umplea toată încăperea, am ridicat instinctiv receptorul telefonului de pe birou.

Ținându-l la ureche, încercam să formez numărul când mi-am dat seama că cineva din casă se afla pe linie.

Șocul pe care mi l-a provocat sunetul vocii aceleia bine-cunoscute și sonore m-a făcut să rămân cu mâna în aer.

– Alo?! am strigat în receptor și am închis imediat CD playerul ca să aud mai bine.

Dar la capătul celălalt al firului nu se mai auzea nimic, doar un beep – și știam acum că el închisese.

M-am prăbușit pe scaun fără suflare, apoi am țâșnit în sus și, de pe hol, am început s-o strig pe Ma. Țipetele mele au făcut-o pe Claudia să iasă în fugă din bucătărie. Deja suspinam isteric și, când Ma a apărut în capul scării, m-am repezit spre ea.

– Ally, chérie, ce naiba s-a întâmplat?

– Eu... l-am auzit vorbind, Ma! El era la telefon!

– Cine, chérie?

– Pa Salt! Vorbea la telefon când am ridicat receptorul din birou ca să formez un număr. O, Doamne sfinte! Nu e mort, nu e mort!

– Ally! m-a oprit Ma și am văzut că i-a aruncat o privire scurtă Claudiei. Apoi m-a luat pe după umeri și m-a condus în salon. Te rog, chérie, încearcă să te calmezi!

– Imposibil! Ma, simțeam că el nu e mort. Înseamnă că trăiește și se ascunde într-un loc anume. Și cineva din casă vorbea cu el...

Am privit-o acuzator.

– Ally, chiar cred că ai auzit ceva, dar există o explicație simplă pentru asta.

– Și care ar fi aceea?

– Telefonul a sunat cu câteva minute în urmă. L-am auzit, dar eram prea departe ca să ridic receptorul și atunci a intrat automatul, mesageria vocală. Sunt sigură că tu ai auzit ultimul lui mesaj înregistrat.

– Dar aveam telefonul în fața mea și nu l-am auzit sunând.

– Totuși, Ally, aveai muzica dată tare. Bubuia până la etaj. Poate că de asta nu l-ai auzit.

– Ești sigură că nu tu vorbeai cu el? Sau poate Claudia? am întrebat-o, disperată.

– Ally, indiferent de cât de mult îți dorești să-ți confirm ipoteza, mă tem că nu se poate. Încearcă să suni de pe mobil și vei vedea că, dacă nu răspunde nimeni, intră cutia vocală, pe care e înregistrată vocea tatălui tău. Încearcă, te rog!

Am ridicat stânjenită din umeri după ce le acuzasem pe Ma și pe Claudia că mințeau.

– Nu, sigur că te cred! i-am spus, în final. Doar că... doream cu disperare să fie el. Doream ca toată tragedia care ne-a lovit să fi fost doar o greșeală, una teribilă.

– Și noi ne dorim același lucru, Ally, însă tatăl tău a murit, și nu putem face absolut nimic ca să-l aducem înapoi.

– Da. Știu. Îmi pare rău!

– Nu trebuie să te scuzi, chérie! Dacă pot să fac ceva pentru tine...

– Nu, i-am spus și m-am ridicat. Mă duc să dau un telefon.

Marina mi-a zâmbit cu simpatie, iar eu m-am înapoiat în biroul lui Pa și m-am așezat din nou pe scaun, studiind telefonul. Am ridicat receptorul și am format numărul lui Theo, dar el n-a răspuns, și atunci a intrat mesageria vocală. Dorind să vorbesc direct cu el, nu cu robotul, am trântit receptorul în furcă fără să-i las nici un mesaj.

Pe urmă, mi-am amintit că venisem să caut cartea menționată de Pa în scrisoare. M-am ridicat și am citit titlurile, începând cu litera H din secțiunea respectivă. Am găsit-o în câteva secunde și am luat-o de pe raft.

Grieg, Solveig og Jeg

En biografi av Anna og Jens Halvorsen

Jens Halvorsen

Înțelegeam doar că era o biografie. Cartea era evident veche, cu pagini îngălbenite și fragile. Publicată în 1907 – exact în urmă cu o sută de ani. Datorită studiilor mele muzicale, am înțeles imediat că domnul Halvorsen făcea referire la Solveig, trista eroină din poemul lui Ibsen, transformat în compoziție muzicală de faimosul Edvard Grieg. Am întors încă o pagină și am văzut o prefață în care recunoșteam cuvintele „Grieg“ și „Peer Gynt“. Din păcate, nu puteam înțelege mai mult pentru că restul cuvintelor erau în ceea ce presupuneam eu a fi norvegiană – atât limba lui Grieg, cât și a lui Ibsen –, prin urmare, indescifrabilă pentru mine.

Oftând dezamăgită, am răsfoit-o mai departe și am găsit câteva fotografii alb-negru în care apărea o femeie micuță, costumată în țărăncuță. Dedesubt am citit Anna Landvik som Solveig, September 1876. Am studiat fotografia îndeaproape. Indiferent cine fusese Anna Landvik, era foarte tânără când fusese fotografiată. Sub machiajul de scenă, fața ei

arăta ca a unui copil. În următoarele fotografii am văzut-o maturizată, stând în fața unui pian cu coadă, cu Edvard Grieg în spatele ei, aplaudând-o.

În alte fotografii apărea un tânăr foarte chipeș – autorul cărții – alături de Anna Landvik care ținea în brațe un copil mic. Frustrată de bariera lingvistică, am început să-mi pierd interesul. Era cazul să rog pe cineva să-mi traducă întreaga carte, și m-am gândit imediat la Maia, sigură că știa ea pe cineva care ar fi putut să mă ajute.

Dat fiind talentul meu muzical, gândul că cei din care mă trăgeam puteau avea o legătură cu unul dintre cei mai mari compozitori – în plus, favoritul lui Pa și al meu – mă mișca profund. Oare din cauza asta iubea el atât de mult suita „Peer Gynt“? Poate că o asculta atunci când eram de față – datorită legăturii mele cu ea.

Din nou, am simțit un cuțit în inimă la gândul că el murise și că toate întrebările astea aveau să rămână pentru totdeauna fără răspuns.

– Chérie, te simți mai bine?

Am întors capul și am văzut-o pe Ma în pragul ușii.

– Sunt în regulă.

– Citeai?

– Da, i-am răspuns, punând o mână peste carte.

– Voiam să-ți spun că prânzul e gata, servit pe terasă.

– Îți mulțumesc, Ma!

În fața unei salate cu brânză de capră și a unui pahar de vin alb, rece, i-am cerut din nou scuze lui Ma pentru izbucnirea isterică de mai devreme.

– Nu-i deloc nevoie, mi-a răspuns ea, calm. Deci acum știm totul despre Maia, dar tu n-ai suflat un cuvânt despre viața ta. Ally, simt că s-a petrecut ceva important. Arăți total diferit.

– De fapt... Ma, am cunoscut și eu un bărbat la care țin.

– Eram sigură de asta, mi-a răspuns zâmbind.

– De aceea mi-am închis telefonul și nu am primit la timp mesajele voastre. Eram cu el când a murit Pa, i-am mărturisit dintr-o suflare, simțind nevoia să-mi iau piatra asta de pe suflet. Îmi pare atât de rău! Și, Ma, mă simt atât de vinovată!

– Ei bine, n-ar trebui. Cine știa ce avea să se întâmple?

– Adevărul e, am oftat eu, că mă năpădesc tot felul de emoții și că nu sunt sigură dacă vreodată am fost mai fericită – ori mai tristă decât acum. E foarte ciudat. Fericirea îmi provoacă și un sentiment de vinovăție.

– Chérie, nu cred că tatăl tău ar fi vrut să te vadă astfel. Și cine e acest bărbat care ți-a furat inima?

I-am povestit totul. Doar faptul că-i pronunțam numele lui Theo mă făcea să mă simt mai bine.

– Ally, ai sentimentul că el e alesul tău? Nu te-am mai auzit niciodată vorbind astfel.

– Da, cred că da. De fapt, m-a cerut... în căsătorie.

– Doamne sfinte! Ma m-a privit surprinsă. Și ai acceptat?

– Da, am făcut-o, deși sunt convinsă că până la căsătorie mai e drum lung. Mi-a dăruit colierul ăsta. Am scos lănțișorul de argint de sub bluză și i-am arătat pandantivul cu „pavăza de deochi“. Știu că e ridicol de repede, dar mă simt atât de bine! Și el la fel. Ma, tu mă cunoști, n-am fost niciodată o romantică, așa că relația asta a venit ca un șoc.

– Pentru că te cunosc prea bine, Ally, îmi dau seama că e vorba de un lucru foarte serios.

– Știi, îmi amintește mult de Pa. Mi-ar fi plăcut ca el să-l cunoască pe Theo, am oftat, luând o gură de vin. Schimbând subiectul, crezi că Pa a dorit într-adevăr ca noi să aflăm unde ne-am născut?

– Cred că a vrut să aveți informațiile necesare în caz că aveați să vă doriți s-o faceți. Sigur, totul depinde acum de voi.

– Ei bine, cu siguranță că faptul ăsta a ajutat-o pe Maia. În timp ce-și cerceta trecutul, și-a descoperit și viitorul.

– Da, așa e.

– Deși eu mi l-am găsit deja fără să mai fie nevoie să mă îngrop în istorie. Poate că voi investiga cândva, dar nu acum. Vreau să mă bucur cât pot de prezent și să văd ce se întâmplă în continuare.

– Așa să faci! Sper să-l aduci pe Theo aici curând, să-l cunoaștem și noi.

– Da, Ma. Am zâmbit la gândul unei astfel de ocazii. Promit!

După mai multe zile, somnul bun, felurile gustoase de mâncare gătite de Claudia și vremea minunată de iulie m-au ajutat să-mi recapăt puterile și calmul. Ieșeam pe lac cu Laser în fiecare după-amiază, bucurându-mă de soare și de viață. La apus mă lungeam pe fundul bărcii, iar dorul de Theo devenea de nesuportat. Pe apă mă simțeam mai aproape atât de el, cât și de Pa. Treptat, începeam să mă împac cu gândul că-l pierdusem pe Pa. Și, deși îi spusesem Marinei că n-aveam intenția să-mi investighez trecutul, i-am scris un e-mail Maiei, întrebând-o dacă ea cunoștea vreun traducător de norvegiană. Mi-a răspuns că nu, însă a adăugat că avea să facă cercetări. Peste două zile mi-a trimis un mesaj care conținea datele de contact ale Magdalenei Jensen. Am sunat-o, iar traducătoarea, Magdalena, mi-a promis că avea să înceapă imediat să traducă acea carte. După ce am făcut fotocopii ale copertei și fotografiilor – în caz că se pierdea originalul –, i-am expediat Magdalenei cartea prin FedEx.

În timp ce-mi împachetam lucrurile în rucsac ca să plec spre Insula Wight, unde aveam să încep pregătirea pentru viitoarea regată, simțeam că, pur și simplu, trepidam. Competiția Fastnet era un eveniment major, iar Theo avea să conducă un echipaj ales pe sprânceană, format din douăzeci de oameni. Nu mă confruntasem niciodată cu o provocare atât de mare. Avea să trebuiască să fiu atentă la toată prestația mea și, în plus, să fiu gata să învăț cât mai multe de la ei. Retrospectiv, simțeam că Theo îmi făcuse o mare onoare atunci când îmi ceruse să intru în echipaj.

– Gata de plecare? m-a întrebat Ma în timp ce intram în hol cu rucsacul în spate și cu flautul în mână – Theo îmi ceruse să vin cu el.

Se părea că-i plăcea cu adevărat să mă audă cântând.

– Da, sunt gata.

M-a tras la pieptul ei și, ca întotdeauna, am simțit mângâierea și sentimentul de siguranță pe care mi le aducea de fiecare dată îmbrățișarea ei.

– Să ai grijă în timpul cursei, chérie! mi-a spus când am ieșit din casă și am început să cobor pe drumul către ponton.

– Ma, te rog să nu te îngrijorezi! Am cel mai bun căpitan din lume. Are grijă de mine.

– Atunci să asculți de el! Ally, știu cât de încăpățânată poți să fii uneori.

– Sigur că așa voi face, i-am răspuns zâmbind un pic cam acru, pentru că mă cam deranja ideea că mă cunoștea mai bine decât mine însămi.

– Ally, ținem legătura! a strigat ea în urma noastră, pe când șalupa, cu Christian la cârmă, și-a luat avânt pe apele lacului.

– Da, Ma.

Îndepărtându-mă de casă, simțeam că mă îndrept către viitorul meu.

Capitolul 10

– Bună, Ally!

Uimită, m-am trezit cu Theo în fața mea, desprins din mulțimea care mișuna pe aeroportul Heathrow din Londra.

– Ce faci aici?!

– Ce întrebare mai e și asta? S-ar crede că nu te bucuri să mă vezi, a mormăit el, în glumă, și imediat m-a luat în brațe chiar în centrul sălii de la Sosiri, sărutându-mă cu foc.

– Sigur că sunt bucuroasă! am chicotit de îndată ce ne-am depărtat buzele ca să luăm o gură de aer, gândindu-mă la cum reușea el întotdeauna să-mi dea peste cap așteptările. Credeam că ești foarte ocupat pe Tigress. Hai să

mergem! am adăugat, desprinzându-mă din brațele lui, se înghesuie lumea din cauza noastră.

M-a condus afară din terminal, spre șirul de taxiuri.

– Hopa sus! mi-a spus, apoi i-a dat instrucțiuni șoferului.

– Nu cumva ai de gând să mergi cu taxiul până la feribotul pentru Insula Wight? l-am întrebat, mirată. E la distanță de mile!

– Nu, sigur că nu, dragă Ally! Dar, pentru că odată urcați la bord vom începe imediat antrenamentul, mi s-a părut o idee bună să petrecem o noapte împreună înainte ca eu să fiu căpitanul, iar tu – matrozul Al. M-a tras din nou spre el. Cât mi-ai lipsit, iubito! mi-a șoptit.

– Și tu mie! i-am răspuns, și, în oglinda retrovizoare, l-am văzut pe șofer cum rânjea.

Spre marea mea surprindere și încântare, taxiul a tras în fața hotelului Claridge's. Theo a cerut o cameră. Și așa au început o după-amiază și o seară minunate, în care ne-am grăbit să recuperăm timpul pierdut. Înainte să sting lampa de pe noptiera mea l-am privit cum dormea dus, alături de mine. În mod clar locul meu era acolo unde se afla el.

– Înainte să luăm trenul spre Southampton, trebuie să facem neapărat o vizită, m-a informat Theo a doua zi de dimineață, în timpul micului dejun servit la pat.

– Da? Cui?

– Mamei mele. Sunt sigur că ți-am spus că locuiește la Londra și că de-abia așteaptă să te cunoască. Așa că mă tem că trebuie să te grăbești, în timp ce eu fac un duș.

Am sărit din pat și am început să caut febril prin lucrurile mele, dorind să arăt cât mai bine la întâlnirea cu viitoarea mea soacră. Din păcate, n-aveam nimic mai elegant, numai blugi, tricouri și pantofi sport, lucruri pe care le împachetasem pentru rarele ocazii în care n-aș fi fost la bord, unde mă îmbrăcam din cap până-n picioare doar în Gore-Tex, acel material frate

cu Lycra care avea calitatea de a fi impermeabil și defectul de a fi cât se poate de non-sexy.

Am intrat în baie ca să scotocesc după etuiul în care țineam un tub de rimel și un ruj, dar îl lăsasem în Atlantis.

– N-am nici măcar un ruj la mine, i-am strigat lui Theo, care era încă sub duș.

– Ally, eu te plac naturală, mi-a răspuns el, ieșind din cabina plină de aburi. Doar știi cât de silă îmi e de femeile care se spoiesc pe față. Iar acum grăbește-te un pic cu dușul tău, pentru că trebuie să plecăm cât putem de repede!

Peste patruzeci de minute, după ce taxiul parcursese un labirint de străzi prin cartierul despre care Theo îmi spusese că se numea Chelsea, acesta s-a oprit în fața unei case albe și drăguțe. Trei trepte de marmură duceau spre ușa de la intrare, care era încadrată de două ghivece mari din piatră pline cu tufe parfumate de gardenii.

– Am ajuns, mi-a spus Theo, urcând repede treptele. A scos apoi o cheie și a descuiat ușa. Mamă? a strigat, când am intrat în hol.

L-am urmat pe un culoar îngust până în bucătăria spațioasă, mobilată cu o masă rustică de stejar și cu un dulap imens, din Țara Galilor, plin cu obiecte de ceramică viu colorate.

– Aici, dragă! am auzit, prin ușile deschise, glasul plăcut al unei femei.

Am ieșit pe o terasă placată cu dale de piatră, unde o femeie subțire, cu părul blond-închis, prins la spate, își curăța trandafirii de uscături. Grădina era mică, dar plină de flori.

– Mama a crescut la țară și încearcă să refacă atmosfera de acolo în centrul Londrei, mi-a spus Theo, în timp ce femeia și-a ridicat privirea către noi și ne-a zâmbit, încântată.

– Bună, dragul meu! Bună, Ally!

Când a venit spre noi, am fost întâmpinată de aceeași privire pătrunzătoare pe care o avea și fiul ei, dar, de data asta, izvorând din niște

ochi de un albastru pur. Mi s-a părut extraordinar de drăguță, cu trăsături ca de păpușă și tenul alb, tipic englezesc.

– Am auzit atâtea despre tine încât mi se pare că te cunosc deja, mi-a spus și m-a sărutat călduros pe obraji.

– Bună, mamă! i-a spus Theo, îmbrățișând-o. Arăți foarte bine.

– Da? Chiar azi-dimineață îmi număram firele de păr alb, a suspinat ea, auto-ironic. Din păcate, vârsta ne prinde din urmă pe toți. Ei, acum spuneți-mi cu ce să vă servesc?

– Cafea? a întrebat Theo, uitându-se la mine.

– Da, perfect. Apropo, care-i numele mamei tale? l-am întrebat în șoaptă, pe când intram din nou în casă, în urma ei. Nu cred că am ajuns încă în stadiul la care să o strig „Mamă“.

– Doamne, scuză-mă! O cheamă Celia. Theo m-a luat de mână și mi-a strâns-o, liniștitor. OK?

– Da, bineînțeles.

La cafea, Celia m-a întrebat lucruri despre mine și familia mea și, când i-am spus că Pa Salt murise, mi-a spus câteva vorbe de consolare pline de căldură.

– Nu cred că vreun copil își mai revine cu totul după moartea unui părinte, mai ales o fiică – după moartea tatălui. Știu cât de devastată am fost eu. Tot ceea ce-ți poți dori e să te împaci cu gândul. Iar pentru tine, Ally, e încă prea devreme. Sper ca fiul meu să nu-ți ceară prea multe, a adăugat, cu ochii la Theo.

– Nu, deloc, Celia. Și, sinceră să fiu, e mult mai greu să n-ai ceva de făcut.

– Eu una voi fi foarte bucuroasă când această competiție Fastnet are să se termine. Și poate că, atunci când vei avea copii, vei înțelege de ce am să stau cu sufletul la gură atât timp cât Theo se află pe mare.

– Zău așa, mamă! Am mai participat de două ori și știu ce am de făcut, a protestat Theo.

– Celia, să știi că Theo e cel mai grozav căpitan, iar echipajul îi e atât de devotat că ar face orice pentru el, am adăugat.

– Sunt sigură de asta și, bineînțeles, sunt extrem de mândră de el, dar uneori mi-aș dori să-și fi ales o altă carieră. De contabil, de agent de bursă sau de orice altceva care nu-l expune la un pericol atât de mare.

– Haide, mamă, tu, de obicei, nu ești atât de îngrijorată! Așa cum ți-am mai zis, la fel de bine mâine ar putea să mă calce un autobuz. Și, în afară de asta, tu m-ai învățat să navighez, i-a mai spus el, plin de afecțiune.

– Scuze, n-am să mai vorbesc despre asta. E foarte posibil ca, din cauză că îmbătrânesc, gândurile mele s-o cam ia razna uneori. Apropo, l-ai văzut, în ultima vreme, pe taică-tău, sau mai ai vreo veste de la el? l-a întrebat Celia pe Theo, și am simțit o undă de neplăcere în vocea ei.

Theo a făcut o mică pauză înainte să-i răspundă.

– Da. Mi-a trimis un e-mail în care mă anunța că se află la vila lui din Caraibe.

– Singur? l-a întrebat Celia, ridicând o sprânceană elegant arcuită.

– N-am idee. Și nici nu mă interesează, a adăugat Theo ferm, schimbând imediat subiectul. Dar tu ce faci, pleci în vacanță în august?

Îi ascultam cum discutau despre planurile Celiei de a petrece o săptămână în sudul Franței și, apoi, câteva zile în Italia, spre sfârșitul lunii. Din tonul lor reieșea clar că se adorau unul pe celălalt.

După o oră și ceva, Theo a terminat de băut o a doua ceașcă de cafea și a aruncat o privire spre ceas.

– Mamă, trebuie să plecăm!

– De ce? Nu vreți să luăm prânzul împreună? Pot să fac ceva ușor, o salată.

– Mă tem că nu. La ora 5 avem prima întâlnire la bordul lui Tigress cu toți membrii echipajului și n-ar da bine deloc să întârzie tocmai căpitanul.

Așa că trebuie să prindem trenul de 12.30 de la Waterloo. S-a ridicat. Mă duc puțin la baie și ne vedem în hol.

– Ce bine îmi pare că te-am cunoscut, Ally! mi s-a adresat Celia după ce Theo a ieșit din bucătărie. Când mi-a spus că tu ești aleasa inimii lui, îți dai seama cât de agitată am devenit. E singurul meu copil și înseamnă totul pentru mine. Însă văd că vă potriviți de minune.

– Îți mulțumesc pentru vorbele bune. Suntem foarte fericiți, i-am răspuns, zâmbind.

Când ne-am ridicat, m-a luat de mână.

– Te rog să ai grijă de el! Theo pare să nu înțeleagă niciodată ce înseamnă pericolul.

– Voi face tot ce depinde de mine, Celia.

– Eu...

Era pe punctul să mai spună ceva, când și-a făcut apariția Theo.

– La revedere, mamă! Te sun, dar nu te îngrijora dacă n-o să menținem legătura în săptămâna în care are loc cursa.

– O să încerc, i-a răspuns Celia, cu vocea puțin tensionată. Dar voi fi la Plymouth când veți trece linia de sosire.

M-am dus spre ușă ca să-i las să-și ia rămas-bun în liniște, dar vedeam de la distanță cum Celia îl strângea în brațe de parcă nu se îndura să-i mai dea vreodată drumul. În cele din urmă, Theo s-a desprins din brațele ei, iar Celia ne-a făcut semn cu mâna, cu un zâmbet forțat pe față, pe când ieșeam amândoi.

În timpul călătoriei spre Southampton, Theo părea distrat și era neobișnuit de tăcut.

– E totul în regulă? l-am întrebat.

Se uita gânditor afară, pe geam.

– Sunt îngrijorat în legătură cu mama, asta-i tot. Nu părea să fie în apele ei azi. Nu e niciodată atât de pesimistă. De obicei, la plecare, îmi zâmbește și mă strânge ușor în brațe.

– E limpede că te adoră.

– Și eu pe ea. Datorită ei sunt ceea ce sunt azi și s-a mândrit mereu cu faptul că sunt navigator. Poate că se poartă mai ciudat din cauză că simte că îmbătrânește, a conchis el, ridicând din umeri. Și, bineînțeles, pentru că nu va trece niciodată peste trauma divorțului.

– Crezi că-l mai iubește?

– Aproape sigur, deși asta nu înseamnă în mod necesar că-i place de el. Și o înțeleg. Când a descoperit că tata avea mai multe relații extraconjugale, a fost mai mult decât devastată. Biata mama s-a simțit atât de umilită încât, deși i se rupea inima, i-a cerut să plece.

– Doamne, ce groaznic!

– Da, așa e. Sigur că, în adâncul sufletului său, tata continuă și el să o iubească. Se simt amândoi nefericiți după ce s-au despărțit, dar presupun că linia care desparte iubirea de ură e foarte subțire. Poate că situația lor s-a asemănat traiului cu un alcoolic; într-un anume punct trebuie să te hotărăști: fie renunți la persoana iubită, fie îți pierzi tu mințile. Și nimeni nu ne poate salva de noi înșine, indiferent de câtă dragoste ne poartă.

– Da, ai dreptate.

Theo m-a luat de mână.

– Să nu cumva să pățim și noi așa ceva!

– Niciodată! i-am răspuns, ferm.

Următoarele zece zile au fost – ca întotdeauna înaintea unei curse – frenetice, tensionate și epuizante, mai ales că Fastnet avea reputația de a fi cea mai dură competiție de iahting din lume. Conform regulamentului, ca un echipaj să se poată înscrie, 50% din totalul membrilor trebuia să cumuleze 300 de mile în cadrul unor competiții mari, în ultimele douăsprezece luni. În prima seară, când ne-am adunat cu toții în jurul lui

Theo, pe Tigress, am realizat că eram cu mult mai puțin experimentată decât majoritatea celorlalți. În timp ce Theo era cunoscut că prefera tinere talente și adusese cu el echipajul participant la Regata Cicladelor, acum îmi era clar că, nedorind să riște, alesese restul echipajului numai din crème de la crème, navigatori toți unul și unul.

Ruta, epuizantă și periculoasă, începea de pe coasta de sud a Angliei, traversa Marea Celtică îndreptându-se spre Stânca Fastnet de pe coasta Irlandei și, pe urmă, se întorcea, cu linia de sosire la Plymouth. În cursele anterioare multe ambarcațiuni avuseseră de suferit din cauza vântului puternic dinspre vest și sud-vest, curenților înșelători și vremii greu de prognozat. Și mai eram conștienți că, de-a lungul anilor, un număr de navigatori își pierduseră viața în această cursă. Nici un echipaj nu trata cu ușurință competiția Fastnet, iar noi o priveam cu și mai multă seriozitate pentru că aveam ca țel victoria.

Ne trezeam în fiecare zi cu noaptea în cap și petreceam ore în șir pe mare, tot repetând manevrele necesare și testând până la limită randamentul – atât pe cel al echipajului, cât și pe cel al iahtului de ultimă generație. În timpul antrenamentului, deși îl vedeam pe Theo cât de frustrat era, el nu-și pierdea totuși calmul dacă vreunul dintre navigatori nu se integra perfect în „spiritul de echipă“, așa cum îl numea el. În fiecare seară, la cină, discutam strategia și tacticile pentru fiecare parte a traseului, perfecționându-le permanent, iar Theo avea ultimul cuvânt.

În afară de practicile de navigație aveam și ore de pregătire în privința măsurilor de siguranță, când foloseam sofisticatul echipament de siguranță de la bord. De pildă, cu toții purtam asupra noastră un transmițător personal EPIRB atașat de vesta de salvare. Chiar și atunci când nu navigam, echipajul continua să muncească neobosit la bord, repetând meticulos toate detaliile sub privirea atentă a lui Theo, de la inventarierea echipamentelor până la testarea pompelor și vinciurilor sau echiparea și verificarea întregii velaturi. Printre multele lui îndatoriri de căpitan, Theo ne-a alocat cușetele și a organizat cartul prin rotație.

Mulțumită manierei lui excepționale de a conduce, atunci când ne-a adunat pentru ultima oară în jurul lui – în noaptea de dinainte de 12 august, data începerii cursei –, se poate spune că ajunseserăm la un nivel foarte ridicat a ceea ce se numește esprit de corps. L-am aclamat cu toții.

Eram deja foarte bine pregătiți. Aveam o singură problemă: prognoza meteo teribilă pentru următoarele zile.

– Iubito, trebuie să mă duc la Clubul Royal Ocean Racing pentru un briefing al căpitanilor, m-a anunțat Theo și m-a sărutat ușor pe obraz, în timp ce camarazii noștri se risipeau. Du-te la hotel și răsfață-te cu o baie fierbinte. Știi că următoarea n-are să fie prea curând.

Am făcut așa cum îmi spusese, încercând să mă bucur pe deplin de luxul unei căzi spațioase, pline cu apă fierbinte. Însă, atunci când m-am uitat pe fereastră, am văzut că vântul se întețise brusc, bubuind în rafale pe deasupra portului și zgâlțâind violent cele două sute șaptezeci și una de ambarcațiuni ancorate în acel loc. Am simțit cum mi se strângea inima. Era ultimul lucru de care aveam nevoie și, mai târziu, când a intrat în cameră, fața lui Theo era posomorâtă.

– Ce vești ai?

– Mă tem că numai rele. Așa cum știam deja, previziunea meteo de uragan s-a confirmat, iar ei se gândesc chiar să amâne startul de mâine. Ally, nimic nu putea fi mai rău.

S-a așezat, arătând total dezarmat; m-am dus la el și i-am masat umerii, ca să-l destind cât de cât.

– Theo, nu uita că e doar o competiție!

– Știu, dar câștigarea ei ar reprezenta apogeul carierei mele de navigator. Am treizeci și cinci de ani și nu pot să continui ocupația asta la infinit. Fir-ar să fie! a exclamat, bătând cu pumnul în brațul scaunului. De ce tocmai anul ăsta?!

– Lasă, hai să vedem cum va fi mâine! De multe ori prognozele meteo dau greș.

– Dar realitatea nu se schimbă, a oftat el, făcând semn spre norii negri care se învălmășeau pe cer. Oricum, ai dreptate, nu-i nimic de făcut. Mâine-dimineață, la ora 8, toți căpitanii vor fi sunați ca să li se spună dacă s-a hotărât o amânare. Așa că acum e rândul meu să fac o baie și să mă duc devreme la culcare.

– Plec să deschid robinetele.

– Mulțumesc! Și... Ally?

– Da? m-am întors spre el.

Theo mi-a zâmbit.

– Te iubesc!

*

Așa cum se temuse Theo, competiția a fost amânată pentru prima dată în lunga ei istorie de optzeci și trei de ani. Stăteam cu toții la masă, la prânz, în Clubul Royal London Yacht, privind morocănoși spre cer și sperând într-un miracol. În dimineața zilei următoare urma să fie luată o decizie, așa că, după ce am mâncat, Theo și cu mine am plecat spre hotelul nostru din port.

– O să se curețe atmosfera, Theo, așa se întâmplă mereu.

– Ally, am intrat pe toate website-urile, ca să nu mai spun că am vorbit personal cu stația meteo, și se pare că situația asta va dura câteva zile. Chiar dacă reușim să plecăm în cursă, va fi extraordinar de greu să o ducem la bun sfârșit. Oricum – s-a uitat la mine și a zâmbit subit – bine că avem timp pentru o altă baie fierbinte!

În acea duminică seara am luat cina la restaurantul hotelului, amândoi tensionați și neliniștiți. Theo și-a permis să bea un pahar de vin, ceea ce nu făcea în mod normal înaintea unei competiții, apoi ne-am întors mai calmi în camera noastră de hotel. A fost o noapte în care am făcut dragoste

cu multă pasiune; după aceea, Theo s-a lăsat pe perne, continuând să mă țină strâns în brațe.

Exact când eram pe punctul să adorm, l-am auzit că mă strigă:

– Ally!

– Da?

– Dacă totul merge bine, mâine vom lua startul. Dar va fi o cursă foarte grea. Îți reamintesc ce mi-ai promis. Dacă îți cer să debarci, asculți fără să crâcnești ordinul dat de căpitan.

– Theo, eu...

– Ally, vorbesc serios, nu te urci mâine la bord dacă nu sunt sigur că-mi vei da ascultare.

– Atunci, ei bine, da! am replicat, ridicând din umeri. Ești căpitanul. Trebuie să-ți respect ordinele.

– Fac asta nu pentru că ești femeie sau pentru că m-aș îndoi că poți face față, ci pentru că te iubesc.

– Știu.

– Bine. Somn ușor, iubito!

*

A doua zi de dimineață am primit vestea că Fastnet putea să înceapă – la douăzeci și cinci de ore după startul oficial prevăzut de programul inițial. După ce i-a contactat pe toți membrii echipajului, Theo a plecat imediat spre port și mi-am dat seama că își recuperase total resursele de concentrare și energie.

Peste o oră am urcat, împreună cu restul echipajului, pe Tigress. Chiar și la adăpost, în port, ambarcațiunile se legănau periculos și valuri înalte se sfărâmau de ele pe ambele laturi.

– Dumnezeule, când mă gândesc că acum puteam să fiu la cârma unui iaht luxos în Caraibe! a mormăit Rob după ce am auzit startul dat de un foc de

armă și așteptam încordați să ne vină rândul să ieșim din port.

Theo ne-a chemat pe toți pe punte ca să facem fotografia de bon voyage a grupului.

Chiar și cei mai căliți lupi de mare arătau ușor verzi la față atunci când am ieșit din port. Imediat, vântul puternic și valurile înalte ne-au înmuiat pe toți până la piele.

În următoarele opt ore, foarte turbulente, în timp ce furtuna se întețea, Theo și-a păstrat calmul, ghidând vasul prin apele învolburate, dând comenzi peste comenzi ca să ne putem menține viteza și cursul. Velele au fost ridicate și strânse de zeci de ori, în încercarea de a ține pasul cu condițiile meteo schimbătoare, acestea incluzând rafale de vânt care ne loveau ca din senin cu peste patruzeci de noduri. Iar ploaia torențială nu mai contenea.

În acea primă zi am fost repartizată la bucătărie, împreună cu un coleg. Am încercat să încălzim supa, dar, deși plita era calibrată astfel ca vasele să stea drepte, iahtul se smucea atât de violent, încât conținutul oalelor s-a împrăștiat peste tot, opărindu-ne și pe noi, așa că am încălzit rațiile în cuptorul cu microunde. Membrii echipajului coborau pe rând, tremurând ca varga pe sub mantalele de ploaie, prea epuizați ca să le mai dezbrace în scurtul timp în care mâncau. Privirile lor recunoscătoare îmi aminteau că, într-o competiție, sarcinile domestice erau la fel de importante ca și cele legate de punte.

Theo a venit ultimul și, în timp ce înghițea lacom mâncarea, mi-a spus că un număr de iahturi hotărâseră deja să se pună la adăpost în diferite porturi de-a lungul coastei sudice a Angliei.

– Va fi cu mult mai rău când ieșim din Canal și intrăm în Marea Celtică. Mai ales pe întuneric, a spus, uitându-se la ceas.

Era aproape opt seara și se întuneca deja.

– Ce spun ceilalți?

– Cu toții vor să continuăm cursa. Și cred că vasul poate rezista...

În acel moment o smucitură bruscă ne-a aruncat pe jos, când Tigress a făcut o voltă, iar eu am scos un țipăt, simțind cum colțul mesei m-a împuns în stomac. Theo – omul despre care aveam impresia că poate merge și pe apă – se ridica și el de pe podea.

– OK, asta a fost! mi-a spus, văzându-mă cum mă îndoiam de durere. După cum ai spus, asta-i doar o competiție. Ne adăpostim imediat într-un port.

Și, înainte să-i răspund, s-a repezit în sus, pe scară.

Peste o oră Theo conducea vasul în portul Weymouth. Toți eram leoarcă, în pofida echipamentului impermeabil, și complet epuizați. După ce am aruncat ancora, am coborât velele și am legat toate echipamentele, Theo ne-a chemat în cabina principală. Stăteam cu toții înghesuiți, în costumele noastre lucioase, portocalii, arătând ca niște homari leșinați prinși în plasa unui pescar.

– E prea periculos să mergem mai departe în seara asta și nu vreau să riscăm. Vestea bună e că aproape toate celelalte iahturi participante s-au pus deja la adăpost, așa că mai avem o șansă. Ally și Mick vor găti niște paste pentru mai târziu. Până atunci, faceți-vă dușul în ordinea pe care am stabilit-o. Plecăm din nou la răsăritul soarelui. Cineva să pună apa la fiert ca să ne mai încălzim cu un ceai. Mâine-dimineață avem nevoie de toate forțele.

Ne-am ridicat cu greu, Mick și cu mine, și ne-am dus în cambuză. În timp ce umpleam cu paste un vas mare și încălzeam sosul deja pregătit, Mick a făcut ceaiul, iar eu l-am sorbit recunoscătoare, simțind cum mă încălzea până în vârful degetelor înghețate de la picioare.

– Ar merge cu o tărie, mi-a spus Mick, zâmbind. E clar acum de ce vechii marinari se scăldau în rom.

– Hei, Al, ești următoarea la duș! mi-a strigat Rob.

– Lasă, îl fac mai târziu.

– Bravo, așa camarad mai zic și eu! Îți iau locul.

Pot să spun că niciodată talentele mele culinare mai mult decât precare n-au fost mai apreciate ca în acea seară. După ce am mâncat și am spălat bolurile de plastic, toată lumea s-a dus la culcare, fiecare pe unde putea. Fiindcă barca nu fusese proiectată pentru atâția oameni la bord, cei din echipaj își făceau culcuș pe câte o bancă sau se vârau în saci de dormit așternuți pe jos.

M-am dus să fac și eu un duș, neștiind dacă apa înghețată – pentru că atât le mai rămăsese codașilor – avea să mă facă să mă simt mai bine sau mai rău. Când am ieșit, am dat de Theo, care mă aștepta afară.

– Ally, trebuie să vorbesc cu tine.

M-a luat de mână și m-a tras, prin lumina slabă, afară din cabina plină de oameni adormiți, până în micul spațiu burdușit cu echipament de navigație, denumit de el birou. Mi-a spus să mă așez și mi-a luat mâinile într-ale lui.

– Ally, mă crezi când îți spun că te iubesc?

– Da, sigur.

– Și mă crezi când îți spun că ești o navigatoare incredibilă?

– Nu sunt prea sigură, i-am zâmbit ușor. De ce?

– Fiindcă nu te las să mergi mai departe. Peste câteva minute vine o barcă să te ia. Ți-am făcut rezervare – pat și mic dejun – în port. Îmi pare rău! Chiar nu pot.

– Ce nu poți?

– Să-ți risc viața. Prognoza meteo e extrem de proastă și am vorbit cu câțiva căpitani care înclină să se retragă. Dar eu cred că Tigress rezistă, însă fără tine la bord. Mă înțelegi?

– Nu. Deloc. De ce eu? De ce nu alții? am protestat, supărată.

– Dragă, te rog, știi de ce. Și – a făcut o pauză înainte să continue – dacă vrei să-ți spun adevărul, îmi e cu mult mai greu să mă concentrez și să-mi fac treaba în timp ce știu că tu ești la bord.

L-am privit plină de uimire.

– Eu... Theo, lasă-mă să rămân, te rog!

– Nu, de data asta, nu! Vom mai lua parte la regate împreună, draga mea. Și o să mai avem aventuri care să nu implice marea. Hai să nu ne punem viitorul în pericol!

– Dar de ce ți se pare că e firesc ca tu să continui, iar eu nu? Dacă alte bărci se retrag, de ce nu o faci și tu?

Începea să mă cuprindă furia după ce anunțul devastator făcut de el prindea rădăcini în mintea mea.

– Fiindcă ăsta mi-e destinul. Pur și simplu, nu pot să-mi dezamăgesc echipajul. Și, acum, împachetează-ți lucrurile! Barca sosește dintr-un moment în altul.

– Dar cum e să-i dezamăgesc eu pe toți? Cum e să te dezamăgesc pe tine? i-am spus cu glas coborât, deși aș fi vrut să țip la el, dar era atâta lume adormită în jur. Eu trebuie să am grijă de tine.

– Cu siguranță că ai să mă dezamăgești dacă continui să te cerți cu mine, mi-a răspuns, pe un ton aspru. Ia-ți lucrurile! Acum! E un ordin dat de căpitanul tău. Te rog să-l asculți!

– Da, căpitane! am replicat arțăgoasă, conștientă că nu aveam încotro.

Dar, în timp ce mă duceam să-mi iau rucsacul, eram furioasă pe Theo dintr-o mie de motive. Urcând pe punte, am zărit luminile bărcii apropiindu-se și m-am dus la pupa, unde se lăsa scara.

Vrând să plec fără să-i mai spun un cuvânt lui Theo, am prins frânghia aruncată de marinar și am agățat-o de tachet. Tocmai mă pregăteam să cobor, când am simțit pe față căldura unei torțe de deasupra mea.

– Ești cazată la The Warwick Guesthouse, l-am auzit pe Theo spunând.

– OK, i-am răspuns și mi-am aruncat rucsacul în barca legănată de apele învolburate.

Am mai coborât o treaptă, înainte ca o mână să mă prindă și să mă tragă în sus.

– Ally, pentru Dumnezeu, te iubesc! Te iubesc... a murmurat el strângându-mă tare la piept, în timp ce vârfurile picioarelor mele de abia mai atingeau scara. Să nu uiți niciodată asta!

În pofida supărării, simțeam cum mi se topea inima.

– Niciodată! i-am răspuns, apoi i-am luat lanterna ca să-i luminez mai bine fața și să-mi imprim trăsăturile lui în memorie. Ai grijă de tine, iubitule! i-am șoptit, iar Theo mi-a dat drumul.

Am coborât repede și am sărit în barcă.

În noaptea aceea, deși epuizată după cea mai teribilă zi pe mare pe care o trăisem vreodată, n-am putut dormi. Mai mult, după ce am răscolit tot rucsacul, mi-am dat seama că, din cauza grabei, îmi uitasem mobilul la bord. Așa că acum nu mai puteam lua contact direct cu Theo, și-mi venea să-mi trag palme pentru prostia mea. În timp ce mă plimbam nervoasă prin cameră, oscilam între indignarea că fusesem aruncată pe mal și teama viscerală pe care mi-o stârneau norii negri alergați de vânt și ploaia torențială ce îneca totul în jur, plus clinchetul jalnic al tachelajului bărcilor din port. Știam cât de mult însemna cursa asta pentru Theo, dar mă temeam că dorința de a câștiga putea să-i afecteze judecata. Dintr-odată vedeam marea așa cum era: o bestie urlând, de necontrolat, care, cu forța ei imensă, putea să-i transforme pe oameni în niște resturi plutind pe apă.

Când zorii cenușii și-au făcut apariția, am zărit iahtul cum se punea în mișcare, ieșind din portul Weymouth în marea deschisă.

Mâna mi s-a încleștat pe colierul de logodnă de la gât. Știam că nu puteam face nimic.

– La revedere, iubitule! am șoptit, urmărind vasul cu privirea până când s-a micșorat tot mai mult, devenind un punct pe care valurile înalte îl aruncau de colo colo.

Următoarele ore mi le-am petrecut simțindu-mă complet izolată. În cele din urmă mi-am dat seama că n-avea nici un rost să stau în Weymouth, așa că mi-am făcut rucsacul și m-am întors cu trenul și cu feribotul la Cowes. Măcar aici puteam fi aproape de Centrul de control al competiției Fastnet și puteam afla imediat cum mergeau lucrurile, în loc să mă bazez numai pe internet. Toate ambarcațiunile aveau GPS la bord, deși se știa că sistemul nu prea funcționa pe vreme foarte rea.

Peste trei ore și jumătate mi-am găsit o cameră la același hotel în care stătusem cu Theo, și m-am dus la Royal Yacht Squadron ca să aflu noutăți. Mi-a stat inima în loc când am recunoscut un număr mare de echipaje alături de care începusem cursa, strânse acum în jurul meselor.

L-am descoperit pe Pascal Lemaire, un francez cu care participasem la o regată cu câțiva ani în urmă, și m-am dus să vorbesc cu el.

– Bună, Al! m-a salutat, surprins. Nu știam că s-a retras și Tigress.

– Ea nu, sau, cel puțin, asta știu eu. Căpitanul mi-a ordonat ieri să cobor pe uscat. S-a gândit că e prea periculos pentru mine.

– Are dreptate, așa e! Zeci de bărci fie s-au retras oficial, fie așteaptă o vreme mai bună în port. Căpitanul nostru a hotărât să ne retragem. Era un adevărat iad pentru bărcile mai mici, cum e a noastră. Nu știu dacă am văzut vreodată o vreme mai rea decât asta. Totuși, camarazii tăi ar trebui să fie OK pe barca voastră de o sută de picioare. E cât se poate de bună, m-a asigurat el după ce a văzut pe fața mea cât puteam fi de îngrijorată. Vrei să bei ceva? Noi încercăm să ne înecăm supărarea astă-seară.

I-am acceptat propunerea, m-am alăturat grupului și, inevitabil, oamenii au început să compare cursa de acum cu cea din 1979, când o sută douăsprezece ambarcațiuni fuseseră sfărâmate de valuri, iar optsprezece persoane, inclusiv trei salvatori, muriseră. După o jumătate de oră, neliniștită pentru că nu mai știam nimic despre Tigress și Theo, m-am scuzat și am ieșit afară, în ploaie, îndreptându-mă spre Centrul de control al cursei, stabilit la Clubul Royal Ocean Racing, nu departe de locul în care mă aflam. I-am întrebat imediat ce știri aveau despre Tigress.

– Da, se află la câteva mile dincolo de Bishop Rock și înaintează bine, mi-a spus un operator după ce a verificat monitorul. Se află pe locul patru. Deși, cu rata asta accelerată de retrageri, s-ar putea să câștige prin abandon, a adăugat el, oftând.

Mai liniștită după ce aflasem că totul era bine, iar Theo în siguranță, m-am întors la Royal Yacht Squadron și am mâncat un sendviș, în vreme ce priveam cum alte echipaje epuizate și ude leoarcă își făceau apariția. Spuneau că vântul se întețise din nou, dar nu mă simțeam în stare să fac conversație, așa că m-am întors la hotel și am reușit să prind câteva ore agitate de somn. În final, am renunțat; la 5 dimineața, în timp ce zorii cenușii se luptau să răzbească prin întuneric, eram din nou la Centrul de control. Când am intrat, s-a așternut subit tăcerea.

– Vreo veste?

I-am văzut pe operatori cum schimbau priviri neliniștite.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat cu inima deja strânsă. Tigress e în regulă?

Din nou – priviri.

– Am primit un SOS în jurul orei 3 dimineața. Se pare că cineva a căzut în apă. Un elicopter al Gărzii de Coastă s-a dus spre ei. Așteptăm vești.

– Știți cine era? Ce s-a întâmplat?

– Scuze, dragă, n-avem detalii pe moment! Ce-ar fi să te duci să bei un ceai, iar noi te informăm când aflăm ceva.

Am încuviințat din cap, încercând să-mi controlez un atac de isterie. Tigress avea cel mai grozav echipament de comunicații. Știam că mint când spuneau că n-au detalii. Și, dacă o făceau, nu însemna decât un singur lucru.

Inima mi se zbătea atât de tare în piept încât mă gândeam că avea să-mi sară afară. Am intrat în toaleta doamnelor, prăbușindu-mă pe capacul unui WC, încercând să respir adânc, ca să previn un atac de panică. Poate că greșeam și ei nu aveau cum să-mi dea detalii până când nu aflau exact ce se întâmplase. Deși, în adâncul sufletului, aveam o premoniție.

Capitolul 11

Un elicopter a adus trupul lui Theo pe uscat. Organizatorul competiției mi-a oferit un automobil, ca să ajung după aceea la Southampton cu feribotul și, dacă doream, la spital, unde trupul urma să fie depus la morgă. Apoi, el mi-a spus:

– Pe fișa lui sunteți trecute voi două, tu și mama lui Theo. Regret, dar una dintre voi va trebui, probabil, să... ei bine... completeze formularele. Să o contactez pe doamna Falys-Kings, sau o vei face tu?

– Eu... nu știu, am răspuns, împietrită.

– Atunci poate că ar trebui s-o fac eu. Sunt foarte îngrijorat că ar putea afla ce s-a întâmplat de la un post de radio sau de televiziune. Din păcate, e o știre transmisă peste tot în lume. Ally, îmi pare atât de rău! Nu vreau să debitez platitudini, să-ți spun că Theo făcea ceva ce-i plăcea nespus de mult. Sunt pur și simplu devastat pentru tine, pentru echipaj și pentru lumea navigației.

Nu i-am răspuns. Nu mai aveam cuvinte.

– Atunci așa rămâne, a adăugat, neștiind ce să-mi mai facă, pentru că rămăsesem stană de piatră în biroul lui. Te duc la hotel sau poate că vrei să te odihnești puțin?

Am ridicat neputincioasă din umeri, dându-mi seama că omul îmi dorea numai binele, dar nefiind sigură că m-aș mai fi putut odihni vreodată.

– Sunt bine, mulțumesc, plec pe jos.

– Ally, dacă te pot ajuta cu ceva, te rog să mă contactezi. Ai numărul meu de mobil, sună-mă dacă vrei o mașină. Restul echipajului se întoarce la Cowes cu Tigress. Sunt sigur că vor dori să vorbească cu tine, să-ți spună exact ce s-a întâmplat. Și, între timp, o sun pe mama lui Theo.

M-am târât pe mal spre hotel, oprindu-mă o clipă să privesc marea crudă, cenușie. Am început să urlu la ea, vrând să aflu de ce mi-l luase mai întâi pe tata și, acum, pe Theo.

În acel moment m-am jurat că n-aveam să mai pun niciodată piciorul pe vreo ambarcațiune.

Nu mai știu cum au trecut următoarele ore. Stăteam în cameră fără să mă gândesc la nimic, să simt ceva ori să fiu în stare să fac ceva.

Știam că acum nu mai aveam nimic.

Absolut nimic.

Am auzit telefonul sunând și m-am ridicat automat. Recepționera m-a anunțat că, jos, mă așteptau niște prieteni. Un domn, Rob Bellamy, și alți trei bărbați.

Deși eram împietrită știam că, indiferent de cât de greu avea să-mi fie, trebuia să cobor și să aflu cum murise Theo. I-am spus recepționerei să-i anunțe că aveam să cobor imediat.

Când am ajuns, Rob, Chris, Mick și Guy mă așteptau. Și ei arătau total șocați și nu îndrăzneau să se uite la mine atunci când mi-au adresat condoleanțe.

„Am făcut tot ce am putut...“

„Atât de curajos să se arunce după Rob...“

„Nu-i vina nimănui, doar un accident tragic...“

Am dat din cap și am reușit să le răspund scurt, lăsând impresia că încă funcționam. În final, Mick, Chris și Guy s-au ridicat să plece. Dar Rob mi-a spus că voia să mai rămână.

– Mulțumesc, băieți! am reușit să le spun.

– Al, scuze, dar trebuie să beau ceva! Rob a făcut semn unei chelnărițe. Și, înainte să-ți spun exact ce s-a întâmplat, te sfătuiesc să faci și tu la fel ca mine.

În cele din urmă am luat câte un coniac, iar Rob a respirat adânc și ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Rob, spune-mi, te rog!

– OK. Din cauză că vremea era atât de rea, ne-am oprit. Eu eram pe puntea din față, făcându-mi cartul, când Theo a venit să mă schimbe. Imediat ce mi-am desfăcut hamul din straja de tendă, m-a lovit un val uriaș și m-a aruncat în apă. Mă lovise atât de tare încât m-aș fi înecat, dar Theo a dat alarma, a aruncat un colac de salvare și, pe urmă, a sărit în apă după mine. Eram leșinat, dar restul băieților se adunaseră pe punte și mi-au spus că Theo a înotat până în dreptul meu, a reușit să mă bage în colac, însă un alt val uriaș l-a tras sub apă. Nu l-au mai văzut, era întuneric, marea era furioasă, iar tu știi la fel de bine ca noi toți că e imposibil să mai vezi ceva în astfel de condiții. Dacă ar fi reușit să stea agățat de colac – Rob și-a înăbușit un suspin –, ar fi scăpat. Camarazii au cerut prin radio un elicopter de salvare și m-au tras la bord. Dar Theo... de abia o oră mai târziu i-au localizat trupul cu ajutorul EPIRB. Al, n-am cuvinte să-ți spun cât de mult regret. Nu-mi voi ierta asta niciodată.

Pentru prima oară mă simțeam cuprinsă de un fel de emoție. I-am luat mâna.

– Rob, știm amândoi cât de periculos e pe mare, iar Theo știa asta mai bine decât noi.

– Așa e, Al, dar dacă nu-mi scoteam nenorocitul de ham exact în acel moment! Și-a acoperit ochii cu mâna arsă de soare. Voi doi erați împreună... și din cauza mea... nu veți mai fi. Probabil că mă urăști acum.

Rob hohotea de plâns, iar eu îl băteam pe umăr, cu mișcări automate. Cel mai rău era că-l uram, într-adevăr, pentru că el supraviețuise, iar Theo, nu.

– N-a fost vina ta. A făcut ceea ce ar fi făcut orice căpitan în locul lui. Și nu m-aș fi așteptat să reacționeze altfel. Unele lucruri chiar...

Mi-am mușcat buzele ca să-mi opresc lacrimile, nemaifiind în stare să continui.

– Ally, iartă-mă, n-ar fi trebuit să intru în amănunte. Rob își ștergea ochii. Dar simțeam nevoia să-ți mărturisesc prin ce-am trecut.

– Îți mulțumesc! Și apreciez faptul că mi-ai istorisit totul. Nici ție nu ți-a fost ușor.

Am rămas amândoi tăcuți, pe urmă Rob s-a ridicat.

– Sună-mă, dacă ai nevoie de ceva. Apoi a pescuit ceva din buzunar. ... Și am găsit telefonul ăsta în cambuză. Presupun că e al tău.

– Da. Mulțumesc!

Am luat mobilul întins de el.

– Theo mi-a salvat viața, a mai șoptit Rob. E un erou. Regret... atât de mult!

Rob era de-a dreptul disperat. Mă uitam în urma lui, gândindu-mă că, după ce-i văzusem pe cei din echipaj, nu mai aveam de ce să stau aici. Eram, totodată, sigură că Celia avea să vină să identifice trupul fiului ei. După ce m-am ridicat, hotărâtă să plec imediat din locul în care viața mea fusese distrusă, m-am întrebat încotro s-o iau. Presupuneam că trebuia să merg acasă, la Geneva. Dar și acolo se căsca un vid.

Se părea că nu mai aveam nici un refugiu.

Întoarsă în camera de hotel, am început să-mi strâng lucrurile, în timp ce mintea îmi rămânea pustiită.

De data asta am lăsat mobilul închis dintr-un motiv opus celui pentru care făcusem asta pe când eram cu Theo. Mă simțeam mult prea devastată ca să vorbesc cu rudele și să le spun ce se întâmplase. În afară de asta, nici una dintre surori nu știa de relația noastră. Mă gândisem că, în viitor, ele aveau oricum să-l cunoască pe Theo. Și, dat fiind că noi doi ne întâlniserăm de atât de puțin timp, cum aș fi putut să le explic ce ajunsese el să însemne pentru mine? Pentru că, deși fizic eram împreună numai de câteva săptămâni, sufletește eram legați pe veci.

Când murise Pa Salt, mă mai consolasem cu gândul că asta era ordinea naturală, ciclul vieții și al morții. Și-l aveam pe Theo alături de mine, ca

să-mi ofere speranța unui nou început. Îmi dădeam acum seama cât de mult mă bazasem pe el ca să umple golul lăsat de dispariția lui Pa. Însă acum dispăruse și el. La fel – toate planurile mele de viitor. În câteva ore întunecate fusesem despărțită cu brutalitate nu numai de Theo, dar și de pasiunea mea de o viață pentru navigație.

Exact în momentul în care dădeam să ies, cu rucsacul în spate, am auzit telefonul sunând pe noptieră.

– Alo! am răspuns precaută.

– Ally, Celia la telefon! Directorul clubului mi-a spus că stai la hotelul New Holmwood.

– Eu... bună ziua!

– Cum te simți? m-a întrebat ea.

– Groaznic, am bolborosit, fără să-mi mai pot păstra sângele-rece. Știam că, măcar față de ea, nici nu mai era nevoie s-o fac. Dar tu?

– Și eu. Tocmai m-am întors de la spital.

Tăceam amândouă, copleșite de teribilul sfârșit de drum pe care îl implicau cuvintele ei. Simțeam cum Celia se lupta cu lacrimile în timp ce vorbea.

– Mă întrebam, Ally, unde o să te duci acum?

– Nu știu sigur. Eu... nu știu.

– Atunci ce-ar fi să vii cu feribotul la Southampton? Putem să mergem împreună la Londra, să stai cu mine câteva zile. Atenția dată de media începe să devină un coșmar. Putem să ne baricadăm, să rămânem o vreme închise în casă. Ce zici?

– Eu cred... am înghițit în sec și ochii mi s-au umplut de lacrimi pentru că, dintr-odată, mă simțeam ușurată. Aș vrea să vin.

– Ai numărul meu, așa că sună-mă ca să-mi spui când sosești în Gara Southampton. Ne întâlnim acolo.

– Așa am să fac, Celia. Și îți mulțumesc!

M-am gândit adesea că, dacă în momentul acela îngrozitor n-ar fi sunat Celia, ar fi fost cu putință să mă arunc în marea bântuită de furtună, ca să mor la fel ca Theo.

Când ne-am întâlnit în gară, i-am văzut fața albă ca varul, ascunsă pe jumătate sub o pereche de ochelari de soare enormi. Am alergat în brațele ei întinse, la fel cum făceam cu Ma. Am rămas mult timp îmbrățișate, două străine, dar unite în durerea noastră, fiecare văzând în cealaltă singura persoană care putea înțelege prin ce trecea.

Când am sosit în Gara Waterloo, am luat un taxi spre căsuța albă din Chelsea, iar Celia a pregătit o omletă, pentru că nici una dintre noi nu mai mâncase nimic de când aflase vestea cea cumplită. Celia a turnat și vin în pahare și ne-am așezat pe terasă în seara caldă, calmă, de august.

– Ally, vreau să-ți spun ceva. Poate că vei crede că-i o absurditate, dar adevărul e că... – și trupul delicat al Celiei s-a cutremurat – atunci când ați venit aici, știam. Când l-am sărutat de rămas-bun, simțeam că n-aveam să-l mai văd niciodată.

– Da, Theo a simțit și el cât erai de speriată. Nici el n-a fost deloc în apele lui în drum spre Southampton.

– Oare a fost presimțirea mea sau a lui? Îți amintești că s-a dus la baie, spunându-ne să-l așteptăm în hol? Ei bine, după ce am închis ușa în urma voastră, m-am întors în bucătărie și am găsit un plic pe masa din hol, care-mi era adresat.

A împins către mine un plic mare, și am văzut că pe el era scris Mama cu caracterele elegante și alungite prin care se distingea scrisul lui Theo.

– L-am deschis, a continuat Celia, și am găsit o nouă copie a testamentului pe care l-a făcut, plus o scrisoare pentru mine. Și una pentru tine, Ally.

– Eu... mi-am acoperit gura cu mâna. O, Doamne sfinte!

– Am citit-o pe a mea, dar a ta e aici, nedeschisă. Poate că nu ești în stare s-o citești acum, dar ți-o dau, așa cum mi-a cerut el să fac.

Din plicul mare a scos un plic mai mic și mi l-a întins. L-am luat cu mâna tremurândă.

– Dar, Celia, dacă avea o premoniție, atunci de ce n-a renunțat la cursă, așa cum au făcut mulți alți căpitani?

– Cred că amândouă știm de ce, Ally. Atunci când te îmbarci la începutul unei competiții, știi limpede că ai să te confrunți cu tot soiul de pericole. Așa cum ne-a spus Theo în ziua aceea, putea la fel de bine să fie călcat de un autobuz pe stradă. Poate că a simțit că ăsta era destinul lui...

– Să moară la treizeci și cinci de ani? Dacă simțea asta atunci, cum de-mi mai mărturisea că mă iubește? Mă ceruse în căsătorie. Aveam toată viața în față. Nu! am dat vehement din cap. Nu pot să accept așa ceva!

– Sigur că nu poți, și trebuie să mă ierți că am deschis discuția, dar, în mod ciudat, gândul ăsta mă mai consolează puțin. Moartea e un izvor de confuzie, căci nimeni nu acceptă cu adevărat ideea că persoanele iubite ar putea să moară. Și, totuși, în afară de naștere, moartea e singura certitudine pe care o avem cu toții.

Priveam plicul închis pe care-l țineam în mână.

– Poate că ai dreptate, Celia, am oftat, resemnată. Totuși, de ce ar fi făcut un testament nou și ne-ar fi scris, dacă n-ar fi avut un fel de presimțire?

– Sinceră să fiu, îl știi pe Theo cât era de organizat și de eficient, chiar și în privința unui lucru atât de cumplit cum e moartea...

Amândouă am zâmbit cu tristețe.

– Da. La fel ca tata. Cred că trebuie să citesc scrisoarea.

– Când vei fi pregătită. Și acum, draga mea Ally, scuză-mă, mă duc sus, să fac o baie.

Celia m-a lăsat singură. Știam că, mai curând decât să facă una sau alta, Celia se agățase doar de un pretext ca să-mi creeze puțină intimitate.

Am sorbit niște vin, am așezat paharul pe masă și, cu degete tremurânde, am deschis plicul. În numai câteva săptămâni, iată a doua scrisoare primită de dincolo de mormânt, pe care trebuia s-o citesc.

De la mine, fără o adresă de domiciliu

(De fapt sunt în tren, de la Southampton spre Londra, ca să te întâlnesc la Heathrow)

Draga mea,

Iată, ca să-ți spun drept, o idee ușor ridicolă care mi-a trecut de curând prin minte. Însă așa cum bine știi, iar mama mea poate să-ți confirme, îmi place să fiu organizat. Am lăsat la ea o copie a testamentului meu, din momentul în care am început să particip la regate. Nu pentru că aș avea cine știe ce de lăsat după mine, dar cred că, dacă lucrurile sunt clare, le e mai ușor celor care rămân.

Și, desigur, acum, după ce ai intrat în viața mea și ai devenit centrul universului meu și persoana alături de care sper să-mi petrec tot restul vieții, au survenit schimbări și în privința asta. Tocmai pentru că relația noastră nu e încă oficială, adică n-am adăugat și o verighetă lănțișorului pe care îl porți deja la gât, în caz că pățesc ceva mi se pare vital ca toată lumea să știe ce intenții am avut.

Sunt sigur că te vei simți copleșită și entuziasmată (Ha!) să afli că îți las adăpostul pentru capre de pe insulă. Știu cât de mult ți-a plăcut (Ha!), dar pământul pe care se află, plus autorizația de construire, valorează ceva. („Ceva, Undeva“ sună bine – ar putea fi numele casei, ce părere ai?) Și mai vreau să-ți rămână Neptune, actuala mea locuință pe mare. Acestea sunt singurele mele posesiuni materiale cu oarece valoare. În afară de scuterul meu, dar cred că te-ai simți insultată să ți-l las și pe ăsta. O, mi-am amintit și de banii, destui de puțini, primiți de la generosul meu tată – suficienți, totuși, ca să acopere plata vinului roșu pe care-l vei bea la „Undeva“, în viitor.

Regret, dar trenul se cam leagănă acum, așa că să nu te supere scrisul meu lăbărțat – când revenim din cursă, am să dactilografiez scrisoarea asta.

Dar, dacă n-am noroc, mă voi odihni în pace, știind că totul e așa cum am vrut eu să fie.

Iar acum, Ally – înainte să mă emoționez prea tare –, vreau să-ți spun din nou cât de mult te iubesc și ce ai însemnat pentru mine în scurtul răstimp de când ne cunoaștem, pe scurt – totul. Mi-ai zguduit barca la propriu (sper că apreciezi limbajul marinăresc) și de abia aștept să-mi petrec viața sprijinindu-ți fruntea când te pregătești să dai la rațe, să discut cu tine pe teme ca originea numelui tău ciudat de familie și să descopăr absolut totul în ceea ce te privește, în timp ce îmbătrânim împreună și ne cad toți dinții.

Iar, dacă soarta hotărăște ca tu să citești scrisoarea asta, uită-te la stele și să fii convinsă că voi veghea mereu asupra ta. Și probabil că voi bea o bere cu Pa al tău, în timp ce-mi va povesti toate obiceiurile tale rele din copilărie.

Ally a mea – Alcyone –, nu ai idee câtă bucurie mi-ai adus în viață.

Să fii FERICITĂ! Iată darul tău.

Theo

Stăteam singură în amurg, plângând și râzând în același timp. Scrisoarea era atât de pe potriva lui Theo, încât simțeam cum inima mi se sfărâma din nou.

A doua zi, la micul dejun, m-am întâlnit cu Celia. Seara trecută mă condusese în dormitor fără să mă întrebe nimic despre scrisoare, și-i eram recunoscătoare pentru asta. Mi-a spus că trebuia să se ducă să înregistreze decesul lui Theo și să aranjeze ca trupul să-i fie adus la Londra. Pe urmă, să hotărâm împreună data pentru funeralii.

– Ally, mai e ceva în scrisoarea lui pentru mine. Te roagă ca, la înmormântarea lui, să cânți la flaut.

– Nu pot să cred.

O priveam uimită de cât de detaliate erau toate instrucțiunile lui.

– Da, a oftat ea. Deja, cu mulți ani în urmă, a lăsat în scris instrucțiuni despre cum își dorea să-i fie înmormântarea. O ceremonie de comemorare, urmată de arderea trupului la crematoriu – unde nu voia să asiste nimeni. Apoi, cenușa să-i fie aruncată în portul Lymington, unde l-am învățat să navigheze. Crezi că poți face față?

– Eu... nu știu.

– Theo mi-a spus că ești foarte talentată. Și cred că nu mai e nevoie să-ți spun că piesa muzicală aleasă nu e una convențională. Ar fi vrut să interpretezi „Jack's the Lad" din Fantasia on British Sea Songs. Sunt sigură că ai auzit „Jack's the Lad" la festivalul cântecelor de promenadă.

– Da, o știu. Nu cred că există vreun marinar care să nu știe melodia – de fapt, e o reinterpretare a vechiului „Cimpoi al marinarului".

Îmi aminteam de primele note cântate la flaut cu mulți ani în urmă. Alegerea îi era caracteristică lui Theo, reflectând dragostea lui pentru iahting și bucuria de a trăi.

– Da, cred că o voi face.

Pe urmă, pentru prima dată după moartea lui, am izbucnit în lacrimi.

În următoarele câteva zile, îndurate cu greu, a trebuit să facem față mulțimii de reporteri campați în fața casei. Trăiam ca în sihăstrie, ieșind numai ca să cumpărăm câte ceva de mâncare și haine negre pentru funeralii. Trecând prin astfel de experiențe teribile, de care Pa ne scutise – iar, acum, respectul meu față de el creștea –, o respectam tot mai mult și pe Celia. Deși era limpede că Theo fusese toată viața ei, reușea să-și țină durerea în frâu.

– Ally, nu cred că el ți-a spus vreodată, dar Theo prefera Biserica Holy Trinity de pe Sloane Street, nu departe de aici. A învățat la școala din apropiere și asta a fost mereu biserica noastră. Îmi amintesc cum, la opt ani, cânta de Crăciun „Departe, într-o iesle". Mă gândesc să-i organizăm funeraliile acolo. Ce părere ai?

Faptul că ținea cont de părerile mele mă impresiona nespus de mult, chiar dacă nu veneam cu cine știe ce propuneri. Ea îl cunoștea pe Theo de o

viață – singurul ei fiu – și totuși reușea să simtă empatie pentru mine. Și pentru sentimentele lui față de mine.

– Da, Celia, vom face cum crezi tu că e mai bine.

– Ai vrea să inviți pe cineva la funeralii?

– În afară de cei invitați deja de tine, inclusiv echipajul și navigatorii care-l cunoșteau, nimeni nu știe de relația noastră, am replicat sincer. Așa că nu cred că ar putea să înțeleagă.

Numai că ea mă înțelegea. Și, de multe ori, când stăteam în bucătărie până la 3 dimineața, când durerea pierderii lui devenea de nesuportat, discutam numai despre el, căutând să ne alinăm astfel durerea. Mici amintiri, iar Celia avea o rezervă vastă, adunată timp de treizeci și cinci de ani, în timp ce a mea se întindea doar pe câteva săptămâni. Astfel, Celia m-a ajutat să-l cunosc mai bine pe Theo, și nu mă mai săturam să mă uit la fotografiile lui sau să citesc scrisori pe care le trimisese de la internat.

Deși eram conștientă că nu asta era realitatea, mă consola faptul că noi două îl păstram în viață. Iată lucrul cel mai important pentru noi.

Capitolul 12

– Ești pregătită? m-a întrebat Celia atunci când automobilul nostru a oprit în fața Bisericii Holy Trinity.

Am încuviințat din cap și, după ce ne-am încurajat reciproc strângându-ne mâinile, am coborât, asediate de click-urile aparatelor de fotografiat, și am intrat. Biserica arăta ca o cavernă, iar vederea atâtor oameni înghesuiți în ea, numai cu puțin loc liber în spate, m-a făcut să-mi dea lacrimile, deși îmi jurasem să mi le țin în frâu.

Theo ne aștepta la altar, iar Celia și cu mine ne-am îndreptat către coșciug. Mi s-a strâns inima din pricina parodiei ăsteia de nuntă care luase locul celei pe care am fi celebrat-o, dacă el ar fi trăit.

După ce ne-am așezat în rândul din față, a început serviciul divin. Theo alesese el însuși imnurile religioase. După ce a vorbit preotul, mi-a venit

rândul mie. M-am alăturat micii orchestre, formată din câteva viori, un contrabas, două clarinete și un oboi, pe care, în pripă, Celia reușise să o strângă în partea din față a bisericii. După ce am înălțat o rugăciune în tăcere, am ridicat flautul și am început să cânt. În timp ce instrumentele muzicale intrau pe rând, iar tempoul devenea mai accelerat, am văzut că congregația începea să zâmbească și oamenii s-au ridicat în picioare. Pe urmă au început să facă pașii tradiționali de dans, cu brațele încrucișate în față. Micuța noastră orchestră cânta cât putea de tare, iar oamenii se legănau în ritm cu muzica.

Când am terminat, am auzit urale și aplauze. Sigur că fără bis, cum era obiceiul în alte locuri. M-am așezat alături de Celia și ea mi-a prins mâna, strângând-o tare.

– Draga mea Ally, îți mulțumesc, îți mulțumesc atât de mult!

Apoi Rob a urcat treptele spre coșciug și și-a potrivit microfonul.

– Mama lui Theo, Celia, m-a rugat să rostesc câteva cuvinte. După cum știți cu toții, Theo și-a pierdut viața salvând-o pe a mea. Nu voi putea niciodată să-i mulțumesc îndeajuns pentru purtarea lui față de mine în acea noapte, și știu că sacrificiul lui le-a făcut pe Celia și pe Ally, iubita lui, să sufere imens. Theo, în numele celor care au navigat cu tine, îți transmitem toată dragostea, respectul și mulțumirile noastre. Tu erai cel mai bun. Și, Ally – s-a uitat el la mine –, el a cerut ca piesa asta muzicală să-ți fie dedicată ție.

Din nou, mâna Celiei mi-a strâns-o pe a mea, în timp ce unul dintre coriști a făcut un pas în față și a cântat o arie din West Side Story, denumită „Undeva“. Am încercat să zâmbesc, dar cuvintele m-au mișcat nemăsurat de mult. După aceea, opt dintre membrii echipajului pentru Competiția Fastnet, inclusiv Rob, au săltat sicriul pe umerii lor lați și au ieșit cu el afară din biserică. Celia m-a luat alături de ea și am mers amândouă imediat după sicriu, iar în spatele nostru veneau toți ceilalți.

În timp ce mergeam, am zărit câteva fețe bine-cunoscute. Star și CeCe erau în mulțime și mi-au făcut semn, cu multă simpatie. Celia și cu mine am așteptat în fața bisericii ca sicriul să fie așezat în automobilul mortuar ce trebuia să-l ducă la crematoriu. În timp ce mașina se îndepărta, iar noi ne luam rămas-bun de la Theo, m-am întors către Celia ca s-o întreb cum de aflaseră surorile mele.

– Theo mi-a cerut în scrisoare ca, dacă avea să i se întâmple ceva, s-o contactez pe Marina, astfel ca ea și surorile tale să știe. Se gândea la nevoia ta de găsi un sprijin în ele.

Oamenii ieșeau pe rând din biserică, oprindu-se puțin ca să se salute unii pe alții. Mai mulți au format o coadă în fața mea, majoritatea amici navigatori, oferindu-mi condoleanțe și arătându-se uimiți de talentul meu muzical. Am privit în jur și am văzut un bărbat înalt, îmbrăcat în costum și cu ochelari fumurii, stând mai departe de mulțime. Arăta atât de nefericit încât m-am scuzat și m-am dus la el.

– Eu sunt Ally, iubita lui Theo. Doresc să vă invit acasă la Celia, la numai cinci minute distanță, pentru o pomenire, să beți și să mâncați ceva.

S-a întors către mine dar, din cauza ochelarilor, nu puteam citi nimic pe fața lui.

– Da, știu unde este. Am locuit acolo.

Mi-am dat seama imediat că era tatăl lui Theo.

– Îmi pare bine să vă cunosc!

– Știi că, indiferent cât de mult aș vrea să mă întorc, din păcate nu voi fi bine primit.

Nu știam ce să-i răspund, îmi studiam stânjenită vârfurile pantofilor. Era limpede că suferea nespus de mult și, indiferent de cele petrecute între el și soția lui, acum își pierduse fiul.

– Ce păcat! am reușit să-i spun.

– Cred că ești fata cu care Theo mi-a spus că voia să se însoare. Mi-a trimis un e-mail acum câteva săptămâni, a continuat el cu un plăcut accent

american, tărăgănat, atât de diferit de cel englezesc al lui Theo. Și acum o să plec, dar, Ally, ia cartea mea de vizită! Mai rămân câteva zile aici și ar fi minunat dacă am putea să ne vedem, să discutăm despre fiul meu. În pofida celor auzite despre mine, să știi că l-am iubit nespus de mult. Cred că ești suficient de inteligentă să înțelegi că, în orice poveste, există mai multe puncte de vedere.

– Da, i-am răspuns, amintindu-mi că Pa Salt îmi spusese odată exact același lucru.

– Ar trebui să te întorci la ei, mă bucur mult că te-am întâlnit. La revedere, Ally! mi-a spus, apoi s-a îndepărtat încet.

Simțeam disperarea emanând din întreaga lui ființă.

Când m-am întors, le-am văzut pe CeCe și pe Star, care așteptau să termin conversația. M-am dus la ele și ne-am îmbrățișat toate trei.

– Doamne, Ally! a exclamat CeCe. Ți-am tot lăsat mesaje pe mobil după ce am auzit despre nenorocire. Ne pare atât de rău, nu-i așa, Star?

– Da. Star a clătinat din cap, și am văzut că îi dăduseră lacrimile. Ally, serviciul religios a fost foarte frumos.

– Mulțumesc!

– Și ce minunat a fost să te auzim cântând la flaut. Nu ți-ai pierdut tușeul, a adăugat CeCe.

Am văzut-o pe Celia făcându-mi semn spre un automobil mare, negru.

– Fetelor, trebuie să plec cu mama lui Theo, dar vă rog să veniți la pomenire.

– Mă tem că nu putem, mi-a răspuns CeCe. Dar apartamentul nostru e aproape, dincolo de pod, în Battersea, așa că, dacă poți, dă-ne un semn și vino să ne vezi!

– Da, Ally, vino neapărat! mi-a spus și Star, strângându-mă din nou în brațe. Toate fetele îți transmit cele mai bune gânduri. Ai grijă de tine!

– Voi încerca. Și vă mulțumesc din nou pentru că ați venit. N-am cuvinte să vă spun cât de mult apreciez gestul vostru.

În timp ce urcam în mașină, le-am văzut că se îndepărtau pe drum, și m-am simțit tare mișcată de faptul că veniseră.

– Surorile tale sunt foarte drăguțe. Ce minunat e să ai frați! Și eu, la fel ca Theo, am fost singurul copil, a comentat Celia în timp ce mașina se punea în mișcare.

– Ești în regulă?

– Nu, dar serviciul religios a fost minunat, încurajator. Și nu pot să-ți spun cât de mult m-a bucurat să te aud cântând. S-a oprit câteva secunde și a oftat din greu. Am văzut că ai vorbit cu Peter, tatăl lui Theo.

– Da.

– Probabil a stat ascuns, undeva în spate. Nu l-am văzut când am intrat. Altfel l-aș fi chemat să vină alături de noi.

– Da?

– Sigur. Nu suntem acum în cei mai buni termeni, dar și el e la fel de devastat. Presupun că a refuzat să vină acasă?

– Da, deși mi-a spus că mai stă câteva zile în oraș și ar dori să vorbească cu mine.

– Of, Doamne! E foarte trist că nu putem fi împreună nici măcar la funeraliile fiului nostru. Când automobilul a oprit în fața casei, Celia s-a întors spre mine și mi-a spus: Îți sunt atât de recunoscătoare pentru sprijinul tău. N-aș fi putut să fac față situației dacă n-ai fi fost tu aici. Iar acum, hai să-i întâmpinăm pe oaspeți!

Peste câteva zile m-am trezit în confortabila cameră de oaspeți din casa Celiei. Draperiile în stil vechi, cu flori, de la ferestre, se asortau cu tăblia patului de lemn și cu tapetul în dungi, acum puțin șterse. M-am uitat la ceas și am văzut că era aproape 10 și jumătate. După slujbă îmi recăpătasem somnul, deși atunci când mă trezeam parcă aș fi fost mahmură, ca după o beție sau după o pastilă de dormit dintre cele oferite

de Celia, pe care, însă, le refuzasem. Zăceam în lumina slabă, simțindu-mă la fel de obosită ca înainte de culcare – chiar dacă dormisem peste zece ore – și mă gândeam că nu mai puteam continua să stau ascunsă aici, alături de Celia. Ea urma să plece a doua zi în Italia și, deși mă rugase s-o însoțesc, îmi dădeam seama că venise timpul să-mi văd de viața mea.

Problema era încotro s-o iau.

Mă hotărâsem deja să-l contactez pe antrenorul echipei naționale a Elveției ca să-i spun că renunțasem să mai particip la Olimpiadă. Chiar dacă Celia îmi tot repeta că nu trebuia să las trecutul să-mi ruineze viitorul, mă apuca groaza la gândul că m-aș fi putut întoarce pe apă. Poate că fobia avea să-mi dispară cu timpul, însă n-o puteam depăși acum, când m-ar fi așteptat un antrenament dur, ca pregătire pentru cel mai important eveniment sportiv de pe planetă. În plus, aș fi dat acolo peste mulți dintre cunoscuții lui Theo și, deși reușeam să discut despre el cu mama lui, când alții îi pronunțau numele, mă simțeam foarte vulnerabilă.

Acum, când nu-l mai aveam pe Theo și, în plus, mi se spulberase și cariera de navigator, viitorul mi se căsca în față ca un vid pe care n-aveam idee cu ce să-l umplu.

Poate că eram sortită să împărtășesc destinul Maiei, să mă întorc în Atlantis și să jelesc în splendoarea solitară de acolo. Acum, când Maia își luase zborul către noua ei viață în Brazilia, însemna că puteam să mă instalez în cuibul ei din Pavilion.

Dar înțelesesem recent că viața mea acolo însemna să fiu închisă ca într-un turn de fildeș și mă judecam aspru pentru că în trecut simțisem dispreț față de cei mai slabi de înger decât mine. Nu-i înțelegeam nici pe cei care, după o traumă, se adunau de pe jos și își continuau viața ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Știam acum că, dacă nu treci prin experiența pierderii și durerii adânci, nu poți să ai empatie față de alți oameni la fel de greu încercați.

Dorind cu disperare să văd jumătatea plină a paharului, mă gândeam că cele întâmplate puteau să mă facă să devin un om mai bun. Sub imperiul acestui gând, am scos de la păstrare, în cele din urmă, mobilul. Stânjenită,

recunoșteam că nu-l mai deschisesem după moartea lui Theo, cu două săptămâni în urmă. Văzând că bateria era descărcată, am atașat încărcătorul. M-am dus să fac un duș și, din baie, auzeam bipul mesajelor care intrau unul după altul în mesageria vocală.

M-am șters și m-am îmbrăcat repede, pregătindu-mă mental să trec repede în revistă SMS-urile primite: nenumărate de la Ma și surorile mele, și altele, la fel de multe, de la cei care auziseră despre Theo. Maia îmi scria: Ally, aș vrea să fiu alături de tine, nu-mi pot imagina cât de greu îți e. Cu toată dragostea. Apoi altul: Ally, am încercat să te sun, dar nu răspunzi. Ma mi-a spus că ești devastată. Sună-mă dacă ai nevoie de mine, mă găsești zi și noapte. Semnat: Tiggy x.

Am deschis, în continuare, mesageria vocală. Fără îndoială, la fel ca și SMS-urile, erau mesaje de condoleanțe. Dar, când am început să ascult, mi s-a strâns inima la auzul celui mai vechi dintre mesaje, cu zece zile în urmă. Era o înregistrare slabă și de abia auzeam cuvintele, dar era vocea lui Theo.

Bună, draga mea. Te sun prin satelit cât mai pot. Ne aflăm undeva în Marea Celtică. Vremea e groaznică și chiar și faimoasele mele picioare de marinar par că cedează. Știu că ești supărată că te-am debarcat, dar, înainte să intru în cart, vreau să-ți spun că ceea ce facem noi acum n-are absolut nimic de a face cu priceperea ta în ale navigației. Sincer să fiu, mi-aș dori să fii acum la bord, căci curajul tău face cât al mai multor marinari la un loc. Te iubesc, draga mea Ally. Și sper că o să vorbești cu mine după ce ne întoarcem la țărm. Noapte bună, dragă! Încă o dată, îți transmit toată dragostea mea. La revedere.

Am renunțat să ascult celelalte mesaje și l-am savurat pe cel al lui Theo cuvânt cu cuvânt. Știam că făcuse înregistrarea numai cu o oră și ceva înainte să urce pe punte, să-l vadă pe Rob azvârlit în valuri și să-și sacrifice viața ca să i-o salveze pe a lui. Nu știam cum se poate salva definitiv un mesaj vocal, dar aveam să caut informații despre asta.

– Și eu te iubesc, am șoptit.

Atunci am simțit cum îmi trecea orice urmă de supărare pentru că el mă debarcase.

La micul dejun, Celia mi-a spus că se ducea să facă niște cumpărături înainte de plecarea în Italia.

– Ally, te-ai hotărât ce vrei să faci? Știi că poți să rămâi aici cât dorești. Sau poți să vii cu mine. Sunt sigură că ne-am descurca să găsim un loc la zborul spre Pisa.

– Mulțumesc, ești foarte amabilă, dar cred că mă voi duce acasă, i-am răspuns, temându-mă că aș fi putut să devin o povară pentru ea.

– Tu hotărăști! Doar spune-mi și mie, te rog.

După ce a ieșit din casă, m-am dus sus și m-am gândit să le sun pe CeCe și pe Star. Am format mai întâi numărul lui CeCe, pentru că ea făcea toate aranjamentele în numele amândurora, dar a intrat mesageria vocală, așa că am sunat-o pe Star.

– Ally?

– Bună, Star! Ce mai faci?

– O, sunt bine! Dar tu ce faci?

– Și eu sunt bine. Mă gândeam să vin mâine, să vă văd.

– Să știi că n-am să fiu decât eu acasă. CeCe s-a dus să fotografieze Centrala Battersea. Vrea să folosească imaginile pentru unul dintre proiectele ei de artă, și trebuie să le facă înainte ca dezvoltatorii să-și înceapă lucrul.

– Atunci pot să vin?

– Ar fi grozav.

– Bun. La ce oră?

– Ally, sunt acasă toată ziua. Ce-ar fi să vii la prânz?

– OK, atunci ne vedem mâine, la ora 13.

După ce am terminat conversația, m-am așezat pe pat. Era pentru prima oară când petreceam mai mult de câteva minute vorbind cu sora mea mai mică – fără ca CeCe să fie și ea prin preajmă.

Am scos laptopul din rucsac, ca să-mi verific e-mailurile. L-am așezat pe masa de toaletă și l-am băgat în priză. Așa cum mă așteptam, primisem în continuare mesaje de condoleanțe și obișnuitele reclame, inclusiv una în care o fată, Tamara, se oferea să-mi țină de cald în nopțile următoare. Când, deodată, am zărit un nume și l-am recunoscut imediat: Magdalena Jensen. După câteva secunde, mi-am amintit că era traducătoarea care lucra la cartea indicată de Pa Salt, și i-am mulțumit Domnului că nu apăsasem pe butonul „Șterge“.

De la: Magdalenajensen1@trans.no

Către: Allygeneva@gmail.com

Subiect: Grieg, Solveig og Jeg/Grieg, Solveig și cu mine

20 august 2007

Dragă d-ră D'Aplièse,

Îmi pare foarte bine că am ocazia să traduc „Grieg, Solveig og Jeg“. E o carte fascinantă, despre care n-am auzit până acum nimic aici, în Norvegia. Mă gândesc că s-ar putea să fii nerăbdătoare să citești manuscrisul, așa că atașez paginile deja traduse, până la numărul 200. În următoarele zece zile îți voi trimite restul.

Cu cele mai bune urări,

Magdalena

După ce am deschis documentul atașat mesajului, am citit prima pagină. Apoi, pe a doua și pe a treia. Am mutat laptopul pe pat, m-am așezat confortabil și am citit în continuare...

Anna. Telemark, Norvegia. August 1875

Capitolul 13

Anna Andersdatter Landvik s-a oprit s-o aștepte pe Rosa, cea mai bătrână vacă din cireadă, să coboare panta abruptă. Ca de obicei, Rosa rămăsese cu mult în spatele celorlalte, care ajunseseră deja pe pășunea cu iarbă grasă.

– Cântă-i, Anna, și o să vină, o îndemna tatăl ei. Are să vină la tine!

Anna cânta primele note din „Per Spelmann“, melodia preferată de Rosa, și vocea ei, ca un clopoțel, răsuna în toată valea. Știind că Rosei avea să-i ia o veșnicie până să coboare, Anna s-a așezat pe iarba aspră în poziția ei preferată, cu genunchii la gură și brațele încrucișate peste ei. Trăgea în piept aerul călduț, încă, la amurg și admira priveliștea, ascultând insectele ce țârâiau prin iarba din jur. Soarele începea să coboare dincolo de munții de pe partea cealaltă a văii, făcând ca apa lacului din vale să strălucească precum aurul topit. Curând lumina avea să dispară cu totul, lăsând locul întunericului.

În ultimele două săptămâni, în timp ce fata își număra vacile pe coama muntelui, se întuneca tot mai devreme. După ce vreme de mai multe luni fusese lumină până aproape la miezul nopții, Anna știa că, în seara aceea, mama ei avea să fie nevoită să aprindă lămpile cu gaz. Și că tatăl și fratele ei mai mic aveau să vină pentru a le ajuta să închidă lăptăria de vară, apoi să mute cireada înapoi în vale, căci se apropia iarna. Aceste mișcări marcau sfârșitul verii nordice și începutul a ceea ce, pentru Anna, însemnau nesfârșitele luni în care întunericul domnea aproape întreaga zi. Verdele crud al pășunii avea să îmbrace curând o mantie de zăpadă albă, iar ea, împreună cu maică-sa, trebuia să plece de la cabana de lemn și să se întoarcă la ferma familiei, de lângă micul sat Heddal.

În timp ce Rosa se apropia de ea, oprindu-se din când în când ca să mai adulmece iarba, Anna mai cântă puțintel, ca s-o încurajeze să se miște. Tatăl ei, Anders, nu credea că Rosa avea să mai apuce vara viitoare. Nimeni nu știa cât de bătrân era animalul, însă cu siguranță că avea mai mulți ani decât Anna. Gândul că s-ar fi putut să n-o mai vadă pe Rosa, cu ochii ei mari și blânzi, o făcea pe fată să verse lacrimi amare. Asta, pe lângă faptul că o așteptau toate acele lungi și întunecate luni de iarnă.

Măcar, îi trecu prin gând, pe când își ștergea ochii, avea să-i vadă pe Gerdy și pe Viva, pisica și câinele ei de la ferma din Heddal. Nimic nu-i plăcea mai mult Annei decât să stea încolăcită în fața sobei calde, rontăind pâine cu dulceață, cu Gerdy torcând în poala ei și cu Viva așteptând să-i arunce resturi de mâncare. Deși știa prea bine că mama ei n-avea s-o lase să lenevească toată iarna.

– Într-o zi o să ai propria ta casă de îngrijit, kjære1, și nu vreau să fiu eu nevoită să vă hrănesc pe tine și pe soțul tău! o certa deseori mama ei, Berit.

De la bătutul untului la cârpirea hainelor, hrănitul puilor sau pregătirea aluatului de lefse – turtele pe care tatăl ei le devora cu duzinile –, Anna nu se prea omora după treburile gospodărești și, cu siguranță, nu-i trecea prin cap să-și ia un soț pe care să fie nevoită să-l hrănească. Deși se străduia – recunoscând, totuși, că nu îndeajuns –, bucatele gătite de ea cu greu puteau fi socotite bune de mâncat, iar uneori erau și mai rele de-atât.

– Ai gătit gomme2 ani de zile, dar sunt la fel de proaste, bombănise mama ei săptămâna trecută, în timp ce trântea un bol cu zahăr și o cană mare cu lapte proaspăt pe masa din bucătărie. Ar cam fi timpul să înveți să o faci cum trebuie.

Însă, orice-ar fi făcut Anna, gommele ei se fărâmițau și se ardeau pe fund. „Trădătoareo!“ îi șoptea ea Vivei, când nici măcar câinele veșnic înfometat nu se atingea de ele.

Deși părăsise școala în urmă cu patru ani, Anna încă îi ducea dorul profesoarei, Frøken Jacobsen, care venea a treia săptămână din lună în satul lor ca să-i învețe carte pe copii. Lecțiile acestea îi plăceau mult mai mult Annei decât cele ale severului pastor Erslev. El își punea elevii să învețe pe de rost pasaje din Biblie și să le recite în fața clasei. Anna ura orele lui și se înroșea toată sub privirile celorlalți, pe când se poticnea la cuvintele cu care nu era obișnuită.

Soția pastorului, Fru Erslev, era foarte cumsecade și avea multă răbdare cu ea atunci când o învăța să cânte imnurile religioase alături de corul

bisericii. În ultima vreme, Anna cânta de multe ori solo. Cântatul era atât de ușor față de citit, se gândea Anna. Când cânta, își închidea ochii, deschidea gura și de acolo ieșeau sunete care păreau să fie pe placul tuturor.

Uneori, visa să cânte în fața unei congregații în catedrala din Christiania3. Când cânta, simțea că valorează ceva. Dar, în realitate – după cum mama ei îi aducea aminte mereu –, dincolo de cântat ca să mâne vacile acasă, și, într-o zi, de adormitul pruncilor cu cântece de leagăn, cântatul nu-i era Annei de nici un folos. Toate colegele ei din cor erau acum fie logodite, fie măritate, fie suferind urmările acestor două lucruri: mai întâi le era greață, apoi se îngrășau, apoi, în cele din urmă, aduceau pe lume câte un bebeluș roșu la față și care nu contenea din urlat, așa că mamele nu mai aveau timp și pentru cor.

La nunta fratelui ei mai mare, Nils, Anna avusese de îndurat tot felul de vorbe cu subînțeles și de îndemnuri legate de propria ei nuntă, cu care o copleșiseră rudele venite din toate părțile. Însă, pentru că nici un pețitor nu o ceruse de nevastă, Anna avea să intre, iarna asta, în rândul gammeljomfruene, adică al fetelor bătrâne ale satului, după cum îi spunea, ca s-o necăjească, Knut, fratele ei mai mic.

– Domnul e mare și vei găsi și tu un soț căruia să nu-i pese de orice i-ai pune în farfurie, după ce-l vrăjești cu ochii tăi mari, albaștri, o tachina adesea și tatăl ei, pe nume Anders.

Știa că rudele ei se întrebau dacă Lars Trulssen – care îi vizita mereu și se străduia să guste din mâncărurile ei arse – avea să reușească să dea acea dovadă de curaj. El și tatăl lui, care era bolnav, locuiau în apropiere, la o fermă din Heddal. Cei doi frați ai Annei îl tratau pe Lars – singur la părinți și orfan de mamă de la șase ani – ca pe un al treilea frate, așa că el lua de multe ori masa de seară cu familia Landvik. Anna își amintea cum se jucau cu toții în iernile lungi, mai ales atunci când ningea. Fraților ei, cam aspri și gălăgioși, le plăcea să se îngroape unul pe celălalt în troienele înalte, iar părul lor auriu-roșcat, ca al tuturor celor din neamul Landvik, se vedea de departe în cuprinsul priveliștii albe. Spre neplăcerea

celor doi, blândul Lars alegea să intre în casă și să se apuce de citit vreo carte.

Pentru că era primul născut, Nils urma să moștenească ferma Landvik, împreună cu soția lui. Dar, după moartea părinților acesteia, femeia moștenise ferma lor, aflată într-un sat așezat la o depărtare de câteva ceasuri de mers față de Heddal. Și iată că Nils și soția lui se mutaseră acolo. Prin urmare, îi venise rândul lui Knut să-și ajute tatăl.

Anna rămânea de multe ori singură cu Lars, care își continua vizitele în răstimpuri dese. Îi povestea despre cartea pe care o citea, iar ea ciulea urechile la auzul unor povești fermecătoare despre tărâmuri cu mult mai de Doamne-ajută decât satul lor.

– Tocmai am terminat de citit „Peer Gynt“, i-a spus el într-o seară. Mi-a trimis-o unchiul meu din Christiania și cred că îți va plăcea și ție s-o citești. E cea mai bună carte a lui Ibsen de până acum.

Rușinată, Anna își lăsase privirea în jos, nevrând să-i spună că habar n-avea cine era Ibsen. Însă Lars nu-i dăduse atenție, ci continuase să-i vorbească despre cel mai mare dramaturg în viață al Norvegiei, născut la Skien, un oraș foarte aproape de Heddal, și care făcea literatura și cultura Norvegiei cunoscute în lumea întreagă. Lars îi mai spusese că citise toate scrierile lui Ibsen. De fapt, Anna credea că Lars citise o grămadă de cărți ale multor autori, iar Lars chiar îi mărturisise că visa să devină și el scriitor.

– Dar asta nu-i cu putință aici, adăugase el, privind-o, tulburat, cu ochii lui albaștri. Norvegia e prea mică și multă lume de aici nu prea dă pe dinafară de știință de carte. Dar am auzit că în America, dacă muncești din greu, poți avea tot ce-ți dorești...

Anna știa că Lars învățase singur să scrie și să citească în engleză, pregătindu-se pentru marea evadare. Scrisese poezii în limba asta și îi spusese că avea să le trimită unei edituri de peste Ocean. Ori de câte ori începea să vorbească despre America, Anna simțea o strângere de inimă. Ea știa că Lars n-avea cum să-și permită niciodată o astfel de călătorie. Tatăl lui era neputincios din cauza artritei, cu degetele noduroase și

înțepenite, așa că fiul se ocupa de unul singur de treburile fermei, locuind împreună cu tatăl în casa lor dărăpănată.

Când Lars nu venea să ia cina cu ei, tatăl Annei deplângea starea în care ajunsese pământul familiei Trulssen, care nu era îngrijit cum trebuie. Și asta – de mai mulți ani; de pildă, turmele de porci fuseseră lăsate de capul lor și scormoniseră peste tot pământul, care, între timp, ajunsese sterp.

– Arată ca o mlaștină de la ploaia care a căzut de curând, adăuga tatăl ei. Dar băiatul ăsta trăiește cu capul în cărțile lui, nu în lumea de-aici, cea a fermelor și ogoarelor.

Într-o seară, iarna trecută, în timp ce Anna încerca să descifreze notele unui imn dat de Fru Erslev, Lars ridicase ochii de pe cartea lui, privind-o țintă de pe partea cealaltă a mesei.

– Vrei să te ajut?

Roșind, fata își dăduse seama că tot repeta cuvintele, ca să fie sigură că le ținea minte. Acum se întreba dacă i-ar fi plăcut ca Lars să vină lângă ea, pentru că el duhnea groaznic a cocină. În cele din urmă a încuviințat din cap, iar Lars i s-a așezat alături. Au trecut împreună prin text până când Anna a ținut minte toate cuvintele.

– Îți mulțumesc că m-ai ajutat!

– Anna, dacă vrei, am să te învăț să citești și să scrii mai bine. Îți cer în schimb un singur lucru: să te aud cântând din când în când.

Știind că îi era tot mai greu să citească și să scrie după ce întrerupsese școala în urmă cu patru ani, Anna a fost de acord. Astfel că toată iarna au stat împreună, de multe ori seara, la masa din bucătărie, cu capetele vârâte în cărți, spre marea supărare a mamei sale, pentru că fata uitase cu totul de broderie. Au trecut repede de la imnuri la cărțile aduse de Lars, învelite în hârtie cerată ca să fie ferite de ploaie și ninsoare. Iar, după ce terminau, Anna îi cânta ceva.

Deși la început părinții ei fuseseră îngrijorați, acum se bucurau când Anna le citea în serile lungi de iarnă.

– Eu aș fi scăpat mai repede de balauri, le spunea când termina povestea celor trei prințese din Whiteland.

– Dar unul dintre ei avea șase capete, îi răspundea Knut.

– Mare lucru, șase capete! De-abia te miști! îi răspundea Anna, zâmbind.

Făcuse progrese și cu scrisul, iar Lars se amuza atunci când o vedea că strângea tocul atât de tare încât i se albeau încheieturile degetelor.

– Să știi că nu vrea să fugă din mâna ta! îi spunea el, apoi îi îndrepta fiecare deget, așezându-l în poziția corectă.

Într-o seară, în pragul ușii, Lars își scutura de zor zăpada așezată abundent pe haina lui din blană de lup. Un nor de fulgi de nea, mari cât niște fluturi, zburau prin cameră, iar unul a coborât pe nasul Annei. Lars a întins repede mâna să-l prindă, însă și-a tras-o pe dată înapoi.

– Noapte bună! mormăise, stânjenit, trăgând ușa după el, iar fulgii de zăpadă se topeau în urma lui pe podea.

Când Rosa a ajuns, în sfârșit, în dreptul ei, Anna a sărit în picioare. I-a mângâiat urechile ca de catifea și i-a sărutat steaua albă din frunte, cercetând firele albe care-i creșteau în jurul botului roz.

– Te rog să fii aici și vara viitoare! i-a șoptit la ureche.

Încredințată că Rosa mergea acum încetișor spre cireada ce păștea liniștită pe panta învăluită în praf, Anna s-a îndreptat către cabană. Se gândea că nu era deloc pregătită să-și schimbe viața; dorea doar să revină mereu în acest loc minunat și să rătăcească pe pășuni alături de Rosa. Poate că ai ei o credeau naivă, dar Anna știa prea bine ce planuri aveau privitor la ea. Și-i venea în minte felul ciudat în care se purtase Lars atunci când își luase rămas-bun înainte ca ea să plece în munți.

Îi dăduse să citească poemul „Peer Gynt“ de Ibsen și-i strânsese ușor mâna. Anna a înțepenit. Atingerea lui însemna o nouă treaptă de

intimitate, cu totul altceva decât purtarea de până atunci, ca între un frate și o soră. Privindu-i fața, a zărit, în ochii lui de un albastru-închis, o căutătură diferită. Deodată, i s-a părut că avea în față un străin. Seara, în pat, s-a cutremurat amintindu-și de privirea aceea, pentru că-i pricepea foarte bine înțelesul.

Se părea că părinții ei știau de intențiile lui Lars.

– Am putea cumpăra pământul fermei Trulssen ca zestre pentru Anna, îl auzise într-o seară pe tatăl ei spunându-i mamei.

– Sigur, dar i-am putea găsi Annei un băiat dintr-o familie mai bună, a răspuns Berit încet. Familia Haakonssen din Bø mai are un fiu neînsurat.

– Eu aș vrea să fie aproape de noi, venise răspunsul hotărât al lui Anders. Ferma Trulssen înseamnă că n-o să avem un venit timp de vreo trei ani până când își revine pământul, dar, după aceea, recolta are să se dubleze. Cred că Lars e cel mai potrivit, dat fiind... lipsa de îndemânare a Annei.

Cuvintele lui o jigniseră pe Anna, care devenea tot mai morocănoasă auzindu-și părinții cum vorbeau pe față despre o căsătorie între ea și Lars. Se întreba dacă vreodată aveau să se sinchisească s-o întrebe și pe ea ce părere avea. Dar n-au făcut-o, așa că Anna nu le-a mărturisit nici ea că, deși îl plăcea pe Lars, nu era deloc sigură că avea să-l iubească vreodată.

Deși uneori căuta să-și închipuie cum era să săruți un băiat, nu credea că avea să-i placă în realitate. Cât despre celălalt lucru despre care auzise că se face ca să poți avea copii – ei bine, nu prea avea idee despre ce era vorba. Uneori, noaptea, auzea un scârțâit ciudat și gemete din dormitorul părinților, dar, când îl întrebase pe Knut, el se mulțumise să chicotească, spunându-i că așa veniseră ei pe lume. Dacă era ceva asemenea lucrurilor care se petreceau între un taur și o vacă... Anna se îngrozea la asemenea gând, amintindu-și cum creatura care mugea de zor trebuia îmboldită să se urce pe vacă, iar fermierul dădea o mână de ajutor ca „lucrul“ să ajungă înăuntrul vacii, ca să se poată naște un vițel câteva luni mai târziu.

Ar fi dorit s-o întrebe pe mama ei dacă era la fel și la oameni, dar n-avusese curaj până acum.

Toată vara se luptase să citească „Peer Gynt“, și nici acum nu-i venea să creadă cum biata țărăncuță – Solveig – își irosise toată viața așteptându-l pe rătăcitorul și muieraticul de Peer. Iar, când acesta apăruse într-un sfârșit, îl lăsase să-și odihnească capul pe genunchii ei, în pofida tuturor minciunilor cu care o îmbrobodise mereu.

„L-aș fi făcut minge de joacă pentru Viva“, își spunea ea în gând. În timpul verii se hotărâse o dată pentru totdeauna să nu se mărite niciodată, niciodată, cu un bărbat pe care să nu-l iubească.

Ajungând la capătul potecii, Anna a zărit cabana cu pereți groși din bârne, neschimbată de mai multe generații. Acoperișul plin cu iarbă deasă arăta ca un pătrat de un verde crud, sănătos, mărginit de ramurile mai întunecate ale molizilor din jur. Anna a scos apă din butoi cu un ceaun și s-a spălat pe mâini, ca să scape de mirosul de vacă, înainte să intre în încăperea largă ce le servea de bucătărie și cameră de zi. Lămpile cu gaz erau aprinse, așa cum știuse Anna că avea să se întâmple.

În încăpere se aflau o masă mare, acoperită cu o față cadrilată, un dulap sculptat în lemn de pin, un cuptor vechi cu lemne și o vatră imensă, pe care ea și maică-sa găteau porridge-ul pentru masa de dimineață, precum și carnea și legumele pentru masa de prânz. În partea din spate a cabanei se aflau dormitorul părinților, cel al lui Knut și unul mai mic, al ei.

Luând una dintre lămpile de pe masă, Anna a traversat podeaua din lemn lustruit de vechime și a deschis ușa dormitorului. Locul era atât de strâmt încât se strecura cu greu înăuntru, căci capul patului aproape că bloca ușa. După ce a așezat lampa pe o măsuță mică de lângă pat, și-a scos boneta, iar părul ei blond-roșcat și buclat, ca dintr-un tablou de Tițian, i s-a revărsat în valuri pe umeri.

Anna s-a așezat pe pat și, uitându-se în oglindă, și-a șters un strop de noroi de pe frunte. Se privea atentă, gândind că nu era prea atrăgătoare. Nasul părea prea mic față de ochii mari, albaștri, și de buzele pline, arcuite. Singurul lucru bun era faptul că pistruii, care-i apăreau din belșug, vara, pe nas și pe obraji, aveau să se decoloreze în timpul iernii – și să-i reapară abia la primăvara viitoare.

Oftând, a pus jos oglinda crăpată și s-a dus în bucătărie să vadă cât era ceasul. Era deja ora 7 și, de necrezut, nimeni nu părea să fie acasă, deși asta era ora la care tatăl ei și Knut își terminau, de obicei, lucrul.

– Hei, e cineva aici? a strigat, fără să primească răspuns.

Ieșind afară, în amurgul tot mai întunecat, Anna s-a dus în spatele cabanei, unde se afla o masă mare de pin. Uimită, și-a văzut părinții și fratele așezați alături de un străin, a cărui față era luminată de lampă.

– Unde ai fost, fetițo? a întrebat-o mama ei, ridicându-se de pe scaun.

– Am mânat vitele jos de pe munte, cum mi-ai spus.

– Dar ești plecată de mai multe ore, a certat-o Berit.

– A trebuit s-o caut pe Rosa, când celelalte erau deja jos.

– Măcar ai ajuns acum! a spus Berit, ușurată. Acest domn a venit aici cu tatăl și fratele tău pentru că dorește să te cunoască.

Anna i-a aruncat o privire, întrebându-se pentru ce naiba făcuseră cu toții un astfel de efort. Nimeni nu venise până acum aici anume pentru ea. La o privire atentă, se vedea că omul nu era de prin partea locului. Purta o jachetă neagră, bine croită, cu revedere albe, late, și avea o cravată de mătase la gât, pantaloni eleganți din flanel, deși stropiți cu noroi în partea de jos – haine caracteristice celor care trăiau la oraș. Omul avea și o mustață mare, cu colțurile răsucite în sus, arătând ca niște coarne de capră. Ridurile de pe față îl făceau, după părerea Annei, să arate ca un om în vârstă de cincizeci de ani. Apoi, fata l-a văzut că-i zâmbea prietenos.

– Haide, Anna, vino să faci cunoștință cu Herr Bayer!

Tatăl ei i-a făcut semn să se apropie, umplând în același timp cana musafirului cu bere de casă.

Anna s-a apropiat cu sfială, iar musafirul a sărit numaidecât în picioare și i-a întins mâna. Ea a făcut la fel, însă el, în loc să-i strângă mâna, i-a cuprins-o cu amândouă palmele.

– Frøken4 Landvik, sunt onorat să vă cunosc!

– Da? s-a mirat ea, uimită de entuziasmul lui.

– Anna, fii cuviincioasă! a certat-o mama ei.

– Nu, vă rog! i-a sărit străinul în ajutor. Sunt sigur că Anna n-a vrut să mă jignească. E, pur și simplu, uimită să mă vadă. Sunt sigur că fiica dumneavoastră nu dă în fiecare zi cu ochii de un străin interesat să o cunoască. Iar acum, Anna, te rog să iei loc ca să-ți explic de ce am venit aici.

La rândul lor, părinții ei și Knut așteptau, curioși.

– Mai întâi, să mă prezint. Mă numesc Franz Bayer și sunt profesor de istorie norvegiană la Universitatea Christiania. Sunt, de asemenea, pianist și profesor de muzică. Eu și amicii mei am petrecut mai multe veri în ținutul Telemark, în căutare de folclor autentic și de tinere talente. Când am sosit în satul Heddal, m-am dus la biserică, așa cum fac de obicei, unde am întâlnit-o pe Fru Erslev, soția pastorului. Ea mi-a spus că există un cor, iar când am întrebat-o dacă în el se află cumva voci ieșite din comun, a pomenit numele tău. Firește, am presupus că locuiești în apropiere. Pe urmă, ea m-a informat că verile stai aici, la munte, la o zi distanță de mers cu trăsura, dar că, din fericire, tatăl tău ar putea să mă aducă aici, ceea ce a și făcut. Herr Bayer s-a înclinat în direcția lui Anders. Draga mea domnișoară, mărturisesc că am avut ceva rezerve când am auzit unde te aflai. Totuși, Fru Erslev m-a convins că merită să fac călătoria. Mi-a mai spus că ai o voce de înger. Și așa – și-a întins el, larg, brațele, zâmbindu-i – uite-mă aici! Iar părinții tăi au fost deosebit de ospitalieri cu mine până ai venit.

În timp ce Anna se lupta să înțeleagă spusele lui Herr Bayer, își dădu seama că rămăsese cu gura căscată și se grăbi să-și revină din uimire. N-ar fi vrut ca un om rafinat de la oraș, cum era el, să-și închipuie că avea în față o țărăncuță proastă.

– Sunt onorată că ați făcut această călătorie ca să mă vedeți, i-a răspuns Anna, făcând o plecăciune cât putea ea de grațioasă.

– Ei bine, dacă doamna a avut dreptate – și, la fel, părinții tăi cred că ești talentată –, atunci onoarea e de partea mea, a răspuns, galant, Herr Bayer. Desigur, ai ocazia să dovedești că au avut cu toții dreptate. Anna, aș vrea tare mult să te aud cântând!

– Sigur că va cânta, i-a spus Anders, în timp ce Anna tăcea, căzută pe gânduri. Anna?

– Dar, Herr Bayer, nu știu decât cântece populare și imnuri religioase.

– Te asigur că vor fi de ajuns, a încurajat-o el.

– Cântă „Per Spelmann“, i-a sugerat mama ei.

– Da, e potrivit pentru început, a încuviințat Herr Bayer.

– Dar până acum le-am cântat numai vacilor.

– Atunci imaginează-ți că eu sunt văcuța ta preferată și că mă îndemni să merg acasă, a spus Herr Bayer, cu un surâs amuzat.

– Foarte bine, domnule! Voi face tot ce-mi stă-n puteri.

Anna și-a strâns pleoapele, încercând să-și închipuie că se afla din nou pe costișă strigând-o pe Rosa, așa cum făcuse mai devreme. A tras aer în piept și a început să cânte. Cuvintele se înșirau ușor unul după altul, în timp ce cânta despre un violonist sărac care-și vânduse vaca voind să-și ia înapoi vioara amanetată. Și, după ce ultima notă limpede s-a risipit în noapte, fata a deschis ochii.

L-a privit nesigură pe Herr Bayer. El o studia în tăcere.

– Și acum, poate un imn. Știi Herre Gud, dit dyre Navn og Ære5? a întrebat-o el.

Anna a dat din cap și, din nou, s-a pornit pe cântat. De data asta, când a terminat, l-a văzut pe Herr Bayer că a scos o batistă mare din buzunar și și-a tamponat ochii.

– Domnișoară, i s-a adresat el, cu vocea sugrumată de emoție. A fost sublim. Sunt pe deplin răsplătit pentru durerea de spate pe care mi-a

pricinuit-o drumul plin de hârtoape de până aici. Plus cel pe care am să-l fac înapoi.

– Dacă vreți, rămâneți la noi peste noapte, a intervenit Berit. Puteți dormi în camera lui Knut, iar el – în bucătărie.

– Scumpă doamnă, vă sunt foarte recunoscător! Accept bucuros oferta și pentru că avem multe de vorbit împreună. Iertați-mi întrebarea, dar acest călător înfometat ar putea primi și o bucățică de pâine? N-am mai mâncat nimic de la micul dejun.

– Doamne sfinte, domnule, vă rog să mă iertați! a sărit Berit, speriată că uitase să fie ospitalieră cu omul străin. Bineînțeles, pregătesc de îndată ceva împreună cu Anna.

– Până sunteți gata, voi discuta cu domnul Landvik despre cum plănuiesc să fac cunoscută vocea Annei peste tot în Norvegia.

Cu ochii mari, Anna și-a urmat ascultătoare mama în bucătărie.

– Ce-o fi gândind omul ăsta despre noi? Că n-avem ce pune pe masă ca să omenim un oaspete! Berit se certa singură, în timp ce așeza pe masă o farfurie mare cu pâine, unt și felii de carne afumată de porc. Când se va întoarce în Christiania, le va povesti prietenilor lui că zvonurile despre sălbăticia din munți sunt adevărate.

– Mor6, Herr Bayer pare să fie un domn foarte cumsecade, așa că nici vorbă să spună toate astea despre noi. Dacă nu mai ai nevoie de mine, mă duc să mai aduc lemne de foc.

– Da, grăbește-te, va trebui să pui și masa!

– Da, Mor! i-a spus Anna și a ieșit din casă cu un coș mare de răchită sub braț.

După ce l-a umplut cu lemne, a rămas puțin pe gânduri, cu ochii la stelele mari și strălucitoare de deasupra muntelui de lângă lac, pe malul căruia mai multe luminițe pâlpâiau în semn că acolo se aflau și alte așezări omenești. Inima îi bătea tare, căci era uluită de ceea ce i se întâmpla.

Nu-și putea da seama ce-ar fi însemnat asta pentru ea, deși auzise că și alți oameni talentați din ținutul Telemark ajunseseră la oraș, îndrumați de profesori asemenea lui Herr Bayer. Se întreba ce să facă dacă el avea să-i ceară să-l însoțească. Dat fiind că ea nu plecase de acasă mai departe de Heddal sau Skien, unde mai călătorise din când în când, nici nu-și închipuia ce ar fi însemnat o asemenea propunere.

Auzind că o striga maică-sa, Anna a intrat repede în cabană.

A doua zi de dimineață, în cele câteva clipe dintre somn și trezie, Anna se vânzolea în pat la gândul că, doar cu o zi în urmă, i se întâmplase ceva de necrezut. A sărit iute în sus și a început corvoada greoaie a îmbrăcatului: mai întâi pantalonașii, apoi vesta, bluza gălbuie, fusta neagră și jiletca cu broderii viu colorate, care alcătuiau îmbrăcămintea ei de zi cu zi. Și-a tras boneta de bumbac pe cap, îndesând sub ea șuvițele dese de păr, apoi și-a pus încălțările.

Noaptea trecută, după ce terminaseră cina, mai cântase două cântece și încă un imn înainte ca mama ei s-o trimită la culcare. Cei din jurul mesei vorbeau nu numai despre Anna, ci și despre vremea neobișnuit de caldă, și despre recolta viitoare. Mai târziu, i-a auzit vorbind prin peretele subțire de scândură, știind că în joc era viitorul ei. La un moment dat, s-a hotărât să crape puțin ușa ca să poată trage mai bine cu urechea.

– Sigur că sunt îngrijorat de faptul că, dacă Anna pleacă la oraș, nevastă-mea va trebui să se descurce singură cu gospodăria, îl auzea spunând pe tatăl ei.

– Nu se prea pricepe la gătit, nici la curățenie, dar e foarte muncitoare și îngrijește bine animalele, adăugase repede Berit.

– Ei bine, eu sunt sigur că vom putea ajunge la o înțelegere! l-a auzit pe Herr Bayer vorbind pe un ton împăciuitor. Sunt pregătit să vă recompensez.

Când Anna a auzit suma, a rămas fără suflare. Nevrând să audă mai mult, a închis repede ușa.

„Așadar, mă vând și mă cumpără ca pe o vacă la piață“, mormăia, furioasă, pentru că banii jucau un rol atât de mare în hotărârea luată de părinții ei. Deși, pe de altă parte, se simțea cuprinsă de o mare bucurie. Apoi i-a luat mult timp până când a reușit să adoarmă.

La masa de dimineață, Anna își asculta tăcută părinții în timp ce discutau despre Herr Bayer, care dormea încă, doborât de oboseala drumului făcut cu o zi în urmă. Annei i se părea că familia ei nu mai era la fel de încântată ca în seara trecută. Acum aveau îndoieli cu privire la posibila ei plecare la oraș împreună cu un om străin.

– Tot ce avem este cuvântul lui, îl auzea spunând pe Knut, morocănos pentru că trebuise să-i dea oaspetelui dormitorul său. Cum vom ști dacă Anna are să fie în siguranță?

– Păi, dacă Fru7 Erslev l-a trimis aici, înseamnă că e un om cu frica lui Dumnezeu, a spus Berit, pregătind pentru oaspete un bol mare de porridge îndulcit cu o lingură plină de dulceață din fructe de pădure.

– Cred că cel mai bine ar fi să vorbesc săptămâna viitoare cu pastorul și cu soția lui, după ce ne întoarcem acasă, la Heddal, a zis Anders, iar Berit a dat din cap în semn de încuviințare.

– Atunci trebuie să ne lase timp de gândire și să revină ca să discutăm din nou, a hotărât Berit.

Anna nu îndrăznea să deschidă gura, știind că viitorul ei atârna în cumpănă, ea însăși nesigură în ce parte ar fi dorit s-o vadă înclinându-se. A ieșit repede afară, înainte ca maică-sa s-o pună să facă ceva, dorind să-și petreacă ziua alături de văcuțele ei și să cugete în tihnă. Fredonând un cântecel, se întreba de ce Herr Bayer era atât de interesat de persoana ei când, sigur, erau o grămadă de cântărețe bune în Christiania. Mai avea câteva zile de petrecut în munți înainte să coboare în sat pentru iarnă și, dintr-odată, a copleșit-o gândul că era cu putință să nu mai vină aici vara viitoare. După ce a îmbrățișat-o și a sărutat-o pe Rosa, Anna și-a strâns pleoapele și a început să cânte ca să nu o podidească lacrimile.

Întorși în sat o săptămână mai târziu, Anders a vorbit cu pastorul Erslev și cu soția lui și a primit asigurări din partea lor cu privire la caracterul profesorului. Herr Bayer lua sub aripa sa ocrotitoare tinere talentate și le pregătea ca să devină cântărețe profesioniste. Una dintre ele, după cum își amintea Fru Erslev, cânta acum în corul Teatrului Christiania.

Când Herr Bayer i-a vizitat la scurt timp după aceea, Berit pregătise, înfrigurată, pentru prânz, cea mai grozavă friptură de porc. După ce au mâncat, Anna a fost trimisă afară ca să hrănească puii și să umple cu apă adăpătoarea vitelor. S-a apropiat de mai multe ori de fereastra bucătăriei, tare dornică să audă ce vorbeau, însă n-a putut auzi nimic. În cele din urmă, Knut a venit s-o cheme înăuntru.

În timp ce-și scotea haina, i-a văzut pe părinții ei cum ședeau, prietenoși, cu Herr Bayer la masă, bând cu toții bere de casă. Când Anna s-a așezat și ea alături de Knut, oaspetele a salutat-o cu un zâmbet voios.

– Deci, Anna, părinții tăi au fost de acord să vii cu mine și să-ți ofer găzduire timp de un an în Christiania. Voi fi atât mentorul, cât și profesorul tău, și le-am promis că le voi ține locul în toate privințele. Tu ce părere ai?

Anna îl privea țintă, fără să-i răspundă, nedorind să pară ignorantă pentru că n-avea idee ce însemna cuvântul „mentor“.

– Herr Bayer vrea să spună că vei locui în apartamentul lui din Christiania și că te va învăța să cânți, că vei cunoaște oameni influenți și că va avea grijă de tine ca de propria lui fiică, a lămurit-o Berit, punând o mână pe genunchii Annei.

Văzând fața speriată a fetei, Herr Bayer a s-a grăbit s-o liniștească:

– Așa cum le-am spus părinților tăi, voi fi foarte atent la toate chestiunile privind găzduirea ta. Menajera mea, Frøken Olsdatter, locuiește și ea în apartament, și te va avea tot timpul în grijă. Mai mult decât atât, ea te va însoți oriunde vei dori să mergi. Le-am arătat părinților tăi fișa ta de înscriere la universitate și la societatea muzicală din Christiania. Așa că, dragă fată, n-ai deloc de ce să te temi, îți dau toate asigurările!

– Da, a răspuns Anna, cu nasul în cana de cafea pe care i-o dăduse mama ei și din care tot lua câte-o sorbitură.

– Anna, ești de acord cu tot ce ți-am spus? a întrebat-o Herr Bayer.

– Da... cred că da.

– Herr Bayer este, totodată, gata să acopere toate cheltuielile legate de șederea ta, i-a spus tatăl ei. Anna, mie mi se pare un prilej minunat. Herr Bayer crede că ești un mare talent și că ai putea avea un viitor strălucit.

– Fără îndoială că da, a confirmat Herr Bayer. Ai una dintre cele mai pure voci pe care le-am auzit vreodată. Și vei primi o educație aleasă, nu numai muzicală. Vei învăța limbi străine și vei avea meditatori pentru scris și citit...

– Vă rog să mă iertați, Herr Bayer – nu s-a mai putut stăpâni Anna –, dar știu să scriu și să citesc.

– Iată o veste bună, pentru că pregătirea ta muzicală va putea să înceapă mai repede decât credeam. Așa că, Anna, ești de acord?

Anna își dorea cu disperare să-l întrebe de ce: pentru care motiv era gata să plătească o sumă atât de mare ca să-i dea o educație și, în plus, să o găzduiască în propriul lui apartament? Dar, pentru că nimeni nu părea să aibă o asemenea curiozitate, fata nu întrebă nici ea nimic.

– Dar Christiania e atât de departe și un an înseamnă un timp atât de îndelungat...

Vocea Annei s-a stins, căci fata își dădea seama de schimbarea uriașă care avea să se întâmple în viața ei. Tot ce știa – ce știuse – până acum n-avea să mai însemne nimic. Era o fată simplă dintr-o fermă din Heddal și, chiar dacă până atunci viața i se păruse searbădă, saltul pe care i se cerea să-l facă acum o copleșea.

– Ei bine...

Patru perechi de ochi erau ațintite asupra ei.

– Eu...

– Da?

– Vă rog să-mi promiteți că, dacă Rosa moare după ce plec, n-aveți s-o mâncați.

Și, în clipa următoare, Anna Landvik a izbucnit în plâns.

Capitolul 14

După plecarea lui Herr Bayer, toată casa a fost cuprinsă de o mare frământare. Mama a început să-i coasă Annei o desagă în care să-și pună lucrurile. Cele două fuste și bluze mai bune, alături de lenjerie, au fost spălate și cârpite cu multă grijă, pentru că, așa cum spunea Berit, fiica ei nu trebuia să arate ca o țărancă printre orășenii aceia înfumurați. Fru Erslev, soția pastorului, i-a dăruit o carte de rugăciuni nouă, cu file albe la sfârșit, amintindu-i să nu uite să spună „Tatăl nostru“ în fiecare seară și rugând-o să nu cumva să se lase atrasă de obiceiurile ticăloase de la oraș. Părinții ei au consimțit ca pastorul Erslev să o întâlnească la Drammen și, pentru că el urma să participe la o adunare ecleziastică ținută în acel oraș, s-o însoțească până în Christiania.

Cât despre Anna, aproape că nu avea timp să se gândească la hotărârea luată. Când o cuprindeau îndoielile, făcea tot ce putea ca să uite de ele. Maică-sa o vestise că Lars urma să vină a doua zi, iar fata simțea că-i sare inima din piept atunci când își amintea cum se sfătuiseră părinții ei în legătură cu măritișul. Oricum, în ceea ce privea viitorul Annei, fie că ea ar fi rămas în Heddal, fie că ar fi plecat la Christiania, alții luau hotărârile în locul ei.

– A venit Lars, i-a spus Berit a doua zi de dimineață, de parcă nu știa că Anna auzise și ea zgomotul pașilor lui prin noroiul iscat de ploaia de septembrie. Mă duc să-i deschid. Ce-ar fi să-l aștepți în camera de zi?

Anna a încuviințat din cap, știind că în acea cameră nu se intra decât în împrejurări foarte serioase. Acolo se aflau o canapea – singura lor mobilă tapițată – și un dulap cu uși din sticlă în care maică-sa îngrămădise tot felul de farfurii și de lucrușoare ornamentale socotite îndeajuns de bune ca să le fie arătate musafirilor. Tot acolo fuseseră puse, la priveghi, și

sicriele a trei dintre bunicii Annei, atunci când ei părăsiseră această lume. În timp ce mergea pe coridorul îngust, fata se gândea că, de când se știa ea, camera rareori fusese folosită de oameni vii. Când a deschis ușa, a izbit-o aerul stătut.

Se aștepta ca discuția cu Lars să fie în ton cu locul acela solemn și se întreba unde să se așeze ca să-l primească. Auzindu-l cum se apropia cu pași grei, Anna s-a lăsat repede pe canapeaua cu perne la fel de tari ca și scândurile de dedesubt.

Auzind un ciocănit în ușă, Annei i-a venit să râdă. Nimeni nu-i ceruse vreodată voie să intre în vreo cameră – alta decât dormitorul ei.

– Da?

Ușa s-a deschis și a apărut fața rotundă a maică-si.

– A venit Lars!

Anna își aținti privirea asupra lui. Era limpede că flăcăul se străduise să-și netezească părul des și blond. Purta cea mai bună cămașă a lui, de culoare gălbuie, și pantalonii negri cu care mergea de obicei la biserică. Mai avea și o haină nouă, albastru-închis, iar Anna se gândea că îi ședea bine, pentru că se potrivea cu ochii lui. I se părea chipeș, dar la fel arăta și fratele ei, Knut. Și, mai mult decât sigur, nu s-ar fi măritat vreodată cu cel din urmă.

Nu se mai văzuseră de când Lars îi dăduse „Peer Gynt“; Anna înghița în sec, amintindu-și cum își lăsase atunci mâna peste a ei. S-a ridicat să-l salute.

– Bună ziua, Lars!

– Vrei o cafea? l-a întrebat Berit, din prag.

– N... nu, Fru Landvik, mulțumesc!

– Ei bine atunci, le-a spus mama ei, vă las să vorbiți!

– Ia loc, l-a invitat Anna după ce Berit a închis ușa în urma ei.

– Da.

Anna s-a tras, stânjenită, către celălalt capăt al canapelei, rămânând cu mâinile încrucișate în poală.

– Anna! a început Lars, tușind puțin ca să-și dreagă glasul, știi de ce am venit?

– Pentru că vii mereu, i-a răspuns ea, iar el a râs ușor, risipind puțin încordarea ce domnea în încăpere...

– Da, cred că da. Cum ai petrecut vara?

– La fel ca pe toate celelalte, n-a fost mai rău.

– Cu toate astea, e limpede că s-a întâmplat și ceva deosebit, a stăruit el.

– Vrei să spui că din cauza lui Herr Bayer? Omul venit din Christiania?

– Da, Fru Erslev le-a povestit tuturor. E foarte mândră de tine... la fel ca și mine, a adăugat el. Cred că acum ești cea mai faimoasă persoană din tot ținutul Telemark. În afară de Herr Ibsen, desigur. Deci pleci?

– Ce să spun, Far și Mor cred că asta e o mare ocazie pentru mine... Și că trebuie să mă simt foarte onorată că un om ca Herr Bayer vrea să mă ajute.

– Și au dreptate. Dar, spune-mi, vrei într-adevăr să pleci?

Anna cântărea întrebarea.

– Socotesc că trebuie. Nu crezi că s-ar simți jignit dacă aș refuza? Mai ales că a bătut drumul până sus, în munți, ca să mă audă cântând.

– Da, ai dreptate!

Privirea lui Lars era ațintită la peretele din spatele ei, pe care atârna un tablou înfățișând Lacul Skisjoen. A urmat o lungă tăcere, iar Anna nu știa ce să mai facă. În final, Lars s-a întors din nou spre ea.

– Anna?

– Da, Lars?

A răsuflat adânc, iar ea a băgat de seamă că încerca să-și oprească tremurul mâinilor.

– Înainte să pleci aici, în munți, așa cum faci în fiecare vară, am vorbit cu tatăl tău despre o posibilă cerere... în căsătorie. M-am învoit cu el să-i vând ferma noastră pentru ca, apoi, să lucrăm împreună tot pământul. Tu știi ceva despre toate astea?

– Mi-am auzit pe părinții sfătuindu-se, i-a mărturisit ea.

– Înainte să apară Herr Bayer, ce părere aveai?

– Vrei să spui... ca Far să-ți cumpere ferma?

– Nu – Lars a zâmbit puțin ironic – voiam să spun... despre căsătoria noastră.

– Cinstit vorbind, nu m-am gândit niciodată la așa ceva. Tu n-ai spus nimic până acum.

Lars o privea uimit.

– Anna, sunt sigur că ți-ai dat seama, cumva, de ceea ce simt eu pentru tine. Iarna trecută ți-am fost alături seară de seară, ajutându-te să scrii și să citești.

– Lars, tu ai fost mereu aici, încă de când erai mic. Ești... la fel ca fratele meu.

O expresie dureroasă se putea citi pe fața lui Lars.

– Dar, Anna, eu te iubesc!

Îl privea uimită. Își închipuise că și el, ca toată lumea, socotea căsătoria ca fiind doar o învoială între doi oameni care, prin asta, aveau ceva de câștigat. Iar Anna cu greu s-ar fi socotit bună de luat de nevastă, căci priceperea ei într-ale gospodăriei era vai și-amar. Din câte văzuse în scurta ei viață, știa că aproape toate căsniciile porneau de la aceste temeiuri solide. Iar acum, Lars îi spunea că o iubește... asta era ceva cu totul diferit.

– Lars, e foarte drăguț din partea ta. Adică, să-mi spui că mă iubești.

– Anna, nu e ceva drăguț, este... s-a oprit el, încurcat.

În tăcerea lungă care a urmat, Anna se gândea că, dacă ei se căsătoreau, n-ar fi avut mare lucru de vorbit în timpul mesei. Lars ar fi stat, desigur, mai mult cu nasul în farfurie. Iar asta n-ar fi fost deloc bine.

– Anna, aș vrea să știu dacă, în cazul în care Herr Bayer nu ți-ar fi cerut să mergi cu el, ai fi primit cererea mea în căsătorie.

Gândindu-se la cât o ajutase el iarna trecută, precum și la faptul că ținea la ea, Anna nu putea să-i dea decât un singur răspuns.

– Aș fi zis da.

– Mulțumesc! i-a răspuns Lars, plin de ușurare. Tatăl tău și cu mine ne-am învoit să încheiem cât se poate de repede contractul de vânzare-cumpărare a fermei, date fiind noile împrejurări. Te voi aștepta un an până când te întorci din Christiania. Când vii, te cer de nevastă așa cum se cuvine!

Auzind toate astea, Anna se simțea cuprinsă de spaimă. Lars nu înțelesese bine. La întrebarea dacă și ea îl iubea, la rândul ei, i-ar fi răspuns că nu.

– Anna, te învoiești?

Din nou s-a așternut tăcerea, în timp ce Anna încerca să-și adune gândurile.

– Sper să mă iubești, cu timpul, la fel de mult cât te iubesc și eu, a adăugat el. Și poate că, într-o zi, vom pleca împreună în America și vom începe acolo o viață nouă. Iar acum vreau să-ți dau ceva, ca dovadă a legământului nostru. Ceva mai folositor decât un inel sau, mai bine zis, ceva pe potriva promisiunii pe care ne-am făcut-o acum.

Lars a băgat mâna în buzunarul hainei și a scos de acolo o cutie de lemn lunguiață și subțire, pe care i-a întins-o.

– Eu... îți mulțumesc!

După ce și-a trecut degetele peste capacul neted, bine lustruit, al cutiei, Anna a deschis capacul. Înăuntru se afla cel mai frumos toc de scris pe care-l văzuse ea vreodată. Știa că-l costase pe Lars o mulțime de bani. Fusese cioplit din lemn fin, de pin, curbat elegant ca să se potrivească perfect în palma ei, iar vârful subțire arăta foarte delicat. Îl ținea așa cum o învățase Lars. Chiar dacă nu-l iubea pe flăcău și nici nu dorea să se mărite cu el, darul lui a mișcat-o până la lacrimi.

– Lars, e cel mai frumos lucru pe care l-am primit până acum.

– Anna, te voi aștepta. Și poate că vei folosi tocul ca să-mi scrii, să-mi povestești despre noua ta viață în Christiania.

– Sigur că da.

– Și ești de acord ca anul viitor, când te întorci acasă, să ne logodim?

Simțind cât de important era răspunsul pentru el – și cu ochii la tocul superb –, Anna n-a mai putut să dea înapoi.

– Da.

L-a văzut cum zâmbea, plin de fericire.

– Sunt foarte mulțumit. Iar acum, hai să mergem și să le spunem părinților tăi că ai primit cererea mea.

Lars s-a ridicat și a luat-o de mână. Apoi s-a aplecat și i-a sărutat-o.

– Scumpa mea Anna! Să sperăm că Domnul ne va avea mereu în pază!

Peste două zile, toate gândurile neliniștitoare cu privire la Lars și la ceea ce urma să se întâmple peste un an au dispărut cu totul din mintea Annei pe când s-a trezit dis-de-dimineață, ca să plece spre Christiania. Din pricina emoției, de-abia a reușit să înghită clătitele pe care i le pregătise maică-sa la dejun. În vreme ce Anders i-a vestit că sosise timpul să plece, Anna simțea cum i se înmoaie picioarele precum piftia. Plimbându-și pentru ultima oară privirea de-a lungul bucătăriei primitoare, a cuprins-o dorința năvalnică să-și despacheteze lucrurile.

– Nu te îngrijora, kjære! i-a spus Berit, mângâindu-i buclele lungi ca să o mai liniștească. Nici nu știi cum trece timpul – și ești din nou acasă. Dar să nu uiți să te rogi în fiecare seară, să te duci duminica la biserică și să îți perii buclele.

– Mor, nu te mai frământa atât, altfel nu mai pleacă! i-a spus Knut, sec, îmbrățișându-și sora. Și nu uita să te distrezi! i-a șoptit Annei la ureche, apoi i-a șters lacrimile de pe obraz.

Tatăl ei a dus-o cu căruța până în orașul Drammen – le-a luat aproape o zi întreagă – de unde urma să se urce în tren, însoțită de pastorul Erslev. Au tras peste noapte la un han modest, unde să se odihnească și să fie gata, a doua zi, pentru drumul lung până în Christiania.

Pastorul Erslev îi aștepta pe peronul înțesat de călători. Când trenul a tras în gară, Anna s-a simțit copleșită de norii șuierători de abur și de scârțâitul asurzitor al frânelor. Oamenii se înghesuiau ca să se urce în vagoane. Anders îi căra bagajele fetei, în timp ce amândoi îl urmau pe pastor spre tren.

– Far, sunt atât de speriată! i-a șoptit ea.

– Anna, draga mea, dacă nu te simți bine acolo, pur și simplu te întorci acasă, i-a răspuns el, blând, întinzând mâna ca s-o mângâie pe față. Iar acum, hopa sus!

Au urcat treptele vagonului, pe urmă și-au croit drum pe culoar ca să găsească două locuri libere, unul lângă celălalt. După ce Anders i-a pus valiza pe suportul de metal de deasupra capului, impiegatul a fluierat, iar tatăl ei s-a aplecat ca să o sărute de rămas-bun.

– Ai grijă să-i scrii mereu lui Lars, ca să știm cum te descurci, și nu uita ce noroc a căzut pe capul tău. Arată-le sclifosiților de la oraș că și o fată de la țară știe cum să se poarte.

– Așa voi face, Far, promit!

– Ești o fată bună. Ne vedem de Crăciun. Domnul să vegheze asupra ta. La revedere!

– Să nu-ți faci griji, Herr Bayer va răspunde pentru ea, i-a spus pastorul Erslev, dând mâna cu Anders.

Anna s-a chinuit să nu izbucnească în plâns atunci când tatăl ei a coborât din tren, mergând pe peron în dreptul ferestrei și făcându-i cu mâna. Însă, cu o smucitură, trenul a pornit din loc, iar chipul lui Anders a dispărut într-un val des de fum.

În timp ce pastorul Erslev citea din cartea lui de rugăciuni, Anna i-a privit cu luare-aminte pe ceilalți călători din vagon și, deodată, s-a simțit nelalocul ei din cauză că era îmbrăcată în port popular. Bărbații și femeile din tren purtau haine elegante de oraș, făcând-o pe fată să se simtă ca o țărăncuță, ceea ce, la urma urmelor, și era. Atunci, a scos din buzunarul fustei scrisoarea dată de Lars cu o zi înainte, când îșiluaseră rămas-bun. El îi ceruse să n-o citească decât atunci când avea să fie pe drum. Cu mișcări exagerate, ca să le arate celorlalți că, deși era o fată de la țară, știa să citească, Anna a desfăcut plicul.

Nu i-a fost ușor să deslușească scrisul elegant al lui Lars, însă s-a străduit, cu toată răbdarea.

Stalsberg Vaningshuset

Tindevegen

Heddal

18 septembrie 1875

Kjære Anna,

Vreau să-ți spun cât de mândru sunt de tine. Folosește toate înlesnirile de care te vei bucura – ca să-ți cultivi vocea și să capeți cât mai multe cunoștințe despre lumea largă, din afara satului nostru. Să nu-ți fie teamă și să nu uiți că, sub hainele elegante și dincolo de diferitele lor feluri de a se purta, toți cei pe care-i vei întâlni sunt oameni ca tine și ca mine.

Între timp, te voi aștepta aici și îți voi duce dorul până când vei reveni. Te rog să-mi scrii cât poți de repede, să-mi spui dacă te simți bine în Christiania. Îți vom sorbi cu toții cuvintele și vom fi mai mult decât

bucuroși să aflăm toate cele pe care ni le vei scrie în legătură cu noua ta viață.

Rămân al tău mereu iubitor și credincios,

Lars

Anna a împăturit scrisoarea cu grijă și a pus-o în buzunar. Îi venea greu să împace imaginea lui Lars în carne și oase, atât de stângaci și de tăcut, cu cel care-i scrisese o epistolă atât de curgătoare și de bine adusă din condei. În timp ce trenul se legăna pe șine, gonind spre Christiania, iar ea îl privea pe pastorul Erslev cum moțăia în fața ei, cu o picătură ce-i izvora din nară și care tremura primejdios, fără ca vreodată să cadă, Anna încerca să-și înăbușe teama față de gândul la viitorul ei măritiș. Totuși, un an era destul de lung, și se puteau întâmpla multe. Oamenii puteau fi loviți de trăsnet, ori doar de-o simplă gripă, și mureau. La fel de bine ar fi putut să moară și ea, s-a gândit, în timp ce trenul s-a clătinat tare spre dreapta. Și, depănând în minte toate astea, Anna a închis ochii, încercând să ațipească și ea.

– Bună ziua, domnule pastor! Și, dragă Frøken Landvik, doresc să vă urez bun venit la Christiania! Pot să-ți spun pe nume, Anna, dat fiind că vom petrece atât de mult timp împreună? a întrebat-o Herr Bayer, luându-i valiza și ajutând-o să coboare din tren.

– Da, sigur, domnule! i-a răspuns Anna cu sfială.

– Domnule pastor, cum a fost călătoria? i s-a adresat Herr Bayer bătrânului cleric, care șchiopăta pe peron, mergând alături de ei.

– A fost foarte plăcută, mulțumesc de întrebare! Iar acum, că mi-am făcut datoria și îl văd deja pe pastorul Eriksonn că mă așteaptă – le-a spus el, făcându-i cu mâna unui bărbat scund, cu chelie, purtând aceleași haine clericale –, Anna, îmi iau rămas-bun de la tine.

– La revedere, domnule pastor!

Anna vedea cum și ultima legătură cu trecutul dispărea dincolo de porțile gării și apuca pe o stradă aglomerată, unde așteptа un șir de trăsuri.

– Hai să luăm și noi una ca să ajungem mai repede acasă! De obicei merg cu tramvaiul, dar mă tem că îți va fi prea greu, căci ai făcut o călătorie atât de lungă și de obositoare.

După ce i-a dat a birjarului adresa, Herr Bayer a ajutat-o pe Anna să urce. Când s-a așezat pe bancheta moale, tapițată cu pluș roșu, cu mult mai confortabilă decât canapeaua de acasă, Anna a fost cuprinsă de admirație față de o asemenea opulență.

– Apartamentul meu nu-i departe, i-a spus Herr Bayer. Iar menajera ne-a pregătit cina. Trebuie să-ți fie foame.

În sinea ei, Anna ar fi dorit ca mersul cu trăsura să dureze mai mult. A dat deoparte perdelușele din brocart, privind afară și minunându-se de tot ceea ce vedea în centrul orașului. Spre deosebire de străzile înguste din Skien, aici erau bulevarde largi, mărginite de copaci și foarte aglomerate. Au luat-o înaintea unui tramvai tras de cai, plin cu călători îmbrăcați elegant, bărbații – cu jobene pe cap, femeile – cu pălării rafinate și neobișnuite, împodobite cu flori și panglici. Încercând să-și închipuie cum i-ar fi stat și ei cu o asemenea pălărie, Anna a început să chicotească.

– Desigur că avem multe de vorbit, îi spunea Herr Bayer, dar avem destul timp până când...

– Până când, domnule? l-a întrebat Anna.

– O, până când vom întâlni publicul larg, dragă domnișoară. Și iată, am ajuns!

A deschis ferestruica și i-a strigat birjarului să oprească. În timp ce Herr Bayer o ajuta pe Anna să coboare și îi lua valiza, ea privea cu luare-aminte clădirea înaltă, din piatră, ale cărei numeroase etaje înțesate de ferestre mari, strălucitoare, păreau că se înalță până la cer deasupra ei.

– Din păcate, încă nu avem instalată noua mașinărie, un lift, așa că trebuie să urcăm pe scări, i-a spus el, când au intrat prin ușile duble în holul cu

podeaua de marmură. Eu unul, când ajung sus, în apartament, a continuat Herr Bayer, sunt sigur că mi-am câștigat dreptul la mâncare.

Însă Anna a numărat doar trei rânduri de scări, separate de paliere, și le-a găsit cu mult mai ușor de urcat decât panta abruptă a muntelui, sub o perdea groasă de ploaie. Herr Bayer a condus-o apoi pe un coridor lat și a descuiat o ușă.

– Frøken Olsdatter, am venit, și Anna e cu mine! a strigat el după ce au intrat într-un salon imens, cu pereții acoperiți de un tapet scump, rubiniu, și având cele mai mari ferestre pe care fata le văzuse până atunci. Unde e femeia asta? s-a plâns Herr Bayer. Anna, draga mea, scuză-mă puțin, mă duc s-o caut. Stai jos, te rog, și simte-te ca acasă!

Însă Anna nu putea sta locului, așa că s-a folosit de prilej ca să studieze încăperea. Sub una dintre ferestre se afla un mare pian, iar alături, pe un birou de mahon, erau grămezi de caiete pline cu note muzicale. În centrul camerei trona o versiune mult îmbunătățită a canapelei de acasă, și, în fața acesteia – două scaune elegant tapițate cu un material fin, în dungi roz și maro. Între scaune și canapea se afla o masă joasă dintr-un lemn foarte frumos, închis la culoare, pe care zăceau vrafuri de cărți și o colecție de tabachere. Pereții erau împodobiți cu tablouri în ulei care înfățișau peisaje destul de asemănătoare cu cele din împrejurimile casei ei din Heddal, precum și cu niște diplome și scrisori înrămate. Anna s-a apropiat de una dintre ele ca să citească ce scria:

Det Kongelige Frederiks Universitet tildeler

Prof. Dr. Franz Bjorn Bayer

Aeresprofessorat i historie[8]

16 iulie 1847

Dedesubt – o pecete roșie și o semnătură. Anna se întreba câți ani de studii urmase mentorul ei ca să dobândească așa ceva.

– Doamne sfinte, s-a întunecat și de abia a trecut de ora 5! a exclamat Herr Bayer, intrând ca o vijelie în salon, însoțit de o femeie înaltă și slabă.

Anna s-a gândit că femeia arăta cam de o vârstă cu mama ei. Purta o rochie cenușie, de lână, cu guler înalt, și o fustă amplă, care, deși croită elegant, era simplă, fără alte podoabe în afară de mai multe chei agățate de un lanț subțire în jurul taliei. Părul castaniu-deschis îl avea strâns la spate, într-un coc.

– Anna, ți-o prezint pe Frøken Olsdatter, menajera mea!

– Îmi pare bine, Frøken Olsdatter! i-a spus Anna și a făcut o ușoară reverență, după cum fusese învățată să-și arate respectul față de cei mai în vârstă.

– Și mie, Anna! i-a răspuns femeia zâmbind ușor, cu o privire prietenoasă. Voi avea grijă de tine, a subliniat ea, așa că te rog să-mi spui de ce ai nevoie și dacă ceva nu e pe placul tău.

– Eu... Anna s-a simțit încurcată. Sigur că doamna aceasta îmbrăcată elegant nu era o servitoare. Vă mulțumesc!

– Frøken Olsdatter, aprinde lămpile, te rog! i-a cerut Herr Bayer. Anna, ți-e frig? Dacă da, aprindem focul.

Annei i-au trebuit vreo două minute înainte să-i răspundă, pentru că o urmărea, uluită, pe Frøken Olsdatter cum, cu ajutorul unui cordon, a lăsat în jos candelabrul din tavan, pe urmă a răsucit un buton de alamă din centru, aprinzând formele ca de lumânare de la capete. Flăcări delicate licăreau pe brațele lustruite ale candelabrului, umplând camera cu o lumină plăcută, aurie. Apoi, menajera a urcat candelabrul la loc, pe tavan. Anna și-a rotit privirea prin cameră, zărind soba despre care vorbise Herr Bayer. Era placată cu ceramică gălbuie. Coșul ei lat ajungea până în tavanul împodobit cu o grilă alcătuită din vergele delicate de lemn, iar polița de deasupra căminului era aurită. Pusă alături de șandramaua de fier vopsit în negru a părinților ei, aceasta nu putea fi numită sobă, ci era mai degrabă o operă de artă, s-a gândit Anna.

– Vă mulțumesc, Herr Bayer, dar nu mi-e frig deloc.

– Frøken Olsdatter, ia-i, te rog, pelerina Annei și du-o în camera ei, la fel și bagajul!

Anna și-a desfăcut funda de la gât, iar menajera i-a luat pelerina de pe umeri.

– Cred că ești puțin copleșită la vederea marelui oraș, i-a spus Frøken Olsdatter cu glas liniștit, împăturind pelerina. Eu așa m-am simțit când am ajuns aici din Alesund.

Acele câteva cuvinte au făcut-o pe Anna să-și dea seama că Frøken Olsdatter fusese și ea cândva o fată de la țară. Și că o înțelegea.

– Deci, dragă domnișoară, ne vom așeza acum să bem o ceașcă de ceai. Adus de Frøken Olsdatter, când e gata.

– Foarte bine, Herr Bayer!

Menajera a încuviințat din cap, a luat bagajul Annei și a ieșit din salon.

El i-a făcut semn Annei să ia loc pe un scaun, apoi s-a așezat în fața, ei pe canapea.

– Avem multe lucruri de vorbit. Și voi începe prin a-ți spune cum va arăta viața ta aici, în Christiania. Zici că știi să scrii și să citești bine, ceea ce ne va economisi mult timp. Dar notele muzicale?

– Nu le cunosc.

L-a văzut pe Herr Bayer cum trage spre el un caiet legat în piele și un toc lăcuit, atât de frumos încât cel dăruit de Lars i se părea acum fetei ca o bucățică de lemn vechi. Profesorul a înmuiat tocul într-o călimară de pe masa joasă și a început să scrie.

– Și cred că nu știi limbi străine.

– Nu, deloc.

Din nou, Herr Bayer și-a notat în caiet.

– Ai fost vreodată la un concert – vreau să spun, un spectacol muzical – la teatru sau la o sală de concerte?

– Nu, domnule, niciodată, doar la biserică.

– Atunci trebuie s-o facem cât de repede cu putință. Ai idee ce înseamnă opera?

– Cred că da. Este locul unde oamenii spun o poveste cântând.

– Foarte bine. Știi să numeri?

– Număr până la o sută, i-a răspuns, mândră.

Herr Bayer și-a înăbușit un zâmbet.

– De asta ai nevoie, mai presus de toate, în muzică. Cântăreții trebuie să știe să numere bătăile. Știi să cânți la vreun instrument?

– Tatăl meu are o vioară hardanger și am învățat s-o folosesc cât de cât.

– Ei bine, îmi dau seama că ești foarte talentată, domnișoară! i-a spus el Annei, mulțumit, pe când menajera apărea cu o tavă în mâini. Iar acum, să ne bem ceaiul. După aceea, o rog pe Frøken Olsdatter să-ți arate camera ta. La ora 7, vom lua cina în sufragerie.

Privirea Annei s-a îndreptat către ceainicul cu o formă ciudată, din care menajera turna ceva ce arăta ca o cafea slabă.

– Este ceai Darjeeling, a lămurit-o Herr Bayer.

Nedorind să pară ignorantă, Anna a dus la buze ceașca delicată de porțelan, luându-se după Herr Bayer. Gustul era plăcut, dar nu atât de bun precum cel al cafelei tari pe care o făcea mama ei.

– În camera ta vei găsi niște haine cumpărate, la cererea mea, de Frøken Olsdatter. Sigur că n-am știut întocmai ce mărime ai, ești mai micuță decât îmi aminteam, și cred că vor trebui ajustate, a adăugat Herr Bayer. După cum cred că ai băgat deja de seamă, în Christiania lumea nu prea poartă haine tradiționale decât la sărbătorile populare.

– Sunt sigură că cele aduse de Frøken Olsdatter îmi vor veni foarte bine, domnule, i-a răspuns Anna, politicos.

– Draga mea domnișoară, recunosc că sunt foarte impresionat de felul în care te porți. Cunoscând atâtea tinere cântărețe, venite de peste tot din țară, îmi dau seama ce înseamnă pentru tine aceste schimbări. Din păcate,

multe dintre acele fete s-au speriat și au fugit repede acasă, ca niște șoricei la cuibul lor. Însă cred că tu nu vei face asta. Iar acum, Anna, Frøken Olsdatter te va conduce în camera ta. Eu mă apuc de lucru, am o grămadă de treburi de rezolvat pentru universitate. Ne vedem la cină, la ora 7!

– Cum spuneți, domnule.

Anna s-a ridicat, văzând că Frøken Olsdatter o așteptă deja în prag. A făcut o mică reverență înspre Herr Bayer și a ieșit din încăpere, urmând-o pe menajeră de-a lungul coridorului până când aceasta s-a oprit și a deschis o ușă.

– Iată camera ta! Sper să te simți bine aici. Ți-am atârnat bluzele și fustele în dulapul de haine. Încearcă-le mai târziu, să vedem dacă trebuie modificate.

– Mulțumesc! i-a răspuns Anna, cu ochii ațintiți la patul uriaș, acoperit cu o cuvertură brodată, și care era de două ori mai mare decât cel al părinților ei.

La picioarele patului, fata a zărit o cămășuță de noapte nouă, de in, frumos împăturită.

– Am despachetat o parte din lucrurile pe care le-ai adus și te voi ajuta cu restul mai târziu. Ți-am pus pe noptieră o cană cu apă, dacă îți e sete. Baia se află la capătul coridorului.

„Baie“ nu era un cuvânt care să-i fie cunoscut Annei, așa că ea a privit-o șovăitor pe Frøken Olsdatter.

– Este încăperea unde se află un closet cu lanț și o cadă de baie. Fosta soție a lui Herr Bayer era americancă și a vrut neapărat să avem astfel de echipamente moderne în casă. Menajera a ridicat dintr-o sprânceană, Anna nedându-și seama dacă în semn de aprobare sau nu. Ne vedem la ora 7, în sufragerie! a adăugat Frøken Olsdatter, apoi a ieșit iute din cameră.

Anna s-a dus spre dulapul de haine, a deschis ușile și a scos un strigăt de uimire, încântată la vederea hainelor ei noi. Se aflau acolo patru bluze din

bumbac fin, încheiate până sus cu mici nasturi din perle, și două fuste de lână. Dar piesa de îmbrăcăminte care i-a plăcut cel mai mult a fost o rochie elegantă făcută dintr-o mătase de culoare verde. Anna a închis ușa dulapului, simțindu-și spinarea străbătută de un fior plăcut. Apoi, a ieșit pe coridor și s-a îndreptat către baie.

Din tot ceea ce văzuse în acea zi, priveliștea de dincolo de ușa băii i s-a părut cea mai miraculoasă. Într-un colț se afla o banchetă mare din lemn, cu un scaun emailat și o gaură în mijloc. Deasupra era un inel metalic agățat de un lanț. Când a tras ușor de el, apa a început să curgă în scaunul emailat, iar Anna și-a dat seama că aceea era o privată construită în casă. În mijlocul podelei acoperite cu gresie se afla o cadă mare, albă, strălucitoare. Asemuită cu copaia de tablă folosită de ai ei la Heddal, aceasta era o minune, iar copaia – cel mult o scăldătoare pentru capre.

Uimită, Anna se întreba cum de era cu putință să existe astfel de lucruri. După aceea, fata s-a întors în camera ei. Ceasul arăta că mai avea o jumătate de oră până la cina cu Herr Bayer. Îndreptându-se spre dulapul de haine ca să-și aleagă o ținută potrivită pentru acel prilej, Anna a băgat de seamă că, pe o măsuță lustruită de lângă fereastră, Frøken Olsdatter așezase un vraf de hârtie albă de scris, împreună cu tocul primit de la Lars. Anna s-a gândit să le scrie lui Lars și părinților ei deîndată ce avea să i se ivească prilejul, căci era nerăbdătoare să le povestească despre toate cele câte le văzuse. Și, frământând în minte acel gând, a început să se dichisească pentru prima ei seară petrecută în Christiania.

Capitolul 15

Apartamentul nr. 4

Intrarea Sf. Olav

Christiania

24 septembrie 1875

Kjære Lars, Mor, Far și Knut,

Vă rog să-mi iertați greșelile gramaticale, dar sper să vă dați seama că scriu din ce în ce mai bine. Sunt aici de cinci zile și trebuie să vă

povestesc minunile vieții de la oraș.

În primul rând – și trag nădejde să nu vi se pare nepotrivit că vă spun asta – avem în casă, pentru nevoile firești, un scaun prevăzut cu un lanț de care tragi ca să curgă apa după ce termini! Mai este o cadă, umplută cu apă caldă pentru mine de două ori pe săptămână! Poate că Frøken Olsdatter, menajera, și Herr Bayer cred că am vreo boală și că, astfel, trebuie să petrec ore întregi scufundată în apă caldă.

În casă se folosește lumină cu gaz, iar în salon avem o sobă care arată ca un altar frumos de biserică și încălzește atât de tare încât aproape că mi se face rău. Frøken Olsdatter se ocupă de toate treburile gospodărești, gătește și servește la masă, și mai avem și o fată care vine să facă zilnic curățenie în apartament, să spele și să calce hainele, așa că eu nu trebuie să mișc un deget – dacă mă gândesc la tot ceea ce aveam de făcut acasă.

Locuim la etajul trei, pe o stradă numită Intrarea Sf. Olav, cu o vedere foarte frumoasă către un parc pe unde lumea se plimbă duminica. Măcar pot vedea ceva verde de la fereastra mea, sau mai bine zis – copacii care își scutură frunzele, dată fiind apropierea iernii, iar ei îmi amintesc nespus de mult de casa părintească. (Aici vezi peste tot numai străzi și case.)

Cât despre studiile mele, învăț să cânt la pian. Herr Bayer este foarte răbdător, însă eu cred că sunt tare proastă. Degetele mele, mici fiind, nu izbutesc să stea pe clape așa cum mă învață el.

Să vă povestesc cum arată o zi din viața mea aici și veți înțelege mai bine. Frøken Olsdatter bate la ora 8 la ușă, ca să mă trezească. Vine cu tava cu micul dejun. Mărturisesc că, în acele clipe, mă simt ca o prințesă. Beau ceai, mă deprind greu cu gustul lui, și mănânc pâine proaspătă, albă, despre care Herr Bayer spune că e la modă în Anglia și Franța. Alături am un borcan cu dulceață, ca să o întind pe pâine. După micul dejun îmi pun hainele comandate anume pentru mine de Frøken Olsdatter, atât de moderne pe lângă cele pe care le purtam acasă. La ora 9 intru în salon, ca să încep lecțiile de muzică cu Herr Bayer. Timp de o oră și ceva, el mă învață notele muzicale la pian. După aceea, studiem de pe caiete. Am învățat care anume note merg cu care anume dintre clapele pianului și,

încetul cu încetul, datorită lui Herr Bayer – un profesor excelent –, încep să le țin minte. După lecție, Herr Bayer se duce la universitate, unde predă sau se întâlnește, câteodată, cu prietenii la prânz.

Și atunci vine partea din zi care îmi place cel mai mult: prânzul. A doua zi după ce am sosit, Frøken Olsdatter mi-a servit prânzul, pe care l-am luat singură în sufragerie, unde se află o masă foarte mare. Numai că ea mă face să mă simt încă și mai singură (este atât de bine lustruită încât îmi pot vedea fața în ea, ca într-o oglindă). După masă, mi-am dus farfuria și paharul în bucătărie. Frøken Olsdatter a fost uluită și mi-a spus că e de datoria ei să adune farfuriile murdare. Dar, în bucătărie, am mai văzut ceva ce până atunci nu mai văzusem – o sobă mare, neagră, de fier. Frøken Olsdatter mi-a arătat cum se așază cratițele deasupra arzătoarelor cu gaz ca să se pregătească mâncarea. Asta e cu totul altceva față de felul în care gătim noi la fermă, dar m-am simțit atât de bine acolo (pentru că-mi amintea de casa noastră), încât am rugat-o pe Frøken Olsdatter să mă lase să iau prânzul cu ea în zilele în care Herr Bayer nu e acasă. Și așa am făcut de atunci. Vorbim ca două prietene, iar ea e foarte bună la suflet. Înțelege nespus de bine cât de ciudată mi se pare noua mea viață. După-amiază am o pauză de odihnă de o oră, pe care o petrec cu o carte în mână, „ca să-mi îmbogățesc mintea“. În prezent citesc – sau mă străduiesc să citesc – traducerea în norvegiană a pieselor scrise de un dramaturg englez, pe nume William Shakespeare. Sunt sigură că voi ați auzit de el, deși a murit de mult, iar prima piesă pe care am citit-o este despre un prinț scoțian pe nume Macbeth. O poveste foarte tristă, toată lumea moare la sfârșit.

Revin în salon atunci când se întoarce Herr Bayer de la universitate. Bem ceai din nou, iar el îmi povestește ce a făcut peste zi. Săptămâna viitoare vrea să mă ducă la teatrul Christiania. Vom vedea un balet, prezentat de o trupă rusească. Mi-a spus că nimeni nu vorbește sau cântă, ci cu toții dansează, iar balerinii nu poartă pantaloni, ci dresuri, ca fetele. După ceai mă întorc în cameră, apoi mă îmbrac cu o rochie de seară pregătită de Frøken Olsdatter. Aș vrea să mă vedeți în ea – este atât de frumoasă, n-am avut niciodată un lucru mai frumos. La cină, bem vin roșu primit de Herr Bayer din Franța și mâncăm mult pește în sos alb. Herr Bayer spune că

acesta e felul de mâncare preferat aici, în Christiania. După cină, Herr Bayer își aprinde un trabuc răsucit din frunze uscate de tutun și bea un pahar de coniac. Atunci, eu mă retrag în camera mea, de obicei – foarte obosită, iar acolo găsesc pe noptieră un pahar cu lapte cald.

Duminica merg la biserică cu Frøken Olsdatter. Herr Bayer spune că are să meargă și el cu noi cândva, dar că, pe moment, e foarte ocupat. Biserica este de mărimea unei catedrale și sunt sute de credincioși în ea. După cum vedeți, viața mea aici nu seamănă deloc cu cea din Heddal. Chiar și acum mi se pare că visez. Că nu-i nimic real aici, atât de departe de casa mea.

Am crezut că Herr Bayer m-a adus în Christiania ca să cânt. Adevărul e că, până acum, am făcut numai ceva denumit „solfegii“ la pian, adică repetarea notelor muzicale în sus și-n jos.

Găsiți adresa mea la începutul scrisorii, și v-aș fi recunoscătoare dacă mi-ați răspunde. Îmi cer scuze pentru petele de cerneală, dar e pentru prima oară când scriu o scrisoare atât de lungă, și mi-a luat mai multe ore. Lars, folosesc tocul dat de tine și-l țin pe pupitru ca să-l am mereu în fața ochilor.

Te rog să le spui lui Mor și Far și fratelui meu că-mi este tare dor de ei și sper că le vei citi această scrisoare. Nu pot să scriu o alta curând pentru că asta de acum mi-a luat atât de mult timp, și nici nu mă pricep prea bine la compunere.

Sper că ești bine, la fel – și purceii tăi.

Anna

Anna se trudea să recitească scrisoarea. Era ultima din vreo douăsprezece încercări făcute în ultimele cinci zile, toate celelalte fiind aruncate, rând pe rând, în coșul de gunoi. Fata știa că unele din cuvinte nu erau scrise corect, ci puse pe hârtie în forma în care le rostea. Totuși, se gândea că Lars avea să fie bucuros să afle vești de la ea. În plus, își dorea mult ca familia să știe prin ce schimbări de necrezut trecuse. După ce a împăturit scrisoarea, s-a ridicat, zărindu-și chipul în oglindă, și s-a privit cu luare-aminte.

Oare sunt chiar eu? s-a întrebat fără să primească un răspuns, apoi a intrat în baie.

Mai târziu, tot în seara aceea, când s-a urcat în pat, a auzit voci și râsete dinspre salon. Herr Bayer avea oaspeți, așa că Frøken Olsdatter i-a adus o tavă cu mâncare în dormitor. Anna aflase, între timp, că prenumele ei era Lise.

– Dragă domnișoară, vreau să-ți spun ceva, o anunțase Herr Bayer mai devreme. Faci mari progrese, nespus de iute. De fapt, mai iute decât oricare alt elev al meu. Dar, dacă te prezint acum oaspeților mei, vor cere să te audă cântând, fiind curioși – după tot ceea ce au aflat de la mine. Părerea mea e că nu trebuie să fii prezentată în public decât în momentul în care vei fi cu totul pregătită. Iar atunci sunt convins că vei străluci în luminile rampei.

Chiar dacă Anna se obișnuise cu felul elevat de a vorbi al lui Herr Bayer, acum încerca să deslușească ce dorise el să spună prin acel „cu totul pregătită“. Cum adică, să aștepte să-i mai crească o mână?! Asta i-ar fi prins bine atunci când se așeza la pian. Sau, poate, niște degete în plus la picioare, ca să stea mai dreaptă. O postură potrivită, asta îi spusese și directorul teatrului, sosit în vizită la Herr Bayer în acea după-amiază. Herr Bayer îi ceruse acestuia s-o învețe cum să se miște pe scena unui teatru. Adică trebuia să-și țină capul sus și, cu degetele de la picioare încordate, să rămână nemișcată în poziția dorită.

– Pe urmă, aștepți până se termină aplauzele. Te înclini ușor în fața publicului, uite așa! – îi arătase el ce să facă, lăsându-și bărbia în jos, cu brațul stâng încrucișat peste piept și cu vârful degetelor atingând umărul drept – ca să le mulțumești spectatorilor pentru primire, iar apoi începi să cânți.

Timp de o oră directorul a tot pus-o să intre și să iasă din salon și să repete mereu aceleași mișcări. Fusese foarte obositor și dezamăgitor, fiindcă, până acum, deși nu prea știa să gătească și să coasă, fusese convinsă, totuși, că mersul ei nu avea nici un cusur.

Anna s-a răsucit în enormul ei pat, simțind sub obraz perna moale, din puf de gâscă, și întrebându-se pentru a suta oară dacă avea să ajungă vreodată ceea ce dorea Herr Bayer să facă din ea.

Așa cum îi scrisese lui Lars, crezuse că venirea ei la oraș se datora talentului ei de cântăreață. Totuși, Herr Bayer nu o pusese să cânte nici măcar o dată de când ajunsese aici. Înțelegea că erau numeroase lucruri pe care trebuia să le învețe, și nici n-ar fi putut avea un mentor mai bun și mai răbdător. Totuși, Anna simțea uneori că nu mai era nici fata prost educată și lipsită de maniere, care cu nici o săptămână în urmă nu știa ce erau lumina cu gaz sau o baie, dar că nici nu intrase pe deplin în pielea unei persoane obișnuite să fie servită de alții, să bea vin roșu la cină și să mănânce pește...

Of, Doamne! a gemut ea la gândul peștelui omniprezent la cină.

Poate că Herr Bayer se gândea că era atât de proastă încât nu-și dădea seama de intențiile lui. Pricepuse destul de repede că n-o adusese cu el în Christiania numai pentru voce, ci și ca s-o transforme într-o doamnă de societate. El și amicul lui o învățau tot felul de șiretlicuri, la fel cum se dresau animalele pe care le văzuse ea la circul care poposea uneori în Heddal. Își amintea de sosirea lui Herr Bayer la cabana lor din munți, când le explicase tuturor pe larg că fiecare dintre regiunile Norvegiei își avea propria cultură. Atunci, de ce se străduia omul ăsta să-i schimbe ei felul de a se purta?

Eu zic să nu facă el încercări dintr-astea pe pielea mea! și-a spus fata, hotărâtă, înainte să adoarmă.

Într-o dimineață înghețată de octombrie, Anna a intrat ca de obicei în salon pentru lecția cu Herr Bayer.

– Anna, draga mea, ai dormit bine?

– Foarte bine, mulțumesc!

– Bine, bine! Vreau să-ți spun că astăzi suntem gata să mai facem un pas înainte. Așa că vom începe să cântăm.

– Da, Herr Bayer! i-a răspuns, simțindu-se vinovată pentru gândurile rele pe care le avusese despre el cu câteva seri în urmă.

– Anna, te simți bine? Arăți cam palidă.

– Sunt bine.

– Atunci să nu mai pierdem vremea. Vreau să-mi cânți „Per Spelmann“ așa cum ai făcut-o în seara în care ne-am cunoscut. Te acompaniez la pian.

Anna a fost atât de uimită de propunerea lui neașteptată, încât l-a privit împietrită și amuțită.

– Nu ești gata?

– Îmi pare rău! Da, sunt gata.

– Bine. Atunci începem!

În următoarele patruzeci și cinci de minute Anna a tot repetat de nenumărate ori cântecul învățat încă din pruncie. Pe alocuri Herr Bayer o oprea, spunându-i să folosească mai mult ceea ce el denumea „vibrato“, sau să lungească o pauză, sau să numere bătăile... Ea făcea tot ce putea ca să-l asculte, dar îi era foarte greu să cânte acel cântec altfel decât o făcuse timp de paisprezece ani, adică de când îl învățase și până în clipa de față.

La ora 11 fix, s-a auzit clopoțelul de la intrare. Apoi – voci pe coridor, iar Frøken Olsdatter a intrat în salon urmată de un domn cu un aer distins, păr negru, nas ca de uliu și un început de chelie. Herr Bayer s-a ridicat de la pian și s-a dus să-l întâmpine.

– Herr Hennum, îți mulțumesc că ți-ai făcut timp să vii! Iat-o pe Frøken Anna Landvik, fata despre care ți-am vorbit.

Domnul s-a întors către ea și s-a înclinat, salutând-o.

– Frøken Landvik! Herr Bayer nu se mai oprește din laude la adresa vocii tale.

– Și, acum, să o auzi și tu! a spus Herr Bayer, întorcându-se la pian. Anna, te rog să cânți așa cum ai făcut-o în seara în care ne-am cunoscut.

Anna îl privea nedumerită. Dacă dorea ca ea să cânte la fel ca atunci, de ce în ultima oră se străduise s-o învețe ceva diferit? Dar era prea târziu să-l întrebe acum, pentru că el deja apăsa primele clape ale pianului. Așa că ea a început să cânte, lăsându-și vocea să zburde în libertate.

Când a terminat, l-a privit întrebătoare pe Herr Bayer, neștiind cât de bună fusese interpretarea ei. Pe măsură ce cânta, își mai amintise unele lucruri învățate de la el, deși nu pe toate – din cauză că i se cam amestecau în cap.

– Johan, ce părere ai?

– Anna este exact așa cum ai descris-o. Perfectă. Firește, e necizelată, dar poate că așa și trebuie să fie.

– Nu mă așteptam să progresăm atât de repede. Așa cum ți-am spus, Anna se află aici de aproape o lună și de abia am început lecțiile de canto.

În timp ce Anna îi asculta pe cei doi vorbind, se simțea „necizelată“ întocmai ca una dintre bucățile de carne pe care mama ei obișnuia să le pună în oală ca să le gătească.

– Încă n-am primit libretul final, însă de îndată ce-l am, ți-l aduc, și mergem la teatru ca s-o audă și Herr Josephson. Acum trebuie să plec. Frøken Landvik! Johan Hennum s-a înclinat din nou în fața ei. Ce plăcere să te aud cântând! Sunt încredințat că eu și mulți alții vom avea ocazia să te auzim cântând în viitorul foarte apropiat. Vă spun la revedere!

Herr Hennum a ieșit pe ușă, cu mantaua fluturând în urma lui.

– Bravo, Anna!

Herr Bayer s-a apropiat de ea, i-a cuprins fața în palme și a sărutat-o pe obraji.

– Domnule, vă rog să-mi spuneți cine e acest domn.

– Nu asta contează acum. Important este să muncim din greu ca să te pregătim.

– Pentru ce?

Însă Herr Bayer n-o mai asculta. Se uita la ceas.

– Într-o jumătate de oră am o conferință și trebuie să plec numaidecât. Frøken Olsdatter, a strigat el, adu-mi haina!

Trecând pe lângă Anna, în drum spre ușă, i-a zâmbit din nou.

– Iar acum, Anna, te rog să te odihnești! Când revin, reîncepem lucrul.

Chiar dacă în următoarele două săptămâni Anna a încercat să afle cine era Herr Hennum și pentru ce o pregătea Herr Bayer, n-a reușit, pentru că mentorul ei era înnebunitor de secretos. Ceea ce fata nu înțelegea era faptul că, dintr-odată, el o punea să repete toate cântecele populare pe care le știa, în loc s-o învețe, așa cum le spusese părinților ei, să interpreteze arii din opere. „La ce-i bună muzica de felul ăsta într-un oraș?“ s-a întrebat, nefericită, ducându-se la fereastră în timpul unui prânz, după ce Herr Bayer plecase la o întrunire. Urmărea cu degetul pe sticlă picăturile de ploaie când, deodată, a simțit nevoia să iasă din casă. În ultima lună de abia pusese un picior afară din apartament, mai puțin duminica, pentru că atunci se ducea la biserică. Anna începea să se simtă ca un animal închis în cușcă. Poate că Herr Bayer uitase că ea își petrecuse toată viața în aer liber. Tânjea după o gură de aer curat, după pășunea mare de la fermă, după un loc larg unde să se plimbe și să alerge precum o făcuse odinioară...

– Ce este, kjære? Arăți ca un hering prins în cârlig, a băgat de seamă Frøken Olsdatter atunci când s-au așezat la masă, iar Anna a început să soarbă din supa de pește.

– Nu-i nimic, i-a răspuns Anna, nedorind ca menajera să afle ce gândea.

Putea să o creadă răsfățată și greu de mulțumit. La urma urmei, în acel cămin ea, Anna, avea un loc cu mult peste cel al menajerei – atât ca poziție, cât și privitor la înlesnirile de care se bucura. Totuși, Frøken Olsdatter nu și-a luat de la ea privirea pătrunzătoare și isteață.

– Anna, mâine mă duc la piață ca să cumpăr carne și legume. Vrei să vii cu mine?

– O, da! Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, i-a răspuns Anna, tulburată de faptul că femeia ghicise ce gânduri o frământau.

– Atunci te iau cu mine și, poate, ne facem puțin timp ca înainte de cumpărături să ne plimbăm prin parc. Mâine, Herr Bayer are ore la universitate între 9 și 12. Apoi ia prânzul în oraș, așa că avem tot timpul din lume. Să zicem că ăsta e secretul nostru.

– Da, a încuviințat Anna, dând din cap plină de ușurare. Mulțumesc!

De atunci mergeau împreună la piață de două ori pe săptămână. În afară de duminici, când se ducea la biserică, acestea erau zilele pe care fata le aștepta cu cea mai mare nerăbdare.

La sfârșitul lui noiembrie Anna și-a dat seama că se afla de peste două luni în Christiania. Însemna zilele până la reîntoarcerea acasă, la Heddal, pentru Crăciun, pe calendarul desenat de ea. Oricum, în Christiania ninsese, iar asta o înveselea. Femeile care se plimbau acum prin parcul de peste drum erau îmbrăcate în haine de blană și purtau manșoane ca să-și ferească mâinile de ger – o modă prostească, după părerea Annei, fiindcă, dacă te mânca nasul, te puteai trezi cu degerături din cauza trecerii, pe nepusă masă, de la căldură la frig.

În apartament nu se schimbase mai nimic din mersul zilnic al lucrurilor, deși Herr Bayer îi dăduse, cu o săptămână în urmă, o copie a operei „Peer Gynt“ de Herr Ibsen, spunându-i s-o citească atent.

– O, dar am citit-o deja! i-a spus ea, încântată.

– Cu atât mai bine! Ți-ar fi de ajutor s-o recitești.

Prima seară pusese cartea deoparte, gândind că-și pierdea vremea, pentru că știa toată povestea. Dar, a doua zi de dimineață, Herr Bayer a început să-i pună întrebări amănunțite cu privire la primele cinci pagini ale poemului și, pentru că ea își amintea prea puține lucruri, îl minți se, spunând că o duruse capul și că se culcase devreme. Așa că a recitit cartea, dându-și seama, încântată, că se descurca acum mult mai bine. Numărul cuvintelor pe care nu le putea descifra scăzuse simțitor, iar când

se poticnea în ele, Herr Bayer era fericit s-o ajute. Însă Anna n-avea nici cea mai mică idee despre legătura care ar fi putut exista între acest poem și viitorul ei în Christiania.

– Anna, kjære, am primit aseară, în sfârșit, partitura muzicală pe care o așteptam de la Herr Hennum! Începem să repetăm de îndată.

Deși ea n-avea idee despre ce partitură era vorba, Anna l-a văzut cât era de entuziasmat, așezat în fața pianului.

– Când te gândești că avem o copie în mâinile noastre! Anna, vino, stai alături de mine și ascultă!

Ascultătoare, Anna a venit și s-a uitat plină de curiozitate la partitură. „Cântecul lui Solveig“, a murmurat ea, citind titlul.

– Da, Anna. Și tu vei fi prima care îl va interpreta. Ei, ce zici de asta?

Anna se învățase ca, la o astfel de întrebare retorică, să răspundă numai afirmativ.

– Voi fi foarte fericită.

– Foarte bine! Speram ca însuși Herr Grieg să vină aici, să asiste la repetiții, însă, din păcate, ambii părinți i-au murit de curând și el e încă în doliu. Așa că nu poate să plece din Bergen.

– Herr Grieg l-a compus?

– Da, într-adevăr. Herr Ibsen i-a cerut să compună muzica pentru producția operei sale, „Peer Gynt“, iar premiera are să fie la Teatrul Christiania, în februarie. Dragă domnișoară, atât Herr Hennum – domnul care a venit la noi e faimosul dirijor al orchestrei teatrului, cât și eu personal suntem încredințați că tu vei primi rolul lui Solveig.

– Eu?

– Da, Anna, tu.

– Dar... n-am călcat pe o scenă în viața mea! Nemaivorbind despre cel mai mare teatru din Norvegia!

– Păi, draga mea, în asta constă frumusețea. Herr Josephson, directorul teatrului și al producției despre care-ți vorbesc, a distribuit deja o actriță renumită în acest rol. Necazul e – așa cum și-a dat seama, de curând, Herr Hennum – că, deși e o mare actriță, când deschide gura să cânte sună ca o pisică opărită. Așa că avem nevoie de o voce pură, cineva care să stea în culise și să cânte în timp ce Madame Hannson va mima cuvintele pe scenă. Înțelegi, draga mea?

Anna înțelesese, într-adevăr, și nu-și putea stăpâni dezamăgirea că ea n-avea să intre în scenă. Și că actrița care cânta ca o pisică trasă de coadă avea să culeagă toți laurii. Totuși, faptul că dirijorul faimosului Teatru Christiania găsea că vocea ei era atât de bună – reprezenta un compliment imens. Iar Anna nu dorea să pară nerecunoscătoare.

– Asta e cu adevărat o ocazie minunată pentru noi, a continuat Herr Bayer. Sigur că nimic nu e hotărât definitiv. Tu va trebui să cânți în fața lui Herr Josephson, directorul producției, pentru ca el să se convingă că vocea ta transmite adevăratul spirit al lui Solveig. Trebuie să transmiți emoție pură, astfel ca să nu existe nici un spectator căruia să nu-i dea lacrimile când te va auzi cântând. De fapt, Herr Hennum mi-a spus că vocea ta e ultimul lucru pe care îl va auzi publicul înainte să cadă cortina la final. Herr Josephson e de acord să ne primească pe 23 decembrie, după-amiază, înainte să plece în vacanța de Crăciun. Atunci va lua hotărârea.

– Dar eu plec la Heddal pe 21! a protestat Anna, fără să se mai poată stăpâni. Iar, dacă trebuie să aștept aici până pe 23, nu mai ajung acasă de Crăciun. Călătoria durează aproape două zile. Eu... ar putea Herr Josephson să ne primească în altă zi?

– Anna, trebuie să înțelegi că Herr Josephson e un om foarte ocupat, iar faptul că a fost de acord să ne vadă este în sine o mare onoare. Înțeleg că nu-ți va face plăcere să stai aici, cu mine, în timpul sărbătorilor, dar și tu trebuie să pricepi că asta e cea mai mare ocazie ca tu să-ți schimbi tot cursul vieții. Mai sunt și alte Crăciunuri pe care să le petreci în familie, dar ai o singură șansă să-ți asiguri rolul lui Solveig într-o operă în care și-au reunit forțele cel mai proeminent dramaturg și cel mai renumit

compozitor ai Norvegiei. Anna, trebuie să înțelegi ce înseamnă asta pentru tine. Și, dacă nu, atunci îți propun să te întorci acasă pe dată și să cânți în fața vacilor. Asta – în locul unui public select din Christiania, la o premieră despre care sunt sigur că va rămâne în istorie. Iar acum hotărăște-te: cânți sau nu?

Simțindu-se neînsemnată și ignorantă, ceea ce, de fapt, își și dorise el, Anna a încuviințat încet din cap.

– Da, Herr Bayer, desigur.

Dar, în seara aceea, Anna a adormit plângând. Chiar dacă avea să facă istorie, așa cum spusese Herr Bayer, gândul că nu putea să fie împreună cu familia ei de Crăciun era, pur și simplu, greu de îndurat.

Capitolul 16. Christiania. 16 ianuarie 1876

– Jens! Mai trăiești?!

Jens Halvorsen a fost trezit în pripă de vocea mamei lui, care stătea în pragul ușii. Maică-sa a continuat să vorbească:

– Dora mi-a spus că se gândește că poate ai murit în somn, pentru că nu te-ai mișcat toată dimineața.

Oftând, Jens a coborât din pat, privindu-se în oglindă: era încă îmbrăcat, cu hainele mototolite pe el.

– Cobor la micul dejun în zece minute!

– Jens, deja e prânzul. Micul dejun s-a dus de mult.

– Vin îndată!

Jens se privea îndeaproape, așa cum făcea în fiecare zi, ca să vadă dacă nu se iviseră ceva fire albe în părul lui des, ondulat, de culoarea mahonului. Fiind în vârstă de doar douăzeci de ani, Jens știa că n-ar fi trebuit să-și bată capul cu asta. Dar, dat fiind că tatăl lui albise în întregime la numai douăzeci și cinci de ani – pesemne din cauza șocului avut după ce se însurase în același an –, Jens se scula în fiecare dimineață obsedat de acest gând.

Peste zece minute, purtând haine proaspăt călcate, a intrat în sufragerie și și-a sărutat mama, Margarete, pe obraz, înainte să ia loc pe un scaun la masă. Dora, tânăra lor menajeră, a început să-i servească.

– Mor, îmi cer scuze! Am stat în pat pentru că m-a durut rău capul. Și acum îmi e greață.

Pe dată expresia de iritare de pe fața mamei sale s-a schimbat într-una de îngrijorare. A întins mâna și i-a pipăit fruntea.

– Într-adevăr, ești puțin cam fierbinte. Ai făcut temperatură? Bietul meu băiat, poți sta la masă – sau îi spun Dorei să te servească la pat?

– Sunt sigur că mă descurc, deși n-am de gând să mănânc prea mult.

Adevărul era că pe Jens îl îmboldea o foame de lup. Seara trecută se întâlnise cu câțiva amici la un bar și, pe urmă, își petrecuseră noaptea într-un bordel din port – un final foarte satisfăcător al acelei petreceri. Jens băuse mult prea mult rachiu și de abia își mai amintea cum venise acasă cu trăsura și cum vărsase în șanț după ce coborâse din ea. Nu mai știa nici de câte ori dăduse greș în încercarea de a se cățăra pe crengile groase, acoperite de un strat gros de gheață, ale copacului din fața ferestrei dormitorului, ca să ajungă la sus-pomenita fereastră pe care Dora i-o lăsa deschisă pentru cazul în care se întorcea acasă noaptea târziu.

Totuși, Jens nu mințea în întregime. Chiar se simțise groaznic de dimineață și dormise, în pofida încercărilor sfioase ale Dorei de a-l trezi. Știa că fata era îndrăgostită de el, iar, din pricina asta, ea îi și îndeplinea toate dorințele.

– Jens, păcat că ai fost plecat aseară! Herr Hennum, dirijorul orchestrei Christiania, a fost aici la cină, l-a scos Margarete din gândurile lui.

Mama lui era o mare patroană a artelor, folosind în acest scop nobil „banii de bere“ ai soțului, după cum obișnuiau să glumească, în particular, amândoi.

– Și a fost o seară plăcută?

– Da, într-adevăr. Cred că ți-am spus că Herr Grieg a compus o partitură superbă pentru minunatul poem al lui Herr Ibsen, „Peer Gynt“.

– Da, Mor, mi-ai spus.

– Premiera va avea loc în februarie. Însă, din păcate, Herr Hennum nu crede că orchestra actuală se ridică la înălțimea așteptărilor lui Herr Grieg – sau poate că e vorba doar de așteptările lui Herr Hennum personal. Partitura e deosebit de complexă și trebuie interpretată cum se cuvine de o orchestră profesionistă. Herr Hennum caută muzicieni buni și care pot cânta la mai multe instrumente. I-am vorbit despre talentul tău la pian, vioară și flaut, și mi-a cerut să te duci la teatru pentru o audiție.

Jens a luat o îmbucătură de carne de pisică de mare, adusă special de pe coasta de vest a Norvegiei.

– Mor, știi că studiez chimia la universitate ca să pot prelua fabrica de bere a familiei. Știi la fel de bine că Far nu mă va lăsa să fac așa ceva. De fapt, are să fie chiar furios.

– Poate dacă e un fait accompli, va ceda.

– Vrei să-l mint?

Lui Jens i se ridica stomacul în gât, exact ca atunci când o mințise mai devreme.

– Vreau doar să-ți spun că atunci când vei împlini douăzeci și unu de ani vei fi adult, pe picioarele tale, și vei putea lua hotărâri de unul singur, indiferent de ce vor zice alții. Dacă primești un salariu de la teatru, deși nu unul mare, asta are să te ajute să dobândești un început de independență financiară.

– Dar, Mor, mai sunt șase luni până la ziua mea. Acum sunt încă dependent de tata și sub controlul lui.

– Jens, te rog! Herr Hennum te așteaptă la teatru mâine, la ora 1 și jumătate. Te implor, du-te măcar să-l vezi! Nu se știe niciodată ce ți-ar putea aduce asta.

– Nu mă simt bine, a repetat el și s-a ridicat dintr-odată. Mor, iartă-mă, dar trebuie să mă duc în camera mea, să mă lungesc în pat.

Margarete l-a urmărit cu privirea pe fiul ei străbătând camera, deschizând ușa și trântind-o în urma lui. Simțea nevoia să-și frece tâmplele, pentru că o încerca și pe ea durerea de cap. Apoi a scos un oftat, simțindu-se vinovată. Înțelegea de ce plecase Jens.

Încă de când fiul ei avea câțiva ani, îl ținuse așezat pe genunchi și-l învățase să cânte la pian. Una dintre cele mai plăcute amintiri ale ei era legată de degetele lui dolofane care zburau pe clape. Nu avusese dorință mai mare decât ca singurul ei copil să-i moștenească talentul muzical, unul pe care ea nu reușise să-l fructifice, pentru că se măritase de tânără cu tatăl lui Jens.

Soțul ei, Jonas Halvorsen, n-avea nimic artistic în el, ci era interesat numai de câte coroane se adunau în cuferele fabricii de bere Halvorsen. De la bun început Jonas încercase să-i descurajeze soției lui pasiunea pentru muzică, fiind încă și mai hotărât s-o descurajeze pe cea a unicului lor fiu. Dar, în timp ce Jonas își conducea afacerile, Margarete perseverase, cultivându-i talentul lui Jens; astfel, la numai șase ani, el era în stare să interpreteze fără nici un efort sonate dificile chiar și pentru un elev care ar fi avut de trei ori vârsta lui.

Când Jens a împlinit zece ani, Margarete a sfidat împotrivirea soțului și a organizat un recital acasă la ei, invitându-i pe toți cei care contau în lumea muzicală din Christiania. Aceștia au fost entuziasmați de talentul băiețelului, afirmând că îl aștepta un viitor strălucit.

– Trebuie să urmeze Conservatorul din Leipzig pentru că, după cum știți, oportunitățile de aici sunt limitate, fusese de părere Johan Hennum, noul dirijor al orchestrei din Christiania. Are un mare potențial, dacă se pregătește cum se cuvine.

Margarete i-a vorbit soțului ei despre părerile specialiștilor, însă el s-a mulțumit s-o repeadă:

– Draga mea soție, înțeleg cât de mult îți dorești ca fiul nostru să devină un muzician faimos, dar, la fel de bine, știi că atunci când are să împlinească douăzeci și unu de ani, trebuie să înceapă să preia afacerea de familie. Strămoșii mei și cu mine nu ne-am irosit viața timp de o sută cincizeci de ani pentru ca, pe patul de moarte, să-mi văd compania vândută concurenței. Dacă Jens dorește să se distreze cântând la pian, poate s-o facă în timpul lui liber. Însă pentru nimic în lume nu-l las să facă o carieră muzicală.

Pe de altă parte, Margarete continua să fie de neclintit. În anii următori l-a învățat pe Jens să cânte la vioară și flaut la fel de bine ca la pian, știind că, într-o orchestră, un muzician trebuia să stăpânească mai mult de un singur instrument. L-a mai învățat germana și italiana, socotind că amândouă limbile aveau să-i fie de folos pe plan muzical.

Tatăl lui Jens a continuat să rămână nepăsător la sunetele armonioase ce răsunau prin toată casa. Singura dată când Margarete a reușit să-l facă să asiste la o reprezentație a fost atunci când Jens a cântat la vioara hardanger. Uneori, Margarete își punea fiul să-i cânte tatălui după cină, iar ea îl privea cu luare-aminte pe Jonas care, după mai multe pahare de vin bun, franțuzesc, fredona și bătea ritmul cu degetele în masă.

Totuși, în pofida indiferenței soțului ei față de talentul fiului, Margarete continua să creadă că, odată ce Jens avea să crească, s-ar fi putut găsi o cale ca el să facă o carieră muzicală. Însă Jonas l-a preluat pe fiu-său din timp, obligându-l să supravegheze producția în distilerie și socotelile de contabilitate. N-a mai fost timp pentru lecțiile de muzică.

În urmă cu trei ani, când Jonas hotărâse ca fiul său să studieze chimia la universitate, Margarete îl implorase în genunchi să-l lase pe Jens să meargă la Conservatorul din Leipzig.

– N-are nici o aplecare spre chimie sau afaceri, în schimb are talent muzical.

Jonas îi aruncase soției sale o privire rece.

– Am tolerat până acum tot ce-ai făcut cu el, dar Jens nu mai e copil și trebuie să știe care-i sunt răspunderile în viitor. Va reprezenta cea de a

cincea generație la conducerea companiei noastre. Te amăgești dacă crezi că năzuințele lui muzicale îl vor duce într-o direcție bună. În octombrie are să înceapă să studieze la universitate. Și cu asta am încheiat discuția.

– Mor, te rog să nu plângi! îi ceruse Jens atunci când mama lui, supărată, îi dăduse această veste. Nu m-am așteptat niciodată la altceva din partea lui.

Așa cum Margarete știuse dintotdeauna, Jens nu avea nici un interes față de studiile universitare. Și, mai periculos de-atât, veselia și nepăsarea lui înnăscute începeau să-l ducă pe un drum cu totul greșit.

Pentru că avea adesea insomnii, Margarete știa că fiul ei venea deseori acasă abia în zori. Jens avea un cerc mare de amici, atrași de farmecul și joie de vivre pe care le emana. Ea mai știa și că fiu-său era cât se poate de generos cu acești amici, astfel că, la jumătatea lunii, el se trezea fără un ban în buzunar; de regulă, scuza era că trebuise să-i împrumute acei bani vreunui amic.

De multe ori răsuflarea lui Jens mirosea a alcool, iar Margarete bănuia că viciul acesta îl costa foarte mult. Margarete mai credea și că desele lui absențe nocturne însemnau relații cu femei ușoare. Cu puțin timp în urmă, zărise o urmă de ruj pe gulerul cămășii lui. Pe de altă parte, îl înțelegea: toți bărbații tineri – și chiar și cei bătrâni – aveau nevoile lor.

În mintea Margaretei lucrurile erau foarte simple: băiatul avea o perspectivă de viitor pe care nu și-o dorea și se simțea neîmplinit din cauză că nu era lăsat să-și cultive pasiunea pentru muzică. Astfel că își înneca amarul în băutură și în relații cu tot soiul de femei.

Margarete s-a ridicat de la masă rugându-se în gând ca Jens să se ducă totuși la întâlnirea cu Herr Hennum de a doua zi. După părerea ei, aceasta însemna salvarea lui.

Între timp, Jens zăcea pe patul din dormitorul lui, iar prin minte îi treceau cam aceleași gânduri care o frământau și pe Margarete. Cu mult timp în urmă el își dăduse seama că îi era barată calea spre o carieră muzicală. În

câteva luni urma să termine cursurile universității, după care tatăl lui îl aștepta la companie, ca să lucreze împreună.

Gândul acesta îl îngrozea de-a dreptul.

Nu era sigur de care dintre părinți trebuia să-i fie milă mai mult: de tatăl lui, un sclav al contului bancar și al muncii grele menite să țină afacerea pe picioare, sau de Margarete, care adusese în această căsnicie o foarte necesară origine nobilă, însă care avea o fire zbuciumată și era nemulțumită de viață. Lui Jens îi era limpede că mariajul lor nu era altceva decât un contract reciproc avantajos. Din nefericire, fiindu-le unic moștenitor, era folosit drept pion în jocul lor de șah. Știa de mult că n-avea cum să-i învingă. Iar în ultima vreme nici nu-și mai dorea măcar s-o facă.

Însă astăzi mama lui avusese dreptate. În curând avea să fie bărbat în toată firea. Poate că era, cumva, cu putință să-și împlinească și să-și trăiască visul pentru care trudise din greu încă de copil.

Auzind-o pe Margarete ieșind din casă, după prânz, Jens a coborât la parter și a intrat în camera de muzică, unde ea continua să le predea, din când în când, lecții unor elevi.

S-a așezat pe taburet în fața frumosului și marelui pian, cu spatele drept, în postura corectă. După ce a ridicat capacul de lemn, și-a lăsat degetele să alunece pe clape, amintindu-și că nu cântase de mai bine de doi ani. A început cu Sonata Nr. 8 „Patetica“ de Beethoven, marea lui favorită, amintindu-și cu câtă ușurință o învățase.

– Trebuie să iei parte cu tot corpul tău la actul muzical, îl sfătuise cândva mama lui, și, în aceeași măsură – cu inima și sufletul. Iată semnul prin care se deosebește mare muzician!

Absorbit complet de muzică, Jens uitase de cât timp cânta, uitase de lupta pe care o ducea cu detestatele lui cursuri de chimie, uitase de viitorul care-l umplea de teamă. Acum devenise una cu muzica splendidă, așa cum făcea ori de câte ori cânta.

Pe când cea din urmă notă mai plutea încă prin cameră, Jens și-a dat seama că avea ochii plini de lacrimi, datorate pur și simplu bucuriei pe care o simțise în timp ce cânta. Așa că s-a hotărât pe loc să se întâlnească cu Herr Hennum.

A doua zi, la ora 1, Jens s-a așezat din nou în fața unui pian, de data asta – la Teatrul Christiania.

– Herr Halvorsen, te-am auzit cântând cu zece ani în urmă. Mama ta mi-a spus că, între timp, ai devenit un muzician excelent, i-a spus Johan Hennum.

– Domnule, mama mea e întrucâtva părtinitoare.

– Tot ea mi-a spus că nu ai urmat un conservator.

– Din păcate nu, domnule! În ultimii doi ani și jumătate am studiat, în schimb, chimia la universitate.

Jens s-a gândit că, după cele spuse de dirijor, întâlnirea de acum fusese o pierdere de vreme. Pesemne că Johan Hennum se învoise să-l primească doar ca favoare personală față de Margarete, care era un patron generos al artelor. Așa că Jens s-a grăbit să adauge:

– Dar am luat lecții de muzică cu mama mea timp de mai mulți ani la rând. După cum știți, e o profesoară foarte respectată.

– Într-adevăr! Dintre cele patru instrumente la care mi-a spus că știi să cânți, pe care crezi că-l stăpânești cel mai bine?

– Pianul, cu siguranță, dar cred că pot să cânt foarte bine și la celelalte: vioară, flaut sau hardanger.

– Nu există nici o parte pentru pian în orchestrația lui Herr Grieg pentru „Peer Gynt“. Avem nevoie de o a doua vioară și de încă un flautist. Poftim! Hennum i-a întins niște partituri. Vezi ce reușești să faci cu partea pentru flaut și revin în scurt timp ca să te ascult.

Dirijorul i-a făcut un semn din cap, apoi a dispărut pe una dintre ușile de sub scenă.

Jens avea în față Preludiul la Actul IV: „Dimineața devreme“. Scoțându-și flautul din cutie, l-a asamblat. În teatru era aproape la fel de frig ca afară, o temperatură de sub zero grade, așa că și-a frecat degetele amorțite ca să-și pună sângele în mișcare. Pe urmă a început să cânte primele șase note...

– Foarte bine, Herr Halvorsen, ia să vedem! l-a auzit pe Johan Hennum când acesta a revenit în fosa orchestrei.

Jens simțea nevoia să-l impresioneze, să-i arate că putea să facă față. Mulțumind Domnului că-l înzestrase cu harul de a citi rapid notele – un talent cultivat și ca să o poată convinge pe maică-sa că studia mai mult decât o făcea în realitate –, a început să cânte. În numai câteva clipe a simțit că se cufundă cu totul în muzică, iar aceasta era foarte deosebită față de tot ceea ce auzise el până atunci. Când a terminat, a lăsat flautul jos, cu privirea ațintită către dirijor.

– Pentru o primă încercare n-a fost rău deloc. Iar acum – asta, a spus Hennum, întinzându-i o altă partitură lui Jens. E partea pentru vioara întâi. Să vedem ce scoți din ea!

Jens a ridicat vioara și a acordat-o puțin. Pe urmă, a studiat partitura vreme de câteva minute bune înainte să înceapă.

– Foarte bine, Herr Halvorsen! Mama ta nu ți-a exagerat deloc talentul. Și recunosc că sunt uimit. Cu siguranță că te pricepi foarte bine să citești notele, o chestiune esențială în săptămânile ce vin, timp în care eu voi fi ocupat să-i adun pe instrumentiștii orchestrei. Nu voi avea deloc vreme să vă cocoloșesc. Și te asigur că a cânta împreună cu alții e un lucru diferit față de un solo. Îți va lua timp să te adaptezi, iar eu te avertizez că nu tolerez lipsa de disciplină la muzicienii mei. În mod normal n-ar trebui să angajez un novice, dar n-am încotro. Vreau să începi repetițiile peste o săptămână. De acord?

Jens era uluit de faptul că omul îi oferise un loc în orchestră. Fusese absolut sigur că avea să fie respins din pricina lipsei lui de experiență. Totuși, nu era un secret că orchestra din Christiania era, de fapt, o amestecătură de tot felul de instrumentiști, dat fiind că nu existau nici

conservator, nici atât de multe talente locale încât să ai de unde alege. Mama lui îi spusese odată că, la un moment dat, orchestra fusese chiar nevoită să angajeze un băiat de numai zece ani.

– E o onoare pentru mine să ocup un loc în orchestra dumneavoastră pentru o premieră atât de importantă.

– Și eu sunt fericit că vei face parte din ea, Herr Halvorsen. Ai tot ce trebuie ca să devii un muzician de înaltă clasă. Te previn că salariile sunt destul de mici – iar orele de repetiții în următoarele câteva săptămâni vor fi multe și grele. Și, așa cum sunt sigur că ai băgat de seamă, nici locul nu e unul confortabil. Cred c-ar fi bine să te îmbraci cu niște haine mai groase.

– Da, domnule, așa voi face!

– Mi-ai spus că acum ești înscris la universitate. Sper, totuși, că vei pune pe primul loc munca ta de aici.

– Da, i-a răspuns Jens, știind cum avea să reacționeze taică-său.

Însă, pentru că Margarete fusese cea care-l trimisese la Hennum, tot ea trebuia să se lupte cu Jonas. Pentru Jens angajarea la orchestră însemna calea spre libertate, și n-avea de gând să renunțe la ea.

– Spune-i, te rog, mamei tale că-i sunt recunoscător pentru că te-a trimis aici.

– Așa voi face, domnule!

– Deci repetițiile încep săptămâna viitoare. Ne vedem luni dimineața devreme, la ora nouă. Iar acum trebuie să caut un fagotist mai acătării și, pe viața mea, nu cred că-l voi găsi în orașul ăsta uitat de Dumnezeu. La revedere, Herr Halvorsen!

Jens l-a petrecut cu privirea pe dirijor, care a părăsit fosa orchestrei și s-a făcut nevăzut, pe când tânărul nu-și putea reveni din uluirea provocată de schimbarea radicală, de acea volte-face care survenise în viața lui. S-a întors cu fața către sala întunecată. Fusese de multe ori aici împreună cu mama lui, la concerte și spectacole de operă, însă acum s-a simțit dintr-

odată copleșit, și s-a lăsat să cadă pe taburetul pianului. În ultima vreme abuzase de sine și trăise la întâmplare, deprimat fiind de studiile pe care le ura și de viitorul care nu-i oferea decât șansa de a deveni negustor de bere.

Însă acum, după ce cântase minunata creație a lui Herr Grieg, simțea cum îi revenea toată pofta de viață. În adolescență avea obiceiul să compună muzică în gând, pe când se odihnea întins în pat, iar a doua zi încerca să-și cânte compozițiile la pian. Deși n-o așternuse niciodată pe hârtie, muzica pe care și-o crea singur era adevărata lui sursă de inspirație.

În lumina scăzută din fosa orchestrei, Jens și-a lăsat degetele înghețate pe clapele pianului, încercând să readucă la viață acea muzică pe care o compusese cândva. I-a venit în gând una dintre piese, deloc deosebită ca structură de ultima compoziție a lui Grieg și amintind de vechile cântece populare. Jens a început s-o cânte din memorie, în fața unei săli de spectacol goale.

Capitolul 17

Stalsberg Vaningshuset

Tindevegen

Heddal

14 februarie 1876

Kjære Anna,

Îți mulțumesc pentru ultima ta scrisoare. Ca întotdeauna, ne descrii pe larg și într-un stil amuzant viața ta în Christiania. Spusele tale îmi aduc mereu zâmbetul pe buze. Și te asigur că scrii și compui tot mai bine. Aici, în Heddal, toate lucrurile sunt la fel cum le știi. La fel și Crăciunul, doar că de data asta a fost mai rău pentru că nu ai fost aici, alături de noi. După cum știi, asta-i partea din an cea mai întunecată și mai friguroasă, când hibernează nu numai animalele, ci și oamenii. Zăpada e mai mare decât de obicei și am descoperit că avem, acasă, o gaură în acoperiș, așa că trebuie să-l repar degrabă cu maldăre de stuf înainte ca dezghețul să ne aducă înăuntru un lac întreg. Tata mi-a spus că, din câte știe el, acoperișul n-a

fost reparat niciodată, asta însemnând că ne-a servit bine până acum. Knut mi-a promis să-mi dea o mână de ajutor și îi sunt recunoscător pentru asta.

Fratele tău face curte unei domnișoare dintr-un sat din apropiere de Skien. O cheamă Sigrid, o fată dulce și drăguță, deși cam prea tăcută. Vestea bună e că părinții tăi sunt de acord cu alegerea lui Knut. Așa că la vară ne așteptăm să auzim clopote de nuntă. Mă rog să poți veni și tu acasă pentru acest eveniment.

Aproape că nu-mi vine să cred că vei cânta în acel spectacol cu „Peer Gynt“ de Ibsen – după cum știi, e autorul meu preferat – pe muzica compusă de însuși marele Herr Grieg. L-ai văzut pe Herr Ibsen până acum? Sigur că va veni să vadă dacă reprezentația se ridică la înălțimea operei sale, deși cred că, în prezent, trăiește în Italia. Presupun că nu mai ai timp să-mi scrii înainte de premieră, despre care știu că e programată peste zece zile, și cred că ești foarte ocupată cu repetițiile. Vă urez mult noroc ție și superbei tale voci.

Al tău, cu admirație,

Lars

P.S. Includ unul dintre poemele mele pe care l-am trimis, împreună cu alte câteva, unei edituri denumite Scribner din New York City, America. Am tradus-o în norvegiană special pentru tine.

Anna a început să citească poemul lui Lars, intitulat „Odă unei ramuri de mesteacăn argintiu“. Pentru că n-avea idee ce însemna cuvântul „odă“, a trecut repede cu ochii peste el și, după ce și-a dat seama că nu înțelegea multe dintre cuvintele complicate folosite de Lars, a pus foaia alături de farfurie și a continuat să ia micul dejun. Își dorea ca viața ei să fi fost atât de grozavă pe cât își închipuia Lars. Dar, până acum, fusese doar de două ori la Teatrul Christiania: o dată, ca să cânte în fața lui Herr Josephson, înainte de Crăciun, când acesta își dăduse acordul ca ea să primească rolul lui Solveig, și pe urmă din nou săptămâna trecută, când actorii repetaseră pe scenă astfel ca Anna să-i urmărească din culise și să înțeleagă acțiunea.

După ce își închipuise că un loc atât de grozav precum un teatru nu putea să nu fie încălzit, Anna înțepenise toată ziua pe un scaun în culise, unde curentul se simțea încă și mai tare; aproape că înghețase tun. Actorii reușiseră să repete numai primele trei acte, după care au fost întrerupți de un accident. Henrik Klausen, interpretul rolului lui Peer, se împiedicase de bucata mare de material albastru sub care stăteau în genunchi zece copii, făcând mișcări unduitoare ca să dea impresia că Peer traversa o mare pe timp de furtună. Omul își scrântise rău o gleznă, iar repetițiile fuseseră suspendate.

La rândul ei, Anna a răcit zdravăn și a stat patru zile la pat, în timp ce Herr Bayer se agita pe lângă ea ca o cloșcă, îngrijorat peste măsură de vocea ei răgușită.

– Și doar cu o săptămână înainte! gemea el. Nu se putea mai rău! Domnișoară, te rog să înghiți cât de multă miere suporți. Să sperăm că îți repară la timp corzile vocale.

De dimineață, după ce-și luase doza obligatorie de miere, Anna încercase să facă, așa cum putea, câteva solfegii. După atâta miere înghițită simțea că era pe punctul în care aveau să-i crească niște aripi atașate de un trup vărgat, maro cu galben. Herr Bayer părea să-și revină și el.

– Mulțumescu-ți ție, Doamne, își recapătă vocea! Madame Thora Hansson, actrița care interpretează rolul lui Solveig, va sosi curând ca să lucrați împreună, să mimeze cuvintele la unison cu tine. E o mare onoare că a fost de acord să vină aici dat fiind faptul că tu ești bolnavă. După cum știi, este una dintre cele mai faimoase actrițe din Norvegia și se spune că e preferata lui Herr Ibsen, a adăugat Herr Bayer.

Thora Hansson a intrat pe ușă la zece și jumătate, purtând o frumoasă haină îmblănită. Pe dată, un miros de parfum franțuzesc a umplut salonul unde Anna o aștepta tremurând de emoție.

– Kjære, scuză-mă că nu mă apropii, deși Herr Bayer m-a asigurat că nu mai ești contagioasă. Nu se știe niciodată, și nu-mi permit să mă îmbolnăvesc acum.

– Desigur, Madame Hansson! i-a răspuns Anna, făcându-i o mică reverență.

– Măcar nu va fi nevoie să-mi forțez vocea în dimineața asta, i-a spus, zâmbind, actrița. Deci tu vei furniza sunetul divin. Eu doar voi închide și deschide gura, dând iluzia că interpretez frumoasa capodoperă a lui Herr Grieg.

– Da, Madame!

În timp ce Herr Bayer se tot agita în jurul actriței, Anna a studiat-o puțin. La teatru o zărise numai de la distanță, părându-i-se destul de bătrână. Totuși, văzută de aproape, era o persoană tânără, poate doar cu câțiva ani mai mare decât ea. O femeie foarte frumoasă, cu trăsături fine și un păr des, castaniu. Anna se întreba cum avea ea să facă publicul să creadă că era doar o fată simplă de la țară, așa cum îi cerea rolul.

O fată de la țară așa cum, de fapt, era ea, Anna...

– Bun, începem? Anna, poco a poco, a sfătuit-o Herr Bayer. Nu vrem să îți forțezi vocea acum. Deci, Madame Hannson, când ești gata, vom începe cu „Cântecul lui Solveig“, urmat de „Cântecul leagănului“.

Toată dimineața, cele două au repetat un duet pe jumătate mut. În unele momente Anna simțea frustrarea actriței când aceasta nu reușea să se sincronizeze perfect cu ea. Madame Hansson a cerut, apoi, ca Anna să iasă din încăpere, astfel ca Herr Bayer să vadă cât de veridică îi era ei interpretarea. Stând în coridorul rece, cu capul zvâcnindu-i din pricina sforțărilor făcute și cu durerea de gât care o chinuia din nou, Anna simțea că începe să urască tot ceea ce făcea. Trebuia să repete la perfecție notele și pauzele, astfel ca Madame Hansson să știe exact când să deschidă sau să-și închidă gura. În mare parte, plăcerea cea mai mare a fetei era să interpreteze cântecele diferit de fiecare dată, indiferent dacă avea oameni sau numai câteva văcuțe în jur. Iată că prefera atare situație celei de acum, când ajunsese să-i cânte unei uși.

În cele din urmă, l-a auzit pe Herr Bayer bătând din palme.

– Perfect! Cred că am reușit. Foarte bine, Madame Hansson! Anna, vino, te rog, înapoi!

Când Anna a intrat, Madame Hansson s-a întors spre ea și i-a zâmbit.

– Cred că va merge perfect. Dar, draga mea, promite-mi că vei cânta la fel în fiecare seară.

– Sigur că da, Madame Hansson.

– Anna, ești foarte palidă. Cred că efortul ăsta te-a obosit. Îi voi spune lui Frøken Olsdatter să te lase să te odihnești și să-ți servească prânzul în camera ta. Și nu uita de mierea pentru voce.

– Da, Herr Bayer, i-a răspuns, ascultătoare.

– Anna, îți mulțumesc, ne vedem la teatru în următoarele zile! i-a spus Madame Hansson, zâmbind din nou, iar Anna i-a făcut o nouă reverență înainte să se retragă în dormitorul ei.

Apartamentul nr. 4

Intrarea Sf. Olav nr. 10

Christiania

23 februarie 1876

Kjære Lars, Mor, Far și Knut,

Vă scriu în grabă pentru că astăzi e repetiția cu costume, iar mâine e premiera lui „Peer Gynt“. Mi-aș dori din suflet să fiți cu toții aici, dar știu că asta-i imposibil, din lipsă de bani.

Sunt fericită, dar și puțin tulburată. Herr Bayer mi-a arătat ziarele, toate – pline cu articole despre evenimentul de mâine, și sunt zvonuri că regele și regina se vor afla în Loja Regală. (Eu nu cred asta, căci ei trăiesc în Suedia, ceea ce înseamnă că și pentru familia regală ar însemna să facă o călătorie lungă numai ca să vadă un spectacol – dar așa spun cei de la teatru.) Aici atmosfera e foarte încordată. Herr Josephson, directorul, crede că va fi un dezastru, pentru că nu am reușit încă să repetăm întreaga operă fără să ne oprim ore întregi din cauza vreunei probleme tehnice. Iar

Herr Hennum, dirijorul orchestrei, pe care îl plac mult pentru că e întotdeauna calm, îi ceartă acum fără încetare pe instrumentiști.

Ei bine, puteți crede că eu încă n-am interpretat „Cântecul leagănului“ fiindcă n-am ajuns niciodată până la capăt? Dar Herr Hennum mi-a dat asigurări că avem s-o facem azi.

Îmi petrec mult timp alături de copiii care interpretează roluri mici, de troli și spiriduși. Când m-au repartizat prima dată în vestiarul lor, m-am simțit insultată, pentru că doamnele și domnișoarele din cor au un altul. Poate că ei nu știu ce vârstă am. Dar acum sunt bucuroasă, fiindcă cei mici mă fac să râd și joc cărți cu ei ca să mai treacă timpul.

Nu mai pot să continui pentru că plecăm la teatru, însă Lars, vreau să-ți spun că, spre marea ta părere de rău, Herr Ibsen nu și-a făcut încă apariția.

Cu toată dragostea pentru voi toți,

Anna

În timp ce ieșea din apartament, Anna a pus plicul pe o tavă de argint din hol.

Ultima repetiție a durat aproape patru ore, iar Jens se simțea foarte obosit, îi era frig și era iritat, la fel ca toți ceilalți instrumentiști. În ultimele câteva zile tensiunea din fosa orchestrei atinsese un crescendo. Herr Hennum țipase de mai multe ori la el ca să fie atent, iar Jens se gândea că nu era corect, dat fiind că Simen, prima vioară, bătrânelul de lângă el, părea să moțăie tot timpul. Jens bănuia că el era singurul membru al orchestrei cu vârsta sub cincizeci de ani. Totuși, oamenii îi arătau multă prietenie, iar această camaraderie în același timp ciudată și hazlie îl bucura.

Până acum reușise să vină la timp în fiecare zi, deși uneori avea mari dureri de cap. Dar, având în vedere că și ceilalți se plângeau de același lucru, lui Jens nu i se părea că făcea notă discordantă. Și, desigur, mai erau și drăguțele fete din cor, pe care le admira pe scenă în timpul

nesfârșitelor pauze, când Herr Josephson îi învăța pe actori mișcarea scenică.

Când îi spusese mamei lui despre oferta primită, încântarea ei fără margini aproape că-l făcuse să-i dea lacrimile.

– Dar ce-i vom spune lui Far? o întrebase el. Va trebui să lipsesc de la facultate ca să mă duc la repetiții.

– Cred că ar fi cel mai bine ca el să nu afle despre... schimbarea ta de direcție. Nu trebuie să afle!

Cu alte cuvinte – Jens trăsese concluzia –, mamei lui îi era prea frică să-i spună lui taică-său.

Oricum, asta nu mai avea nici o însemnătate acum, se gândea Jens în timp ce își acorda vioara, pentru că, dacă înainte stătuse în cumpănă atunci când se prefigura o viitoare angajare la compania tatălui, acum decizia lui în favoarea carierei muzicale era de neclintit. În pofida orelor lungi și obositoare de muncă, a frigului și a comentariilor deseori supărătoare ale lui Hennum, Jens știa sigur că nimic nu-i aducea mai multă bucurie în viață decât muzica. Partitura lui Herr Grieg conținea o bogăție de pasaje evocatoare, de la ritmul vioi al celui numit „În peștera regelui munților“ până la „Dansul Anitrei“, când Jens își imagina, cu ochii închiși, un Maroc exotic, în timp ce cânta la vioara lui.

Totuși, pasajul lui favorit era „Dimineața devreme“, de la începutul Actului IV, când Peer se trezește în zori, în Africa, foarte melancolic, știind că pierduse tot. Apoi, gândurile sale se întorc spre patrie, spre Norvegia, cu soarele ei răsărind deasupra fiordurilor. Jens nu se mai sătura să cânte partea aceea.

Atât el, cât și celălalt flautist, de trei ori mai bătrân, cântau pe rând primele note de neuitat ale acelei părți. Când Hennum și-a făcut apariția în fața orchestrei și a bătut în pupitru ca să le atragă atenția, Jens și-a dat seama că-și dorea nespus de mult ca el să fie cel ales pentru seara premierei, mai mult decât orice își dorise până atunci în viață.

– Începem Actul IV, i-a anunțat dirijorul, pauza dintre acte luându-le o oră și ceva. Bjarte Frafjord, tu vei fi primul flautist în dimineața asta. Cinci minute, te rog! a adăugat Hennum, ducându-se să se sfătuiască cu Herr Josephson, regizorul spectacolului, înainte să înceapă.

Jens era crunt dezamăgit. Dacă Bjarte era primul flautist la ultima repetiție, era cu putință ca Hennum să-l vrea în aceeași poziție și la premiera de a doua zi.

Peste câteva minute Henrik Klausen, interpretul rolului lui Peer Gynt, își lua locul, aplecat deasupra fosei orchestrei ca să mimeze starea de greață, din moment ce personajul pe care-l interpreta suferea de o mahmureală crâncenă.

– Măi băieți, cum vă simțiți astă-seară? le-a aruncat Henrik, jovial, instrumentiștilor de la nivelul de jos.

Un murmur general l-a întâmpinat pe Hennum atunci când acesta s-a întors și a ridicat bagheta.

– Herr Josephson mi-a promis că avem să parcurgem Actul IV fără nici o întrerupere, astfel ca să ajungem, în sfârșit, la Actul V. Toată lumea-i gata?

La semnul lui Hennum, sunetul flautului lui Bjarte a început să se înalțe către cer. Nu-i la fel de bun ca mine, se gândea Jens, morocănos, prinzându-și vioara sub bărbie, pregătit să înceapă.

Peste o oră, cu excepția unei întreruperi minore peste care s-a trecut repede, se apropiau, în fine, de sfârșitul Actului IV. Jens privea în sus, la Madame Hansson, interpreta rolului Solveig. Chiar și îmbrăcată în costum popular, Jens o găsea foarte de atrăgătoare, și spera să aibă ocazia s-o cunoască la petrecerea de după spectacolul de gală.

S-a smuls iute din visare deîndată ce Herr Hennum a ridicat bagheta. Viorile au atacat primele note emoționante din „Cântecul lui Solveig“. Jens o asculta pe Madame Hansson cum începea să cânte. Avea o voce atât de pură, de perfectă și de evocatoare încât Jens simțea că se scufundă în universul ei trist. El nu știa că vocea pe care o ascultau cu toții nu-i

aparținea lui Madame Hansson. Era una dintre cele mai splendide voci feminine auzite de el vreodată. Simboliza aerul pur, tinerețea, dar și durerea speranțelor și visurilor neîmplinite...

Era atât de pierdut în gânduri încât l-a trezit numai privirea încruntată a lui Hennum. Când au ajuns, în sfârșit, la finele operei, iar notele atât de triste ale „Cântecului de leagăn“ – al lui Solveig, când Peer revine spăsit și își lasă capul în poala ei – reverberau în toată sala, Jens a simțit cum i se înfiora tot trupul la auzul redării perfecte a notelor muzicale. Când peste câteva minute s-a lăsat cortina, din rândul celor care se adunaseră ca să urmărească repetiția a izbucnit un ropot spontan de aplauze.

– Ai auzit? l-a întrebat Jens pe Simen, care își așeza deja vioara în cutie, grăbit s-o zbughească peste drum, unde se afla Cafeneaua Engebret. Nu știam că Madame Hansson are o voce atât de minunată!

– Domnul să te aibă în pază, Jens! Ceea ce ai auzit este, într-adevăr, o voce superbă, doar că nu-i aparține lui Madame Hansson. N-ai băgat de seamă că ea doar mimează? Femeia nu știe deloc să cânte, așa că au adus pe altcineva, o cântăreață adevărată. Sunt sigur că Herr Josephson se va bucura că ideea lui a avut succes, a chicotit Simen, bătându-l prietenos pe umăr pe Jens.

– Cine e persoana? a strigat el după Simen.

– Păi tocmai asta e! a venit răspunsul lui Simen. Vocea unei fantome nevăzute.

Posesoarea vocii care îl mișcase atât de tare pe Jens Halvorsen se afla într-o trăsură care o ducea acasă. Știind că acum ieșea în evidență în costumul național, pe care Herr Bayer o îndemnase să-l poarte ca să arate ca fetele din cor, era mulțumită să fie singură în drum spre casă. Fusese într-adevăr o altă zi lungă, epuizantă, și, când Frøken Olsdatter i-a deschis ușa și i-a luat haina, Anna i-a aruncat o privire recunoscătoare.

– Cred că ești foarte obosită, Anna kjære. Dar, spune-mi, cum ai cântat?

– Nu știu. Când s-a lăsat cortina, am făcut ce mi-a spus Herr Bayer: am ieșit repede din culise și m-am urcat în trăsură. Și iată-mă aici! a oftat ea,

lăsând-o pe Frøken Olsdatter s-o ajute să se dezbrace și să se urce în pat.

– Herr Bayer spune că trebuie să te culci numaidecât. Vrea să fii în formă pentru premieră. Ți-am pus pe noptieră o cană cu lapte și miere.

– Mulțumesc! a spus Anna, luându-și cana și oferindu-i menajerei o privire plină de recunoștință.

– Noapte bună, Anna!

– Noapte bună, Frøken Olsdatter, și îți mulțumesc încă o dată!

Johan Hennum a apărut în fosa orchestrei și a bătut cu bagheta în pupitru.

– Toată lumea e gata?

Dirijorul îi privea cu drag, iar Jens se gândea la cât de diferită era atmosfera de acum din teatru față de cea din urmă cu o zi. Nu numai că membrii orchestrei purtau frac în loc de hainele obișnuite, de stradă, dar publicul intrase și își ocupase locurile în sala de spectacol. Femeile își scoseseră hainele de blană, dând la iveală rochii de seară și bijuterii somptuoase, care licăreau în lumina dulce a imensului candelabru atârnat în mijlocul tavanului.

– Domnilor, a continuat Hennum, astă-seară avem onoarea să intrăm în istorie. Chiar dacă Herr Grieg nu este prezent, vrem să-l facem mândru de noi. Și să interpretăm cu brio minunata sa operă. Sunt sigur că, într-o zi, veți povesti nepoților că azi ați fost aici. Herr Halvorsen, astă-seară vei fi primul flautist. Deci, dacă toată lumea e gata…

Dirijorul s-a urcat pe podium ca să dea de înțeles publicului că spectacolul era gata să înceapă. S-a lăsat pe loc tăcerea, de parcă toată lumea și-ar fi ținut răsuflarea. Și, în acel moment, Jens mulțumea Cerului pentru că-i fusese îndeplinită cea mai mare dorință.

Nici unul dintre cei aflați în spatele scenei nu știa la ce se așteptа publicul. Anna s-a îndreptat încet spre culise ca să interpreteze primul cântec, însoțită de Rude, unul dintre figuranți.

– Frøken Anna, poți auzi cum cade un ac în sală. I-am văzut printr-o deschizătură a cortinei și jur că toată lumea de abia așteaptă să înceapă

spectacolul.

Anna s-a așezat astfel încât să rămână ascunsă în spatele decorului și totuși să o poată vedea în același timp pe Madame Hansson. Dintr-odată, se simțea cuprinsă de teamă. Chiar dacă avea să stea ascunsă, iar numele ei apărea în program numai la capătul lungii liste a coriștilor, Anna știa că, undeva în sală, Herr Bayer o asculta numai pe ea. La fel ca toată lumea importantă din Christiania.

A simțit mâna mică a lui Rude cum i-o strângea pe a ei.

– Frøken Anna, nu te teme, cu toții știm că ai o voce minunată!

Apoi băiatul a plecat, iar Anna și-a ațintit privirea încordată asupra lui Madame Hansson, ca să știe când să înceapă. În timp ce orchestra intona primele note din „Cântecul lui Solveig“, Anna respiră adânc. Și, cu gândul la Rosa și la familia ei din Heddal, și-a lăsat vocea să se înalțe către cer.

Peste patruzeci de minute, când cortina s-a lăsat pentru ultima oară, Anna tocmai terminase „Cântecul leagănului“. Publicul și restul distribuției, care se adunase în culise pentru sfârșitul spectacolului, ascultau într-o tăcere deplină. Annei nu i se ceruse să apară și ea pe scenă la sfârșit, așa că a rămas neclintită în loc. Pe urmă cortina s-a ridicat din nou ca să apară toată distribuția, și atunci fata a auzit un tunet asurzitor de aplauze. Oamenii tropăiau și cereau un bis.

– Madame Hansson, mai cântați o dată „Cântecul lui Solveig“! a strigat cineva – cerere pe care actrița a refuzat-o, însă, cu multă grație, cu un clătinat ușor din cap și cu o mișcare elegantă a mâinii.

În final, după ce Herr Josephson s-a urcat pe scenă, prezentând scuze pentru absența domnilor Ibsen și Grieg, iar toți participanții la reprezentație au făcut o ultimă reverență în fața publicului, cortina s-a lăsat definitiv în jos, iar oamenii au început să iasă din scenă. Nimeni nu i-a dat atenție Annei, cu toții au trecut pe lângă ea plini de exaltare și

discutând aprins despre ce succes nemaivăzut avuseseră după atâtea săptămâni de muncă grea.

Anna a intrat în vestiar ca să-și ia haina și să le spună la revedere copiilor, ai căror mame, mândre de progeniturile lor, îi ajutau să-și schimbe hainele. Herr Bayer îi spusese că trăsura avea s-o aștepte afară și că trebuia să plece imediat după spectacol. În timp ce mergea pe coridor, spre ieșire, ea s-a lovit de Herr Josephson, care ieșea din cabina lui Madame Hansson.

– Anna, ai cântat frumos! Nu cred că a fost în sală vreun spectator care să nu fi lăcrimat. Foarte bine, bravo!

– Mulțumesc, Herr Josephson!

– Drum bun către casă! i-a urat el, făcându-i o mică plecăciune înainte să se ducă să ciocănească la ușa cabinei lui Henrik Klausen.

Îndreptându-se către ușă, Annei îi părea rău că pleca din teatru.

– Și cine e fata care interpretează „Cântecul lui Solveig“? a întrebat Jens, privind cu luare-aminte mulțimea din foaier. E cumva aici?

– Nu știu, n-am văzut-o niciodată, i-a răspuns Isaac, violoncelistul, care era mort de oboseală. Are o voce de înger, dar poate că arată ca un sac de cartofi.

Hotărât să dea de ea, Jens s-a dus la dirijor.

– Foarte bine, băiete! i-a spus Hennum, punându-i mâna pe umăr, nespus de vesel și fericit după succesul din seara aceea. Sunt bucuros că n-am dat greș cu tine. Poți ajunge departe, cu ceva experiență și muncă.

– Mulțumesc, domnule! Dar, spuneți-mi, vă rog, cine e fata misterioasă care a cântat „Cântecul lui Solveig“? E cumva aici?

– Vrei să spui – Anna? Să știi că ea e, cum te văd și cum mă vezi, întruchiparea lui Solveig de abia coborâtă din munți. Dar nu cred că a rămas la petrecere. E pupila și protejata lui Franz Bayer, foarte tânără, neobișnuită cu viața la oraș. El o ține din scurt, așa că bănuiesc că Cenușăreasa ta a fugit acasă înainte ca ceasul să bată miezul nopții.

– Păcat, aș fi vrut să-i spun cât de tare m-a mișcat vocea ei. Și, în plus, a continuat Jens, folosindu-se de ocazie, sunt un mare admirator al lui Madame Hansson. Ați putea să mă prezentați, ca să-i fac un compliment pentru prestația ei din seara asta?

– Sigur că da! s-a învoit Herr Hennum. Va fi încântată să te cunoască. Urmează-mă!

Capitolul 18

A doua zi de dimineață „Cenușăreasa“ stătea în salon, așezată în fața lui Herr Bayer. Beau cafea, în timp ce el citea articolul din Dagbladet referitor la premieră, citindu-i și Annei, cu voce tare, pasaje din articol.

Madame Hansson s-a dovedit a fi încântătoare interpretând-o pe Solveig, o fată de la țară, iar vocea ei pură și dulce a fost extrem de plăcută.

– Poftim! și-a ridicat el ochii către ea. Ce părere ai?

Dacă în ziar ar fi apărut numele ei, se gândea Anna, iar laudele i-ar fi fost aduse vocii ei, desigur că s-ar fi simțit încântată. Dar, pentru că nu era cazul, articolul nu i se părea cine știe ce.

– Sunt bucuroasă că le-au plăcut spectacolul și vocea mea, a reușit să-i răspundă, politicoasă.

– Desigur că toți criticii au găsit partitura lui Herr Grieg deosebit de frumoasă. Interpretarea dată de el poemului lui Herr Ibsen a fost pur și simplu sublimă. Așa că, Anna, pentru că azi nu ai spectacol, te vei bucura de o binemeritată odihnă. Dragă domnișoară, ar trebui să fii foarte mândră. N-ai fi putut cânta mai bine. Din păcate, eu nu-mi pot lua o zi liberă pentru că trebuie să mă duc la universitate, i-a spus, ridicându-se. Când mă întorc diseară, vom sărbători succesul la cină. La revedere!

După plecarea lui Herr Bayer, Anna și-a terminat cafeaua care se răcise, simțindu-se în mod ciudat dezamăgită. De parcă eforturile din ultimele luni nu avuseseră drept țel decât acea premieră. Iar acum o sâcâia gândul că nimic nu se schimbase în viața ei. Nu știa ce anume așteptase ea să se schimbe, însă simțea că ceva ar fi trebuit totuși să se petreacă.

Anna se întreba dacă Herr Bayer știuse că avea să fie nevoie de o „cântăreață-fantomă“ atunci când o căutase în munți vara trecută. Oare pentru asta o adusese aici? Îi era limpede acum că toți cei de la teatru doreau ca ea să fie invizibilă, astfel ca vocea să-i fie atribuită lui Madame Hansson, care să se bucure de toate laudele.

Ridicând unul din ziare, a pus un deget acuzator pe mențiunea referitoare la vocea pură a actriței.

– Dar vocea e a mea! a strigat fata, necăjită. A mea…

Poate că, din cauza presiunii care se tot adunase înlăuntrul ei în ultimul timp, și pe care seara trecută o eliberase întocmai ca pe un dop de la sticlele de șampanie franțuzească ale lui Herr Bayer, Anna s-a pomenit izbucnind în plâns și s-a aruncat pe canapea, hohotind.

– Anna, kjære, ce s-a întâmplat?

Fata a ridicat capul cu obrajii uzi de lacrimi și a văzut-o pe Frøken Olsdatter intrând fără să mai fi bătut la ușă.

– Nu-i nimic! a mormăit, ștergându-și iute ochii.

– Poate că ești istovită și copleșită după seara trecută. Și încă trebuie să te refaci după boală.

– Nu, nu… sunt foarte bine, mulțumesc! i-a răspuns Anna, cu voce hotărâtă.

– Poate că ți-e dor de familia ta?

– Da, foarte mult. Și de aerul proaspăt de la țară. Eu… cred că mă voi duce acasă, la Heddal, a șoptit ea.

– Înțeleg, draga mea! Toți cei care vin de la țară la oraș se simt foarte singuri aici.

– Și ție îți e dor de familie? a întrebat-o Anna.

– Nu, acum nu, pentru că m-am obișnuit, dar la început am fost foarte nefericită. Prima dată am lucrat pentru o femeie foarte haină, care ne trata pe mine și pe ceilalți angajați mai rău decât pe câinii ei. Am fugit de două

ori, dar m-au găsit și m-au adus înapoi. Pe urmă, l-am cunoscut pe Herr Bayer, când a venit să ia masa cu stăpâna mea de atunci. Poate că și-a dat seama ce simțeam sau poate chiar avea nevoie de o menajeră, însă, indiferent care va fi fost motivul, mi-a oferit slujba asta chiar în acea seară. Am avut noroc că femeia nu s-a supărat, părea chiar bucuroasă să scape de mine. Și așa Herr Bayer m-a adus aici. Deși e cam excentric, te asigur că-i un om foarte bun.

– Știu, i-a răspuns Anna, simțindu-se încă și mai vinovată pentru că-și plângea singură de milă, pe când viața lui Frøken Olsdatter fusese cu mult mai grea.

– Dacă te ajută, vreau să-ți spun că am văzut multe protejate ale lui intrând pe ușa casei ăsteia de-a lungul anilor. Însă niciodată nu l-am văzut atât de entuziasmat ca acum. Mi-a spus seara trecută că toată lumea a căzut în extaz la auzul vocii tale.

– Doar că aproape nimeni nu știe că este a mea, a murmurat Anna.

– Nu, acum nu, dar trebuie să fii încredințată că vor ști într-o zi. Kjære, ești foarte tânără și ai avut noroc să faci parte dintr-o producție atât de grozavă. Cei mai importanți oameni din Christiania te-au auzit cântând. Ai răbdare, și Domnul te va ajuta. Ei, am întârziat, trebuia să fiu de mult la piață. Vii cu mine, să respiri puțin aer curat?

– Da, mi-ar plăcea mult, i-a răspuns Anna, sărind în picioare. Și îți mulțumesc că ești atât de bună cu mine.

La numai două mile distanță de Anna, Jens Halvorsen suferea și el. Se plimba neliniștit prin dormitor, ascultând vocile care se certau în salonul de dedesubt. Înșelăciunea pe care el și mama lui o puseseră la cale se destrămase brusc în timpul micului dejun, când Jonas Halvorsen începuse să citească articolul laudativ la adresa spectacolului „Peer Gynt“, publicat în ziar. Reporterul scria că partea intitulată „Dimineața devreme“, de la începutul Actului IV, „este, după părerea mea, unul dintre punctele culminante ale partiturii lui Herr Grieg, cu încântătoarele și memorabilele note de început interpretate sublim la flaut de către Jens Halvorsen“.

Înfățișarea lui Jonas s-a schimbat dintr-odată și, roșu la față, a început să fiarbă de mânie, întocmai ca un ceainic uitat pe foc.

– De ce aflu abia acum?! a strigat el.

– Pentru că nu mi s-a părut c-ar fi ceva de o prea mare însemnătate, i-a răspuns Margarete, iar Jens a știut că ea își aduna tot curajul, căci avea să urmeze o luptă.

– Vrei să spui că nu crezi c-ar fi ceva important pentru un tată, convins că fiul lui studiază din greu la universitate, să descopere din ziar că, de fapt, acel fiu face parte din orchestra teatrului?! Asta nu-i nici mai mult, nici mai puțin decât o jignire gravă!

– Jonas, dar pe cuvânt că Jens n-a lipsit decât puțin de la cursuri.

– Atunci lămurește-mă de ce eminentul critic scrie mai departe: „Herr Johan Hennum, dirijorul orchestrei Christiania, a strâns la un loc noi instrumentiști și a repetat mai multe săptămâni ca să reușească să facă față cu brio orchestrației complexe a lui Herr Grieg“. Chiar vrei să cred că fiul nostru, al cărui nume e pomenit în ziar, a repetat partiturile peste noapte? Doamne sfinte! a strigat Jonas, dând din cap plin de furie. Voi doi aveți impresia că sunt un idiot de-abia căzut din Lună! Ați face bine ca, pe viitor, să nu mă mai tratați în felul ăsta.

În acel punct, Margarete s-a întors spre Jens.

– Știu că ai de studiat pentru universitate. Ce-ar fi să te duci în camera ta?

– Da, Mor!

S-a simțit puțin vinovat că o lăsa să înfrunte furtuna de una singură, dar, pe de altă parte, a fost ușurat că nu era forțat să stea în bătaia puști. Așa că i-a salutat pe amândoi și a ieșit din încăpere.

Acum, când străbătea în lung și-n lat parchetul din dormitor, ascultându-și tatăl care striga, ieșit din fire, Jens s-a gândit că poate incidentul cu ziarul trebuia să se întâmple: Jonas a aflat, pur și simplu, că fiu-său avea o ocupație în afara studiilor universitare. Jens era trist din pricină că taică-său nu se bucurase nici un pic pentru succesul lui, însă îl și înțelegea pe

Jonas. Muzicienii din Christiania nu aveau cine știe ce statut social, iar banii pe care-i câștigau erau foarte puțini. Așa că tatăl lui nu avea cum să-i admire alegerea. Iar faptul că Jens n-avea de gând să preia, cândva, de la Jonas, conducerea fabricii de bere Halvorsen, nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

Pe de altă parte, Jens era prea fericit ca să-l lase pe taică-său să-i strice ziua. Își avea locul său în orchestră și se simțea în sfârșit împlinit. Mai mult decât atât, îl bucurau camaraderia și simțul umorului ce-i caracterizau pe ceilalți instrumentiști, precum și faptul că țineau la băutură atunci când se adunau în Engebret Cafe în fiecare seară, după spectacol. Cu toții făceau parte dintr-o lume în care Jens se simțea foarte bine. Asta – ca să nu mai vorbim de moravurile prea puțin stricte ale domnișoarelor din distribuție...

Seara trecută, Herr Hennum îl prezentase lui Madame Hansson. După petrecere, și-a dat seama că ea îl măsura cu privirea, așa că s-a oferit s-o conducă acasă. Fusese cu adevărat un răgaz plăcut – Thora era și știutoare într-ale dragostei, și dornică de ea, iar Jens nu se ridicase din patul actriței decât în zorii înghețați ai zilei. Mai trebuia, în ziua următoare, să pună punct aventurii pe care o avusese cu Hilde Omvik, o foarte drăguță coristă cu care se văzuse în ultima vreme. Nu trebuia pentru nimic în lume ca Madame Hansson să audă vreo bârfă despre el. Și, la urma urmei, Hilde urma să se mărite peste o săptămână...

Auzi un ciocănit în ușă.

– Jens, am făcut tot ce puteam, dar tatăl tău vrea să vorbească cu tine. Acum!

Mama lui arăta palidă și trăsăturile îi erau crispate.

– Mulțumesc, Mor!

– Mai vorbim după ce pleacă el la companie.

Ea l-a bătut, apoi, pe umăr, iar Jens a coborât la parter, unde Dora i-a spus că era așteptat în salon.

A oftat, știind prea bine că toate chestiunile serioase erau tratate în acea încăpere, una la fel de rece și de austeră precum era și firea lui Jonas. Jens a deschis ușa și a intrat. Ca de obicei, în cămin nu ardea focul. Camera era luminată doar de zăpada albă de afară.

Tatăl lui îl aștepta în dreptul unei ferestre și s-a întors spre el, când Jens a intrat.

– Ia loc! l-a îndemnat Jonas, arătându-i un scaun.

Jens s-a supus, având grijă să-și întipărească pe chip un amestec de părere de rău și de sfidare.

– Mai întâi, a început Jonas, așezându-se în fața fiului său, pe un fotoliu mare, tapițat cu piele, vreau să-ți spun că nu te învinuiesc. Mama ta a greșit atunci când te-a încurajat să apuci pe drumul ăsta prostesc. Totuși, Jens, în iulie vei fi major și, de atunci încolo, îți vei lua propriile hotărâri. Mă aștept ca asta să te facă să ieși de sub tutela maică-ti.

– Înțeleg.

– Totul rămâne cum am stabilit, a continuat Jonas. Din vară, vei începe să lucrezi în companie, după ce îți termini studiile. Vom lucra împreună și, într-o zi, compania are să fie a ta. Tu reprezinți cea de a cincea generație de Halvorseni care să conducă afacerea începută de stră-străbunicul tău. Maică-ta a insistat spunând că studiile nu ți-au fost afectate de cântatul în orchestră, deși eu mă îndoiesc c-ar fi așa. Ce spui de toate astea, tinere?

– Mama are dreptate. N-am pierdut decât câteva ore, l-a mințit Jens fără să clipească.

– Chiar dacă îmi doresc să pui capăt aventurii tale cu orchestra, îmi dau seama că reputația noastră ar fi ruinată dacă te-aș forța să te retragi acum, după ce te-ai angajat față de Herr Hennum. Așadar, vorbim despre un fait accompli. Mama ta și cu mine am căzut de acord să te lăsăm să continui până luna viitoare, când se termină spectacolele cu „Peer Gynt“. Așadar, ai un răgaz ca să-ți dai seama încotro se află viitorul tău.

– Am înțeles.

Jens îl urmărea pe tatăl său cum începea să-și trosnească încheieturile degetelor, iar obiceiul ăsta îl scotea întotdeauna din sărite.

– Iată-ne ajunși la concluzii. Odată ce această... noutate va trece, te previn că e ultima oară când mai tolerez o asemenea purtare. Dacă vrei să-ți continui cariera de muzician profesionist, am să mă văd silit să-ți tai și ultimul bănuț și să te dau pe loc afară din casă. Bărbații din familia Halvorsen n-au trudit timp de peste o sută cincizeci de ani pentru ca acum singurul lor moștenitor să facă praf averea lăsată de ei, din pricină că el preferă să cânte la vioară.

Jens și-a împietrit chipul, ca să nu-i facă lui taică-său plăcerea de a vedea cât de mult îl zguduiseră amenințările lui.

– Da, înțeleg.

– Acum plec la birou. Am întârziat deja o oră, iar eu trebuie să fiu un exemplu pentru toți angajații; și tu va trebui să fii la fel, atunci când ai să-ți începi munca, în vară. La revedere, Jens!

Jonas a ieșit, lăsându-l pe Jens să mediteze singur asupra viitorului său. Simțind că nu era în stare s-o vadă pe Margarete și, de fapt, pe nimeni altcineva, Jens și-a luat patinele din hol, căciula și mănușile, a tras pe el o jachetă îmblănită și a ieșit din casă, hotărât să se scuture de povara tensiunii dinlăuntrul lui.

Apartamentul nr. 4

Intrarea Sf. Olav

Christiania

10 martie 1876

Kjære Lars, Mor, Far și Knut,

Vă mulțumesc pentru scrisoare și pentru că îmi lăudați scrisul. Eu una nu cred că arată prea grozav, dar fac eforturi ca să-l îmbunătățesc. Au trecut două săptămâni de când am avut premiera cu „Peer Gynt“ (deși eu nu apar

deloc pe scenă) la Teatrul Christiania. Herr Bayer mi-a spus că tot orașul vuiește de laude și că biletele au fost vândute pentru întreaga stagiune. Din cauza cererii foarte mari, cei de la teatru se gândesc să organizeze reprezentații în plus.

Aici, viața se scurge ca de obicei, în afara faptului că Herr Bayer mă învață niște arii de operă în limba italiană și îmi e foarte greu. O dată pe săptămână vine la noi un cântăreț de operă, pe nume Gunther, ca să iau lecții și cu el. Este german și, din cauza accentului, de abia înțeleg ce spune. În plus, miroase a transpirație și trage mereu tutun pe nas, pentru ca apoi să i se scurgă din nări. E foarte bătrân și slab, și mi-e milă de el.

Nu știu ce-am să fac când se vor termina spectacolele, în afară de faptul că voi continua să învăț să cânt cât mai bine, să stau mult în casă și să mănânc o grămadă de pește. Următoarea stagiune începe după Paște și se vorbește deja despre reluarea acestei producții. Mă bucur să vă dau vestea că se zvonește că Herr Ibsen va reveni din Italia ca să asiste la spectacol. Am să vă spun dacă zvonul se adeverește.

Îi mulțumesc lui Mor pentru vestele pe care mi le-a croșetat. Îmi sunt de mare folos în timpul iernii. De abia aștept să se încălzească vremea și sper să pot veni cât mai repede acasă.

Anna

Anna a împăturit scrisoarea și, cu un oftat, a vârât-o în plic. Se gândea că ai ei așteptau, plini de curiozitate, să audă cât mai multe bârfe de prin teatru, însă n-avea ce să le spună. Închisă toată ziua în apartament, iar seara – plecând în grabă după spectacol, nici ea nu știa prea multe.

S-a dus la fereastră și a privit cerul. Încă era lumină la ora 4 după-amiaza. Un semn limpede că venea primăvara. Iar după ea, vara... Anna și-a sprijinit fruntea de geamul rece, care o despărțea de aerul proaspăt de afară. Gândul că avea să-și petreacă zilele calde, de vară, închisă aici, în loc să fie în munți cu Rosa, era prea mult de îndurat.

Rude a intrat repede în fosa orchestrei.

– Bună, Rude, ce faci astă-seară? l-a întrebat Jens.

– Sunt bine, domnule. Aveți vreun mesaj pe care să-l duc?

– Da, am. Uite aici!

S-a aplecat, șoptindu-i băiatului:

– Este pentru Madame Hansson.

Apoi, Jens a pus o monedă și plicul în mâna mică a mesagerului.

– Mulțumesc, domnule! Am să duc mesajul de-ndată.

– Foarte bine, i-a răspuns Jens, pe când băiatul dădea să plece. A, și apropo, cine era domnișoara cu care te-am văzut că plecai aseară? Ai o prietenă? l-a tachinat el pe micul curier.

– Poate că e la fel de scundă ca și mine, dar are optsprezece ani. Cu mult prea bătrână pentru cei doisprezece ai mei, i-a răspuns Rude. Este Anna Landvik. Joacă în piesă.

– Chiar așa? N-am recunoscut-o. Dar, pe întuneric, i-am zărit numai părul lung și roșcat.

– Domnule, am vrut să spun că participă și ea la producția asta, dar nu o vedeți pe scenă.

Aruncând o privire teatrală în jur, Rude i-a făcut semn lui Jens să se apropie ca să-i șoptească la ureche:

– Ea e vocea lui Solveig.

– Aaa, deci așa! a clătinat Jens din cap, foarte serios.

Faptul că vocea care cânta nu-i aparținea lui Madame Hansson era cel mai prost păzit secret din clădire. Și cu toții se făceau că nu știau, pentru ca secretul să nu ajungă la urechile publicului.

– Domnișoara e foarte drăguță, nu-i așa, domnule?

– Părul ei – cu siguranță. E tot ce am văzut din spate.

– Mie îmi pare rău pentru ea. Nu trebuie să știe nimeni că vocea e a ei. Au pus-o chiar în vestiarul nostru, al copiilor. Ei bine, a adăugat Rude la auzul

clopoțelului care suna ca să anunțe că spectacolul începea în câteva minute, mă duc să predau scrisoarea.

Jens i-a mai vârât băiatului o monedă în mână.

– Astă-seară te rog s-o ții un pic mai mult pe Frøken Landvik la intrarea artiștilor, ca s-o pot vedea și eu mai bine pe misterioasa cântăreață.

– Cred c-am să mă descurc, domnule! a fost de acord Rude, iar apoi a luat-o la goană ca un șoricel de oraș ce era, mulțumit de banii primiți.

– Din nou la vânătoare, Peer? a rânjit spre el Simen, prima vioară.

Omul nu era atât de surd pe cât se credea, drept pentru care și auzise frânturi din conversație. Colegii de orchestră ai lui Jens îl tachinau spunând că relațiile lui cu partea feminină a distribuției semănau leit cu viața aventuroasă a eroului de pe scenă.

– Nu prea! a mormăit Jens, văzând că Hennum se apropia.

Inițial, porecla îl amuzase, dar acum i se părea riscantă.

– Știi prea bine cât de devotat îi sunt lui Madame Hansson.

– Atunci înseamnă că am băut eu prea mult porto, dar sunt sigur că te-am văzut aseară ieșind din cafenea la braț cu Jorid Skrovset.

– Sunt sigur că ți se trage de la porto! i-a răspuns Jens ridicând flautul cu ochii la Hennum, care le făcea semn să se pregătească.

După spectacolul din acea seară Jens s-a dus la intrarea artiștilor și s-a învârtit prin jur, așteptându-l pe Rude să apară cu fata misterioasă. De obicei pleca direct la Engebret, în așteptarea Thorei, care mai întâi își primea admiratorii în cabina ei, apoi se schimba de costum. Apoi ea se urca singură în trăsură, iar la câțiva metri depărtare se urca și el, pentru ca nimeni să nu-i vadă împreună.

Jens știa că Thora nu voia să iasă cu el în lume pentru că avea o poziție socială modestă, de simplu instrumentist. Uneori se simțea ca o târfă masculină menită să satisfacă niște nevoi fizice, însă care nu era îndeajuns de bună ca să fie afișată în public. Ceea ce era nespus de ridicol, dat fiind

că Jens provenea dintr-una dintre cele mai respectate familii din Christiania și era moștenitorul imperiului Halvorsen. Thora îi repeta mereu că ea stătuse la mesele mai-marilor Europei, că Ibsen o adora și că o socotea muza lui. Jens îi îndurase fasoanele fiindcă, în dormitorul ei, era răsplătit din plin pentru toate umilințele suferite. Însă deja se cam săturase de toată povestea.

În sfârșit, a văzut două siluete care ieșeau din culise. S-au oprit o clipă în prag, în lumina unei lămpi cu gaz de pe culoar. Rude i-a arătat ceva fetei. Jens o studia pe sub cozorocul șepcii.

Ea era subțire, delicată, cu niște ochi albaștri, frumoși, cu un nas mic și cu buze pline și roz ca niște boboci de trandafir, iar conturul feței avea forma unei inimi. Mai mult, părul ei minunat, roșu-Tițian, i se revărsa în bucle peste umeri. Deși nu era ușor de impresionat, la vederea ei, Jens s-a simțit mișcat până la lacrimi. Îi dădea senzația unei brize de aer pur, montan, iar celelalte femei i se păreau acum ofilite, ca niște păpuși de lemn cu fețele pictate.

Stătea acolo ca în transă, auzind-o cum își lua rămas-bun de la Rude. Pe urmă, parcă plutind, a trecut pe lângă el și s-a urcat în trăsură.

– Ați văzut-o, domnule?

După plecarea trăsurii Annei, ochii ageri ai lui Rude l-au descoperit numaidecât pe Jens, care stătuse ascuns în umbră.

– Am făcut tot ce-am putut, dar n-a stat mai mult. Mă așteaptă mama în vestiar. I-am spus că am un mesaj pentru portar.

– Da. Ea pleacă întotdeauna imediat după spectacol?

– În fiecare seară, domnule.

– Trebuie să găsesc un mijloc s-o întâlnesc.

– Vă urez noroc, dar acum chiar trebuie să plec!

Rude continua să se învârtă pe lângă el și, în cele din urmă, Jens a mai scos o monedă din buzunar și i-a dat-o.

– Mulțumesc, noapte bună, domnule!

Pe urmă, Jens a traversat drumul spre Engebret, unde a cerut un rachiu, așezat pe un taburet în fața barului, cu ochii privind în gol.

– Băiete, nu te simți bine? Ești cam palid. Încă un pahar? l-a întrebat Einar, cântărețul la țambal.

Jens îl admira pe Einar pentru capacitatea lui deosebită de a număra măsurile în timpul spectacolului, ca să știe când apărea o fereastră și putea să dea o fugă până la cafenea. Bea repede o bere, numărând în continuare, și revenea cu puțin înainte să-i vină rândul. Colegii lui așteptau seara când Einar avea s-o pățească, dar se părea că totul mergea strună, chiar și după zece ani.

– Da – la ambele întrebări, i-a răspuns Jens, ridicând paharul și dându-l pe gât.

După ce a cerut un alt rachiu, s-a întrebat dacă nu cumva se îmbolnăvise, pentru că se simțea ciudat după ce o văzuse pe Anna Landvik. Așa că s-a hotărât pe loc s-o lase pe Madame Hansson să se întoarcă singură acasă.

Capitolul 19

– Frøken Anna, am o scrisoare pentru tine.

Anna a ridicat ochii din cărțile de joc, văzându-l pe Rude care-i zâmbea poznaș în timp ce-i întindea un plic. Se aflau în vestiarul copiilor, cu multă zarvă în jur din cauza pregătirilor pentru spectacolul din acea seară.

Era gata să-l deschidă, când Rude i-a șoptit:

– Nu aici. Mi s-a spus să-ți transmit să-l citești când vei fi singură.

– Cine ți-a spus?

Anna era nedumerită.

Rude arăta foarte misterios și a scuturat din cap.

– Nu eu trebuie să-ți spun. Sunt doar mesagerul.

– De ce mi-ar scrie cineva?

– Trebuie să citești ca să afli.

Anna l-a privit încruntată.

– Spune-mi pe dată!

– Nu pot.

– Atunci nu mai joc cărți cu tine.

– Nu contează, oricum trebuie să-mi pun costumul.

Puștiul a ridicat din umeri și a ieșit din încăpere.

Pe de o parte, Anna era amuzată de trăsnăile lui Rude, care semăna cu o maimuțică gata mereu să facă tumbe sau să ducă un mesaj pentru un ban sau pentru niște ciocolată. Ea se gândea că, după ce avea să crească, băiatul putea deveni un escroc sau un spion, fiindcă era la curent cu toate bârfele din teatru. Desigur că îl cunoștea pe autorul misivei secrete și, probabil, o și citise, căci hârtia era mototolită în locul în care fusese lipită. Fata a băgat plicul în buzunarul fustei, hotărâtă să citească scrisoarea acasă, atunci când avea să rămână singură. Apoi s-a ridicat ca să se pregătească pentru spectacol.

Teatrul Christiania

15 martie 1876

Dragă Frøken Landvik,

Iartă-mă pentru acest mesaj impertinent și pentru modul în care ți l-am trimis, dat fiind că nu ne-am întâlnit niciodată în persoană. Adevărul e că, de când te-am auzit cântând la avanpremieră, am fost fermecat de vocea ta. Și de atunci te ascult plin de adorație în fiecare seară. Mă întreb dacă ne-am putea vedea mâine, în dreptul intrării artiștilor, înainte de începerea spectacolului – să zicem la 7 și un sfert – ca să facem, astfel, cunoștință.

Te implor să vii.

Al tău, sincer

Un admirator

După ce a ascuns plicul în sertarul noptierei, Anna a hotărât că scrisoarea venea de la un bărbat, pentru că ar fi fost foarte ciudat să primească așa ceva din partea unei femei. Stingând lumina și cuibărindu-se mai bine în pat, a ajuns la concluzia că, foarte probabil, era un domn mai în vârstă, la fel ca Herr Bayer... Ceea ce, a oftat Anna, i se părea un lucru prea puțin atrăgător.

– Te întâlnești diseară cu el? a întrebat-o Rude cu cea mai nevinovată față din lume.

– Cu cine?

– Știi tu!

– Nu, nici vorbă. Și, în afară de asta, cum de știi că cineva mi-a dat întâlnire?

Anna se distra, văzând cum piciul se pleoștise, dându-și seama că se dăduse singur de gol.

– Și jur că, dacă nu-mi spui pe loc cine mi-a trimis scrisoarea, nu mai joc niciodată cărți cu tine pe bani sau acadele.

– Frøken Anna, nu pot! Iartă-mă! M-am jurat să nu-ți spun.

– Atunci, dacă nu poți să-mi spui numele, măcar răspunde-mi la câteva întrebări, doar cu „da“ sau „nu“.

– Da, a primit Rude.

– Un domn?

– Da.

– Sub cincizeci de ani?

– Da.

– Sub patruzeci?

– Da.

– Sub treizeci?

– Frøken Anna, nu sunt sigur ce vârstă are, dar cred că da.

Măcar e un început, se gândea ea.

– E, cumva, unul dintre spectatori?

– Nu... ei bine, de fapt – Rude se scărpină în cap – da, într-un fel. Te ascultă în fiecare seară.

– Atunci, e angajat al companiei de teatru?

– Dar, dar într-un mod diferit.

– Instrumentist?

– Frøken Anna – a ridicat Rude ochii către cer –, nu pot să-ți spun mai mult.

– Foarte bine. Înțeleg! a încheiat Anna, mulțumită de rezultatul interogatoriului.

Apoi a aruncat o privire la ceasul vechi de perete, dar, pentru că nu se bizuia pe el, a întrebat-o pe una dintre mamele prezente în vestiar, care broda liniștită într-un colț, cât era ceasul.

– Cred că aproape 7, Frøken Landvik. Eram pe culoar când a sosit Herr Josephson, iar el este mereu punctual.

– Mulțumesc! i-a răspuns Anna, aruncând încă o privire spre ceasul care, în seara aceea, mergea destul de bine.

Să se ducă?! În cazul în care el avea sub treizeci de ani, era posibil să vrea s-o cunoască din motive ascunse – și nu din pură admirație pentru vocea ei. Anna simțea că roșește. Chiar și ideea i se părea nelalocul ei, dar gândul că era un tânăr o îmboldea mai mult decât s-ar fi cuvenit.

Clipele se scurgeau iute, în timp ce ea nu se putea hotărî ce să facă. La 7 și 13 minute a ales, dintr-odată, să se ducă. Pentru ca numai peste un minut să se răzgândească din nou...

Apoi, la 7 și un sfert, s-a trezit mergând pe culoar spre intrarea artiștilor, dar nu era nimeni acolo.

Halbert, portarul, a deschis ferestruica de la cabina lui, întrebând-o dacă avea nevoie de ceva. Anna a dat din cap în semn că nu și s-a întors s-o ia spre vestiar. A simțit un val de aer rece, a auzit cum s-a deschis o ușă, iar o mână i s-a lăsat, prietenește, pe umăr.

– Frøken Landvik?

– Da.

– Iartă-mă! Am întârziat câteva clipe.

Anna s-a întors și a văzut cei mai frumoși ochi căprui. A simțit cum i s-a strâns stomacul de emoție, ca atunci când se pregătea să cânte. În timp ce Halbert îi privea din cabina lui, neștiind de ce tăceau prostește, ei stăteau pironiți față în față.

Tânărul părea să fie de o vârstă cu ea și arăta deosebit de chipeș, iar părul des, de culoarea mahonului, i se cârlionța pe deasupra gulerului. Nu era înalt, însă avea umeri lați și un aer dominator, de masculinitate. Pe Anna începea s-o cuprindă un soi de leșin. Dintr-odată a simțit că, parcă, toate cele ale ei – trup, minte și suflet – s-au scurs și s-au contopit cu acea ființă omenească pe care-o avea în fața ochilor. Nu mai trăise niciodată ceva atât de ciudat. S-a clătinat pe picioare.

– Frøken Landvik, te simți bine? Arăți de parcă ai fi văzut o stafie.

– Da, sunt foarte bine, mulțumesc! M-a încercat un ușor leșin, asta-i tot.

Se auzea clopoțelul, vestind zece minute până la ridicarea cortinei.

– Te rog! i-a șoptit ea, văzându-l pe Halbert că-i cerceta, foarte uimit, prin ochelarii lui cu ramă groasă. Nu mai avem timp. Hai afară, simt nevoia de aer proaspăt.

Jens i-a cuprins mijlocul, simțind cum capul ei se potrivea perfect în scobitura umărului său, pe urmă a deschis ușa de la intrarea artiștilor și a condus-o afară. Era atât de micuță, atât de perfectă, atât de feminină, iar el

simțea nevoia să-i poarte de grijă, în timp ce Anna se sprijinea de el de parcă ar fi făcut cel mai firesc lucru din lume.

În stradă, ea s-a oprit, cu brațul tânărului încă în jurul taliei sale, și a tras cu putere aer în piept.

– De ce ai vrut să mă vezi? l-a întrebat când și-a mai revenit puțin.

Își dădea seama cât de nepotrivit era să se afle atât de aproape de un bărbat. Și încă de unul ciudat. Deși, la drept vorbind, nu i se mai părea că-i era atât de străin...

– Nu sunt sigur deloc. La început m-a fascinat vocea ta, dar pe urmă am simțit că voiam să te cunosc și l-am plătit pe Rude pentru asta... Frøken Landvik, trebuie să plec acum, sau Herr Hennum mă va ucide pe loc, dar am putea să ne vedem din nou?

– Nu știu.

– Astă-seară, după spectacol?

– Nu, Herr Bayer trimite o trăsură să mă ia de îndată ce se termină spectacolul.

– În timpul zilei?

– Nu. Anna și-a ridicat o mână spre față, simțind cum îi ardeau obrajii, deși era foarte frig. Nu știu. În afară de asta...

– Ce este?

– Este imposibil. Dacă Herr Bayer ar afla...

Suna clopoțelul, anunțând ultimele cinci minute.

– Te implor, să ne vedem aici, mâine, la 6! a rugat-o Jens. Spune-i lui Herr Bayer că trebuie să pleci mai devreme pentru repetiție.

– Eu... îți spun la revedere!

Anna s-a întors, îndreptându-se către intrarea artiștilor. A deschis-o, dar s-a oprit o clipă.

– Aș putea măcar să știu cum te cheamă, domnule?

– Iartă-mă! Numele meu este Jens. Jens Halvorsen.

Anna a intrat, ameţită, în vestiar, şi s-a aşezat ca să-şi revină. A hotărât că trebuia să afle cât mai multe lucruri despre Jens Halvorsen înainte să-l mai întâlnească.

În seara aceea le-a întrebat despre el pe cele câteva persoane pe care le socotea de încredere, şi chiar şi pe alţii.

A reuşit să afle că Jens cânta la vioară şi flaut în orchestră. Lucru foarte dezamăgitor pentru ea, a mai aflat şi că reputaţia lui de afemeiat le era bine-cunoscută tuturor. Cei din orchestră îl şi porecliseră Peer, după personajul principal. Una dintre fetele din cor i-a mai spus că fusese văzut atât cu Hilde Omvik, cât şi cu Jorid Krovset. Iar lucrul cel mai rău era că umblau zvonuri cum că ar fi fost iubitul secret al lui Madame Hansson.

Când a început să cânte, era atât de distrată, încât a uitat să se sincronizeze cu Madame Hansson şi a făcut-o pe aceasta să închidă gura mult prea repede. Nu îndrăznea să privească spre fosa orchestrei ca să nu dea cu ochii de el.

„Trebuie să-l dau uitării“, şi-a spus Anna, hotărâtă, seara, în pat, după ce a stins lampa cu gaz. „Mi-e clar că e un om fără inimă, îngrozitor. Şi, mai mult decât atât, sunt logodită.“

Totuşi, a doua zi, a trebuit să se stăpânească din greu ca să nu ceară trăsura mai devreme. Sosind la teatru la ora obişnuită, 6 şi 45 de minute, a văzut că nu era nimeni în dreptul intrării artiştilor. Se certa singură pentru dezamăgirea pe care o simţea.

Când a intrat în vestiar, a fost salutată de mamele aşezate cu broderii în mâini şi de copii, care au alergat spre ea ca să vadă ce le adusese. Unul singur stătea în spate şi, în timp ce-i îmbrăţişa pe ceilalţi, a văzut că Rude era foarte bosumflat. Copiii au fost chemaţi pe scenă. Rude a ieşit şi el, fără să se uite deloc la ea. În pauză s-a dus să vorbească cu el.

– Amicul meu mi-a spus că nu te-ai dus azi la întâlnire. Era foarte trist. Ţi-a trimis o altă scrisoare.

Anna i-a dat mâna întinsă deoparte.

– Spune-i că nu vreau s-o citesc.

– De ce?

– Pur și simplu nu vreau.

– Dar, Frøken Anna, a stăruit el, astă-seară era atât de trist că nu v-ați întâlnit.

– Rude, tu ești un puști foarte talentat, atât ca actor, cât și ca să-i fraierești pe alții. Există, totuși, lucruri pe care nu le înțelegi...

Anna a dat ușa de perete și a ieșit, însă el s-a ținut după ea.

– Cum ar fi?

– Lucruri care-i privesc pe oamenii mari, i-a răspuns ea nerăbdătoare, mergând mai departe spre culise.

Nu trebuia încă să cânte, dar dorea să scape de stăruințele băiatului.

– Dar, Frøken Anna, știu și eu câte ceva. Ca, de exemplu, ce bârfe ai auzit despre admiratorul tău.

– Atunci, dacă știi totul despre el, de ce mai stărui să-l văd? L-a oprit pe Rude pe loc.

– Are o faimă îngrozitoare. Și, în afară de asta, eu am deja un iubit și într-o zi – a adăugat, reluându-și mersul spre culise – ne vom căsători.

– Sunt foarte bucuros să aud asta, dar domnul respectiv are și el cele mai nobile intenții față de tine.

– O, Doamne sfinte, copile! Lasă-mă odată în pace!

– Așa voi face, dar trebuie să te vezi cu el! Afacerile sunt afaceri și sunt sigur că mă înțelegi, dar ce-ți spun acum e gratuit. Ia măcar scrisoarea asta!

Înainte ca ea să mai poată să-l certe, băiatul a vârât plicul în mâna Annei, apoi a luat-o la goană pe culoar. Ea a rămas în spatele decorului, ascultând orchestra cum se pregătea pentru Actul II. Aruncând o privire în jos, l-a

văzut pe Jens Halvorsen cum își ocupa locul și cum își scotea flautul din cutie. Dintr-odată a ridicat și el privirea și, pentru o clipă, au rămas cu ochii ațintiți unul la celălalt. Emoția de pe fața lui a tulburat-o. Țâșnind din spatele decorului, Anna s-a întors în vestiar ca amețită, trecând pe lângă Madame Hansson. Parfumul ei franțuzesc, bine-cunoscut, umplea tot culoarul. Femeia a trecut pe lângă ea de parcă n-o văzuse niciodată, iar Anna și-a amintit toate zvonurile din culise despre iubirea secretă dintre ea și Jens. Inima i s-a împietrit. Jens Halvorsen nu era decât un fustangiu, un bărbat primejdios care ar fi putut, fără doar și poate, să-i distrugă reputația. Intrând în vestiar, Anna le-a promis copiilor să joace cărți cu ei la următoarea pauză, știind că trebuia să își treacă timpul cu ceva.

În seara aceea, ajungând în apartament, s-a dus de îndată în salonul gol. Și, cu multă stăpânire de sine, după ce a scos plicul din buzunar, l-a aruncat drept în foc.

În următoarele două săptămâni Rude a continuat să-i aducă în fiecare seară câte o scrisoare de la Jens Halvorsen, dar Anna le punea pe foc de îndată ce sosea acasă. Iar, în seara aceea, hotărârea ei a devenit de nestrămutat după ce atât ea, cât și ceilalți au auzit țipete și zgomot de sticlă spartă venind din cabina lui Madame Hansson.

– Ce e cu toată zarva asta? l-a întrebat pe Rude.

– Nu pot să-ți spun, i-a răspuns el, cu o mutră încăpățânată.

– Sigur că poți, doar îmi spui tot felul de lucruri. Te plătesc pentru asta.

– Nici măcar pentru bani. S-ar putea să-ți faci o părere greșită.

– Cu privire la ce?

Rude a clătinat din cap și i-a întors spatele. După aceea, tot felul de bârfe s-au răspândit prin teatru. Una dintre fetele din cor i-a spus Annei că Madame Hansson a descoperit că Jens Halvorsen se întâlnea atât cu ea, cât și cu Jorid, o altă fată din cor. Fiindcă de acum știa, nimic nu o mai mira pe Anna, dar se părea că Madame Hansson fusese singura dintre toți care n-avusese habar de aventurile lui Jens.

Sosind la teatru pentru primul spectacol al săptămânii următoare, Anna a văzut un uriaș buchet de trandafiri roșii așezat alături de boxa de la intrarea artiștilor. Tocmai trecuse de el, când l-a auzit pe Halbert strigând-o.

– Frøken Landvik?

– Da?

– Florile sunt pentru tine.

– Pentru mine?

– Da. Ia-le, te rog, mă încurcă aici.

Înroșindu-se la fel ca trandafirii, Anna s-a întors către el.

– Ei bine, Frøken Landvik, se pare că ai un admirator. Mă întreb cine ar putea fi?

Halvert a ridicat, moralist, o sprânceană, cercetând-o cu privirea pe Anna, care a luat buchetul fără să-l mai privească pe portar.

„Ei bine!“ și-a spus ea, mergând pe culoar drept către toaletele urât mirositoare și înghețate, folosite de femeile din companie. „Cât e de obraznic! Când te gândești ce face, știind că atât Madame Hansson, cât și Jorid Skrovset sunt aici, în clădire. Se joacă cu mine“, a murmurat ea, supărată, după care a trântit ușa și s-a încuiat înăuntru. „Acum, că Madame Hansson a aflat că e un trădător, el crede că poate suci, cu câțiva boboci de trandafir, capul unei fete de la țară.“

A citit repede micuța carte de vizită prinsă de buchet.

Nu sunt așa cum crezi tu. Te implor să-mi dai o șansă.

– Ha! a icnit Anna, rupând cartea de vizită în bucățele cât mai mici, ca să le poată arunca în toaletă.

Știa că toată lumea avea să se mire foarte tare să vadă buchetul de flori în vestiar, așa că nu știa cum să scape cât mai repede de el.

– Doamne, Anna! s-a mirat una dintre mame, dând cu ochii de buchet. Ce flori frumoase!

– De la cine sunt? a întrebat-o alta.

S-a așternut tăcerea. Toate femeile așteptau răspunsul ei.

– Ei bine, sigur că... sunt de la Lars, logodnicul meu din Heddal.

A urmat un cor de „ah!“ și „oh!“

– Sărbătorești ceva? Asta trebuie să fie, căci asemenea flori par să fi costat destul de mult! a spus una dintre mame.

– E... ziua mea, a mințit, disperată, Anna.

A urmat un alt cor:

– Ziua ta?! De ce nu ne-ai spus?

Tot restul serii Anna a primit felicitări, a fost îmbrățișată și a primit tot felul de cadouri, făcându-se că nu vede zâmbetul de pe fața lui Rude.

– După cum știi, stagiunea asta se apropie de sfârșit. În iunie voi da o petrecere aici, în apartament și îi voi invita pe toți cei care contează în lumea muzicală din Christiania, ca să te audă cântând. În sfârșit ne putem pune pe treabă ca să-ți lansezi cariera. Și, cel mai important, cu ocazia asta vor afla că vocea-fantomă din spectacol îți aparține ție.

– O, da. Mulțumesc!

– Anna! Herr Bayer s-a încruntat puțin, studiindu-i chipul. Mi se pare că șovăi.

– Sunt doar obosită. Dar vă sunt foarte recunoscătoare.

– Înțeleg că ultimele câteva luni au fost grele pentru tine, dar te asigur că mulți cunoscuți de-ai mei știu deja a cui e, de fapt, superba voce a lui Solveig. Iar acum te rog să te odihnești, ești foarte palidă.

– Da, Herr Bayer.

Urmărind-o cu privirea în vreme ce ea ieșea din încăpere, Herr Bayer a priceput foarte bine că Anna era supărată, dar ce altceva putea să facă el? Ținerea ei în anonimat fusese parte a înțelegerii făcute cu Ludvig Josephson și Johan Hennum. Însă acum aranjamentul își atinsese ținta și totul se apropia de sfârșit. Iar dorința de a cunoaște misterioasa voce, adevărata interpretă a lui Solveig, avea să fie îndeajuns ca să-i atragă pe toți membrii influenți ai comunității muzicale din Christiania aici, în apartamentul lui. Herr Bayer avea planuri mari pentru tânăra Anna Landvik.

Capitolul 20

La o săptămână de la încheierea stagiunii teatrale, Jens se simțea doborât la pământ. Și, deși Hennum îi promisese un loc permanent în orchestră cu ocazia viitoarelor spectacole de operă și balet, vreme de o lună, până la începerea următoarei stagiuni, Jens nu mai avea nimic de făcut. Colac peste pupăză, după ce ajunsese la mai puțin de jumătate din cursurile de la universitate, Jens era total nepregătit pentru examenele de absolvire. Știa de pe acum că n-avea cum să-și ia diploma.

Cu o săptămână în urmă, înaintea penultimului spectacol, își făcuse curaj să-i prezinte lui Hennum compozițiile lui. După ce Jens le-a cântat, dirijorul și-a dat seama că, deși nu erau originale, sunau bine pentru un începător.

– Tinere, ți-aș sugera să te înscrii la o școală muzicală. Ai talent de compozitor, însă trebuie să „auzi“ melodia ta cântată de fiecare instrument muzical în parte. De pildă, poți spune dacă piesa asta poate fi orchestrată sau nu? Sau poate că... Iată cum ar suna la pian...

Hennum a cântat primele patru măsuri, care, chiar și pentru urechea părtinitoare a lui Jens, sunau ca un omagiu adus „Dimineții devreme“ a lui Herr Grieg.

– Sau poate la flaut? a zâmbit, un pic ironic, Herr Hennum, iar Jens a avut bunul-simț să roșească.

– Înțeleg, domnule.

– Pe urmă, când trecem la pasajul al doilea, intră viorile? Sau poate contrabasul, ori viola? a spus Hennum, înapoindu-i partitura lui Jens și bătându-l prietenește pe umăr. Te sfătuiesc ca, dacă vrei să le calci pe urme lui Herr Grieg și eminenților săi amici compozitori, să faci studii muzicale, care te vor ajuta să înveți să compui așa cum trebuie, atât în mintea ta, cât și pe hârtie.

– Dar nu am cum în Christiania, pentru că aici nu există o școală de muzică.

– Așa e. Prin urmare trebuie să pleci în străinătate, la fel ca toți marii noștri instrumentiști și compozitori scandinavi. Poate la Leipzig, la fel ca Herr Grieg.

Jens a ieșit, blestemându-și naivitatea. Știa că, dacă se hotăra să facă o carieră muzicală, tatăl lui n-avea să-i mai dea nici un ban, iar atunci – adio școală de muzică. Jens începea să-și dea seama că talentul îi servise ca să ajungă până la stadiul la care se afla în prezent. Acum, acest talent nu-i mai era de ajuns. Ca să devină compozitor trebuia să învețe tehnicile meșteșugului. Trebuia să se pună pe treabă.

În timp ce intra în teatru pe ușa artiștilor, se certa singur pentru că tocase nebunește banii – deloc puțini – pe care i-i dăduseră părinții în ultimii trei ani. Dacă n-ar fi risipit pe femei și băutură, ar fi putut să adune o sumă cu care să-și clădească un viitor. Însă acum era prea târziu. Își tăiase craca de sub picioare – și nu putea da vina decât pe sine însuși.

Deși se hotărâse să renunțe la vechile obiceiuri rele de îndată ce se sfârșea stagiunea, Jens s-a trezit de dimineață cu o durere groaznică de cap. Seara trecută fusese la Engebret ca să-și înece amarul în băutură, alături de niște colegi din orchestră.

Era liniște în casă, asta însemnând că tatăl lui plecase deja la companie, iar Margarete, fără îndoială, se întâlnea la o cafea cu una dintre prietenele ei. A sunat clopoțelul pentru Dora – trebuia să bea neapărat o cafea – și a așteptat-o să vină. Dora n-a venit chiar degrabă, iar, după ce Jens a lăsat-o să intre, ea i-a trântit tava pe pat cu subînțeles.

– Cât e ceasul? a întrebat-o Jens.

– 11 și jumătate. Mai vreți ceva?

Jens a ridicat ochii spre ea, știind că în ultima vreme nu-i mai dăduse deloc atenție. S-a gândit că ar fi trebuit să facă o sforțare și s-o mai îmbuneze, ca să-și ușureze, cât de cât, viața acasă. Însă, după ce a sorbit din cafea cu gândul la Anna, i-a pierit orice chef.

– Nu, Dora, mulțumesc.

Ocolindu-i cu privirea fața împietrită de necaz, a luat un ziar, prefăcându-se că citește, până când a auzit ușa închizându-se în urma ei. Atunci Jens a lăsat jos ziarul și a oftat din rărunchi. Îi era nespus de rușine că se îmbătase cu o seară înainte, dar se simțise atât de necăjit și de pierdut încât nu mai ținuse seamă de nimic. Iar Anna Landvik nu-l ajutase deloc să iasă din starea nenorocită în care se afla.

– Ce-i cu tine? îl întrebase Simen cu o seară înainte. Fără îndoială, necazuri legate de femei.

– E fata asta, interpreta lui Solveig. Nu pot să mi-o scot din minte. Simen, cred că m-am îndrăgostit cu adevărat pentru prima oară în viață.

Simen își dăduse capul pe spate, hohotind de râs.

– Jens, chiar nu pricepi?

– Nu. Ce-i de râs?

– Păi, e singura fată care te-a refuzat până acum. De-asta crezi că nu mai poți trăi fără ea. Firește, poate că te atrage o idilă cu o fată pură de la țară, dar cu siguranță că-ți dai seama cât de puțin vă potriviți voi doi.

– Greșești! Fie că-i aristocrată ori țărancă, eu tot o iubesc. Vocea ei e… cel mai minunat sunet pe care l-am auzit vreodată. Și mai are și o față de înger.

Simen a aruncat iute o privire către paharul gol din fața lui Jens.

– Vorbește rachiul din tine. Fii încredințat, amice, că suferi pentru că ai fost respins, nu pentru că o iubești cu adevărat.

În timp ce Jens își sorbea cafeaua călduță, se întreba dacă nu cumva Simen avea dreptate. Totuși, amintirea feței ei îngerești și a vocii de vis încă îl bântuia noaptea. Iar acum, când se zbătea într-un impas atât de mare, își dorea din suflet să n-o fi văzut niciodată pe Anna Landvik. Sau s-o fi auzit cântând.

*

– Serata va avea loc pe cincisprezece iunie, data de naștere a lui Herr Grieg, a vestit-o Herr Bayer pe Anna după ce au coborât amândoi în salon, la câteva zile după ultima reprezentație cu „Peer Gynt“. Îi voi trimite o invitație lui Herr Grieg, ca s-o cunoască pe prima interpretă a lui Solveig, deși cred că el e încă în străinătate. Mă gândesc la un program variat, cu câteva cântece populare și, desigur, cu ariile din „Peer Gynt“. Apoi, Aria Violetei din „Traviata“, pe urmă un imn religios – poate Leid, Milde Ljos. Vreau ca toți invitații să afle cât de amplu e ambitusul vocii tale.

– Am să pot să mă duc acasă pentru nunta fratelui meu? l-a întrebat Anna, convinsă că, dacă nu respira puțin aer proaspăt de acasă, avea, curând, să se înăbușe cu totul.

– Desigur, draga mea. Poți pleca la Heddal îndată după serată și poți petrece toată vara acolo. De mâine începem repetițiile. Mai avem doar o lună ca să te desăvârșim, pe tine și vocea ta.

În acest scop, Herr Bayer i-a adus mai mulți profesori cu care să lucreze fiecare parte din repertoriu. Gunther a revenit pentru ariile de operă, un maestru corist de la catedrală, care își rodea unghiile și avea o chelie lucioasă – ca să cizeleze imnul religios, și însuși Herr Bayer a petrecut o oră pe zi cu Anna anume pentru exercițiile de tehnică vocală. După aceea și-a făcut apariția o croitoreasă, care i-a luat măsurile și i-a pregătit o garderobă frumoasă, potrivită pentru o tânără stea în devenire. Însă, după părerea Annei, lucrul cel mai bun a fost faptul că Herr Bayer a început s-o ia cu el la tot felul de concerte și recitaluri.

Într-o astfel de seară, când o trupă italiană cânta „Bărbierul din Sevilla“ de Rossini la Teatrul Christiania, Anna a intrat în salon. Purta una dintre noile și frumoasele ei rochii de seară, una de mătase albastru-închis.

– Dragă domnișoară, i-a spus Herr Bayer, ridicându-se ca s-o întâmpine și împreunându-și, încântat, mâinile, astă-seară ești strălucitoare. Cât de bine îți vine culoarea asta! Iar acum dă-mi voie să contribui cu ceva la strălucirea ta.

A venit spre ea cu o cutie de piele în care se aflau un colier și o pereche de cercei cu safire. Pietrele, tăiate în fațete multiple, aruncau luciri albastre și erau prinse într-un filigran de aur – fără îndoială, opera unui maestru bijutier. Anna s-a uitat la ele uluită, fără să știe ce să spună.

– Herr Bayer...

– Bijuteriile au fost ale soției mele. Aș vrea să le porți astă-seară. Pot să-ți închei colierul?

Anna nu-l putea refuza, dat fiind că Herr Bayer îl scosese deja din cutie. I-a simțit atingerea degetelor pe gât, când el i-a încheiat colierul la spate.

– Cu toatele îți vin de minune, a spus el, satisfăcut, stând atât de aproape de ea încât i se simțea mirosul greu de tutun. Iar acum să mergem, să ne vadă toată lumea!

În următoarea lună Anna s-a străduit să-și vadă de studiile ei muzicale și să se bucure de spectacolele din Christiania. I-a scris lui Lars cu regularitate și și-a rostit cu ardoare rugăciunile în fiecare seară. Totuși, gândurile la Jens Halvorsen cel Rău – cum îl botezase, sperând să-și mai potolească inima trădătoare – continuau s-o năpădească. Anna își dorea să poată vorbi despre asta cu cineva apropiat. Trebuia să găsească un leac.

„Dragă Doamne“, a oftat într-o seară, după rugăciune, „cred că sunt foarte, foarte bolnavă.“

În timp ce data seratei se apropia cu pași repezi, Anna a băgat de seamă că Herr Bayer era tot mai agitat.

– Draga mea, i-a spus el atunci când a venit ziua cea mare, am angajat un violonist și un violoncelist ca să te acompanieze. Cu mine la pian, desigur. Vor veni pentru repetiții în dimineața asta. Pe urmă, după-amiază, te vei odihni ca să fii gata pentru cea mai importantă seară din viața ta.

Clopoțelul de la ușă a sunat la 11 fix, iar Anna, care aștepta în salon, a auzit-o pe Frøken Olsdatter deschizând ușa și invitându-i în casă pe instrumentiști. Fata s-a ridicat ca să-i întâmpine atunci când au intrat, conduși de Herr Bayer în persoană.

– Dă-mi voie să ți-i prezint pe Herr Isaksen, violoncelistul, și pe Herr Halvorsen, violonistul, i-a spus el. Ambii mi-au fost recomandați de amicul meu, Herr Hennum.

Anna a amețit pe loc, căci însuși Jens Halvorsen cel Rău a străbătut camera și s-a apropiat ca să o salute.

– Frøken Landvik, sunt cu adevărat onorat să iau parte la această serată!

– Mulțumesc, a reușit ea să-i spună, și a văzut o scânteie veselă în ochii lui.

Pe când inima i se zbătea mai-mai să-i iasă din piept, își spunea că situația în care se aflau n-avea nimic hazliu, nici pe departe.

– Așadar, vom începe cu Verdi, i-a vestit Herr Bayer pe cei doi instrumentiști așezați de-o parte și de alta a pianului. Anna, ești atentă?

– Da, Herr Bayer.

– Atunci începem!

Anna și-a dat seama că n-a cântat deloc bine în timpul repetiției și a simțit cât de supărat a fost Herr Bayer pentru că părea să fi uitat tot ceea ce-o învățase; a rămas, chiar, fără suflare la sfârșitul vibrato-ului.

Și asta, din cauza lui Jens Halvorsen cel Rău, s-a gândit ea, furioasă.

– Deocamdată ajunge, domnilor! Să sperăm că ne vom armoniza mai bine diseară. Trebuie să fiți punctuali, vă aștept aici la 6 și jumătate pentru că

serata începe la 7.

Jens și violoncelistul au încuviințat politicos din cap, apoi au făcut o ușoară plecăciune în fața Annei. Pe când ieșeau din cameră, ochii căprui ai lui Jens i-au aruncat Annei o privire plină de subînțeles.

– Anna, ce s-a întâmplat? a întrebat-o supărat Herr Bayer. Sigur că nu acompaniamentul te-a făcut să greșești. Doar te-ai obișnuit să cânți cu o întreagă orchestră în timpul reprezentațiilor cu „Peer Gynt“.

– Iertați-mă, Herr Bayer, mă doare puțin capul.

– Cred că te înțeleg, ești speriată, dragă domnișoară.

Apoi trăsăturile feței i s-au mai îndulcit. A bătut-o încurajator pe umăr.

– Mănânci ceva ușor la prânz și te odihnești. Înainte de reprezentație, vom bea împreună un mic pahar de vin, ca să te mai destinzi. Nu mă îndoiesc că seara asta se va sfârși cu un imens succes, iar de mâine se va vorbi numai despre tine în Christiania.

La 5 după-amiază, Frøken Olsdatter a intrat în dormitorul Annei cu o cană de apă și cu nelipsita miere.

– Draga mea, am umplut cada cu apă caldă. În timp ce faci baie îți voi pregăti ținuta pentru astă-seară. Herr Bayer vrea să porți rochia albastru-închis și safirele fostei sale soții. A fost de părere să-ți faci o pieptănătură cu părul prins în sus. Te voi ajuta să te îmbraci și să te coafezi.

– Mulțumesc!

Anna zăcea în cadă cu un prosop de flanel pe față, încercând să-și domolească bătăile inimii, care nu mai conteneau după ce, mai devreme, dăduse nas în nas cu Jens Halvorsen. Doar simpla lui vedere îi făcuse să tremure genunchii, gâtlejul și inima.

„Doamne, te implor, dă-mi putere și curaj diseară!“, se ruga ea de zor în timp ce se ștergea cu prosopul. „Și iartă-mă că-i doresc o criză de bilă, ca să-i fie atât de rău încât să nu mai vină.“

După ce s-a îmbrăcat, iar Frøken Olsdatter i-a coafat părul, Anna s-a dus în salon. Acolo fuseseră puse, în șiruri semicirculare, treizeci de scaune aurite, tapițate cu catifea vișinie, așezate cu fața către pianul care trona în bovindou. Jens Halvorsen și violoncelistul vorbeau cu Herr Bayer, a cărui față s-a luminat când a văzut-o.

– Dragă domnișoară, arăți perfect! i-a spus el, plin de mulțumire, dându-i un pahar cu vin. Să bem pentru succesul acestei seri înainte să înceapă toată vânzoleala!

În timp ce a sorbit puțin din pahar, Anna a simțit ochii lui Jens pironiți pe decolteul ei; nu știa dacă privirea lui era atrasă de bijuteriile strălucitoare sau de pielea albă de dedesubt, dar simțea cum începeau să-i ardă obrajii.

– Pentru tine, Anna! a ridicat Herr Bayer paharul.

– Da, pentru Frøken Landvik! a rostit și Jens.

– Acum vă rog să vă duceți în bucătărie cu Frøken Olsdatter până vă chem.

– Da, Herr Bayer!

– Mult noroc, dragostea mea! i-a șoptit Jens atunci când Anna a trecut pe lângă el și a ieșit din încăpere.

Fie de la vin, fie de la faptul că Jens Halvorsen cel Rău a acompaniat-o cu atâta măiestrie la vioară, când ultima notă s-a stins în salon chiar și Annei i-a fost clar că dăduse cea mai bună reprezentație cu putință.

După o explozie de aplauze, oaspeții, printre care și Johan Hennum, s-au îngrămădit în jurul ei, felicitând-o și spunându-i că se impunea să concerteze în marile săli ale instituțiilor publice din oraș. Herr Bayer stătea lângă ea, învăluind-o într-o privire posesivă, iar Jens își plimba neliniștea undeva în fundul salonului. Când Herr Bayer a plecat de lângă ea, Anna l-a văzut pe Jens apropiindu-se.

– Frøken Landvik, permite-mi să te felicit pentru reușita din seara asta!

– Mulțumesc, Herr Halvorsen!

– Anna, te rog, te implor, a adăugat el în șoaptă, sunt torturat de când te-am revăzut. Nu pot să mă mai gândesc la altceva decât la tine, să te visez... nu vezi că soarta conspiră să ne aducă din nou împreună?

Sunetul numelui ei de botez în gura lui Jens i s-a părut Annei atât de intim, încât ea n-a mai putut decât să privească țintă peste umărul lui, știind că, dacă privirile li se întâlneau, era pierdută. Pentru că vorbele lui oglindeau, de fapt, sentimentele ei.

– Te rog, putem să ne întâlnim? Oriunde, oricând...

– Herr Halvorsen, i-a răspuns Anna, plec acasă, la Heddal, în foarte scurt timp, pentru nunta fratelui meu.

– Atunci să ne vedem când vii înapoi în Christiania. Anna, eu... Pe urmă, văzându-l pe Herr Bayer că se apropia, Jens s-a înclinat politicos în fața ei. Această seară a fost deosebit de plăcută, Frøken Landvik!

Când și-a ridicat ochii spre ea, Anna a zărit în ei o undă de disperare.

– Nu-i așa că e minunată? l-a întrebat Herr Bayer, bătându-l prietenește pe umăr. Acele treceri line în octava medie și în cea acută, acel vibrato magnific... Cea mai bună reprezentație a ei de până acum!

– Într-adevăr, Frøken Landvik a cântat superb astă-seară. Iar acum trebuie să-mi iau rămas-bun, a spus Jens, uitându-se spre Herr Bayer.

– A, sigur, sigur! Dragă Anna, scuză-mă, dar trebuie să mă achit față de tânărul nostru violonist.

Când, peste o oră, s-a retras în dormitorul ei, Anna parcă plutea. Poate că de vină era euforia serii, poate – cel de-al doilea pahar de vin, pe care nu trebuia să-l fi acceptat. Totuși, în timp ce Frøken Olsdatter o ajuta să se schimbe, Anna știa în sufletul ei că totul i se datora lui Jens Halvorsen. O amețea gândul că el o iubea încă. Și trebuia să recunoască cinstit că și ea îi iubea pe el.

Stalsberg Vaningshuset

Tindevegen

30 iunie 1876

Kjære Anna,

Regret că trebuie să-ți dau o veste rea. Tatăl meu a murit joia trecută. Mulțumesc lui Dumnezeu, a trecut în liniște la cele veșnice. Și poate că așa a fost mai bine pentru el, având în vedere de câtă suferință a avut parte în ultima vreme. Înmormântarea va fi avut loc înainte ca tu să primești această scrisoare, însă era de datoria mea să-ți dau această veste.

Tatăl tău vrea să știi că recolta de ovăz arată bine și că cele mai negre temeri ale lui nu s-au adeverit. Anna, când vei veni la nunta fratelui tău, noi doi va trebui să ne facem planuri temeinice de viitor. În pofida tristei vești, eu sunt fericit că voi avea prilejul să te revăd curând.

Până atunci,

Kjærlig hilsen9,

Lars

După ce a citit scrisoarea, Anna s-a lăsat să cadă pe perne, simțind că nu era cu nimic mai bună decât Jens Halvorsen cel Rău. În timpul seratei toate gândurile ei se îndreptaseră numai spre el. Chiar și atunci când Herr Bayer a informat-o, foarte încântat, că i-a aranjat o serie de recitaluri, ea n-a simțit nici un dram de însuflețire.

Seara trecută Herr Bayer i-a cerut să vină în salon la ora 11. S-a îmbrăcat cu inima grea și a pornit pe coridorul întunecat. Când a intrat în încăpere, l-a văzut pe mentorul ei nespus de entuziasmat.

– Anna! Vino, am să-ți dau o veste minunată. De dimineață m-am întâlnit cu Johan Hennum și cu Ludvig Josephson. Herr Hennum mi-a spus că, datorită popularității spectacolului cu „Peer Gynt“, intenționează să-l includă și în stagiunea de toamnă. Mi-au propus ca tu să interpretezi rolul lui Solveig.

Anna se uita la el cu un amestec de uimire și disperare.

– Vreți să spuneți că voi sta din nou în culise, în timp ce Madame Hansson va pretinde că vocea mea este a ei?

– Ei, ei, Anna! Chiar crezi că aș putea să mă mai învoiesc la așa ceva? Nu, dragă domnișoară, ei doresc ca tu să interpretezi rolul pe scenă. Madame Hansson nici nu-i disponibilă acum. Pentru că tu ai devenit cunoscută în cercurile muzicale, ei doresc ca rolul să fie al tău. Ca situația să fie și mai trandafirie, Herr Grieg a anunțat că va veni, în sfârșit, aici, ca să vadă spectacolul. Atât Johan, cât și Ludvig spun că maniera ta de a cânta nu mai are nevoie de nici o îmbunătățire. Vor numai să stabilească o audiție joia asta, ca să-și dea seama dacă ești îndeajuns de talentată și ca actriță. Îți amintești vreo frază rostită de Solveig?

– Da, Herr Bayer. De multe ori am făcut-o la unison cu Madame Hansson, i-a răspuns Anna, simțind un fior de plăcere pe șira spinării.

Oare era adevărat că voiau ca ea să fie steaua acelei producții? Și că Jens Halvorsen cel nu atât de Rău avea să fie în continuare în orchestră...?

– Minunat! Atunci astăzi nu vom mai repeta solfegii, nici noua arie pe care doream s-o înveți, ci vom citi împreună replicile.

Herr Bayer a ridicat un exemplar al lui „Peer Gynt“ de pe birou și l-a deschis.

– Te rog să iei loc! După cum știi, e o piesă lungă, dar vom face tot ce-om putea. Ești gata?

– Da, Herr Bayer! i-a răspuns Anna, străduindu-se să-și amintească frazele acelea cât mai bine.

– Foarte bine, foarte bine! a exclamat Herr Bayer o oră mai târziu, privind-o plin de admirație. Se pare că nu avem numai o mare voce, ci și talent de actriță.

I-a luat mâna și i-a sărutat-o.

– Dragă domnișoară, mărturisesc că reușești să mă uimești în continuare.

– Mulțumesc!

– Să nu te temi deloc de audiție! Poartă-te ca astăzi și vei primi rolul cum te văd și cum mă vezi. Iar acum, hai să luăm prânzul împreună!

Joi, la ora două, Anna s-a întâlnit cu Herr Josephson pe scena teatrului. La primele versuri a simțit un tremur ușor în voce, dar, în timp ce a continuat să citească, și-a recăpătat încrederea în sine. A citit atât pasajul în care Solveig îl vede pentru prima dată pe Peer la o nuntă, cât și ultima parte, când el revine după călătoriile făcute în jurul lumii, iar Solveig îl iartă.

– Minunat, Frøken Landvik! i-a spus Herr Josephson, aprobator, când Anna a ridicat ochii către el. N-am nevoie de mai mult. Trebuie să recunosc că am fost împotriva ideii sugerate de Herr Hennum – ca tu să joci pe scenă –, însă văd că poți s-o faci cu brio. Vom avea de lucru ca să-ți amplifici vocea și să-ți îmbunătățești jocul scenic, însă acum sunt perfect de acord: vei interpreta rolul lui Solveig în viitoarea stagiune.

– Anna! Ce veste minunată!

Herr Bayer, așezat în sală, s-a ridicat și a venit la ei.

– Repetițiile vor începe în august. Sper că nu plănuiești să pleci pe undeva? a întrebat-o Herr Josephson.

– Te asigur că Anna va fi aici, a răspuns Herr Bayer în locul ei. Iar acum trebuie să discutăm problema banilor și să cădem de acord asupra sumei pe care o va primi Frøken Landvik pentru rolul principal.

Peste zece minute erau din nou în trăsură, iar Herr Bayer i-a propus să meargă la Grand Hotel, să ia ceaiul ca să sărbătorească această nouă victorie.

– Pe lângă toate celelalte avantaje, mai gândește-te și că însuși Herr Grieg va veni să te vadă în toamnă. Închipuie-ți, dragă domnișoară! Dacă îl impresionezi, atunci vei avea șansa să călătorești în străinătate pentru recitaluri în alte teatre și săli de concert...

Însă gândurile Annei se opreau doar la imaginea lui Jens Halvorsen, aflat jos, în fosa orchestrei, privind-o plin de adorație în timp ce ea recita pe scenă cuvinte pline de dragoste.

– Am de gând să le scriu iubiților tăi părinți ca să le dau vestea minunată și să-i rog să te mai lase să stai aici câteva luni, ca să-i vrăjești pe locuitorii Christianiei cu interpretarea ta. Te vei duce acasă în iulie pentru nunta fratelui tău și te rog să te întorci în august, i-a spus Herr Bayer la cină, în aceeași seară. Ca de obicei, plec și eu din Christiania ca să-mi petrec o parte din vară alături de sora mea și de biata noastră mamă bolnavă.

– Asta înseamnă că nu voi mai avea timp să mă duc la munte?

Anna știa că pusese o întrebare nelalocul ei, dar dorea atât de mult să afle dacă Rosa mai era în viață.

– Anna, vei avea parte de multe alte veri în care să le cânți văcuțelor de acasă, dar niciodată – de o asemenea șansă, de cea de a primi rolul principal într-o producție ca „Peer Gynt“, la Teatrul Christiania. Voi fi și eu aici, când vei începe repetițiile.

– Sunt sigură că Frøken Olsdatter va avea grijă de mine dacă nu puteți veni. N-aș vrea să vă stric programul, i-a răspuns Anna, politicos.

– Să nu-ți treacă prin cap așa ceva, dragă domnișoară! În aceste zile nevoile tale sunt și ale mele.

Anna s-a simțit ușurată în acea seară, când s-a retras în camera ei. Entuziasmul natural al lui Herr Bayer era o trăsătură pozitivă, dar uneori devenea cumva obositor. Măcar Lars era tăcut, se gândea ea, îngenunchind ca să-și spună rugăciunile. Știind că avea să-l vadă în curând, încerca să-și amintească cele mai favorabile lucruri despre el. Deși în rugăciune îl pomenea pe Lars, toate gândurile îi zburau către Jens Halvorsen.

– Doamne sfinte, te rog să-mi ierți pornirea inimii, pentru că sunt convinsă că m-am îndrăgostit de cine nu trebuie. Ajută-mă să-l iubesc pe cel menit mie! Și, de asemenea, a adăugat ea înainte să se ridice, ar fi cu putință ca Rosa să mai prindă încă o vară în viață?

Capitolul 21

Când, peste o săptămână, Anna a plecat la Heddal, Jens își căra valizele prin centrul Christianiei. Se simțea vlăguit după coșmarul pe care-l trăise în ultimele ceasuri.

În sufragerie, la micul dejun din acea dimineață, Jens încercase să stea cât mai drept și cu capul sus, fără să se atingă de bunătățile de pe masă. Răsuflând adânc, a spus tot ce avea pe suflet.

– Far, am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să-ți împlinesc așteptările, însă sunt convins că viitorul meu nu are nimic de-a face cu compania. Vreau să devin muzician și sper că, într-o zi, și un bun compozitor. Îmi pare rău, dar nu pot să schimb ceea ce sunt!

Jonas a continuat să-și pună sare pe ochiurile din farfurie, apoi a luat o îmbucătură înainte să-i răspundă.

– Atunci așa să fie! Ai hotărât. Așa cum ți-am spus, nu mai primești un sfanț și nu-ți las nimic moștenire prin testament. Din clipa asta nu mai ești fiul meu. Pur și simplu, nu pot să îndur gândul că m-ai trădat și că renunți la tot ce ți s-ar fi cuvenit. Prin urmare, așa cum am căzut amândoi de acord, când mă întorc diseară de la birou, mă aștept să nu te mai găsesc aici.

Chiar dacă Jens se pregătise pentru acest răspuns, l-a simțit ca pe un lovitură de moarte. S-a uitat, peste masă, la fața îngrozită a mamei lui.

– Dar, Jonas, kjære, peste câteva zile fiul tău împlinește douăzeci și unu de ani și am hotărât să dăm o masă festivă în cinstea lui. N-ai putea să-i mai acorzi un pic de timp, ca să-l sărbătorim împreună cu prietenii?

– Nu cred că avem ceva de sărbătorit, date fiind împrejurările. Iar dacă-ți închipui că hotărârea ar putea să mi se clatine dacă mai trece un pic de timp, să știi că te înșeli amarnic, a spus Jonas, împăturindu-și ziarul ca de obicei. Acum trebuie să plec la muncă. Vă urez amândurora o zi bună!

Partea cea mai rea a fost atunci când, după ce ușa s-a trântit în urma lui Jonas, Margarete a izbucnit în lacrimi. Jens a încercat din toate puterile s-o consoleze.

– Știu că i-am înșelat așteptările lui Far. Poate că ar trebui să mă răzgândesc și...

– Nu, nu... Trebuie să faci ce-ți place mai mult în viață. Mi-aș dori să o fi făcut și eu, când eram la vârsta ta. Iartă-mă, Jens, kjære, dar poate că eu mi-am făcut o idee greșită. Am crezut că tatăl tău avea să-și schimbe părerea.

– Ei bine, n-a făcut-o și, prin urmare, trebuie să mă supun și să plec de acasă. Iartă-mă, Mor, mă duc să-mi fac bagajele!

– Poate că eu am greșit atunci când te-am încurajat să urmezi calea asta, își frângea mâinile Margarete. Ar fi trebuit să știu că taică-tău avea să aibă întotdeauna pâinea și cuțitul.

– Dar, Mor, n-a avut câștig de cauză. Fac asta din propria mea voință. Și vreau să-ți spun cât de recunoscător îți sunt pentru că mi-ai transmis darul muzicii. Fără el, viitorul meu ar fi cu adevărat groaznic.

Peste o oră, Jens a coborât în holul de la intrare cu două valize pline de lucruri pe care le putea căra cu el.

Auzindu-l, mama lui a ieșit din salon cu fața scăldată în lacrimi.

– O, fiul meu! plângea, cu capul pe umărul lui. Poate că, în timp, tatălui tău îi va părea rău de ceea ce-a făcut azi și-ți va cere să te înapoiezi acasă.

– Știm amândoi că n-o va face.

– Unde te duci?

– Am prieteni în orchestră și sunt sigur că voi găsi temporar un acoperiș. Sunt mai îngrijorat în legătură cu tine, Mor! Simt că n-ar trebui să te las aici, singură cu el.

– Nu-ți face griji pentru mine, kjære. Promite-mi că-mi vei scrie, să-mi spui unde locuiești.

– Bineînțeles.

Pe urmă, mama lui i-a pus un pachețel în mână.

– Am vândut colierul cu diamante și cerceii primiți de la tatăl tău atunci când am împlinit patruzeci de ani; am ținut bijuteriile astea ca rezervă. Uite banii! Am mai pus și verigheta mamei, pe care să o vinzi, dacă ai nevoie.

– Mor...

– Taci, sunt banii mei și, dacă el mă întreabă de bijuterii, îi voi spune adevărul. Sunt îndeajuns de mulți ca să-ți plătești studiile și să stai timp de un an la o pensiune din Leipzig. Jens, jură că nu vei risipi banii așa cum ai făcut-o în trecut.

– Mor! Jens avea vocea sugrumată de emoție. Îți promit că n-o să fac asta!

Înainte să se lase copleșit de emoții, a luat-o în brațe și a sărutat-o cu drag.

– Sper ca, într-o zi, să mă aflu în sala teatrului din Christiania și să te văd cum dirijezi muzica compusă de tine, a adăugat ea, cu un zâmbet trist.

– Mor, îți promit asta și voi face tot ce ține de mine ca să o împlinesc.

După ce-a rostit aceste cuvinte, a ieșit pe ușă pentru ultima oară, simțindu-se năucit, dar și bucuros că luase acea hotărâre. În același timp știa că, în pofida asigurărilor date mamei sale, nu-și făcuse nici un plan cu privire la un loc unde să se ducă în cazul în care s-ar fi întâmplat tot ce era mai rău. Ei bine, se întâmplase. Jens s-a dus direct la cafenea, sperând să găsească un coleg de orchestră care să-l adăpostească măcar pentru o noapte. A dat de Simen, care i-a dat pe loc adresa lui, spunându-i că aveau să se vadă acolo mai târziu.

După câteva beri pe care le-a băut ca să mai uite de abisul care i se căsca sub picioare în urma hotărârii pe care o luase, Jens s-a îndreptat spre o parte a orașului pe unde nu călcase niciodată. Se simțea nelalocul lui din cauza hainelor elegante pe care le purta. Îl dureau brațele din pricina celor două valize grele, și mergea cât putea de repede ca să scape de privirile curioase ale trecătorilor.

Nu mai fusese niciodată dincolo de centrul orașului și, spre deosebire de acesta, casele de aici, din lemn, nu fuseseră cruțate de intemperii. Clădirile arătau tot mai rău pe măsură ce înainta. În cele din urmă, s-a oprit în fața unei case vechi, făcute din bușteni, și s-a uitat din nou pe adresa dată de Simen. A ciocănit la ușă; dinăuntru s-a auzit un geamăt, apoi cineva a scuipat. Ușa s-a deschis, iar Jens a dat cu ochii de colegul lui, pe jumătate beat, așa cum era de obicei. Acesta i-a zâmbit.

– Haide, intră, băiete, și fii bine-venit în vizuina mea! Nu-i cine știe ce, dar e o locuință.

Când a intrat, l-a izbit un miros de mâncare veche, precum și duhoarea tutunului de pipă pe care-l folosea Simen. Jens a văzut uimit că spațiul era ocupat de tot soiul de instrumente muzicale. Doi contrabași, o violă, un pian, nenumărate viori...

– Simen, îți mulțumesc mult! Îți sunt deosebit de recunoscător că m-ai primit.

Simen i-a făcut semn să tacă.

– Te rog să nu-mi mulțumești. Orice tânăr care renunță la tot ce are din cauza pasiunii pentru muzică merită o mână de ajutor. Sunt mândru de tine, Jens! Iar acum hai pe scări în sus, ca să-ți găsești culcușul.

– Ce mai colecție ai aici! i-a spus Jens, admirativ, încercând să-și croiască drum printre instrumente și, apoi, urcând o scară îngustă de lemn.

– Pur și simplu nu mă pot abține să le cumpăr. Unul dintre contrabași are aproape o sută de ani, i-a spus Simen, în timp ce treptele scârțâiau amarnic sub greutatea lor.

Au dat de o cameră în care se aflau câteva scaune vechi, o masă plină de praf și urmele cinelor luate în ultimele zile.

– Pe undeva, pe aici, se află o saltea. Poți să dormi pe ea. Sigur că nu seamănă cu ce ai avut acasă, dar e mai mult decât nimic. Acum, amice, hai să dăm pe gât un rachiu ca să sărbătorim proclamarea independenței tale.

Simen a adus o sticlă și un pahar nespălat. Mirosindu-l, a aruncat pe podea cele câteva picături rămase înăuntru.

– Mulțumesc!

Jens a luat paharul murdar. Dacă așa arăta noua lui viață, trebuia să ia toate lucrurile ca atare. În seara aceea s-a îmbătat rău de tot. Când s-a trezit, se simțea groaznic de rău și-l dureau toate oasele din cauza saltelei tari ca piatra. Își dădea perfect de bine seama că n-avea să mai apară nici o Dora cu o cafea care să-l pună pe picioare. Amintindu-și îngrozit de pachetul cu bani dat de mama lui, Jens și-a pipăit repede buzunarul jachetei. Era acolo și, când l-a deschis, a văzut că într-adevăr banii erau de ajuns pentru studii, masă și casă timp de un an la Leipzig. Sau poate pentru un pat confortabil de hotel în nopțile următoare...

Nu, și-a spus Jens, pe loc. Îi promisese mamei lui că n-avea s-o dezamăgească cheltuind banii aiurea.

Anna s-a urcat în trenul în care urma să facă prima parte a călătoriei spre casă. Se făcuse întuneric când a sosit în Gara Drammen și, după ce a coborât din vagon, l-a văzut pe tatăl ei așteptând-o pe peron.

– Far! O, Far! Sunt atât de fericită să te văd! a strigat fata, alergând spre el.

Spre mirarea lui Anders, ea l-a luat în brațe, arătându-și emoția într-un fel în care n-o mai făcuse niciodată atunci când se aflau alți oameni de față.

– Anna, Anna! Sunt sigur că ești obosită. Vino, hai să mergem la pensiune! În noaptea asta te poți odihni, iar mâine ne continuăm călătoria spre Heddal.

A doua zi de dimineață, simțindu-se bine după un somn sănătos, Anna s-a urcat în șaretă, iar Anders a îndemnat calul să pornească la drum.

– La lumina zilei mi se pare că arăți altfel. Te-ai împlinit și ești cu adevărat frumoasă.

– Ei, Far, nu te cred.

– Toată lumea de-abia așteaptă să te vadă. Mama ta a pregătit o cină de sărbătoare în cinstea ta, și va veni și Lars. Am primit scrisoarea lui Herr Bayer în care ne-a povestit ce succes ai avut la Teatrul Christiania. Ne-a mai spus că vei primi rolul principal.

– Da, așa e. Dar, Far, ești de acord să mai stau în Christiania?

– Cred că n-ar fi cinstit din partea noastră să-l refuzăm pe Herr Bayer după tot ce a făcut pentru tine, i-a răspuns Anders cu sinceritate. Ne-a mai spus că vei ajunge celebră și că se vorbește în tot orașul despre vocea ta. Suntem foarte mândri de tine.

– Cred că Herr Bayer umflă un pic lucrurile, Far, i-a răspuns Anna, înroșindu-se la față.

– Nu cred. Sigur că va trebui să vorbești și cu Lars. E nefericit că se amână din nou nunta voastră, dar sper că ține suficient de mult la tine ca să înțeleagă.

Auzind de Lars, Anna a simțit un junghi în inimă. Dar hotărâtă să nu lase acel gând să-i strice prima zi acasă, a făcut o sforțare să-l dea uitării.

În timp ce ieșeau din Drammen, ziua devenea tot mai luminoasă, iar Anna a închis puțin ochii, ascultând încântată tropotul calului și păsărelele care cântau în pomi. Respira aerul proaspăt ca un animal care, după ce fusese ținut în cușcă, era eliberat și îi trecea prin cap să nu se mai întoarcă niciodată în oraș.

Anders i-a mai spus că Rosa reușise să mai treacă o iarnă, întărindu-i Annei credința că rugăciunile ei fuseseră ascultate. Pe urmă, tatăl ei i-a descris planurile pentru nunta lui Knut, precum și frământarea ce-o cuprinsese pe mama ei, care cocea și gătea de zor în acele zile.

– Sigrid e o fată drăguță și cred că va fi o soție bună pentru Knut, a adăugat Anders. Mai bine de-atât: mama ta o place și ea, ceea ce e mare lucru dat fiind că ei vor locui sub același acoperiș cu noi. Când te vei mărita cu Lars, voi veți locui la ferma lui și cred că, anul viitor, va trebui să ridicăm o casă nouă acolo.

Când au sosit la fermă, după-amiaza târziu, toată lumea a ieșit pe dată afară ca s-o întâmpine. Chiar și pisica bătrână, Gerdy, a țâșnit din casă, deși numai în trei picioare, iar cățeaua Viva a urmat-o, sărind, plină de bucurie, pe Anna.

Mama ei a strâns-o tare la piept.

– Toată ziua am așteptat clipa asta. Cum ai călătorit? Doamne sfinte, mi se pare că ai slăbit! Și părul ți-a crescut prea lung, cred că trebuie puțin tăiat...

Anna o asculta pe mama ei care vorbea neîncetat în timp ce se îndreptau către casă. Mirosurile bine-cunoscute de fum de la focul cu lemne, de pudră de talc, folosită de mama ei, și de câine ud o asaltau din toate părțile.

– Du-i Annei valiza în camera ei! i-a spus Berit lui Knut, punând ceainicul pe sobă ca să facă o cafea. Sper să nu te superi, Anna, dar te-am mutat în camera lui Knut. Era prea mică pentru patul dublu pe care Knut și Sigrid îl vor împărți după nuntă. Tatăl tău a scos băncile, iar acum camera arată încăpătoare cu patul pentru o singură persoană. Mâine o vei cunoaște pe viitoarea ta cumnată, când va veni la cină. O, Anna, sunt sigură că îți va plăcea mult! E atât de cumsecade și brodează atât de bine. Știe și să gătească, ceea ce îmi va fi de mare ajutor, pentru că reumatismul m-a chinuit rău în iarna asta.

În următoarea oră, mama ei nu s-a mai oprit din laude la adresa lui Sigrid. Anna a încercat să nu se supere că, pentru a-i face loc în casa lor acelei fete socotite a fi un model de perfecțiune gospodărească, ai ei o scoseseră pe ea din propria-i cameră fără prea multe fasoane. După ce și-a băut cafeaua, Anna s-a dus să-și despacheteze hainele.

Când a intrat, a văzut că toate lucrurile ei fuseseră puse claie peste grămadă în niște coșuri pe care maică-sa le folosea de obicei ca să-și ducă puii la piață. Așezată pe salteaua tare a lui frate-său, se întreba ce se întâmplase cu vechiul ei pat, deși mai mult ca sigur că tatăl ei îl făcuse surcele pentru sobă. Simțindu-se foarte dezamăgită, Anna a început să-și scoată hainele din valiză.

A mai despachetat și o față de pernă, la care lucrase vreme de multe ceasuri încercând să o brodeze cât mai frumos, după ce auzise de logodna lui Knut. Seară de seară, își înțepase degetele, tot cosând și desfăcând, furioasă că era atât de neîndemânatică. A așezat-o pe pat, uitându-se la franjurile de pe marginea broderiei sparte. Chiar dacă perna ei avea să ajungă în coșul câinelui, aruncată de viitoarea ei cumnată, Anna știa măcar că fiecare împunsătură de ac fusese făcută cu toată dragostea.

Cu capul sus, a intrat din nou în bucătărie, pentru cina care avea să se dea în cinstea ei.

Tocmai când o ajuta pe Berit să așeze farfuriile, a apărut și Lars. Cu un castron mare cu cartofi în brațe, Anna l-a văzut intrând în bucătărie și salutându-i pe Knut și pe părinții ei. Pe loc, și foarte supărător pentru ea, Anna nu s-a putut împiedica să facă o comparație între el și Jens Halvorsen cel Rău. Ca înfățișare erau cum nu se poate mai diferiți. Jens atrăgea numaidecât atenția, în timp ce Lars parcă făcea tot ce-i stătea în puteri ca să treacă nebăgat în seamă.

– Doamne, Anna, pune odată castronul jos și salută-l pe Lars! a certat-o mama ei.

Anna a făcut cum i se spusese și și-a șters mâinile pe șorț, apoi s-a apropiat de el.

– Bine ai venit, Anna! i-a spus el, încet. Ce mai faci?

– Sunt bine, mulțumesc!

– Ai călătorit bine?

– Da, mulțumesc!

Anna simțea cum el devenea tot mai stânjenit, cu ochii ațintiți asupra ei, fără să știe ce să-i mai spună.

– Arăți... sănătoasă! a reușit să îngaime, într-un sfârșit.

– Chiar așa? s-a băgat Berit în vorbă. Cred că e mult prea slabă. Mai mult ca sigur că a slăbit din cauza peștelui care se mănâncă la oraș.

– Anna a arătat mereu delicată – așa a vrut-o Dumnezeu, i-a zâmbit Lars.

– Îmi pare rău că a murit tatăl tău!

– Îți mulțumesc pentru vorbele tale bune.

– Berit, ne așezăm? Am făcut o călătorie lungă și mi-e o foame de lup, l-au auzit pe Anders spunând.

În timp ce mâncau, Anna răspundea nenumăratelor întrebări despre viața ei la Christiania. Pe urmă, conversația a trecut la nunta lui Knut și la pregătirile pentru aceasta.

– Cred că te simți sfârșită după un drum atât de lung, i-a spus Lars.

– Da, sunt obosită.

– Atunci, du-te la culcare! a sfătuit-o Berit. Avem atâtea de făcut în zilele următoare încât nu prea vei mai avea timp de dormit.

Anna s-a ridicat.

– Atunci vă urez tuturor noapte bună!

Ochii lui Lars au rămas pironiți asupra ei, în timp ce Anna străbătea bucătăria mergând spre ușă. După ce s-a dezbrăcat pe jumătate, și-a amintit dintr-odată că, în casa de la fermă, nu aveau baie. Așa că s-a îmbrăcat la loc și a ieșit afară, în curte. Mai târziu, după ce s-a lungit în pat, Anna a încercat din greu să se odihnească. Perna umplută cu păr de cal era tare ca o stâncă pe lângă cele cu puf de gâscă din gospodăria lui Herr Bayer. Anna aproape cădea din pat de îngust ce era, iar salteaua părea făcută numai din cocoloașe. Fata s-a gândit că se obișnuise să i se pară firesc traiul plin de înlesniri pe care-l dusese la Christiania. În plus, nu avea nici un fel de îndatoriri gospodărești, iar o persoană era zi și noapte la dispoziția ei, ca să o servească.

Anna, s-a certat singură, cred că ești prea răsfățată. Și, cu acel gând în minte, a adormit pe dată.

Săptămâna de dinaintea nunții a trecut într-un valvârtej de gătit, făcut curat, adus și cărat. Toți cei din casă dădeau zor cu ultimele pregătiri.

În ciuda faptului că, de la început, îi displăcuse cumnata ei din cauză că era atât de perfectă în toate, Anna a descoperit că, la urma urmelor, maică-sa nu mințise atunci când o descrisese pe Sigrid. Cu siguranță că nu era o frumusețe, însă avea o fire liniștită, în stare să țină piept izbucnirilor isterice ale lui Berit, care se înmulțeau pe măsură ce marea zi se apropia tot mai mult. În ceea ce o privea, Sigrid se ploconea în fața Annei pentru că ducea o viață pe picior mare în Christiania, și se purta nespus de respectuos cu ea, dându-i dreptate în toate cele.

Fratele mai mare al Annei, Nils, a sosit cu o zi înainte de nuntă, însoțit de soție și de cei doi copii ai lor. Anna nu-i mai văzuse de mai bine de un an și a fost încântată să-și întâmpine nepoții.

Un singur nor îi întuneca veselia prilejuită de faptul că avea toată familia adunată în jurul ei, și anume că toți se așteptau ca, la încheierea stagiunii, să se mute în casa dărăpănată din Trulssen după nunta cu Lars. Și că avea să împartă cu el nu numai o casă veche, ci și un pat.

Însăși ideea asta o făcea pe Anna să se simtă rău și să nu mai doarmă bine noaptea.

În dimineața căsătoriei, Anna a ajutat-o pe Sigrid să-și pună rochia de mireasă. O fustă vișinie și o bluză albă, cu un pieptar negru, decorat cu bucăți grele de metal auriu. Studia, curioasă, broderia superbă de pe șorțul plisat, prins în față peste fustă.

– Trandafirii arată nemaipomenit. Eu una n-aș putea să fac vreodată așa ceva. Sigrid, cât ești de îndemânatecă!

– Asta pentru că tu ești foarte ocupată în acel mare oraș. Mi-a luat luni bune de iarnă ca să-mi cos trusoul, i-a răspuns Sigrid. Și, în afară de asta, eu nu pot să cânt așa cum o faci tu. Sper că vei cânta diseară la petrecere.

– Dacă așa vrei tu, da. Și poate că ar fi bine ca ăsta să fie cadoul meu de nuntă pentru tine și Knut. Pe cel pe care voiam să ți-l dau nu-l socotesc demn de tine. Ți-am brodat ceva, dar arată jalnic.

– Soră, nu contează, știu că ai făcut-o cu tot dragul și asta are cea mai mare însemnătate. Iar acum dă-mi, te rog, parura și ajută-mă s-o prind în păr.

Anna a scos din cutie parura grea de metal aurit. Păstrată în biserică, timp de peste optzeci de ani, toate miresele din sat o purtau la nunta lor. A așezat-o pe părul blond al lui Sigrid.

– Ia te uită, acum chiar arăți ca o mireasă! a strigat ea, încântată, în timp ce Sigrid se privea cu luare-aminte în oglindă.

De după ușă s-a ivit deodată capul lui Berit.

– Kjære, timpul trece! Pot să-ți spun cât de frumoasă ești?

Sigrid i-a luat mâna Annei într-a ei.

– Mulțumesc pentru ajutor, soră! Îți vine și ție rândul, când te măriți cu Lars.

Pe când o urma pe Sigrid, urcându-se amândouă în șareta împodobită cu flori de câmp, Anna simțea că o trecea un fior rece pe spate doar la gândul nunții cu Lars.

La biserică, l-a privit gânditoare pe fratele ei stând alături de Sigrid în fața altarului și a pastorului Erslev. I se părea ciudat că Knut devenea cap de familie și, în curând, putea să aibă proprii săi copii cu păr roșcat. I-a aruncat o privire lui Lars, care asculta slujba atent și, măcar de data asta, nu se uita la ea.

După ceremonie, peste o sută de oameni au urmat șareta mirelui și a miresei, îndreptându-se spre ferma Landvik. De mai multe săptămâni Berit se ruga cu ardoare ca cerul să fie senin, căci nu avea loc în casă pentru toți nuntașii. Rugăciunile ei au fost ascultate, iar mesele de lemn, așezate pe pajiștea din jur, au fost curând acoperite cu tot felul de vase încărcate cu mâncare, o mare parte – adusă chiar de oaspeți. Feluri din

carne sărată și condimentată de porc, friptură fragedă de vită perpelită la proțap și, desigur, hering. Toate – udate cu bere de casă și rachiu din belșug.

Mai târziu, când s-a lăsat amurgul, au fost aprinse felinare agățate de parii de lemn care împrejmuiau ringul improvizat, iar dansul a început. Muzicanții s-au apucat să cânte o melodie veselă, Hallingkast, și toată lumea s-a înveselit și s-a prins într-o horă. O femeie a pătruns în mijlocul ei și, ridicându-și pălăria în sus, pe un băț, a început să-i provoace pe bărbați să vină s-o dea jos. Frații Annei, după ce s-au înghiontit unul pe celălalt, au sărit iute în cerc, țopăind în jurul fetei, îmboldiți de chiotele vesele ale sătenilor.

Anna, care nu se mai oprea din râs, a întors dintr-odată capul și l-a văzut pe Lars stând singur, morocănos, la masă.

– Anna, te ții de promisiune și ne cânți? a întrebat-o Sigrid, apărând pe neașteptate lângă ea.

– Da, i s-a alăturat și Knut, gâfâind după dans, trebuie s-o faci!

– Cântecul lui Solveig, a strigat cineva din mulțime.

Toți au aprobat pe dată, murmurând. Anna s-a dus în mijlocul ringului de dans, a ridicat capul și a început să cânte. În tot acest timp, gândurile ei erau îndreptate spre Christiania, spre tânărul instrumentist atât de vrăjit de vocea ei încât o urmărea tot timpul din fosa orchestrei...

Și ne vom întâlni din nou, iubito, și nu ne vom mai despărți. Și nu ne vom mai despărți...

Când a terminat, avea lacrimi în ochi. Se așternuse tăcerea, pe urmă cineva a început să aplaude și toți au făcut la fel, cerându-i să continue.

– Mai cântă ceva, Anna!

– Da, un cântec de-al nostru!

Următoarea jumătate de oră, acompaniată de tatăl ei la vioară, n-a mai avut timp de alte gânduri, trecând printr-un repertoriu variat de cântece populare pe care cu toții le știau foarte bine. Apoi a venit momentul în

care mirele și mireasa și-au luat rămas-bun de la nuntași. Petrecuți de urări și de fluierături vesele, Knut și Sigrid au dispărut în casă, iar petrecăreții au început, și ei, să se împrăștie.

În timp ce Anna ajuta la strânsul meselor, se simțea sleită de puteri și neliniștită. Se mișca ca un automat, aruncând vasele murdare într-un butoi plin cu apă, pregătit în acest scop.

– Anna, arăți obosită!

A simțit cum o mână i se lasă ușor pe umăr. Când a întors capul, l-a văzut pe Lars în spatele ei.

– Sunt bine! i-a răspuns, cu un zâmbet slab.

– Ți-a plăcut nunta?

– Da, totul a fost frumos. Sigrid și Knut vor fi foarte fericiți împreună.

S-a întors la treabă, iar mâna lui s-a retras de pe umărul ei. Cu colțul ochiului îl vedea pe Lars stând cu capul plecat și cu mâinile în buzunare.

– Anna, ți-am dus dorul! i-a spus, atât de încet încât de-abia l-a auzit. Dar tu... ți-a fost și ție dor de mine?

Anna a simțit c-a îngheța și a scăpat din mâini farfuria plină de clăbuc.

– Sigur că da, v-am dus dorul tuturor, dar am fost foarte ocupată tot timpul cât am stat acolo.

– Alături de noii tăi prieteni, cred, i-a trântit-o el.

– Da, prieteni ca Frøken Olsdatter și copiii de la teatru, i-a răspuns ea grăbită, continuând să curețe o farfurie și dorindu-și să fi fost cât mai departe de el.

Lars a șovăit câteva clipe și, pe urmă, s-a uitat la ea.

– A fost o zi foarte lungă pentru toți, i-a spus, în final. Trebuie să-mi iau rămas bun... Dar mai înainte, Anna, aș vrea să-ți pun o întrebare, pentru că știu că mâine pleci din nou la Christiania. Și doresc să-mi răspunzi cât se poate de sincer. De dragul nostru, al amândurora.

Gravitatea pe care o simțea în vocea lui i-a dat Annei o crampă la stomac.

– Sigur, Lars!

– Tu... mai vrei să te măriți cu mine? Dat fiind că viața ți s-a schimbat mult, și ți se va schimba în continuare, îți jur că te voi înțelege pe deplin dacă nu mai vrei.

– Eu... Anna și-a plecat capul deasupra vaselor, strângându-și pleoapele; în acea clipă, ar fi vrut să dispară cu totul. Cred că da.

– Și, totuși, eu cred că nu mai vrei. Anna, te rog, e mai bine pentru amândoi să știm cum stăm. Pot să te mai aștept doar dacă am o speranță. Simt că, de la bun început, nu te-ai bucurat deloc că te-am cerut în căsătorie.

– Dar cum rămâne cu Mor și cu Far, și cu pământul pe care li l-ai vândut?

Lars a oftat, obidit.

– Anna, mi-ai dat răspunsul de care aveam nevoie. Acum plec, dar îți voi scrie, să-ți spun cum avem să facem. Nu trebuie să le mărturisești nimic părinților tăi. Voi avea eu grijă de tot. I-a scos o mână din apă și i-a luat-o într-a lui, a ridicat-o la buze și i-a sărutat-o. La revedere, Anna, și Domnul să te aibă în pază!

Îl urmărea cu privirea cum se îndepărta prin întuneric, știind că logodna ei cu Lars Trulssen se încheiase înainte chiar să înceapă.

Ally. August 2007. Cântecul lui Solveig

Capitolul 22

Era trecut de prânz când am ridicat ochii de pe laptop, iar tapetul cu dungi de pe zidul din fața mea parcă dansa, apoi, treptat, a început să se stabilizeze. Chiar dacă n-aveam habar ce rol aș fi putut să am eu într-o poveste petrecută în urmă cu aproape o sută treizeci de ani, ceea ce citisem până acum mă fascina. La Conservatorul din Geneva învățasem despre viața multor compozitori și le studiasem operele, dar această carte făcea ca perioada respectivă să prindă o nouă viață. Și mă mai fascina faptul că

Jens Halvorsen fusese interpretul la flaut al primelor note, devenite iconice, la premiera uneia dintre piesele mele muzicale favorite.

Mă întrebam dacă, nu cumva, Pa urmărise, cu scrisoarea lui, să mă încurajeze să-mi reiau cariera muzicală. De parcă ar fi știut că urma să am nevoie...

Și, da, mă simțisem mai bine cântând la flaut cu ocazia serviciului divin ținut în amintirea lui Theo. Chiar dacă repetasem numai câteva ore, un interludiu scurt, dar în timpul căruia fusesem cu gândul numai la el. De atunci am avut mereu flautul la mine, și-mi făcea mare plăcere să cânt. Sau, mai bine zis, să mai uit de durere în felul ăsta.

Întrebarea era dacă a existat o legătură mai strânsă între Anna și Jens, și, în cele din urmă, o legătură de sânge între ea, el și mine. Întinsă, precum fir fragil de mătase, de-a lungul a o sută treizeci de ani...

S-ar putea ca Pa Salt să-i fi cunoscut în tinerețe pe Jens sau pe Anna? m-am întrebat. Fiindcă Pa murise la optzeci de ani, presupuneam că exista o astfel de posibilitate, sigur – având în vedere și datele deceselor celor doi. Din păcate, în prezent nu le știam.

Meditația mi-a fost întreruptă de țârâitul ascuțit al telefonului fix. Știind că vechiul robot telefonic al Celiei nu funcționa, și văzând că telefonul nu se mai oprea din sunat, am fugit pe scări în jos, până în hol, ca să răspund.

– Alo!

– Hm, Celia e, cumva, acasă?

– Nu, acum nu e, am răspuns, recunoscând vocea de bărbat cu accent american. Ally la telefon! Vrei să lași un mesaj?

– Bună, Ally! Sunt Peter, tatăl lui Theo. Ce mai faci?

– Sunt bine, i-am răspuns, automat. Celia ajunge acasă cam pe la ora cinei.

– Din nefericire, prea târziu pentru mine. Am sunat-o să-i spun că am un zbor diseară, spre State. Am considerat că trebuie să vorbesc cu ea înainte să plec.

– Peter, îi voi spune că ai sunat-o.

– Mulțumesc! După care a făcut o pauză. Ally, ai vreo treabă presantă pe moment?

– Nu, deloc.

– Atunci am putea să ne vedem înainte să plec la aeroport? Cum ar fi la Dorchester; te invit să luăm ceaiul împreună. Hotelul se află la numai cincisprezece minute distanță cu taxiul față de casa Celiei.

– Eu...

– Te rog...

– OK! am acceptat, rezervată.

– Atunci, la ora trei, în salonul Promenada? Plec spre Heathrow la 4.

– Așa rămâne, Peter! i-am răspuns, după care am lăsat receptorul jos.

Mă întrebam cu ce mă puteam îmbrăca astfel încât să fiu prezentabilă la întâlnire.

Când, peste o oră, am intrat în Dorchester, m-am simțit ciudat de vinovată, de parcă o trădam pe Celia. Dar Pa Salt mă învățase să nu judec pe nimeni numai din auzite. Iar Peter era tatăl lui Theo, așa că trebuia să-i acord o șansă.

– Bună ziua, domnișoară! m-a salutat el, făcându-mi semn de la masa așezată printre coloanele de marmură, în elegantul salon aflat în prelungirea holului central.

S-a ridicat ca să mă întâmpine și mi-a strâns mâna puternic și cu multă căldură.

– Ia loc, te rog! N-am știut ce vei dori să comanzi, dar, pentru că n-avem prea mult timp, am cerut câte ceva din tot ce au.

Mi-a făcut semn spre masa joasă, plină cu platouri din porțelan pe care se aflau sendvișuri minuscule și un suport cu trei nivele plin cu cele mai

delicate pateuri și cornuri franțuzești, însoțite de mici boluri pline cu gem și smântână groasă.

– Sigur că ne-au adus și tone de ceai. Uau, cât de mult iubesc englezii ceaiul!

– Mulțumesc!

Când m-am așezat pe bancheta din fața lui, nu mă simțeam deloc flămândă. Imediat, a apărut un chelner cu mănuși impecabil de albe, care mi-a turnat o ceașcă de ceai. Între timp, am avut ocazia să-l studiez puțin pe tatăl lui Theo. Ochi negri, palid la față, dar fără ridurile vârstei – probabil că avea cam șaizeci de ani – și un corp musculos sub sacoul scump, bleumarin. Își vopsea părul, care avea o culoare ciudată, de un șaten mat. Tocmai decisesem că Theo nu semăna deloc cu tatăl lui, când acesta a zâmbit, iar gura lui a format un arc atât de bine cunoscut încât mi s-a tăiat răsuflarea.

– Deci, Ally, cum te simți? m-a întrebat el, după ce chelnerul s-a îndepărtat. Faci față?

– Presupun că am momente bune și altele rele. Dar dumneata?

– Ally, dacă vrei să știi adevărul, nu mă simt bine deloc. A fost o lovitură care m-a pus la pământ. Mi-l reamintesc pe Theo fără încetare – ca bebeluș, apoi – ca puști, un puști tare drăgălaș. Nu e în firea lucrurilor ca un copil să moară înaintea părinților.

– Așa-i.

Eram curioasă să aflu mai multe despre omul ăsta căruia Celia și Theo îi făcuseră descrieri atât de negative. Vedeam cât era de îndurerat, în spatele fațadei. Durerea lui parcă era o prezență palpabilă.

– Dar Celia? m-a întrebat el.

– La fel ca noi toți – cu mare greutate. S-a purtat extrem de frumos cu mine.

– Poate că a ajutat-o să aibă pe cineva de care să aibă grijă. Mi-aș dori să fiu în locul ei.

– Trebuie să-ți spun, am continuat, după ce am luat un sendviș cu somon și am ciugulit din el, că Celia te-ar fi invitat să vii să stai cu noi pe banca din față, în biserică, dacă ar fi știut că erai acolo.

– Da? Fața lui Peter a părut să se lumineze puțin. Ally, mă bucur să aud asta. Poate că ar fi trebuit să-i spun că vin, dar, știind cât era de îndurerată, n-am vrut să o supăr și mai tare. Probabil că ți-ai dat seama că nu-s pe lista ei cu invitați de Crăciun.

– Poate că-i este greu să te ierte pentru... știi... ce i-ai făcut.

– Domnișoară, să știi că mereu există și reversul medaliei, dar nu e cazul să-l pomenesc acum. Pe de altă parte, sunt gata să-mi asum o parte cât mai mare din vină. Te rog, să rămână între noi, dar încă o iubesc pe Celia, mi-a spus Peter, oftând. O iubesc atât de mult încât mă doare fizic. Știu că am dezamăgit-o, dar ne-am căsătorit pe când eram foarte tineri și, retrospectiv privind, ar fi trebuit să-mi fac puțin de cap înainte, și nu pe urmă, în timpul căsătoriei. Celia... ei bine! a ridicat Peter din umeri, a fost o adevărată doamnă, dacă înțelegi ce spun. La capitolul ăsta am fost mereu diametral opuși. Oricum, cu siguranță că mi-am învățat lecția.

– Da, i-am răspuns, nedorind să continuăm subiectul. De fapt, cred că și ea continuă să te iubească.

– Sigur? Peter și-a ridicat, suspicios, o sprânceană. Nu mă așteptam la așa ceva.

– Nu, probabil că nu, dar se vede în ochii ei, atunci când vorbește despre tine, chiar dacă te critică. Fiul vostru mi-a spus odată că există o linie foarte subțire între dragoste și ură.

– E firesc să fi înțeles asta, pentru că Theo a fost întotdeauna perspicace și înzestrat cu o inteligență emoțională deosebită. Aș vrea să fi avut și eu măcar jumătate din înțelegerea lui față de natura umană, a continuat Peter, oftând. Cu siguranță, trăsătura asta n-a moștenit-o de la mine.

Îmi dădeam seama că discuția alunecase pe o pantă prea abruptă, dar, cum eram cufundați în ea până-n gât, am decis să mă las purtată de val.

– Știi, cred că lui Theo i-ar fi plăcut ca tu și Celia să vă întâlniți și să vă împăcați cu trecutul. Poate că ăsta ar fi singurul lucru bun ivit în urma unei asemenea tragedii.

Peter mă privea fix, în timp ce-mi sorbeam ceaiul.

– Cred că înțeleg perfect de ce fiul meu te-a iubit atât de mult. Ally, ești atât de deosebită! Totuși, indiferent de bunele tale intenții, nu cred în miracole.

– Eu da, categoric da, am repetat. Chiar dacă am fost împreună cu Theo numai câteva săptămâni, asta mi-a schimbat complet viața. E un miracol că ne-am cunoscut și că ne-am potrivit atât de bine și, în pofida durerii de nesuportat, eu una simt că am devenit un om mai bun.

A fost rândul meu să lăcrimez și Peter mi-a întins, plin de prietenie, o mână peste masă.

– Ally, te admir foarte mult. Fie și numai pentru faptul că încerci să găsești partea pozitivă a ceva negativ. Așa am fost și eu cu mult timp în urmă.

– Crezi că ai mai putea fi așa din nou?

– Nu cred. În timpul divorțului am pierdut și ultima fărâmă din acel soi de optimism. Ei, iar acum – vorbește-mi, dacă vrei, despre planurile tale de viitor. Fiul meu ți-a lăsat ceva?

– Da. De fapt, și-a schimbat testamentul chiar înainte de cursă. Mi-a lăsat iahtul Sunseeker și un soi de hambar vechi pe Anafi, aproape de frumoasa ta casă. Sinceră să fiu, chiar dacă l-am iubit ca o nebună pe Theo, nu mă prea văd ducându-mă acolo ca să mă lupt cu autoritățile grecești și să construiesc casa visurilor lui.

– Ți-a lăsat nebunia aia de adăpost pentru capre? a râs Peter. Vreau să știi că m-am oferit de multe ori să-i cumpăr o casă lui Theo, dar m-a refuzat

de fiecare dată.

– Din mândrie, i-am răspuns, dând din umeri.

– Sau prostie, a ripostat Peter. Fiul meu a fost un sportiv pasionat. Știu c-a avut nevoie de ajutor material, însă nu l-a acceptat niciodată. Pariez că nici tu n-ai ajuns să ai o casă. Cum ar putea o persoană tânără să realizeze așa ceva din niște câștiguri obișnuite?

– Nu, n-am făcut-o, deși acum am adăpostul pentru capre, i-am zâmbit.

– Mai întâi, vreau să-ți spun că ești mai mult decât bine-venită, ori de câte ori vrei, să stai în casa mea de pe insulă. Și Celia știe că o poate folosi oricând, dar nu vrea s-o facă. Se pare că din cauza unei discuții pe care am avut-o cu ea acolo cu mult timp în urmă. Să nu mă întrebi pe ce temă, pentru că nu-mi aduc aminte. Și, Ally, dacă vreodată ai nevoie de ajutor cu autoritățile locale, te rog să-mi dai de veste. Am investit atâția bani în insula aia, încât ar fi trebuit să mă pună în fruntea primăriei. Ai primit documentele de proprietate?

– Nu încă, dar se pare că-mi vor fi trimise curând.

– Domnișoară, repet, te rog să apelezi la mine pentru orice nevoie ai avea. Măcar atât lucru să fac și eu: să am grijă de fata pe care a iubit-o atât de mult fiul meu.

– Mulțumesc!

Am rămas tăcuți amândoi o vreme, cu gândul la Theo.

– Încă nu mi-ai spus ce planuri de viitor ai.

– Asta fiindcă nu le știu nici eu.

– Theo mi-a spus că ești o navigatoare extrem de bună, gata să te alături echipei olimpice a Elveției.

– M-am retras. Nu-mi cere explicații, Peter, te rog, pur și simplu nu mai pot s-o fac.

– Nici nu-i nevoie. Aș folosi o metaforă, dacă nu te superi: mai e o săgeată în arcul tău. Ally, cânți atât de bine! Am fost nespus de emoționat să te

aud cântând la serviciul divin.

– Foarte drăguț din partea dumitale! Însă chiar nu repetasem deloc. N-am mai cântat de mulți ani.

– Mie nu mi s-a părut. Aș fi fost fericit să am un asemenea talent. Moștenire de familie?

– Nu sunt sigură. Poate. Tatăl meu a murit în urmă cu câteva săptămâni.

– Ally! Peter arăta șocat. Doamne sfinte! Cum de reușești să faci față după ce i-ai pierdut pe cei mai importanți oameni din viața ta?

– Sinceră să fiu, nu știu, am înghițit în sec, năpădită de un val de emoții.

Fusesem OK atât timp cât nu mă compătimise nimeni.

– De fapt, am fost adoptată împreună cu alte cinci surori. Și tatăl meu mi-a lăsat niște indicii, ca să aflu mai multe despre trecutul meu. Din puținul aflat până acum, se pare că muzica face parte din genele mele.

– Și ai de gând să afli mai multe? mi-a zis el, privindu-mă cu ochi plini de simpatie.

– Nu știu sigur. Pot să spun cu certitudine că, pe când eram cu Theo, n-am avut de gând s-o fac. Ne gândeam numai la viitorul nostru împreună.

– Sigur că da. Ai de gând să faci ceva anume în următoarele săptămâni?

– Nimic.

– Ei bine, în cazul ăsta, poți să urmezi indiciile primite. Eu sigur aș face asta. Și cred că și Theo ar fi vrut s-o faci. Iar acum – s-a uitat repede la ceas –, îmi pare rău că trebuie să plec, dar, dacă n-o fac, pierd avionul. Am achitat nota, așa că te rog să rămâi. Și îți spun din nou: dacă ai nevoie de ceva, te rog să apelezi de îndată la mine.

S-a ridicat, la fel și eu. Și, spontan, m-a luat în brațe, strângându-mă tare la piept.

– Ally, aș fi vrut să avem mai mult timp să vorbim, dar sunt bucuros că am reușit să te cunosc. A fost cel mai bun lucru după tot ceea ce s-a întâmplat, și-ți mulțumesc. Cineva mi-a spus odată că viața îți dă numai ce și cât poți duce. Iar tu ești o tânără pe drept cuvânt uluitoare.

Mi-a întins o carte de vizită.

– Ținem legătura!

– Da, i-am promis.

Mi-a făcut un semn trist cu mâna și s-a îndepărtat iute.

M-am așezat, din nou, cu ochii la maldărul de bunătăți din fața mea, și am luat un corn. Și eu mi-aș fi dorit să avem mai mult timp la dispoziție. Indiferent de ceea ce-mi spusese Celia despre fostul ei soț și indiferent de ce-i făcuse el, mie îmi plăcea de Peter. În pofida mult-trâmbițatei lui bogății și a mult-trâmbițatelor lui purtări rele, avea ceva foarte vulnerabil în el.

Când am ajuns acasă, am găsit-o pe Celia în dormitor, făcându-și valiza.

– Ai petrecut bine după-amiaza?

– Da, mulțumesc. Am luat ceaiul cu Peter. A sunat mai devreme, dorea să vorbească cu tine.

– Mă surprinde că a sunat. De obicei nu sună atunci când vine în Marea Britanie.

– De obicei, nu-și pierde un fiu. Oricum, îți transmite dragostea lui.

– Bun! Iar acum, Ally, mi-a spus, exagerat de veselă, după cum știi, plec mâine foarte devreme. Ești bine-venită să stai aici cât vrei tu. Dar, dacă te hotărăști să pleci, te rog să armezi alarma și să lași cheile în locul știut. Ești absolut sigură că nu vrei să vii cu mine? În anotimpul ăsta Toscana e superbă. Iar Cora nu-i numai cea mai veche prietenă a mea, e și nașa lui Theo.

– Mulțumesc pentru invitație, însă cred că e timpul să-mi găsesc un drum în viață.

– Nu uita, au trecut numai câteva zile. Eu am divorțat de Peter în urmă cu douăzeci de ani și mi se pare că nici acum nu mi-am găsit locul. A ridicat tristă din umeri. Oricum, stai aici oricât vrei!

– Mulțumesc! Apropo, am făcut niște cumpărături în drum spre casă și aș vrea să pregătesc eu cina astă-seară. Nu-i nimic deosebit, doar paste, dar sper ca ele să-ți deschidă apetitul pentru vizita în Italia.

– Ally, dragă, e foarte drăguț din partea ta!

Ne-am așezat afară, pe terasă, pentru ultima cină împreună. Nu-mi era deloc foame și, în timp ce mă străduiam să-mi îndes în gură câteva furculițe cu mâncare, am observat că trandafirii Celiei se ofiliseră, marginile petalelor devenind maronii și uscate. Chiar și aerul avea alt miros: mai greu, parcă prevestind toamna care se apropia cu pași iuți. Am continuat să mâncăm în tăcere, fiecare cu gândurile ei, știind că de-acum încolo nu ne mai puteam sprijini una pe cealaltă și ca aveam să ne confruntăm, din nou, cu lumea de afară.

– Ally, vreau să-ți mulțumesc pentru că ai stat cu mine zilele astea! Chiar nu știu ce m-aș fi făcut fără tine, mi-a spus Celia în timp ce duceam farfuriile goale în bucătărie.

– Sau eu fără tine, i-am răspuns, în timp ce Celia a început să le spele, iar eu am luat un prosop, să le usuc.

– Vreau să mai știi că, ori de câte ori vii la Londra, casa asta e și casa ta.

– Mulțumesc!

– Urăsc că trebuie să-ți spun așa ceva, dar, când revin din Italia, trebuie să mă duc să iau cenușa lui Theo. Vom stabili o dată la care să mergem împreună la Lymington, s-o aruncăm în mare.

– Da, sigur, i-am răspuns, cu un nod în gât.

– Îmi va fi tare dor de tine, Ally! Simt că ești fiica pe care n-am avut-o niciodată. Iar acum, a adăugat ea cu glas răgușit, trebuie să mă duc la culcare. Taxiul meu vine la 4 și jumătate și nu mă aștept să te trezești cu

noaptea-n cap. Așa că ar fi mai bine să ne luăm rămas-bun acum. Însă ținem legătura.

– Sigur că da.

Am avut un somn agitat în noaptea aceea, paginile nescrise ale viitorului meu dându-mi coșmaruri. Până acum știusem exact unde să mă duc și ce să fac. Senzația de gol și letargie pe care o simțeam în prezent era o noutate pentru mine.

„Poate că asta simți când ești deprimat“, am mormăit, enervată, după care m-am dat repede jos din pat, simțind o ușoară greață, și m-am silit să fac un duș. În timp ce-mi uscam părul cu prosopul, am tastat numele lui Jens Halvorsen pe laptop. Dar cele câteva rânduri despre el erau scrise în norvegiană, așa că am dat o căutare pe site-uri în engleză și franceză.

Și am dat de el.

Ucenicul lui Grieg

Autor: Thom Halvorsen

Data publicării: SUA, 30 august 2007

Mi-am plimbat repede privirea peste text.

Thom Halvorsen, renumit violonist al Orchestrei Filarmonice Bergen, a scris o biografie a stră-străbunicului său, Jens Halvorsen. Autorul descrie viața unui talentat compozitor și instrumentist care a colaborat strâns cu Edvard Grieg. Cu ajutorul unor amintiri fascinante, îl descoperim pe Grieg prin ochii unei persoane apropiate.

Am comandat cartea pe loc, deși editura preciza că livrarea ei în afara Statelor Unite lua cel puțin două săptămâni. Pe urmă, mi-a venit o idee salvatoare. Am scos cartea de vizită a lui Peter din portmoneu și i-am scris un e-mail, mulțumindu-i pentru invitația la ceai. Pe urmă i-am explicat că aveam nevoie de cartea respectivă, distribuită deocamdată numai în America, rugându-l să-mi facă rost de ea. Nu aveam nici o

rezervă să apelez la el pentru că eram sigură că avea la dispoziție o armată de persoane gata să-l servească.

Apoi am tastat Peer Gynt, frunzărind toate referințele, și am dat de un Muzeu Ibsen, la Oslo – sau Christiania, cum se numea pe vremea lui Jens și a Annei –, condus de Erik Edvardsen, un expert de renume mondial în ceea ce-l privea pe Henrik Ibsen. M-am gândit că, cine știe, dacă-i trimiteam un e-mail, s-ar fi putut să vrea să mă ajute.

Eram nerăbdătoare să-mi continui cercetările și să citesc traducerea cărții, dar a trebuit să închid laptopul, amintindu-mi că Star mă aștepta să luăm prânzul în Battersea.

Am luat un taxi și am traversat Tamisa trecând peste un pod frumos ornamentat, vopsit în roz. În acel moment mi-am dat seama că mă îndrăgostisem întrucâtva de Londra. Găseam că orașul ăsta avea o eleganță înnăscută – de înaltă clasă, maiestuos, neavând nimic din energia frenetică a New Yorkului sau din aerul plictisitor al Genevei. La fel ca toate locurile din Anglia, Londra emana multă încredere în sine, în istoria și unicitatea ei.

Taxiul a oprit în fața a ceea ce fusese odinioară un depozit. Situat pe malul fluviului, oferise, în vremuri de mult apuse, acces ușor vapoarelor cu încărcături de ceai, mătăsuri și mirodenii. Am plătit cursa și am sunat la numărul dat de Star. Ușa s-a deschis cu un bâzâit electronic și vocea ei m-a îndrumat să iau liftul până la etajul trei. Când am ajuns, Star mă aștepta în dreptul ușii.

– Bună, dragă, ce mai faci? m-a întrebat, în timp ce ne îmbrățișam.

– O, mă descurc! am mințit-o în drum spre un salon alb, golaș, cu ferestre din podea până-n tavan și vedere spre Tamisa. Uau! am exclamat, cu ochii la priveliște. Locul ăsta e fantastic!

– CeCe l-a ales, mi-a spus Star, ridicând din umeri. Are loc să lucreze, iar lumina e foarte bună.

M-am uitat în jur, remarcând spațiile deschise, mobila minimalistă, așezată ici și colo pe podeaua de lemn gălbui, și o scară în spirală care

ducea, probabil, către dormitoare. Nu era un stil pe care să-l fi ales eu, pentru că-i lipsea intimitatea, însă trebuia să recunosc că arăta impresionant.

– Vrei ceva de băut? m-a întrebat Star. Avem vin de toate nuanțele și bere, desigur.

– Ce bei și tu, Star! i-am răspuns, urmând-o în bucătăria deschisă, utilată și decorată în întregime cu obiecte din inox și sticlă sablată.

Star a deschis ușa unui frigider dublu și părea nehotărâtă.

–Vin alb? i-am sugerat eu.

– Da, e o idee bună.

Sora mea mai mică a luat două pahare dintr-un dulap și a deschis sticla de vin. Mă gândeam că Star nu părea să aibă propria-i voință. Avusesem discuții interminabile cu Maia, întrebându-ne dacă asta era adevărata ei personalitate, să cedeze mereu în fața altora, sau rezultatul poziției dominante jucate de CeCe în viața ei.

– Miroase foarte bine, i-am spus, făcându-i semn spre o oală care fierbea în clocote pe plita electrică.

În plus, prin ușa de sticlă, puteam vedea că ceva se cocea în cuptor.

– Ally, te folosesc azi pe post de cobai. Încerc o nouă rețetă și e aproape gata.

– Grozav! Cheers! așa cum se urează în Anglia.

– Da, cheers!

Am sorbit amândouă din vin, dar eu am lăsat imediat paharul jos, pentru că, nu știu din ce cauză, am simțit o arsură în stomac. O priveam pe Star cum amesteca în oală și mă gândeam că arăta foarte tânără, cu părul blond-nordic care-i ajungea până la umeri și cu cortina protectoare a bretonului lung până la ochii ei nespus de mari. Cu greu acceptam ideea că Star era totuși o femeie în toată firea, în vârstă de douăzeci și șapte de ani.

– Și cum te simți la Londra? am întrebat-o.

– Cred că bine. Îmi place aici.

– Și cum merge cursul de gătit?

– L-am terminat. A fost frumos.

– Atunci, te gândești la o carieră în domeniu? am presat-o, sperând să primesc un răspuns mai complet.

– Nu cred că e de mine.

– Deci, așa! Ai vreo idee despre ce ai putea să faci în continuare?

– Nu știu.

Din nou s-a așternut tăcerea, ca în mai toate conversațiile cu Star. În cele din urmă, m-a întrebat:

– Și tu cum te simți? Treci printr-o tragedie, și încă printr-una care s-a întâmplat atât de curând după moartea lui Pa.

– Sinceră să fiu, nu mai știu nici eu ce simt. Mi s-a schimbat toată viața. Viitorul meu era bine stabilit la momentul în care, deodată, totul s-a spulberat. L-am anunțat pe antrenorul echipei olimpice că n-am să mai pot lua parte la competiție. Pur și simplu nu mai pot să navighez. Oamenii îmi spun că greșesc, și mă simt vinovată că n-am puterea să continui, dar, la momentul ăsta, e înțelept din partea mea să renunț. Tu ce crezi?

Star și-a scuturat capul ca să-și îndepărteze șuvițele de păr din ochi. Mi-a aruncat o privire obosită.

– Cred că trebuie să faci așa cum simți. Dar, uneori, e atât de greu!

– Da, așa-i. Pentru că n-aș vrea să dezamăgesc pe nimeni.

– Exact.

Star a oftat și și-a întors privirea spre ferestre, apoi spre oală, din care a umplut două farfurii. M-a întrebat:

– Mâncăm afară?

– De ce nu?

Am contemplat fluviul și terasa care se întindea pe toată lungimea ferestrelor, întrebându-mă cu oarecare meschinărie cât naiba putea să coste chiria apartamentului. Nu arăta deloc ca o locuință tipică pentru o studentă la arte, fără un ban în buzunar și împărțindu-și traiul cu o soră debusolată. Era limpede că CeCe reușise cumva să-l convingă pe Georg Hoffman s-o finanțeze, atunci când îl vizitase la Geneva împreună cu Star.

Am dus mâncarea la masa așezată în fața unui fundal alcătuit dintr-o groază de plante cu miros dulceag, care se revărsau din niște ghivece uriașe de pe marginea terasei.

– Ce frumoase sunt! Cum se numește asta? am întrebat-o pe Star, arătându-i un ghiveci din care ieșea o masă dezordonată de flori portocalii, albe și roz.

– Este Sparaxis tricolor. „Floarea arlechin“, pe numele ei comun, dar nu cred că-i place briza dinspre fluviu. I-ar prii mai mult un colț ferit dintr-o grădină de la țară.

– Tu le-ai plantat? am întrebat-o, în timp ce luam o îmbucătură din tăieței cu fructe de mare pe care Star îi gătise ca fel principal.

– Da. Îmi plac plantele. Mi-au plăcut întotdeauna. Îl ajutam pe Pa Salt să le îngrijească în grădina lui din Atlantis.

– Da? Nu știam. Doamne, dar mâncarea e delicioasă, am flatat-o eu, chiar dacă nu-mi era deloc foame. Astăzi îți descopăr tot felul de talente ascunse. Pentru mine gătitul înseamnă doar câteva feluri de bază, și n-aș putea crește nici măcar o salată, darămite toate astea, am adăugat, făcându-i semn către explozia de plante care invadau terasa.

Din nou s-a lăsat o tăcere apăsătoare, însă m-am abținut să vorbesc.

– Mă gândeam deunăzi la ce înseamnă, de fapt, talentul. Vreau să spun – lucruri pe care le faci foarte ușor, un dar de la Dumnezeu, a făcut Star o tentativă de-a reînnoda conversația. De pildă, tu ai cântat atât de frumos la flaut de la bun început?

– Nu, cred că nu. Oricum, nu la început. Dar apoi, ca să devin mai bună, a trebuit să repet ore în șir. Nu cred că e suficient să ai talent, trebuie să și muncești din greu. Vreau să spun, uite-te la marii compozitori: nu-i de ajuns să-ți umble melodiile prin cap, trebuie să înveți cum să așterni notele pe hârtie și să orchestrezi o piesă. Îți ia ani de zile ca să înveți meșteșugul ăsta. Sunt sigură că există milioane de oameni care au o capacitate naturală de a face ceva anume, dar, dacă nu se înhamă la treabă, n-au cum să-și fructifice niciodată potențialul real.

Star a dat aprobator din cap.

– Ally, ai terminat? m-a întrebat, cu ochii la farfuria de care abia mă atinsesem.

– Da. Îmi pare rău, Star! Mâncarea e nemaipomenită, dar în ultima vreme n-am prea avut poftă de mâncare.

După aceea, am discutat despre surorile noastre și despre ce mai făcuse fiecare. Star mi-a povestit despre CeCe și „instalațiile ei“ care îi ocupau tot timpul. Eu i-am spus despre surprinzătoarea mutare a Maiei la Rio și despre cât de mult m-am bucurat să aflu că, în sfârșit, sora noastră era fericită.

– E un lucru care mă face să mă simt mai bine. Și sunt mulțumită că te-am văzut și pe tine! i-am spus, zâmbind.

– Și eu la fel. Unde te vei duce, te-ai gândit?

– De fapt, s-ar putea să mă plec în Norvegia, ca să investighez coordonatele lăsate de Pa Salt.

Eram cu mult mai surprinsă decât a fost Star la auzul veștii, pentru că atare gând tocmai îmi trecuse prin minte pentru prima dată, și acela a fost momentul din care a început să prindă contur.

– Foarte bine. Cred că așa trebuie să faci!

– Da?

– De ce nu? Indiciile lăsate de Pa s-ar putea să-ți schimbe viața. Uită-te la Maia! Și – Star s-a oprit puțin – poate și pe a mea.

– Crezi asta?

– Da.

S-a așternut o altă tăcere. Îmi era limpede că nu trebuia s-o presez pe Star ca să aflu amănunte.

– Acum trebuie să plec. Mulțumesc mult pentru prânz!

M-am ridicat, simțindu-mă obosită și dornică să mă ascund în refugiul meu.

– Crezi că pot găsi un taxi? am întrebat-o, în timp ce mă însoțea către ușă.

– Da, o iei la stânga și ajungi pe bulevard. La revedere, Ally! mi-a spus și m-a sărutat pe obraji. Anunță-mă când pleci în Norvegia!

Odată ajunsă înapoi, în casa tăcută a Celiei, am urcat în dormitor și am deschis cutia cu flautul meu. L-am privit fix, de parcă el putea să-mi răspundă la toate întrebările care mi se îmbulzeau în minte. Mai întâi de toate, trebuia să mă hotărăsc încotro să plec. Știam aproape cert că ar fi fost bine să mă duc pe insulă. Un telefon din partea lui Peter – și frumoasa lui casă din Anafi ar fi fost a mea pentru cât de mult timp aș fi dorit. Iar la anul aș fi putut să renovez prețiosul adăpost pentru capre al lui Theo – melodia Mamma mia, a grupului Abba, nu-mi mai ieșea din minte. Totuși, oricât de tentată aș fi fost să mă ascund în coconul protector de pe insulă, știam că asta n-avea să mă ajute deloc să merg mai departe. Pur și simplu, aș fi continuat să exist în lumea lui Theo. Însă posibilitatea asta, care, înainte de tragedie, fusese planul meu de viitor, se sfărâmase odată cu moartea iubitului meu.

La fel de bine aș fi putut să mă înapoiez la Atlantis. Mai era, oare, acolo locul meu? Pe de altă parte, ceea ce urma să descopăr în Norvegia aparținea tot trecutului – iar eu doream acum să privesc spre viitor. Totuși, cu prezentul ăsta încremenit în suferință, eram silită să fac un ocol prin trecut ca să mai pot înainta. Așa că trebuia să aleg: fie să mă întorc la Atlantis, fie să-mi iau zborul spre Norvegia. Poate că aveau să mă ajute cele câteva zile petrecute într-o nouă țară – departe de toți și toate. Nimeni nu mi-ar fi cunoscut povestea acolo, iar investigarea trecutului mi-

ar fi permis să-mi concentrez atenția pe alte lucruri decât gândurile obsesive care nu-mi dădeau pace. Chiar dacă rezultatul avea să fie nul.

Am început să caut zborurile spre Oslo și am găsit unul către seară, la care încă mai erau locuri libere. Mi-am dat seama că trebuia să plec imediat, dacă voiam să ajung în timp util la Heathrow. Am rămas o clipă pe gânduri, înțelegând că n-aveam încotro decât să mă hotărăsc pe loc.

– Haide, Ally! m-am îndemnat singură, cu asprime, în timp ce pendulam cu degetul pe deasupra tastei care trebuia apăsată pentru rezervarea locului. Ce-ai avea de pierdut?

Nimic.

În afară de asta, eram pregătită să aflu cât mai multe despre trecutul meu.

Capitolul 23

Pe când avionul zbura spre nord, în acea seară de august, treceam în revistă informațiile despre Muzeul Ibsen și Teatrul Național din Oslo. A doua zi aveam să le vizitez pe amândouă, în încercarea de a găsi pe cineva care ar fi putut să mă lumineze cu privire la cele descoperite în cartea lui Jens Halvorsen.

Când am coborât din avion, la Oslo, m-am simțit dintr-odată plină de energie și chiar străbătută de o undă de entuziasm. După ce am trecut de vamă, m-am dus la ghișeul Informații și am întrebat-o pe tânăra funcționară dacă putea să-mi recomande un hotel în apropiere de Muzeul Ibsen. Ea mi-a zis că puteam să merg la Grand Hotel; când am sunat acolo, mi s-a spus că numai camerele cele mai scumpe erau libere.

– Bine, vreau să fac o rezervare! i-am cerut fetei de la ghișeu.

Ea mi-a dat documentul care confirma rezervarea și mi-a comandat un taxi, spunându-mi în ce loc anume trebuia să-l aștept.

Pe drum, din cauza întunericului, n-am putut să-mi fac o idee despre oraș. Când am ajuns în față la Grand Hotel, am fost invitată să intru. După formalitățile de la recepție, am fost condusă în camera mea, care, de fapt, s-a dovedit a fi chiar „Apartamentul Ibsen“.

– E totul în regulă, doamnă? m-a întrebat, în engleză, băiatul de serviciu, în timp ce-mi dădea cheia.

Am intrat în frumosul salon decorat cu un candelabru elegant și cu mai multe fotografii ale lui Henrik Ibsen pe pereții tapetați cu mătase în dungi. Coincidența m-a făcut să zâmbesc.

– Arată minunat, mulțumesc foarte mult!

După ce i-am dat bacșișul și băiatul a plecat, am studiat uimită întregul apartament, gândindu-mă că mi-ar fi plăcut să locuiesc acolo definitiv. Am făcut un duș, iar, când am ieșit din baie, am auzit clopotele bisericii bătând de miezul nopții; mi-a părut bine că mă aflam în acel loc. Odată ajunsă în patul cu cearșafuri de o minunată prospețime, am căzut într-un somn adânc.

A doua zi m-am trezit devreme și am ieșit pe balconașul apartamentului ca să văd orașul în lumina zorilor. Dedesubt se afla un scuar tivit cu arbori, flancat de un amestec de clădiri vechi, superbe, din piatră, și de câteva mai moderne. În depărtare, pe panta unui munte, se profila un castel trandafiriu.

După ce am ieșit din baie, mi-am dat seama că nu mai mâncasem nimic din ajun, de la prânzul pe care-l luasem cu Star. Am cerut să mi se aducă dejunul în cameră, apoi, încă înfășurată în halat, m-am așezat pe pat, simțindu-mă ca o prințesă în această nou-descoperită locuință de lux. Am studiat harta pe care mi-o dăduse recepționera și am văzut că Muzeul Ibsen se afla la o mică distanță de mers pe jos.

După ce am mâncat, m-am îmbrăcat și am coborât cu liftul la parter, înarmată cu harta. Când am traversat scuarul, am simțit dintr-odată cel mai familiar miros, de apă de mare, și mi-am amintit că Oslo se afla pe malul unui fiord. Privind trecătorii, am descoperit că mulți dintre ei aveau pielea albă și părul roșcat. În Elveția fusesem de multe ori tachinată pentru tenul meu palid, pistruiat, și buclele blond-roșcate. Pe atunci mă simțeam jignită, și chiar îmi amintesc că am întrebat-o cândva pe Ma dacă n-ar fi fost mai bine să-mi vopsesc părul.

– Nu, chérie, părul tău arată splendid! Într-o zi toate fetele alea rele vor fi geloase pe tine din cauza lui.

Ei bine, cu siguranță că aici nu ies deloc în evidență.

M-am oprit în fața unei clădiri impresionante, din cărămidă deschisă la culoare, cu intrarea străjuită de coloane mari din piatră cenușie.

TEATRUL NAȚIONAL

Am citit inscripția gravată deasupra fațadei elegante și am observat că, imediat dedesubt, apăreau numele lui Ibsen și ale altor doi oameni de care nu auzisem niciodată. Toate – gravate pe o placă de piatră. Oare asta era clădirea în care avusese loc premiera lui „Peer Gynt“? Spre marea mea dezamăgire, teatrul era închis, așa că am continuat să merg pe strada lată până am ajuns în fața ușii Muzeului Ibsen. Am intrat într-o mică librărie de la parter. Pe peretele din stânga mea era fixată o placă inscripționată cu datele evenimentelor majore din viața faimosului scriitor. Inima a început să-mi bată când am citit: 24 februarie 1876 – premiera lui „Peer Gynt“ la Teatrul Christiania.

– God morgen! Kan eg hjelpe deg?10 m-a întrebat vânzătoarea.

– Vorbiți engleza? a fost prima mea întrebare.

– Sigur, mi-a răspuns, zâmbind. Vă pot ajuta?

– Cred că da.

Am scos din poșetă fotocopia copertei și i-am arătat-o.

– Mă numesc Ally D’Aplièse și caut informații despre un compozitor pe nume Jens Halvorsen și despre o cântăreață, Anna Landvik. Ambii au participat la premiera lui „Peer Gynt“ de la Teatrul Christiania. Mă întreb dacă cineva de aici ar putea să-mi spună mai multe despre ei.

– Eu nu, pentru că sunt studentă și fac doar practică, însă pot să urc și să încerc să-l găsesc pe Erik, directorul muzeului.

– Mulțumesc!

După ce a dispărut pe ușa din spatele standului, m-am plimbat prin librărie și am găsit o traducere în engleză a lui „Peer Gynt“. Cel puțin aveam ce citi de acum încolo.

– Erik coboară imediat, mi-a spus fata.

I-am mulțumit și am plătit cartea.

Peste câteva minute a apărut un bărbat elegant, cu părul alb.

– Bună ziua, domnișoară D'Aplièse! Eu sunt Erik Edvardsen, s-a prezentat el, întinzându-mi mâna. Ingrid spune că vrei să afli mai multe despre Jens Halvorsen și Anna Landvik.

– Da, i-am răspuns și, după ce i-am strâns mâna, i-am arătat fotocopia cărții.

A luat-o și mi-a spus:

– Cred că avem o copie sus. Urmează-mă, te rog!

Mi-a arătat o ușă care ducea spre un hol auster. În comparație cu decorul modern din librărie, parcă făceai un pas în trecut. Erik a deschis ușa veche a liftului, a închis-o în urma noastră și a apăsat pe un buton. În timp ce urcam, în zgomotul mașinăriei vechi, Erik mi-a arătat, printre gratiile ușii, un anume etaj pe lângă care treceam.

– Iată apartamentul în care însuși Ibsen a locuit în ultimii unsprezece ani de viață. Ne socotim privilegiați că-l avem în custodie. Așadar, mi-a spus, când am ieșit din lift și am intrat într-o cameră mare, cu pereții plini de sus până jos de rafturi cu cărți, te ocupi de istorie?

– Doamne sfinte, nu! Cartea mi-a fost lăsată de tatăl meu, care a murit acum câteva săptămâni. De fapt, ar trebui să spun că această carte reprezintă mai mult un indiciu, fiindcă nu știu încă ce legătură are cu mine personal. Am dat cartea la tradus din norvegiană în engleză și am citit primele capitole. Tot ceea ce știu acum e că Jens a fost instrumentistul care a cântat primele măsuri ale „Dimineții devreme“ la premiera lui „Peer Gynt“. Și că Anna a fost vocea interpretei de pe scenă a lui Solveig.

– Sincer să fiu, nu sunt sigur cât îți pot fi de ajutor fiindcă, evident, eu mă ocup de Ibsen și nu de Grieg. Trebuie să găsești un expert în Grieg. Persoana ideală ar fi directorul Muzeului Grieg din Bergen. Totuși, a continuat el, cercetând cu privirea rafturile ticsite de cărți, am aici un lucru care te-ar putea interesa. A, iată! a zis, scoțând o carte mare, veche, din raft. E scrisă de Rudolf Rasmussen – cunoscut ca „Rude“ –, unul dintre copiii care au jucat în producția originală a lui „Peer Gynt“.

– Da, am citit despre el în carte. A fost un mic mesager, îi ducea Annei bilețelele trimise de Jens după ce acesta s-a îndrăgostit de ea.

– Chiar așa? s-a mirat Erik, răsfoind cartea. Uite, aici sunt fotografii făcute în acea seară cu toți membrii trupei. Erau încă îmbrăcați cu costumele de spectacol.

Mi-a întins cartea. Am privit fără să-mi cred ochilor chipurile acelor oameni pe care-i cunoscusem citind volumul lăsat de Pa Salt. Henrik Klausen în rolul lui Peer Gynt și Thora Hansson în cel al lui Solveig. Încercam să mi-o imaginez ca pe o mare divă, cu alte haine în locul celor țărănești pe care le purtase pentru rolul lui Solveig. În alte fotografii apăreau toți cei din distribuție, deși știam sigur că Anna nu se număra printre ei.

– Dacă vrei, îți fac niște fotocopii, mi-a propus Erik, și atunci poți să studiezi toate fotografiile astea în voie.

– Ar fi minunat, mulțumesc!

În timp ce Erik se îndrepta spre aparatul de fotocopiat dintr-un colț, ochii mi-au căzut pe o stampă care înfățișa un teatru vechi.

– Am trecut astăzi pe lângă Teatrul Național și-mi pot imagina cum arăta pe vremea premierei.

– De fapt, „Peer Gynt“ n-a avut premiera la Teatrul Național, ci la Teatrul Christiania.

– O, am presupus că aceea era clădirea, dar cu numele schimbat.

– Din păcate, vechiul Teatru Christiania nu mai există de mult. Se afla în Bankplassen, la cincisprezece minute distanță de aici. Acum e muzeu.

Am rămas cu gura căscată de uimire.

– Vrei să spui – Muzeul de Artă Contemporană?

– Da. Teatrul Christiania a fost închis în 1899, iar partea legată de muzică a fost transferată în noua clădire a Teatrului Național. Iată-le! mi-a spus, întinzându-mi fotocopiile.

– Cred că am abuzat deja prea mult de timpul tău. Îți mulțumesc foarte mult pentru întrevedere!

– Înainte să pleci, vreau să-ți dau adresa de e-mail a directorului Muzeului Grieg. Spune-i că vii din partea mea. Sunt sigur că te va ajuta mai mult decât am făcut-o eu.

– Dar, Herr Edvardsen, m-ai ajutat deja foarte mult, l-am asigurat, în timp ce nota adresa de e-mail.

– Sigur, chiar și eu mă înclin în fața faptului că muzica lui Grieg a depășit cu mult, ca faimă, pe cea a poemului „Peer Gynt“, mi-a spus el, zâmbind, în timp ce mă conducea spre lift. Opera a devenit iconică în întreaga lume. La revedere, domnișoară! Mi-ar plăcea să aflu dacă ai reușit să dezlegi misterul. Și mă găsești mereu aici, dacă mai ai nevoie de ceva.

– Mulțumesc!

M-am întors, pe urmă, la Grand Hotel. Coordonatele de pe sfera armilară începeau să aibă un sens. Când am intrat în Grand Café, aflată pe colț, în partea din față a hotelului, am privit îndelung pictura murală originală cu portretul lui Ibsen. Am fost sigură, din clipa aceea, că Jens și Anna făceau parte din viața mea.

La prânz, așa cum îmi sugerase Erik, i-am trimis un e-mail directorului Muzeului Grieg. Apoi, din curiozitate, am luat un taxi spre vechiul Teatru Christiania. Muzeul de Artă Contemporană se afla într-o piață, în spatele unei fântâni aflate chiar în mijloc. Eu, în mod sigur, nu mă pricepeam la arta modernă, deși știam că CeCe avea o adevărată pasiune pentru ea. Am

hotărât să nu intru în muzeu; am zărit, peste drum, Cafeneaua Engebret, spre care m-am și îndreptat în grabă.

Când am deschis ușa, am văzut mesele și scaunele rustice, de lemn, exact așa mi le imaginasem din descrierea lui Jens. Aerul era îmbibat de damfuri de alcool stătut, de praf și de un iz de umezeală. Am închis ochii și mi i-am închipuit pe Jens și pe colegii lui de orchestră adunați aici, cu peste un secol în urmă, înecându-și necazurile în rachiu. Am cerut o cafea la bar și am băut-o, așa fierbinte și amară cum era, frustrată că nu puteam citi în continuare povestea lor decât după ce primeam restul traducerii.

Am ieșit din cafenea și, desfășurând harta, m-am hotărât să mă întorc pe jos la hotel, gândindu-mă cum Anna și Jens se plimbau și ei exact pe aceste străzi. Sigur că orașul se dezvoltase mult de atunci, dar, în timp ce multe părți erau ultramoderne, rămăseseră printre ele și frumoase clădiri vechi. Am ajuns la hotel plăcut surprinsă de farmecul specific al orașului. Faptul că era atât de compact îți dădea senzația de loc confortabil. Mă simțeam aici ca acasă.

Înapoi, în camera mea, am controlat e-mailurile primite și am găsit unul de la directorul Muzeului Grieg.

Dragă domnișoară D'Aplièse,

Da, dețin informații despre Jens și Anna Halvorsen. Edvard Grieg le-a servit drept mentor, așa după cum, probabil, știi. Mă aflu în Troldhaugen, lângă Bergen; programul este de la 9 la 4 în fiecare zi. Aș fi fericit să te cunosc și să-ți fiu de ajutor în cercetările pe care le faci.

Cu sinceritate,

Erling Dahl Jr.

Nu aveam deloc idee pe unde putea fi Bergen, așa că am deschis o hartă a Norvegiei. Se afla sus, pe coastă, la nord-vest de Oslo. Era, în mod clar, un loc în care puteai ajunge lesne numai cu avionul. De abia acum realizam cât de vastă era, de fapt, această țară. Dincolo de Bergen se întindea un teritoriu vast, care ducea spre Arctica. Am hotărât să rezerv un zbor pentru

dimineața următoare și i-am trimis un e-mail domnului Dahl, ca să-i spun că aveam să ajung acolo a doua zi, la 12.

Era ora 6 seara și încă nu se întunecase. Mă gândeam la iernile lungi de aici, când soarele dispărea imediat după prânz, iar ninsoarea cădea din abundență și îngropa totul sub un strat gros de zăpadă. Îmi aduceam aminte cum, în trecut, surorile mele erau mirate când mă vedeau că deschideam larg ferestrele, dornică de aer curat, deși afară era foarte frig. Crezusem că preferința asta a mea se datora timpului petrecut pe mare. Îmi mai aminteam și de capacitatea Maiei de a suporta până și cele mai înalte temperaturi, și de cum se putea ea bronza în doar câteva minute, pe când pielea mea se înroșea ca sfecla. Poate că iarna făcea parte din moștenirea mea, la fel cum cerul veșnic însorit – din cea a Maiei?

Gândurile mele se îndreptau spre Theo, la fel ca întotdeauna în amurg. Știam că i-ar fi plăcut mult să fie aici, cu mine, în această călătorie, probabil analizându-mi reacțiile la fiecare pas. Când m-am urcat în pat – care astă-seară mi se părea mult prea mare pentru mine –, m-am întrebat dacă era posibil să găsesc pe cineva în viitor – cineva care să-i poată lua vreodată locul lui Theo. Deși mă îndoiam că era cu putință ca un astfel de bărbat să existe măcar. Înainte să mă las copleșită de tristețe, am fixat alarma ceasului la ora șapte, a doua zi de dimineață. Pe urmă am închis ochii și am încercat să adorm.

Capitolul 24

Priveliștea văzută din avion era extraordinară. Păduri imense, de un verde-închis, mărgineau fiordurile cu ape albastru-întunecat și, în depărtare, se iveau crestele munților acoperite cu zăpadă, chiar la început de septembrie. După ce am sosit pe aeroportul din Bergen, am sărit într-un taxi și i-am cerut șoferului să mă ducă la Troldhaugen, odinioară casa lui Grieg, și care adăpostea muzeul dedicat lui. În goana de pe autostradă n-am văzut decât nenumărați copaci, apoi am cotit pe un drum îngust, de țară.

Taxiul a oprit în fața unei vile încântătoare, din lemn de un galben pal. Am plătit cursa și am coborât, aruncându-mi rucsacul pe umăr. Am rămas

câteva momente în fața clădirii ale cărei ferestre mari aveau ramele vopsite în verde și al cărei balcon de la etaj avea un parapet făcut dintr-un grilaj elaborat de lemn. Pe una dintre laturi se ridica un turn, cu steagul Norvegiei ridicat pe o prăjină înaltă și fluturând în bătaia brizei.

Vila era clădită pe panta unui munte care se ridica deasupra unui lac și era înconjurată de versanți acoperiți cu iarbă deasă și cu molizi maiestuoși. Uimită de frumusețea liniștită a locului, am pășit într-o clădire modernă de la intrarea în muzeu și m-am prezentat vânzătoarei din magazinul de suveniruri. Am întrebat-o unde îl puteam găsi pe director și, când mi-am aruncat ochii spre o vitrină, mi s-a tăiat răsuflarea.

– Mon Dieu! am exclamat șocată în limba învățată în copilărie.

Acolo, dincolo de peretele de sticlă, se afla un șir de broscuțe maro, identice cu cea din plicul lăsat de Pa Salt.

– Directorul Erling vine imediat, m-a anunțat fata, așezând receptorul jos.

– Mulțumesc! Ați putea să-mi spuneți de ce se vând broscuțele acestea în magazinul de suveniruri?

– Grieg purta cu el, tot timpul, un original. Îi servea drept talisman. Îl ținea mereu în buzunar și îl săruta înainte de culcare.

Un bărbat atrăgător, cu păr argintiu, a apărut în fața mea.

– Bună ziua, domnișoară D'Aplièse! Sunt Erling Dahl. Cum a fost zborul?

– O, a fost excelent, mulțumesc! i-am răspuns, încercând să-mi revin după ce aflasem povestea broscuței. Numele meu este Ally.

– OK, Ally! Poate că îți este foame. În loc să stăm în biroul meu cel înghesuit am putea să mergem la cafeneaua de alături, ca să mâncăm un sendviș și să vorbim. Îți poți lăsa bagajul aici. Are grijă Elsa de el.

– Sună perfect.

Am dat jos rucsacul, mulțumindu-i fetei, pe urmă l-am urmat pe Erling Dahl, trecând printr-o serie de uși. Camera în care am intrat avea pereții aproape integral din sticlă și priveliștea lacului printre copaci îți tăia, pur

și simplu, răsuflarea. Lacul imens licărea în soare, punctat de insulițe acoperite de pini, iar malul celălalt se pierdea în orizontul năpădit de ceață.

– Lacul Nordas e magnific, nu-i așa? m-a întrebat Erling. Uneori uităm cât de norocoși suntem că lucrăm într-un asemenea loc.

– E uimitor. Aveți mare noroc, într-adevăr!

Odată ajunși la cafenea, după ce am comandat cafele și sendvișuri, Erling m-a întrebat ce mă interesa. Am scos din nou fotocopiile cărții lăsate de Pa Salt și i-am explicat totul.

A luat hârtiile și le-a studiat îndeaproape.

– N-am citit această carte, deși știu multe despre ea. L-am ajutat recent pe Thom Halvorsen, stră-strănepotul lui Jens și al Annei, în cercetările lui pentru o nouă biografie.

– Da. Am cerut-o din State. Îl cunoști pe Thom Halvorsen?

– Desigur. Locuiește la numai câteva minute distanță de aici, iar lumea muzicală din Bergen este mică. Cântă la vioară în Orchestra Filarmonică și a fost promovat de curând ca dirijor secund.

– Atunci, ar fi posibil să-l cunosc? l-am întrebat când ne-au fost aduse sendvișurile.

– Sigur că da, dar acum se află într-un turneu în State, cu orchestra. Se întorc peste câteva zile. Și cât de departe ai ajuns cu cercetările tale?

– N-am terminat citirea biografiei, aștept restul traducerii. Am ajuns în punctul în care Jens a fost alungat din casa părintească, iar Annei Landvik i s-a oferit rolul lui Solveig.

– Deci așa, mi-a zâmbit Erling, pe urmă a aruncat o privire spre ceas. Din păcate, nu mai am timp acum, pentru că într-o jumătate de oră va începe un concert pe care l-am organizat aici. Poate că e mai bine să afli totul din carte și, pe urmă, să discutăm.

– Unde are loc concertul?

– În sala noastră, numită Troldsalen. În timpul lunilor de vară vin pianiști de peste tot, ca să interpreteze muzica lui Grieg. Astăzi avem „Concertul pentru pian si orchestra in la minor“.

– Minunat! Pot să vin și eu?

– Desigur, mi-a răspuns și s-a ridicat. Mai întâi termină de mâncat sendvișul, apoi vino în sală. Eu mă duc să mă asigur că totu-i în regulă.

– Erling, îți mulțumesc!

După ce m-am grăbit să-mi termin sendvișul, am plecat de la cafenea și am străbătut o fâșie de pădure deasă. Indicatoarele m-au condus către o clădire cuibărită într-un frumos pâlc de pini. Am urcat scările spre auditorium și am văzut că sala era pe trei sferturi plină. Mica scenă, având în centru un mare pian cu coadă marca Steinway, avea în spate un perete de sticlă dincolo de care se vedeau un fundal de brazi și imensul lac.

La scurt timp după ce m-am așezat, pe scenă a apărut Erling, însoțit de un tânăr zvelt, brunet, a cărui înfățișare te frapa chiar și de la distanță. Erling s-a adresat publicului, vorbind mai întâi în norvegiană, apoi în engleză, ca să fie înțeles de numeroșii turiști prezenți.

– Am onoarea să vi-l prezint pe Willem Caspari, pianistul nostru de azi. A devenit faimos în întreaga lume, printre ultimele sale reprezentații numărându-se cea de la The Proms, la Royal Albert Hall din Londra. Îi suntem recunoscători pentru faptul că a acceptat să concerteze în acest mic colț de lume.

A urmat un ropot de aplauze. Willem și-a înclinat capul în semn de mulțumire înainte să ia loc în fața pianului, așteptând să se aștearnă tăcerea. Când a început să cânte, la primele note am închis ochii; muzica m-a transportat înapoi în timp, la vremea în care studiam la Conservatorul din Geneva. Pe atunci mergeam săptămânal la concerte și, adesea, mă aflam și eu pe scenă. Muzica clasică fusese pasiunea mea, iar acum îmi dădeam seama, rușinată, că trecuseră cel puțin zece ani de când nu mai fusesem la un recital. Ascultându-l pe Willem cântând, simțeam cum tensiunea mi se risipește. Îi urmăream încântată mâinile agile care alergau

peste clape. Mi-am promis că, de acum încolo, n-aveam să mai lipsesc de la astfel de evenimente.

Când concertul a luat sfârșit, Erling a venit la mine și m-a condus pe scenă, ca să fac cunoștință cu Willem Caspari. Avea o față ascuțită, pielea albă, întinsă peste pometții proeminenți, o pereche de ochi verzi-albaștri pătrunzători și buze pline, roșii ca sângele. Tot aspectul lui era impecabil, de la părul negru, pieptănat lins pe spate, până la pantofii negri, bine lustruiți. Îmi amintea de un vampir deosebit de arătos.

– Îți mulțumesc mult pentru concert! m-am adresat lui Willem. A fost minunat!

– Plăcerea e de partea mea, domnișoară! mi-a răspuns el, ștergându-și palmele discret cu o batistă albă înainte să dea mâna cu mine și studiindu-mă atent. Sunt aproape sigur că ne-am mai întâlnit.

– Da? m-am mirat eu, stânjenită că nu-mi aduceam aminte.

– Da. Am studiat la Conservatorul din Geneva. Cred că te-ai înscris pe când eu eram în ultimul an. În afară de faptul că am o memorie vizuală foarte bună, îmi mai amintesc prenumele tău pentru că mi s-a părut ciudat atunci. Cânți la flaut, nu-i așa?

– Da, i-am răspuns, surprinsă. Sau cel puțin cântam.

– Extraordinar, Ally! Nu mi-ai spus asta, a intervenit Erling.

– Pentru că a trecut mult prea mult timp de atunci.

– Nu mai cânți? m-a întrebat mirat Willem, netezindu-și reverele bine întinse – mai degrabă un ritual decât o încercare menită să impresioneze.

– Nu, nu, deloc.

– Dacă îmi amintesc bine, am fost la un recital al tău. Sonata pentru flaut și pian?

– Da, pe vremuri. Chiar ai o memorie incredibilă.

– Da, țin minte ceea ce nu vreau să uit. Te asigur că sunt și părți bune, și rele în asta.

– Cât de interesant, dat fiind că Ally, care a cântat la flaut, face acum cercetări în domeniul muzical, a comentat Erling.

– Și cine te interesează, dacă nu te deranjez cu întrebarea? m-a fixat Willem cu ochii lui fascinanți.

– Un compozitor norvegian, pe nume Jens Halvorsen și soția lui, Anna, o cântăreață.

– Nu cred că am auzit vreodată de ei.

– Sunt foarte cunoscuți aici, în Norvegia, mai ales Anna, i-a răspuns Erling. Iar acum, Ally, în funcție de ce planuri ai, poate că ți-ar face plăcere să vizitezi casa lui Grieg, inclusiv cabana de pe panta muntelui, unde obișnuia să compună?

– Da, mulțumesc!

– V-ar deranja dacă v-aș însoți și eu? l-a întrebat Willem, studiindu-mă încă, plin de curiozitate. De abia am ajuns seara trecută în Bergen și n-am apucat să văd mai nimic pe aici.

– Deloc! i-am răspuns.

Era de preferat să merg alături de el decât să rămân pe loc, sub privirea lui scrutătoare.

– Atunci la revedere! ne-a spus Erling grăbit. Eu trebuie să mă duc la birou. După ce vă terminați mica excursie, vă aștept la mine, să ne luăm rămas-bun. Și, Willem, îți mulțumesc pentru minunatul tău recital!

L-am urmat amândoi pe Erling afară din sală și, pe urmă, am început să urcăm treptele, printre copaci, către casa lui Grieg. Am intrat în vilă, în salonul cu podea de lemn, unde se afla un vechi pian cu coadă Steinway, așezat lângă un perete. În cameră se mai afla un amestec eclectic de mobilă rustică, precum și piese mai elegante din lemn de nuc și de mahon. Tablouri cu portrete și peisaje erau puse în evidență de lambriurile gălbui de pin.

– Are încă un aer prietenos, de adevărat cămin, i-am spus lui Willem.

– Da, așa-i.

Încăperea era plină de fotografii înrămate ale lui Grieg și ale soției sale, Nina. Privirea mi-a fost atrasă de una dintre ele, care-i înfățișa pe cei doi stând alături de pian. Nina zâmbea plăcut, dar expresia impenetrabilă a lui Grieg era accentuată de sprâncenele stufoase și de mustața groasă.

– Arată atât de scunzi în comparație cu pianul, am remarcat. Parcă ar fi două păpuși.

– Se pare că erau amândoi mici de statură. Și știi că Grieg avea un plămân distrus? Când se fotografia, folosea o pernuță ascunsă sub jachetă, de aceea apare mereu cu o mână peste piept.

– E fascinant! am murmurat, în timp ce ne plimbam prin salon și priveam diferitele exponate.

– Și cum de ai renunțat la muzică? m-a întrebat Willem subit, de parcă avea în minte o listă cu întrebări pe care le bifa de îndată ce primea răspunsul.

– M-am apucat de navigație, ca profesionist.

– Și atunci zdrăngăneai cântece marinărești? a chicotit el, încântat de glumă. Duci dorul muzicii?

– Sinceră să fiu, n-am prea avut timp să mă gândesc la asta în ultimii câțiva ani. Iahtingul a fost viața mea.

– Eu nu-mi pot imagina o viață fără muzică, mi-a spus Willem, făcând semn spre pianul lui Grieg. Instrumentul ăsta e pasiunea și durerea mea, forța care mă ține viu. Am uneori coșmaruri că am făcut artroză la degete. Fără muzica mea nu mi-ar rămâne nimic altceva.

– Atunci poate că ai o mai mare încredere în capacitatea ta decât mine. Când eram la Conservator, mi se părea că, la un moment dat, m-am plafonat. Indiferent de cât de mult repetam, aveam impresia că nu avansam deloc.

– Ally, eu am simțit asta ani de-a rândul, probabil că e ceva inerent meseriei. Și trebuie să cred cu tărie că fac progrese, altfel mă sinucid. Iar

acum hai să vedem cabana, locul în care omul acesta cu adevărat mare și-a compus câteva dintre capodopere.

Cabana se afla la o mică distanță de vilă. Trăgând cu ochiul prin ferestruicile ușii de la intrare, am zărit un pian modest lângă un perete, cu un balansoar alături, precum și un birou așezat în fața marii ferestre care dădea înspre lac. Și, așezată pe birou, se afla o altă broscuță – perfect identică cu a mea. Am decis să nu-i spun nimic lui Willem.

– Ce priveliște! a exclamat el, oftând. Ar putea inspira pe orice om.

– Dar foarte izolată, nu crezi?

– Nu m-ar deranja. Aș fi fericit să fiu singur. Mă bizui pe forțele proprii, a ridicat el din umeri.

– Și eu la fel, însă nu cred că aș rezista aici, i-am răspuns, zâmbind. Hai să ne întoarcem!

– Da, a spus Willem, uitându-se la ceas. La ora patru vine o ziaristă, să-mi ia un interviu la hotel. Recepționera mi-a promis să-mi trimită un taxi. Tu unde stai? Ai vrea să te întorci cu mine în oraș?

– De fapt, încă nu mi-am găsit un loc în care să mă cazez, i-am spus, în timp ce ne întorceam pe cărarea ce cobora panta muntelui. Sunt sigură că găsesc eu ceva. Am să merg la centrul de informații turistice din oraș.

– Poți să stai la hotelul în care m-am cazat eu. E foarte curat, clădit pe malul dinspre portul vechi, și are o vedere splendidă către fiord. Sunt foarte impresionat că, spre deosebire de mine, ești atât de relaxată în privința unor astfel de aranjamente. Când călătoresc, trebuie să-mi fac toate rezervările cu săptămâni înainte și să știu exact unde voi locui, altfel cad în depresie.

– Poate că anii de navigație m-au făcut să am o atitudine laissez-faire. Pot dormi oriunde.

– Probabil că asta se datorează și obsesiei mele pentru detaliile organizatorice, care-i înnebunește pe cei care au de a face cu mine.

Mi-am recuperat rucsacul de la Else, fata de la librărie, pe urmă am așteptat în fața intrării în timp ce Willem se interesa cum să facă rost de un taxi. Îl observam cu discreție și studiam felul în care tensiunea interioară i se reflecta în ținută: stătea drept ca un soldat, cu trăsăturile încordate și mâinile încleștate, în timp ce Elsa vorbea cu cei de la dispeceratul companiei de taxi.

Obsedat... mi-a trecut prin minte.

– Și unde locuiești atunci când nu ești pe iaht, sau căutând informații despre muzicieni morți de mult și soțiile lor? m-a întrebat el, după ce a sosit taxiul și ne-am urcat.

– La Geneva, în locuința familiei.

– Să înțeleg că n-ai o casă a ta?

– Nu, n-am avut niciodată cu adevărat nevoie de una. Sunt mai mult pe drumuri.

– Și din punctul ăsta de vedere suntem total diferiți. Apartamentul meu din Zurich e raiul meu. Totuși, trebuie să mă stăpânesc când am musafiri, să nu le cer să-și scoată pantofii când intră sau să se șteargă pe mâini cu șervețele anti-bacteriene.

Mi-am amintit cum se ștersese obsesiv pe mâini.

– Știu că sunt un ciudat, a continuat el, nepăsător, așa că nu trebuie să fii stânjenită dacă îți trece asta prin minte.

– Majoritatea muzicienilor pe care îi cunosc sunt niște excentrici. Încep să cred că face parte din latura lor artistică.

– Sau posibil autistă, după cum îmi spune psihoterapeutul meu. Poate că între cele două noțiuni există o demarcație foarte fină. Mama susține că am nevoie de cineva care să fie diferit de mine, dar nu-mi închipui că există vreo persoană care să-mi poată suporta maniile. Ai un iubit?

– Eu... am avut, dar a murit acum câteva săptămâni, i-am răspuns, cu privirile ațintite pe fereastră.

– Îmi pare foarte rău, Ally, condoleanțele mele!

– Mulțumesc.

– Nu știu ce să spun.

– Nu-ți face griji, nimeni nu știe.

– Ăsta-i motivul pentru care ai venit în Norvegia?

– Da, cred că da.

Taxiul începea să încetinească. Intrase pe o stradă ce șerpuia pe lângă frumosul port, flancată de clădiri cu fațade din lemn, vopsite în nuanțe alternative de alb, gălbui, ocru și roz-pal, cu acoperișuri caracteristice, ca un V inversat. Deodată, lacrimile m-au făcut să văd estompat toate culorile.

– Ei bine – Willem a tușit puțin, ca să-și dreagă vocea după o tăcere prelungită –, de obicei nu vorbesc despre asta, dar, de fapt, am trecut și eu printr-o experiență asemănătoare cu a ta. Sufletul meu pereche a murit în urmă cu cinci ani, imediat după Crăciun. Nu e o amintire plăcută.

– Îmi pare rău!

L-am bătut prietenește peste pumnul încleștat, iar acum a fost rândul lui să-și întoarcă privirea.

– În cazul meu, a fost o eliberare. Jack a suferit foarte mult. Dar în cazul tău?

– Un accident pe mare. Theo era viu și nevătămat – pentru ca, o clipă mai târziu, să dispară.

– Sincer să fiu, nu știu care situație e mai rea. Am avut timp să mă împac cu gândul, dar a și trebuit să fiu martor la toate suferințele persoanei iubite. Presupun că încă nu sunt împăcat. Oricum, nu vreau să te deprim și mai tare, îmi pare rău!

– Nu e cazul. Deși pare ciudat, e o consolare să știi că și alți oameni au trecut prin ceea ce ai trecut tu, i-am răspuns, în timp ce taxiul se oprea în fața unei clădiri înalte de cărămidă.

– Ăsta-i hotelul, a spus Willem. Ce-ar fi să intri și să vezi dacă au camere libere? Nu cred c-ai putea găsi ceva mai bun.

– În privința priveliștii – ai perfectă dreptate.

Am coborât din taxi și am văzut că hotelul Havnekontoret se afla la numai câțiva metri distanță de marginea cheiului, unde era ancorat un iaht cu două catarge.

– Lui Theo i-ar fi plăcut să-l vadă, am murmurat, bucuroasă că puteam să-i pomenesc numele fără să dau mai multe amănunte.

– Da. Dă-mi voie să-ți iau bagajele.

I-am cerut șoferului să aștepte câteva minute și l-am urmat pe Willem în hotel. Am întrebat la recepție dacă mai aveau camere libere. De îndată ce am făcut rezervarea, am ieșit să-i spun șoferului să plece.

– Sunt bucuros că am putut să te ajut, mi-a zis Willem, foindu-se prin hol. Se pare că a sosit și ziarista mea. Îi urăsc pe cei din tagma ei, dar n-am încotro. Ne vedem mai târziu!

– Sigur, i-am răspuns, urmărindu-l cu privirea cum se îndrepta spre o femeie care îl aștepta la intrare.

După ce i-am dat recepționerei cardul de credit și am primit parola pentru wi-fi, am luat liftul spre ultimul etaj, unde se afla camera mea, care avea o priveliște splendidă către port. Deja se lăsase noaptea, așa că m-am schimbat din blugi în pantaloni de trening și hanorac, după care am deschis laptopul. În așteptarea conexiunii de internet, mă gândeam la Willem și la faptul că, în pofida ciudățeniilor lui, îl plăceam destul de mult. Printre e-mailuri se afla unul de la Magdalena Jensen, traducătoarea cărții.

De la: Magdalenajensen1@trans.no

Către: Allygeneva@gmail.com

Subiect: Grieg, Solveig og Jeg/Grieg, Solveig și cu mine

1 septembrie 2007

Dragă Ally,

Îți trimit, atașat la mesaj, restul traducerii. Îți voi expedia exemplarul original al cărții pe adresa din Geneva. Sper să îți placă. E o poveste interesantă.

Cu cele mai bune urări, Magdalena

Am deschis documentul atașat și am așteptat să se încarce. Apoi, am început să citesc...

Anna. Christiania, Norvegia. August 1876

Capitolul 25

– Kjære Anna, ce plăcere să te vedem din nou acasă! a întâmpinat-o Frøken Olsdatter, luându-i haina. Cu Herr Bayer plecat la Drobak, viața aici e foarte plictisitoare. Cum a fost la țară?

– Plăcut, mulțumesc, deși prea scurt, i-a răspuns Anna, urmând-o pe Frøken Olsdatter în salon.

– Ceai?

– Da, sigur.

– Atunci mă duc să-l prepar.

După ce Frøken Olsdatter a ieșit din cameră, Anna s-a simțit nespus de fericită să se afle, din nou, în Christiania și să aibă parte de toată atenția menajerei. „Și nu-mi pasă dacă devin o răsfățată“, și-a spus, apoi, răsuflând ușurată la gândul că avea să doarmă pe o saltea moale și să i se servească micul dejun la pat. Ca să nu mai vorbim și de o baie fierbinte...

Frøken Olsdatter a intrat, aducând tava.

– Ei bine, am niște vești pentru tine, i-a spus, turnând lichidul chihlimbariu în două cești din porțelan și întinzându-i-o pe una Annei. Herr Bayer n-are cum să se întoarcă acum acasă. Biata lui mamă e foarte bolnavă și nu poate s-o lase singură. Crede că sfârșitul ei se apropie cu pași repezi și, desigur, el vrea să-i fie alături. Așadar, te-a lăsat în grija mea până ce are să se întoarcă.

– Îmi pare foarte rău să aud că iubita lui mamă e atât de bolnavă, i-a răspuns Anna, deși nu-i părea chiar rău că sosirea lui se amâna.

– Repetițiile au loc în timpul zilei, așa că te duc la tramvai și, pe urmă, vin să te iau. După ce termini de băut ceaiul, te rog să te duci să-ți vezi noua garderobă. Au sosit hainele de iarnă pe care ți le-a comandat Herr Bayer. Sunt cu adevărat splendide. Vei găsi și o scrisoare pentru tine, care a venit în timp ce erai plecată.

Zece minute mai târziu, Anna deschidea ușa dulapului. Era plin cu o mulțime de haine frumoase, lucrate de mână. Bluze din mătasea și muselinul cele mai delicate, fuste din lână fină și două rochii superbe: una de culoarea topazului și o alta roz-prăfuit. Mai erau și două corsete noi, mai multe perechi de pantalonași și de ciorapi fini ca pânza de păianjen.

Gândul că Herr Bayer îi comandase astfel de lucruri intime o făcea să se înfioare, dar și-a spus pe dată că, probabil, Frøken Olsdatter se ocupase de asta. Pe un raft de sus se aflau două perechi de pantofi cu toc: o pereche din aceeași mătase roz ca rochia, cu mici catarame de argint, iar cealaltă – de culoarea fildeșului, cu broderie albă. Pe când își încerca pantofii roz, ochii i-au căzut pe o cutie de pălării. A luat-o cu multă grijă, i-a scos capacul – și a rămas cu gura căscată. Pălăria se asorta perfect cu rochia roz și era ornată cu cel mai complicat aranjament de pene și panglici pe care-l văzuse în viața ei. Și-a amintit cum odinioară, sosind pentru prima dată în gara din Christiania, se minunase privind pălăriile doamnelor. Aceasta, se gândea ea, în timp ce și-o așeza cu grijă pe cap, era cel puțin la fel de frumoasă. Mergând prin cameră, ca să se obișnuiască cu pantofii și pălăria, se simțea mai înaltă și cumva mai în vârstă, nevenindu-i să creadă că se schimbase atât de mult de când venise în Christiania.

Apoi s-a așezat pe pat, cu pălăria încă pe cap, și a deschis plicul lăsat de Frøken Olsdatter. Văzând că scrisoarea era de la Lars, a oftat și a început să citească, plină de temeri.

Stalsberg Vaningshuset

Tindevegen

Heddal

22 iulie 1876

Draga mea Anna,

Am promis să-ți scriu ca să-ți lămuresc pe larg scurta conversație pe care am avut-o în seara nunții fratelui tău.

În ultimele câteva luni mi-a devenit limpede că viața în Christiania ți-a schimbat speranțele și felul în care îți vezi viitorul. Draga mea Anna, te rog să nu te simți vinovată. E firesc să fie așa. Tu ești foarte talentată și, mai important, talentul ți-a fost descoperit de oameni importanți, care te vor ajuta să devii cunoscută în întreaga lume.

Chiar dacă părinții tăi cred că lucrurile între noi nu s-au schimbat, eu înțeleg că nu-i deloc așa. Rolul lui Solveig pe scena Teatrului Christiania, în toamna asta, îți dă prilejul să pășești mai departe pe drumul tău. Oricât de greu mi-ar fi, eu trebuie să mă obișnuiesc cu gândul că-i cu putință ca o căsătorie cu mine să nu ți se mai pară deloc atrăgătoare. Asta – dacă ți s-a părut vreodată, lucru de care mă îndoiesc.

Înțeleg că principiile morale și inima ta bună nu te vor lăsa să pui în cuvinte adevăratele tale sentimente. În afară că m-ai răni pe mine, nu te vei încumeta niciodată să le înșeli speranțele părinților tăi. Prin urmare, așa cum ne-am înțeles, le voi spune că am hotărât că nu te mai pot aștepta. Deja tatăl tău mi-a cumpărat ferma, afacere care îmi convine perfect. Întocmai așa cum tu nu ești făcută să fii gospodină, eu nu sunt făcut să fiu fermier și, acum că tatăl meu a dispărut, nimic nu mă mai ține aici.

Mai mult decât atât: se pare că, mai nou, mi se oferă și o șansă.

Anna, trebuie să-ți spun că Scribner, editorul din New York City căruia i-am trimis poeziile, mi-a răspuns. Dorește să le tipărească și mi-a oferit un mic avans. După cum știi, visul meu a fost mereu să plec în America. Cu banii de la tatăl tău, am acum suficient de mulți ca să-mi cumpăr un bilet pe vapor. Îți poți imagina cât de înflăcărat mă simt la gândul de a-mi vedea poeziile publicate în America. Pentru mine, asta-i o imensă onoare. Visul meu cel mai drag a fost ca tu să devii soția mea și să te iau cu mine,

ca să putem începe o nouă viață peste Ocean. Totuși, n-a fost să fie așa. Și, Anna, îți spun sincer că știu că nu m-ai fi iubit niciodată atât de mult cât te iubesc eu.

Nu-ți port pică deloc și îți doresc tot binele din lume. Într-un mod ciudat, Domnul ne-a dat amândurora libertatea de-a ne urma chemarea, chiar dacă drumurile noastre se despart. Deși nu mai suntem logodiți, sper să rămânem prieteni.

Vaporul meu va traversa Oceanul peste șase săptămâni.

Lars

Anna a pus scrisoarea pe pat, alături de ea. Și a căzut pe gânduri, simțindu-se mișcată și neliniștită de cuvintele lui.

America... Se certa pe ea însăși pentru că nu crezuse niciodată în visul lui Lars și nu-l luase în serios. Și, iată, acum Lars era pe punctul ca poeziile lui să fie publicate, astfel că, într-o bună zi, putea să devină la fel de faimos precum Herr Ibsen.

Pentru prima dată, Anna nu-l mai vedea pe Lars ca pe o victimă, un cățeluș așteptând o mângâiere din partea ei. După ce-și vânduse ferma tatălui ei, avea și el șansa să scape din Heddal și să-și urmeze visul, la fel ca ea.

Cel puțin acest gând o mai alina.

Ar fi plecat cu el în America, dacă i-ar fi cerut-o?

Nu.

Răspunsul i-a venit pe buze fără nici o șovăială. S-a întins pe pat, iar noua ei pălărie de mătase i-a căzut pe ochi.

Apartamentul 4

Intrarea Sf. Olav

Christiania

4 august 1876

Dragă Lars,

Îți mulțumesc pentru scrisoare. Sunt foarte fericită că ai avut noroc. Sper că-mi vei scrie din America. Și te rog să primești întreaga mea recunoștință pentru felul în care m-ai ajutat. Acest ajutor dat de tine a făcut posibilă viața mea de acum, din Christiania.

Transmite-le toată dragostea mea lui Mor și Far. Sper să nu te certe atunci când vor auzi că nunta nu va mai avea loc, și îți mulțumesc pentru mărinimia de a lua toată vina asupra ta.

Sper că îți vei găsi o soție mult mai bună decât mine acolo, în America. Și eu doresc să rămânem prieteni.

Sper să nu ai rău de mare.

Anna

În timp ce sigila plicul, cele spuse în scrisoarea lui au izbit-o în plin. Acum că Lars, singurul ei prieten, pleca în America, simțea că îi avea să-i ducă dorul.

Oare n-ar fi trebuit să mă mărit cu el? i-a trecut prin minte, apoi s-a ridicat și s-a dus la fereastră, ca să privească strada de dedesubt. E atât de bun și se poartă atât de frumos. Și poate că el va face avere acolo, în timp ce eu s-ar putea să mor fată bătrână...

Mai târziu, pe când se ducea să pună plicul pe tava de argint din hol, ca să fie expediat prin poștă, a simțit că se rupsese și ultimul fir subțire care o mai lega de viața ei din trecut.

Peste trei zile au început repetițiile la „Peer Gynt“. Restul distribuției – mulți din producția originală – se purtau frumos și o ajutau pe Anna. Numai că, deși să învețe un cântec și apoi să-l cânte era, pentru ea, cel mai ușor lucru din lume, jocul de scenă s-a dovedit mult mai greu decât ar fi crezut. Uneori se mișca cum trebuie, dar apoi își uita replicile; alteori, când îi reușeau cele două, nu izbutea să exprime, prin mimica feței, emoția cuvenită. Herr Josephson, regizorul, era foarte răbdător cu ea, însă Anna simțea că parcă dansa o polcă, trebuind, în același timp, să se frece pe burtă și să se bată cu palma-n cap.

După cea de a patra repetiție se întreba, cu amar, dacă avea să reușească vreodată. Plecând de la teatru, a simțit cum o mână a prins-o dintr-odată de braț, chiar pe când se îndrepta către ușa de la intrarea artiștilor. Înspăimântată, a scos un țipăt slab.

– Frøken Landvik, am auzit că ai revenit în Christiania. Cum a fost vacanța la țară?

Era Jens Halvorsen cel Rău. Inima Annei bătea cu putere și, deși el n-o mai strângea la fel de tare, continua să o țină de braț. Îi putea simți căldura mâinii prin stofa mânecii și i se pusese un nod în gât. Când s-a întors către el, a împietrit de uimire văzând cât de mult se schimbase. Buclele lucioase de altădată se desfăcuseră și-i atârnau de-o parte și de alta a feței, iar hainele elegante îi erau mototolite și murdare. Părea că nu mai făcuse baie de câteva zile, iar nasul ei aproape că ar fi putut spune de câte.

– Eu... însoțitoarea mea e afară, a șoptit ea. Te rog să mă lași în pace!

– Așa voi face, dar trebuie să-ți spun cât de dor mi-a fost de tine. Sper că ai înțeles cât de mult te iubesc și cât de credincios îți sunt. Te rog, te implor, hai să ne întâlnim!

– Nu, nici vorbă! i-a răspuns ea, scurt.

– Ei bine, atunci nimic nu mă va opri să te găsesc la teatru, nu-i așa, Frøken Landvik? a strigat el în urma Annei.

Ea a luat-o la goană spre ușa intrării artiștilor, apoi a trântit-o în urma ei.

În fiecare zi a săptămânii următoare, Jens a așteptat-o pe Anna la sfârșitul repetiției.

– Herr Halvorsen, ceea ce faci devine tot mai supărător, îi spunea ea în șoaptă, căci portarul Halvert avea deja bilet la lojă atunci când se juca spectacolul idilei lor.

– Minunat! Atunci poate că cedezi și primești măcar să te invit la un ceai.

– Doamna mea de companie va fi fericită să ne însoțească. Te rog s-o inviți și pe ea! îi spunea, trecând pe lângă el și încercând să-și înfrâneze

un zâmbet.

De fapt, întâlnirile lor zilnice erau lucrul pe care Anna îl aștepta cel mai mult, iar ea începuse să se destindă puțin câte puțin, știind că ei jucau un joc de-a șoarecele și pisica – ce n-avea să ducă la nimic. Dat fiind că Lars nu-i mai era logodnic – deși, pe când era, asta nu o împiedicase să viseze la Jens o vară întreagă – și în pofida unor sforțări eroice, Anna simțea că neînduplecarea ei era pe cale să se facă praf.

După un sfârșit de săptămână în care stătuseră amândouă închise-n casă, Frøken Olsdatter i-a spus Annei că luni avea să plece tocmai în capătul celălalt al orașului, pentru niște treburi de-ale lui Herr Bayer. Menajera socotea că Anna era în stare să ia tramvaiul singură. Când a coborât de pe scenă, Anna a știut că sosise clipa să se predea.

Jens o aștepta ca de obicei pe coridor, lângă ușa intrării artiștilor.

– Când vei spune „da“, Frøken Landvik? a întrebat-o rugător, atunci când a trecut pe lângă el. Îți mărturisesc că, deși pot să îndur multe, chiar și tăria mea se poate zdruncina.

– Astăzi? s-a întors Anna spre el, dintr-odată.

– Eu... bine, atunci... bine!

În sinea ei, Anna se bucura că-l uimise.

– Mergem la Engebret Cafe, din scuar, i-a spus Jens după ce și-a revenit. Într-un minut ajungem.

Anna auzise despre Engebret și i se părea un loc grozav.

– Dar dacă mă vede cineva intrând acolo neînsoțită?

– N-are să se uite nimeni la tine, i-a răspuns Jens, zâmbind. La Engebret vin numai boemi ori muzicieni care de obicei sunt beți-turtă, așa că nu le-ar păsa nici dacă te-ai dezbrăca și ai dansa pe masă. Vino, Frøken Landvik, pierdem timpul!

– Foarte bine, atunci! a răspuns Anna, cuprinsă de înfrigurare.

Au ieșit tăcuți din teatru și, când au intrat în cafenea, Anna i-a făcut semn spre o masă așezată în colțul cel mai îndepărtat și mai întunecat. Jens a comandat ceai pentru amândoi.

– Anna, spune-mi cum ți-ai petrecut vara?

– Mult mai bine decât tine, după cum arăți. Ești bolnav?

– Îți mulțumesc pentru cuvintele politicoase, i-a răspuns Jens, zâmbind. Nu sunt bolnav, ci sărac, și aș avea nevoie de o baie bună și de un schimb curat de haine. Simen, un coleg din orchestră, spune că de abia acum arăt ca un adevărat muzician. A fost bun cu mine, mi-a dat adăpost după ce am fost nevoit să plec de acasă.

– Doamne sfinte! Dar de ce?

– Tatăl meu nu-i de acord cu aspirațiile mele muzicale. Ar fi vrut să mă ocup de fabrica lui de bere, așa cum au făcut-o el și alte câteva generații de Halvorseni de dinaintea noastră.

Anna îl privea cu admirație. Se gândea că era nevoie de o mare tărie de caracter ca să renunți, de dragul artei, la familie și la tot confortul de acasă.

– Oricum, a continuat Jens, acum, că începe stagiunea și voi câștiga în sfârșit niște bani, am să mă mut într-un loc mai potrivit. Otto, oboistul, mi-a spus că-mi poate închiria o cameră în apartamentul lui. I-a murit soția de curând și, pentru că ea a fost destul de bogată, sper ca noua mea locuință să fie mai curată, cel puțin. Mai mult de-atât, apartamentul acela e la numai cinci minute depărtare de cel în care locuiești tu. Vom fi aproape vecini. Poți veni să bem ceaiul împreună.

– Mă bucur să aflu că ți-ai găsit o locuință mai bună, i-a spus ea, cu sfială.

– Și, în timp ce eu am decăzut, steaua ta se ridică uimitor de repede! Poate că vei deveni o binefăcătoare înstărită a artiștilor, a tachinat-o el, în timp ce le era servit ceaiul. Uite cum arăți, cu hainele astea elegante și cu

superba pălărie adusă de la Paris. Eşti încarnarea tinerei bogate care se îmbracă după ultima modă!

– S-ar putea ca steaua mea să cadă la fel de repede cum s-a ridicat. Cred că sunt o actriţă deplorabilă şi, foarte curând, voi pierde acest rol, i-a mărturisit Anna, dintr-odată bucuroasă că putea să discute cu cineva despre gândurile care o frământau.

– Iar eu cred că nu-i adevărat. Când ne-am adunat ieri pentru ultima parte a repetiţiei, l-am auzit pe Herr Josephson spunându-i lui Hennum că faci progrese însemnate.

– Herr Halvorsen, nu înţelegi! Nu m-am temut niciodată să cânt, dar interpretarea unui rol e ceva cu totul diferit. Mă gândesc că s-ar putea să am trac, i-a mărturisit Anna, mângâind distrată toarta ceştii de ceai. Nu-mi pot închipui cum aş putea găsi curajul să păşesc pe scenă în prima seară de spectacol.

– Anna... Cred că trebuie să ne spunem pe nume, Anna şi Jens. Cred că ne cunoaştem destul de bine acum ca să facem pasul ăsta.

– Da, cred că da. Sau măcar s-o facem atunci când suntem numai noi doi.

– Mulţumesc! Ei bine, Anna, sunt sigur că vei arăta superb şi vei cânta atât de bine, încât nimeni n-are să se mai sinchisească de jocul tău de scenă.

– Frumos din partea ta... Jens, dar nu pot dormi noaptea de grija asta. Nu vreau să dezamăgesc pe nimeni.

– Sunt sigur că n-o vei face. Iar acum, spune-mi, ce mai face iubitul tău de acasă?

– Pleacă în America. Fără mine, s-a grăbit să adauge, încercând să-i ocolească privirea. Am rupt logodna.

– Îmi pare rău să aud asta, dar mărturisesc că m-ai făcut un om fericit. De când ne-am întâlnit prima oară nu mi-ai mai ieşit din minte. Doar gândul la tine m-a făcut să trec cu bine peste vara asta îngrozitor de grea. Şi cred că sunt îndrăgostit de tine până peste cap.

Anna l-a privit neîncrezătoare.

– Cum așa? De abia mă cunoști. N-am discutat niciodată mai mult de câteva minute. Te îndrăgostești de cineva pentru caracterul său. Și, ca să faci asta, trebuie să cunoști bine omul acela.

– Știu cu mult mai multe lucruri despre tine decât crezi. De pildă, văd cât ești de modestă din felul în care ai roșit atunci când oaspeții te-au aplaudat la sfârșitul acelei serate. Știu că nu-ți dai aere de mare divă pentru că nu te fardezi. Mai știu și că ești virtuoasă și loială, că ai principii morale, astfel că, făcându-ți curte, cam bat la uși închise. Din toate astea trag concluzia că ești încăpățânată ca un măgar atunci când îți pui ceva în minte. Pentru că, din experiența mea, rareori femeile aruncă în foc scrisori de la un curtezan fără să le citească – chiar dacă li se pare că acel curtezan își arată simțămintele într-un mod nepotrivit.

Anna s-a străduit să nu arate cât te mult o uimea agerimea minții lui.

– Ei bine, i-a spus, înghițind în sec, sunt multe lucruri pe care nu le știi. Cum ar fi faptul că mama a ajuns la disperare din cauză că sunt atât de neîndemânatică la treburile gospodărești. Gătesc groaznic și nu știu să cos. Tata spune că pot avea grijă doar de animale, nu și de oameni.

– Atunci vom trăi din dragoste și ne vom lua o pisică, i-a zâmbit Jens.

– Iartă-mă, dar acum chiar trebuie să prind tramvaiul, să mă duc acasă. Anna s-a ridicat și a scos niște monede, punându-le pe masă. Lasă-mă, te rog, să plătesc eu ceaiul! La revedere... Jens!

– Anna! a prins-o el iute, de mână. Când ne mai vedem?

– După cum bine știi, sunt la teatru în fiecare zi, între orele 10 și 4.

– Atunci te aștept mâine, la 4, a strigat în urma ei, pe când Anna se grăbea să iasă.

După ce a plecat, Jens s-a uitat la banii de pe masă, văzând că erau de ajuns ca să plătească ceaiul, și chiar să-și cumpere un castron de supă și un pahar de rachiu.

După ce a urcat în tramvai, Anna a închis ochii, zâmbind visător. Întâlnirea ei cu Jens Halvorsen fusese minunată. Poate că din cauza noului său fel de viață ori, pur și simplu, a hotărârii cu care o urmărea, Jens nu i se mai părea cocoșelul țanțoș de altădată.

– O, Doamne! s-a rugat ea în seara aceea, te rog să mă ierți dacă spun că Jens Halvorsen cel Rău nu mai e atât de rău. Căci a trecut prin încercări grele și și-a schimbat apucăturile. Am făcut tot ce-am putut ca să nu cad pradă ispitei, însă... – Anna și-a mușcat buzele – acum cred că s-ar putea să cad. Amin!

Până în seara deschiderii stagiunii, Anna și Jens s-au întâlnit zilnic, după repetiții. Speriată să nu ajungă pradă bârfelor din teatru, Anna i-a propus s-o aștepte în cafenea. După-amiaza nu era lume deloc acolo și, treptat, Anna a început să se destindă și să nu mai fie atât de grijulie față de păstrarea aparențelor. Într-una din zile, când Jens i-a luat mâna pe sub masă, ea n-a mai tras-o înapoi. Odată faptul împlinit, acum stăteau mereu cu degetele împletite pe furiș. Ceea ce îi făcea să-și toarne cam greu laptele și ceaiul – pentru că nu puteau folosi decât o singură mână –, însă, după părerea lor, atare greutate le era răsplătită din plin.

Jens arăta acum foarte asemănător celui care fusese odinioară. Se mutase în apartamentul lui Otto și, după cum i-a povestit Annei, trecuse pur și simplu printr-o despăduchere. De apartament avea grijă o menajeră; ea îi spăla toate hainele, care, spre ușurarea Annei, miroseau cu mult mai bine.

Însă dincolo de toate astea, atingerea mâinilor lor – nevinovată, dar, în același timp, foarte promițătoare – era cea care bântuia gândurile Annei zi și noapte. Ea înțelegea, în sfârșit, ce simțea Solveig și de ce jertfise totul de dragul lui Peer.

Deseori stăteau tăcuți, uitând de ceai, fiindu-le de ajuns să se privească. Chiar dacă Anna își jurase să se păzească, știa că, pe zi ce trecea, cădea tot mai mult în mrejele lui Jens.

Capitolul 26

Cu trei zile înainte ca „Peer Gynt“ să deschidă noua stagiune a Teatrului Christiania, a reînceput munca anevoioasă de a uni prestația orchestrei cu

cea a actorilor. De data asta, Anna nu mai împărțea vestiarul din spate cu Rude și cu ceilalți copii. Ea ocupa acum fosta cabină a lui Madame Hansson, care avea un perete întreg îmbrăcat în oglinzi și o sofa tapițată cu catifea, pe care putea să se odihnească atunci când se simțea obosită.

– Ce frumos arată! se mirase Rude, privind de jur împrejur. Aș zice că unii dintre noi au ajuns departe în ultimele luni. Te-ai supăra dacă aș mai trece pe aici din când în când? Sau ții nasul pe sus?

Anna i-a luat obrajii bucălați în mâini, chicotind.

– S-ar putea să nu mai am timp pentru jocuri de cărți, dar ești bine-venit oricând vrei să vii.

În seara spectacolului, când a intrat în cabină, Anna a găsit-o plină cu flori și cu mesaje care-i urau succes. Sosise chiar și un buchet de la părinții ei și de la Knut, alături de o scrisoare în care, fără îndoială, vorbeau despre ruperea logodnei cu Lars. Anna a pus-o deoparte, ca s-o citească mai târziu. În timp ce Ingeborg, machieuza, o farda, ea a citit celelalte mesaje, bucurându-se de cuvintele frumoase ale celor care le scriseseră. Însă unul singur a făcut-o să se înfioare de plăcere atunci când l-a citit, un mesaj însoțit de un trandafir roșu.

Astă-seară voi fi aici, privindu-te cum te înalți către stele. Și-ți voi simți fiecare bătaie a inimii.

Cântă, frumoasa mea pasăre. Cântă!

J.

Când Anna a auzit chemarea în scenă, a început repede să se roage. „Doamne sfinte, nu mă lăsa să-mi dezonorez familia și pe mine însămi astă-seară! Amin!“ Apoi s-a ridicat și s-a îndreptat către culise.

Anna știa că unele momente din acea seară aveau să i se întipărească în minte pentru totdeauna. Ca, de pildă, cel în care a pășit pe scenă, în cel de al doilea act, și nu și-a mai putut aminti nimic. Aruncase o privire disperată către fosa orchestrei și-l văzuse pe Jens cum mima cu buzele cuvintele pe care trebuia să le rostească ea. Spera să-și revină îndeajuns de repede pentru ca publicul să nu observe, dar încordarea n-a părăsit-o tot

restul spectacolului. De abia în timpul „Cântecului de leagăn“ de la sfârșit, cu capul lui Peer în poala ei, doar ei doi singuri pe scenă, a simțit că și-a recăpătat pe deplin încrederea, eliberându-și vocea și emoțiile de orice constrângeri.

Când ultima notă s-a stins, au fost multe chemări la rampă și atât ea, cât și Marie – interpreta mamei lui Peer, Ase – au primit multe buchete de flori. Anna a ieșit din scenă după ce cortina a căzut pentru ultima oară, apoi a izbucnit în hohote de plâns, cu capul sprijinit de umărul lui Herr Josephson.

– Draga mea, te rog să nu plângi!

– Dar am fost groaznică în seara asta! Știu că am fost!

– Nici pe departe, Anna! Nu-ți dai seama că nesiguranța ta a sporit, de fapt, fragilitatea lui Solveig? Iar la sfârșit... ei bine, publicul a fost vrăjit. Aria aceea parcă a fost scrisă anume pentru tine și sunt sigur că, dacă te-ar fi văzut, Herr Ibsen și Herr Grieg ar fi fost mulțumiți. Ai cântat ca o sirenă, așa cum o faci mereu. Iar acum – i-a șters el o lacrimă de pe obraz cu degetul – du-te și sărbătorește-ți triumful!

Atunci când Anna a intrat pe ușă, cabina ei era deja plină de cei veniți s-o felicite. Tot teatrul a vrut să ia parte la încoronarea noii prințese. Anna s-a străduit să facă față cât mai bine. Apoi a intrat Herr Hennum și i-a alungat pe ceilalți din încăpere.

– Anna, a fost o plăcere să dirijez orchestra astă-seară și să-ți urmăresc debutul pe scenă. Și, sigur, n-ai fost perfectă ca actriță, dar asta se învață în timp, și-ți va crește și încrederea, promit. Te rog acum să te bucuri de adulația pe care ți-o arată întreg orașul, pentru că o meriți pe deplin. Herr Josephson va veni să te conducă la petrecerea organizată în foaier, peste cincisprezece minute.

Pe urmă, Herr Hennum s-a înclinat în fața ei și a ieșit.

În timp ce se schimba, o bătaie scurtă la ușă i-a anunțat sosirea lui Rude.

– Scuză-mă, Frøken Anna, dar am un mesaj pentru tine! i l-a înmânat el, cu un zâmbet obraznic. Pot să-ți spun cât de bine arăți în seara asta? Și ai putea s-o rogi pe mama să mă lase la petrecere? S-ar putea să se învoiască dacă i-o ceri tu.

– Rude, știi că n-o pot face, dar acum, că ești aici, ce-ar fi să mă ajuți să-mi închei rochia la spate?

Când Anna a intrat în foaier, alături de Herr Josephson, a fost întâmpinată cu aplauze furtunoase. Jens o privea de la depărtare, gândindu-se că n-o iubise niciodată mai mult decât în acea seară – lucru mărturisit și în biletul dat de Rude. Vedea cum zâmbea și conversa cu ușurință, gândindu-se cât de sus zburase acea pasăre sălbatică de când el o auzise cântând pentru prima oară.

Pe urmă, lui Jens i s-a strâns inima zărind cum o figură bine-cunoscută, cu mustața zburlită de fericire, s-a apropiat de ea, și toată lumea i-a făcut loc de îndată.

– Anna! Dragă domnișoară, nici măcar boala mamei nu m-a putut împiedica să vin aici, să te văd în această seară memorabilă. Kjære, ai fost superbă, cu adevărat superbă!

Jens a văzut trăsăturile Annei încordându-se ușor, după care și-a revenit și l-a salutat călduros pe Herr Bayer. Întristat, Jens a plecat, știind că, odată apărut mentorul ei, Anna nu se mai putea apropia de el, ca să-i poată mărturisi cât de mândru era de ea.

Sigur, își spunea el, în timp ce își îneca amarul într-un rachiu la Engebret, se putea vedea limpede din ce parte bătea vântul, chiar dacă Anna nu-și dădea încă seama. Poate că izbutise ea să scape de băiatul de la fermă, însă tuturor le era clar că Herr Bayer o iubea. Și că-i putea oferi tot ce și-ar fi dorit ea. În urmă cu numai câteva luni, și el ar fi putut să facă aceleași lucru.

Pentru prima oară se întreba dacă nu făcuse o greșeală cumplită.

Poate că Frøken Landvik nu posedă siguranța pe care o avea Madame Hansson în rolul lui Solveig, însă compensează pe deplin cu inocența, tinerețea și cu modul superb în care cântă ariile.

În ediția de dimineață a ziarului Dagbladet, comentatorul sublinia din nou frumusețea și tinerețea ei...

Anna nu-l mai asculta pe Herr Bayer. Era fericită că reușise să treacă cu bine de primul spectacol, dar gândul că, a doua zi, urma să urce din nou pe scenă, o rodea foarte tare.

– Din păcate, Anna, nu pot sta în Christiania decât peste noapte. Trebuie să iau feribotul de dimineață ca să mă înapoiez lângă patul de suferință al mamei cât de repede cu putință, i-a spus Herr Bayer, închizând ziarul.

– Cum se simte?

– Nici mai bine, nici mai rău, a oftat el. Mama a avut mereu un spirit de neînfrânt și asta o ține încă în viață. Nu pot face nimic pentru ea, doar să-i fiu alături. Dar destul despre asta. Anna, astă-seară aș vrea să te invit la o cină deosebită, și tu să-mi povestești tot ce s-a întâmplat după plecarea mea.

– Sigur, plăcerea e de partea mea, dar mă simt puțin obosită. Aș putea să mă odihnesc înainte de cină?

– Bineînțeles, dragă domnișoară. Și, din nou, felicitări!

Franz Bayer a urmărit-o cu privirea pe Anna, care ieșea din salon, minunându-se cât de departe ajunsese ea într-un singur an. Se schimbase în bine chiar și de când n-o mai văzuse. Arătase mereu ca un boboc, dar, acum, acesta devenise o floare frumoasă. În plus, sub tutela lui, căpătase multă grație și rafinament.

În ciuda faptului că Anna îi spusese că era obosită, Herr Bayer văzuse la ea o strălucire pe care nu o putea defini. Spera să nu fi fost nimic legat de acel violonist, clar îndrăgostit de ea, care o acompaniase la serata din iunie. Seara trecută, Herr Josephson îl tachinase destul de răutăcios, spunându-i că făcuse bine să se înapoieze în oraș. Și menționase că

protejata lui fusese zărită, de mai multe ori, luând ceaiul cu acel tânărul la cafeneaua Engebret.

Până acum, nedorind s-o sperie, Herr Bayer trăsese de timp. Dar, după cele auzite de la Herr Josephson, s-a gândit că ar fi fost mai bine să-și arate limpede intențiile.

– Dragă domnișoară, cât de încântător arăți astă-seară!

Herr Bayer a salutat-o pe Anna când aceasta a intrat în sufragerie îmbrăcată în rochia de seară de culoarea topazului. Indiferent de cât de mult îi spuneau că e frumoasă – mai ales bărbații –, ea nu credea asta, gândindu-se că, fără machiajul magic, pistruii îi ieșeau în evidență, iar fața ei era destul de comună.

Ca să-i răsplătească cuvintele galante, Anna s-a gândit să-i admire cravata elegantă cu picățele, sperând ca el să nu-i simtă lipsa de sinceritate din voce.

– Povestește-mi ce mai face familia ta.

– Toți sunt bine, mulțumesc. Și nunta a fost frumoasă.

– Am auzit de la Frøken Olsdatter că, din păcate, ai rupt logodna.

– Da. Lars a socotit că nu mai poate aștepta.

– Și suferi din pricina asta?

– Cred că așa-i cel mai bine pentru amândoi, i-a răspuns Anna, diplomatic, gustând din peștele aflat în fața ei.

Tot ce-și dorea era să plece la culcare cât mai repede și să viseze la Jens.

După cafeaua servită în salon, Frøken Olsdatter a adus o sticlă de coniac pentru Herr Bayer și, spre uimirea Annei, o sticlă de șampanie într-o frapieră plină cu gheață. Era o oră mult prea înaintată pentru ca ea să mai bea alcool, și se întreba dacă Herr Bayer nu aștepta cumva alți oaspeți.

– Să închizi ușa după tine! i-a spus el lui Frøken Olsdatter, iar menajera a ieșit numaidecât. Și, acum, Anna, draga mea, vreau să-ți spun ceva!

Herr Bayer a tușit, puțin încurcat.

– Poate că ai observat că mi-ai devenit tot mai dragă după ce te-ai mutat aici. Și sper că prețuiești eforturile pe care le-am făcut pentru cariera ta.

– Sigur că da, Herr Bayer! Nu vă pot mulțumi îndeajuns!

– Hai să renunțăm la cuvintele politicoase! Anna, te rog să-mi spui pe nume, Franz! Acum mă cunoști destul de bine...

Anna îl privea uimită cum își căuta cuvintele. Pentru prima dată de când îl cunoștea – el părea că nu le mai găsește. În cele din urmă, a continuat:

– Anna, am făcut toate astea nu numai de dragul talentului tău, dar și pentru că... pentru că m-am îndrăgostit de tine. Sigur, fiind un gentleman, în timp ce erai logodită n-a fost cazul să-mi arăt sentimentele. Și mai știu că trebuie să te las din nou singură, fără să am idee cât de mult timp voi lipsi. De aceea am găsit de cuviință să-mi exprim acum intențiile.

A făcut o mică pauză, respirând adânc.

– Anna, îmi vei face onoarea să accepți să fii soția mea?

Ea îl privea uluită, fără să fie în stare să-și ascundă oroarea întipărită pe față.

Văzând expresia ei, el a reînceput să tușească.

– Înțeleg că propunerea mea e o mare surpriză pentru tine. Dar, Anna, nu-ți dai seama cât de multe lucruri putem realiza împreună? Până acum te-am călăuzit perfect în cariera ta și ai atins culmi noi, aici, în Christiania. Dar Norvegia e o țară foarte mică, prea mică pentru marele tău talent. Le-am scris mai multor directori de teatre din Danemarca, Germania și Paris, spunându-le cât ești de înzestrată. Și, fără dubiu, după seara trecută, vor auzi de tine și din alte părți. Dacă ne căsătorim, am putea călători prin Europa pentru ca tu să concertezi în cele mai mari săli din lume. Te-aș proteja, aș avea grijă de tine... Am așteptat mulți ani ca să dau de un talent ca al tău. Și, desigur, a adăugat el repede, mi-ai răpit și inima.

– Înțeleg, a îngăimat Anna drept răspuns.

– Desigur că mă îndrăgești și tu.

– Da, și sunt foarte... recunoscătoare!

– Cred că facem pereche bună, atât pe scenă, cât și în afara ei. La urma urmei, ai locuit sub acoperișul meu mai bine de un an și îmi cunoști toate apucăturile rele, a chicotit el. Nădăjduiesc că și pe cele bune. Prin urmare, o căsătorie nu ar însemna o schimbare atât de mare, așa cum ți se pare acum – în linii mari, traiul nostru împreună va fi același.

Anna s-a cutremurat, știind prea bine care aveau să fie acele lucruri la care se referea Herr Bayer ca fiind diferite.

– Ești tăcută, draga mea Anna! Văd că te-am luat prin surprindere. În timp ce pentru mine a fost un pas natural, se pare că ție nu ți-a trecut niciodată prin minte așa ceva.

Să știi că ai mare dreptate, se gândea Anna.

– Nu, a spus ea cu voce tare.

– Poate că am băut un pic prea multă șampanie. Văd că trebuie să-ți las ceva timp, ca să te gândești la propunerea mea. Anna, sper c-o vei face, nu-i așa?

– Desigur, Herr Bayer... Franz. Sunt onorată de propunere, a reușit să murmure ea.

– Voi fi plecat pentru cel puțin două săptămâni, poate și mai mult. Mă gândesc că ăsta ar fi un lucru bun, căci îți dă prilejul să întorci ideea pe toate fețele. Sper numai și mă rog ca răspunsul tău să fie „da“. Avându-te aici, în casă, mi-am dat seama cât de singur m-am simțit după ce mi-a murit soția.

Arăta atât de nefericit încât Anna a vrut să-l consoleze, la fel cum ar fi făcut-o cu tatăl ei. Dar a părăsit acest gând și s-a ridicat în picioare, socotind că era mai bine să păstreze tăcerea.

– Am să mă gândesc cu multă atenție la ceea ce mi-ați spus. Vă voi da un răspuns atunci când vă întoarceți. Noapte bună... Franz!

Anna trebui să facă o sforțare ca să nu iasă fugind din salon, dar și-a întețit pașii odată ajunsă pe culoar. După ce a intrat în dormitor, a tras bine ușa după ea și a încuiat-o. S-a prăbușit pe pat cu capul în mâini, fără să fie încă în stare să priceapă prea bine ce se întâmplase. Își scormonea mintea ca să-și dea seama dacă, fără să vrea, îl lăsase pe Herr Bayer să spere că avea să se mărite cu el. Dar era sigură că se purtase cum se cuvine în toate ocaziile. Nu flirtase niciodată cu el și nici nu-i aruncase priviri „grăitoare“, cum le auzise vorbind pe fetele din cor.

Totuși, părinții ei acceptaseră ca ea să locuiască la el, s-o hrănească, s-o îmbrace și să-i pună la dispoziție niște înlesniri la care, altfel, ea nici n-ar fi visat. Ca să nu mai pomenească și de suma de bani primită de tatăl ei. Și atunci, de ce n-ar fi putut el să creadă că, după tot ce făcuse pentru ea, o căsătorie însemna răsplata tuturor acestor strădanii?

– O, Doamne, nu mai pot să îndur... a gemut Anna.

Posibilele urmări ale propunerii lui Herr Bayer erau uriașe. Dacă îl respingea, știa că n-avea să mai poată locui sub același acoperiș cu el. Și atunci, încotro să se ducă?

Anna își dădea seama că depindea de el nespus de mult. Mai știa și că multe tinere, sau chiar și o doamnă mai în vârstă, ca Frøken Olsdatter, ar fi sărit în sus de bucurie în urma unei astfel de propuneri. Era bogat, civilizat și acceptat în toate cercurile înalte ale societății din Christiania. Mai era și bun, și respectuos. Doar că avea de trei ori vârsta ei.

Dar în inima ei... Anna știa ce jurământ își făcuse. Nu-l iubea pe Herr Bayer. Îl iubea pe Jens Halvorsen.

Capitolul 27

După spectacolul din seara următoare, care ei i s-a părut șters și lipsit de inspirație pe lângă prestația ei din spectacolul de deschidere, Anna l-a zărit pe Jens, care o aștepta lângă intrarea artiștilor.

– Ce faci aici? l-a întrebat, șoptit.

Vedea trăsura care aștepta s-o ducă acasă și se grăbea spre ea.

– S-ar putea să ne vadă cineva!

– Nu te teme, Anna, n-am intenția să te compromit! Vreau doar să-ți spun cât de minunată ai fost cu o seară în urmă. Și să te întreb dacă te simți bine.

Auzindu-i întrebarea, Anna s-a oprit și s-a întors către el.

– Ce vrei să spui?

– Mi s-a părut că nu prea ești în apele tale. Nimeni altcineva nu și-a dat seama de asta, crede-mă, pentru că ai jucat foarte bine.

– Cum de poți ști ce simt eu? l-a întrebat, cu lacrimi pe obraji, ușurată că el își dăduse seama.

– Aha, am dreptate, i-a spus Jens atunci când au ajuns în dreptul trăsurii, iar birjarul a coborât să-i deschidă ușa Annei. Pot să te ajut?

– Eu... nu știu... trebuie să mă duc acasă.

– Înțeleg, dar te rog, hai să vorbim – singuri, i-a spus, coborând vocea astfel ca birjarul să nu-i audă. Uite adresa mea! i-a spus, vârându-i o bucățică de hârtie în palmă. Mâine, Otto are să se ducă acasă la unul dintre elevii lui. Așa că, între 4 și 5, voi fi singur în apartament.

– Eu... am să mai văd! a murmurat Anna, apoi i-a întors spatele și s-a urcat în trăsură.

Birjarul a închis ușa și ea s-a lăsat să cadă pe banchetă. L-a văzut pe Jens că-i făcea semn cu mâna, apoi și-a întins gâtul ca să-l vadă din nou prin ferestruica trăsurii cum traversa drumul, mergând spre cafenea. Inima îi bătea cu putere. Știa foarte bine cât de nepotrivit era să viziteze singură un bărbat la el acasă, dar mai știa că trebuia neapărat să vorbească cu cineva despre cele întâmplate seara trecută.

– Trebuie să fiu la ora 4 la teatru, avem o repetiție, a vestit-o Anna pe Frøken Olsdatter la micul dejun, a doua zi de dimineață. Herr Josephson ne-a chemat pentru că nu-i place cum arată o scenă din Actul II.

– Te înapoiezi până la cină?

– Sper că da. Nu cred că va dura mai mult de două ore.

Poate că n-a fost decât o părere a Annei, însă Frøken Olsdatter i-a aruncat o privire asemănătoare cu cea a mamei sale când era sigură că Anna o mințea.

– Foarte bine! Vrei să trimit trăsura, să te ia când termini?

– Nu, tramvaiele încă merg la ora aceea.

Anna s-a ridicat, mergând cât de domol putea.

În timp ce urca în tramvai, inima i se zbătea atât de tare în piept încât se temea ca ceilalți călători să nu bage de seamă că se petrecea ceva ciudat cu ea. A coborât la prima stație și s-a îndreptat cu pas iute către adresa dată de Jens. Încerca să-și spună că luase o hotărâre bună, pentru că, în afară de el, nu avea pe nimeni apropiat în Christiania. El era singura persoană în care putea să aibă încredere.

– Ai venit! a strigat Jens zâmbind și deschizându-i larg ușa apartamentului. Intră, te rog!

– Mulțumesc!

Anna l-a urmat înăuntru, apoi au străbătut un culoar care dădea într-un salon spațios și mobilat elegant, la fel ca cel al lui Herr Bayer.

– Vrei niște ceai? Deși te previn că trebuie să-l fac eu însumi, pentru că menajera a plecat la ora 3.

– Nu, mulțumesc! Am băut o ceașcă înainte să plec și drumul a fost scurt până aici.

– Te rog! i-a făcut el semn spre un scaun. Ia loc!

– Mulțumesc!

S-a așezat, recunoscătoare pentru că scaunul era aproape de sobă, căci tremura de frig și de încordare. Jens s-a așezat în fața ei.

– Apartamentul arată foarte confortabil, a îndrăznit ea să-i spună.

– Dacă ai fi văzut unde am locuit înainte... Jens a clătinat din cap, râzând. Acum sunt foarte bucuros că am scăpat de-acolo. Dar să nu pierdem timpul cu flecăreli! Anna, ce s-a întâmplat? Poți să-mi spui?

– O, Doamne! Anna și-a dus o mână la tâmplă. E... complicat.

– Așa sunt problemele de felul lor.

– Ei bine, Herr Bayer m-a cerut în căsătorie.

– Deci așa! a dat Jens din cap, liniștit pe dinafară, dar cu pumnii strânși. Și ce i-ai răspuns?

– A plecat la Drobak azi-dimineață, devreme. Mama lui e pe moarte și vrea să-i fie alături. Trebuie să-i dau un răspuns când are să se întoarcă.

– Și când va fi asta?

– Cred că după ce va muri mama lui.

– Spune drept: ce-ai simțit când te-a cerut?

– Am fost îngrozită. Și m-am simțit și vinovată. Trebuie să înțelegi că Herr Bayer s-a purtat foarte frumos cu mine. Mi-a oferit atât de mult.

– Anna, talentul tău a făcut posibil să obții ceea ce ai acum.

– Da, dar el m-a ajutat și mi-a creat ocazii pe care nu le-aș fi avut în Heddal.

– Atunci sunteți chit.

– Eu nu cred asta, a stăruit Anna. Și unde să mă duc după ce îl refuz?

– Deci vrei să-l refuzi?

– Sigur că da! Ar fi ca și cum m-aș mărita cu propriul meu bunic. Cred că are mai mult de cincizeci de ani. Dar va trebui să mă mut din apartament și, cu siguranță, mă va dușmăni.

– Anna, și eu am o grămadă de dușmani, a oftat Jens. Deși pe cei mai mulți dintre ei mi i-am făcut chiar eu. Dar Herr Bayer e mai puțin

puternic în Christiania decât o credeți voi – tu și el.

– Poate, dar, Jens, unde să mă duc?

S-a așternut tăcerea. Amândoi se gândeau la cele spuse. Și, în același timp, la cele nespuse. Jens a vorbit primul.

– Anna, îmi e greu să vorbesc despre viitorul tău. Înainte de începutul verii aș fi putut să-ți ofer tot ce-ți oferă Herr Bayer. Pot să înțeleg și faptul că, femeie fiind, nu ești la fel de liberă precum un bărbat. Totuși, să nu uiți că acum ai obținut succes – ești actuala stea de pe firmamentul Teatrului Christiania. Ai mai puțină nevoie de Herr Bayer decât îți închipui.

– Bun, n-am să știu cât de multă nevoie am de el decât după ce iau hotărârea, nu-i așa?

– Nu, a spus Jens, zâmbind, căci vedea cât de pragmatică era Anna. Știi bine ce simt pentru tine, dar, deși inima mea vrea să-ți ofere totul, n-am idee cum va arăta propriul meu viitor din punct de vedere material. Totuși, trebuie să mă crezi când îți spun că aș fi cel mai nefericit om din orașul ăsta dacă te-ai mărita cu Herr Bayer. Și asta – nu numai din motive egoiste, dar și pentru faptul că știu că nu-l iubești.

Anna înțelegea cât de teribil sunase vestea pentru Jens, care-i mărturisise în repetate rânduri cât de mult o iubea, în timp ce ea nu-i făcuse o astfel de mărturisire. Frământată, s-a ridicat și s-a pregătit să plece.

– Jens, iartă-mă, n-ar fi trebuit să vin! E cu totul – căuta cuvântul pe care l-ar fi folosit Herr Bayer – nepotrivit.

– Trebuie să recunosc că mi-e nespus de greu să aud că un alt bărbat ți-a mărturisit dragostea lui. Deși cei mai mulți dintre oamenii de societate din Christiania ar fi încântați de o căsătorie între voi doi.

– Da, sunt sigură.

I-a întors spatele, îndreptându-se către ușă.

– Îmi pare sincer rău, dar chiar trebuie să plec.

A deschis ușa, dar mâna lui a prins-o cu putere pe a ei și a tras-o îndărăt.

– Te rog, oricare ar fi împrejurările, să nu risipim acest prim și prețios moment, când suntem în sfârșit singuri. Jens s-a apropiat de ea și i-a luat cu blândețe fața în mâini. Anna, te iubesc. Și simt că trebuie să ți-o spun mereu. Te iubesc!

Atunci, pentru prima oară, l-a crezut cu adevărat. Erau atât de aproape, încât îi simțea toată căldura trupului.

– Poate că, la fel de important și pentru tine, și pentru mine, e motivul pentru care te-ai hotărât să vii aici. Recunoaște, Anna: mă iubești și tu, mă iubești...

Înainte să-l poată opri, a început să o sărute cu patimă. Iar Anna și-a dat seama, uimită, că și buzele ei răspundeau în același fel, fără să aibă deloc încuviințarea minții. Știa cât putea fi de rău ceea ce făcea, dar era deja prea târziu, căci simțământul pe care i-l trezea atingerea lui era copleșitor, și-l așteptase atât de mult, încât nu mai avea nici un motiv să se oprească.

– Iar acum – spune-mi! a rugat-o Jens, pe când ea se pregătea din nou să plece.

S-a întors către el.

– Da, Jens Halvorsen. Te iubesc!

Peste o oră, Anna deschidea ușa apartamentului lui Herr Bayer. Ca actriță în devenire, se pregătise pentru clipa în care Frøken Olsdatter avea să-i taie calea.

– Cum a fost repetiția, Anna?

– A mers bine, mulțumesc!

– La ce oră vrei să cinezi?

– În seara asta aș vrea să-mi iau puțină mâncare pe o tavă, dacă nu e prea mare osteneala. Mă simt frântă de oboseală după spectacolul de aseară și repetiția de azi.

– Desigur. Vrei să-ți umplu cada cu apă caldă?

– Ar fi minunat, mulțumesc! i-a răspuns Anna, intrând în dormitor și trăgând ușa după ea, cu un simțământ de ușurare.

Apoi s-a aruncat pe pat, amintindu-și, extaziată, de buzele lui Jens lipite de gura ei. Știa acum că, indiferent de consecințe, va trebui să-i refuze propunerea lui Herr Bayer.

*

O nouă veste a început să circule prin teatru în seara următoare.

– Am auzit că vine.

– Nu, a pierdut trenul la Bergen.

– Ei bine, Herr Josephson a fost auzit vorbind cu Herr Hennum, iar orchestra a fost convocată devreme, după-amiază...

Anna știa că un singur muritor putea confirma zvonurile auzite, așa că a trimis după el. Rude a intrat în cabina ei peste câteva minute.

– Ai vrut să mă vezi, Frøken Anna?

– Da. E adevărat? Zvonul care circulă prin teatru astă-seară...

– Despre Herr Grieg, că vine să vadă spectacolul?

– Da.

Rude și-a încrucișat brațele peste pieptul slab.

– Depinde pe cine asculți.

Oftând, Anna i-a pus o monedă în palmă, iar el i-a zâmbit mulțumit.

– Confirm că Herr Grieg se află cu Herr Hennum și cu Herr Josephson în biroul de sus. N-aș putea să-ți spun dacă rămâne să vadă spectacolul. Dar e posibil, dat fiind că el e deja aici, în teatru.

– Rude, mulțumesc că mi-ai spus!

– Plăcerea mea, Frøken Anna! Îți urez mult noroc diseară!

Când a sunat clopoțelul de începere a spectacolului și distribuția și-a luat locul în culise, un ropot de aplauze dinspre sală a confirmat faptul că, într-

adevăr, o persoană foarte importantă își făcuse apariția. Din fericire, Anna n-avea deloc timp să se gândească la urmări, pentru că orchestra începuse deja Preludiul.

Înainte de prima intrare în scenă, a simțit o mână pe braț. S-a întors și l-a văzut pe Rude lângă ea. Cu palmele căuș în jurul gurii, puștiul i-a șoptit:

– Frøken Anna, mama mi-a spus să nu uit niciodată că și regele face pipi.

Anna se prăpădea de râs, și încă surâdea atunci când a intrat în scenă. Știind că Jens se afla jos, în fosa orchestrei, Anna s-a destins și a cântat cât de bine a putut. La căderea cortinei, trei ore mai târziu, toți spectatorii au devenit semi-isterici când însuși Grieg s-a înclinat, din loja lui, făcând o plecăciune înspre ea. Iar Anna îi zâmbea încântată lui Jens, în timp ce primea buchet după buchet.

– Te iubesc! a mimat el din buze.

Când cortina s-a lăsat pentru cea din urmă oară, distribuția a fost invitată să rămână pe scenă, alături de membrii orchestrei, care au urcat și ei. Anna îl căuta cu privirea pe Jens, iar el îi trimitea din vârful buzelor câte un sărut.

După puțin timp, un bărbat subțirel, cam de aceeași înălțime cu ea, a apărut pe scenă, însoțit de Herr Josephson. Oamenii au început să-l aplaude extaziați și, în timp ce Anna îl privea curioasă, și-a dat seama că Edvard Grieg era cu mult mai tânăr decât și-l închipuise. Avea un păr blond, ondulat, pieptănat pe spate, și o mustață care putea rivaliza cu cea a lui Herr Bayer. Spre surprinderea Annei, a venit drept la ea, i-a făcut o nouă plecăciune, apoi i-a luat mâna și i-a sărutat-o.

– Frøken Landvik, vocea ta este tot ceea ce mi-aș fi putut dori vreodată atunci când am compus ariile triste ale lui Solveig.

După aceea s-a întors și li s-a adresat atât lui Henrik Klausen, actorul care interpreta rolul lui Peer, cât și celorlalți membri ai distribuției:

– Trebuie să-mi cer iertare în fața voastră, actori și muzicieni, că n-am venit până acum. Dar au fost...

A făcut o pauză, arătând ca și cum încerca să prindă putere înainte să continue.

– Au fost circumstanțe care nu mi-au permis să vin. Tot ce pot să fac acum este să adresez mulțumiri din inimă atât lui Herr Josephson, cât și lui Herr Hennum, pentru această producție. Sunt mândru că mi-am adus și eu aportul la ea. Doresc să felicit orchestra pentru că a transformat umila mea compoziție în ceva magic, și actorii și cântăreții – pentru că au făcut ca personajele să prindă viață. Vă mulțumesc tuturor!

Privirea lui Edvard Grieg s-a îndreptat din nou spre Anna, în timp ce actorii și instrumentiștii începeau să se retragă. S-a dus din nou la ea și i-a luat mâna, apoi le-a făcut semn regizorului și dirijorului să se apropie.

– Domnilor, acum că am văzut spectacolul, vom discuta mâine despre niște mici schimbări, dar vă mulțumesc încă o dată pentru această producție splendidă, care a fost făcută în împrejurări nu tocmai favorabile. Herr Hennum, orchestra a fost cu mult mai bună decât mi-aș fi putut imagina. Ați făcut un miracol. Cât despre această domnișoară, a spus el, privind-o pe Anna cu ochii lui albaștri, expresivi, persoana care i-a oferit rolul lui Solveig e un geniu.

– Vă mulțumesc, Herr Grieg! i-a răspuns Hennum. Anna este, într-adevăr, un tânăr și mare talent.

Herr Grieg s-a aplecat spre Anna, șoptindu-i la ureche:

– Draga mea, noi trebuie să discutăm, pentru că pot face ca steaua ta să se ridice încă și mai sus.

I-a zâmbit, i-a lăsat mâna și s-a întors să vorbească cu Herr Josephson. Ieșind din scenă, Anna era uluită de întorsătura neașteptată pe care o luase soarta ei. În acea seară cel mai faimos compozitor al Norvegiei îi lăudase talentul în public. În timp ce se schimba și se demachia, cu greu s-ar mai fi putut crede că ea era una și aceeași cu fata de la țară care, în urmă cu doar un an, le cânta văcuțelor ei.

Bineînțeles, nu mai era aceeași.

– Orice aș fi acum, tot eu sunt, și-a spus ea, ascultând cu plăcere ritmul copitelor calului înhămat la trăsura care o ducea înapoi la apartamentul lui Herr Bayer.

În mod neobișnuit, în seara aceea Hennum a intrat în cafenea, ca să sărbătorească succesul cu membrii orchestrei.

– Herr Grieg își cere scuze că nu poate veni dar, după cum știți, este încă în doliu după părinții lui. Însă mi-a dat suficient de mulți bani ca să vă puteți înveseli cel puțin o lună de acum.

Vorbele lui Hennum au fost întâmpinate cu urale. Toți instrumentiștii erau veseli nevoie-mare, în parte și datorită numeroaselor pahare de porto și rachiu, dar și pentru că în existența lor sărăcăcioasă, cu prea puține sau deloc mulțumiri în schimbul sforțărilor pe care le făceau, avuseseră în seara asta parte de mulțumirile sincere și de laudele aduse de către însuși compozitorul Edvard Grieg.

– Herr Halvorsen! l-a strigat Hennum pe Jens. Vino să vorbim puțin!

Jens s-a apropiat de el.

– Cred că ai vrea să știi ce i-am spus lui Herr Grieg: că ești un compozitor la început de drum și că am ascultat câteva dintre piesele tale. Simen mi-a zis că ai mai compus câteva în timpul verii.

– Credeți că am putea să-l convingem pe Herr Grieg să-și arunce o privire peste ele?

– Nu pot să promit, deși știu că e un mare advocat al talentelor norvegiene de aici, din patrie. Așa că da, e posibil. Dă-mi partiturile, iar eu i le voi prezenta mâine-dimineață, când vine să mă vadă.

– Așa voi face, domnule, și nu vă pot mulțumi îndeajuns!

– Am mai auzit de la Simen că, în vară, ai luat o hotărâre nespus de grea. Un muzician gata să sacrifice totul de dragul artei merită întreg ajutorul pe care i-l pot oferi. Iar acum trebuie să plec. Noapte bună, Herr Halvorsen!

Johan Hennum a înclinat din cap, apoi a părăsit cafeneaua. Găsindu-l pe Simen, Jens l-a strâns tare la piept.

– Ce-i asta? Ai terminat-o cu femeile și te dai la mine acum?! l-a întrebat uimit amicul său.

– Poate că da, a glumit Jens. Dar, Simen, vreau să-ți mulțumesc! Din inimă.

A doua zi de dimineață, Anna a primit o scrisoare acasă.

– De la cine crezi că ar putea fi? a întrebat-o Frøken Olsdatter, în timp ce Anna privea scrisul cu luare-aminte.

– N-am idee, i-a răspuns ea, deschizând plicul și începând să citească.

Câteva clipe mai târziu, Anna și-a ridicat, uimită, capul.

– E de la Herr Grieg, compozitorul. Dorește să vină aici, în vizită, după-amiază.

– Doamne sfinte! a exclamat îngrijorată Frøken Olsdatter, cu ochii la obiectele din argint nelustruite de pe scrin, apoi la ceasul de pe perete. La ce oră spui că vine?

– La 4.

– Ce onoare! Măcar dacă ar fi fost și Herr Bayer aici, să-l întâlnească! Știi doar cât de mult admiră muzica lui Herr Grieg! Anna, iartă-mă, dar, dacă vine un astfel de oaspete ilustru, trebuie să ne pregătim!

– Sigur că da, i-a răspuns Anna, în timp ce menajera ieșea valvârtej din cameră.

Anna și-a terminat prânzul, simțind, în același timp, cum i se strângea stomacul. A intrat în camera ei ca să se schimbe într-o toaletă cât mai potrivită pentru întâlnirea, la ceai, cu un compozitor faimos. Și-a privit îndelung noua și vasta garderobă. Mai multe bluze i s-au părut fie prea demodate, fie prea îndrăznețe, fie prea elegante, fie prea obișnuite – așa că, în final, s-a hotărât să poarte rochia de mătase roz-prăfuit.

Au auzit clopoțelul de la ușă, așa cum fusese stabilit, la ora 4, iar Frøken Olsdatter l-a condus pe oaspete în salon. Încăperea era acum curată-lună, ticsită cu flori și prăjituri. Menajera se temuse că marele compozitor ar fi

putut fi însoțit, dar, când Anna s-a ridicat ca să-l întâmpine, Edvard Grieg a intrat singur în salon.

– Draga mea Frøken Landvik, îți mulțumesc că ți-ai făcut vreme să mă primești așa din scurt! i-a spus el, după care i-a luat mâna și i-a sărutat-o.

– Luați loc, vă rog! Pot să vă ofer un ceai sau o cafea? l-a întrebat ea, neobișnuită să primească singură oaspeți.

– Poate un pahar cu apă?

Frøken Olsdatter a înclinat din cap și a ieșit din cameră.

– Nu prea am mult timp la dispoziție pentru că mâine trebuie să mă întorc la Bergen și, după cum cred că îți închipui, mai am niște vizite de făcut aici, în Christiania. Dar mai întâi am vrut să te văd pe tine, Frøken Landvik. Ai o voce splendidă, deși nu cred că sunt prima persoană care îți spune asta. Firește, am aflat că Herr Bayer ți-a îndrumat până acum cariera.

– Așa e, a recunoscut ea.

– Și, după cele auzite seara trecută, pot să spun că a făcut o treabă excelentă. Dar puterile lui sunt... limitate în ceea ce privește deschiderea spre lume, șansele pe care ți le oferă vocea ta. Eu am norocul să-i cunosc pe directorii muzicali ai teatrelor din întreaga Europă. Foarte curând mă voi duce la Copenhaga și în Germania, și doresc să-ți fac cunoscute vocea și talentul. Frøken Landvik, trebuie să înțelegi că, oricât cât de mult ne-am dori noi ca lucrurile să stea altfel, Norvegia e, acum, numai un punct pe harta culturală a Europei.

S-a oprit, zâmbindu-i Annei, care îl privea fără să înțeleagă nimic.

– Draga mea, vreau să spun că doresc să te ajut să-ți dezvolți cariera muzicală în afara țării noastre.

– Domnule, e un gest nespus de generos din partea dumneavoastră, și o mare onoare pentru mine.

– Dar, mai întâi, pot să te întreb dacă eşti liberă să călătoreşti? a întrebat-o în clipa în care intra Frøken Olsdatter, aducând o cană cu apă şi două pahare.

– Da. Odată ce stagiunea cu „Peer Gynt“ se încheie, nu am alte angajamente în Norvegia.

– Foarte bine! a spus el, în timp ce menajera ieşea din salon. Şi nici nu eşti căsătorită sau logodită cu vreun tânăr?

– Nu, domnule.

– Trebuie să ai mulţi admiratori. Pe lângă marele tău talent, eşti şi frumoasă. În multe privinţe, îmi aminteşti de scumpa mea soţie, Nina. Şi ea cântă ca o privighetoare. Aşadar, îţi voi scrie din Copenhaga, să văd ce-aş putea întreprinde ca să-ţi fac cunoscută superba voce în toată lumea. Iar acum, trebuie să plec.

– Mulţumesc că aţi venit, domnule! i-a spus Anna, ridicându-se şi ea.

– Şi te felicit încă o dată pentru reprezentaţie. Pot spune că m-ai inspirat. Frøken Landvik, cu siguranţă că avem să ne întâlnim din nou.

I-a sărutat mâna, iar apoi a învăluit-o cu privirea din cap până-n picioare. Acum Anna ştia că o astfel de purtare din partea unui bărbat însemna că acesta îşi arăta interesul faţă de ea ca femeie.

– La revedere! l-a salutat şi i-a făcut o mică reverenţă, în timp ce el ieşea din încăpere.

– Ce vrei să spui, că a plecat din Christiania?!

– Exact cum ţi-am spus, s-a întors la Bergen.

– Atunci totul e pierdut! Numai Domnul ştie când are să se mai întoarcă.

Jens s-a prăbuşit pe scaunul lui incomod, din fosa orchestrei, privindu-l plin de tristeţe pe Herr Hennum.

– Dar am și o veste bună: înainte să plece am reușit să-l fac să-ți asculte compozițiile. Și mi-a dat asta pentru tine.

Herr Hennum i-a întins lui Jens un plic adresat „Celor interesați“.

Jens s-a holbat la el.

– Ce-i asta?

– E o scrisoare de recomandare din partea lui pentru Conservatorul din Leipzig.

Jens a sărit în sus de bucurie. Scrisoarea însemna pașaportul lui pentru viitor.

Capitolul 28

– Plec la Leipzig când se termină reprezentațiile cu „Peer Gynt“. Anna, vino cu mine, te rog! a implorat-o Jens, în timp ce se aflau împreună în salonul din apartamentul lui Otto, ținând-o în brațe. Nu vreau să te las în Christiania, în ghearele lui Herr Bayer. După ce-i refuzi oferta, n-am încredere că se va purta ca un gentleman. A sărutat-o repede pe frunte. Hai să facem și noi la fel ca toți îndrăgostiții celebri, să fugim împreună. Spui că el îți păstrează onorariile?

– Da, dar sunt sigură că-mi va da acei bani. Anna și-a mușcat buza, ezitând. Jens, simt că-l trădez pe Herr Bayer, după tot ce a făcut pentru mine. Și ce aș putea să fac eu la Leipzig?

– Doamne sfinte, dar Leipzigul este centrul muzical al Europei! Ar fi o oportunitate minunată pentru tine. Însuși Herr Grieg ți-a spus că talentul tău merită un public mai larg decât cel de aici, din Christiania, i-a amintit Jens. Acolo se află editura la care își publică partiturile și petrece mult timp în oraș. Așa că nimic nu te va opri să reînnoiești cunoștința cu el acolo. Anna, gândește-te, te rog, la propunerea mea! Cred că este singura soluție pe care o avem la dispoziție. În prezent, nimic altceva nu-mi trece prin minte.

Anna îl privea pe Jens, ușor stânjenită. Îi luase un an ca să se adapteze la viața din Christiania. Dacă n-ar fi în stare să facă același lucru în altă parte? În afară de asta, căpătând mai multă încredere în forțele ei proprii, începuse să-i placă să interpreteze rolul lui Solveig și le-ar duce dorul lui Frøken Olsdatter și lui Rude... Deși, pe de altă parte, când își imagina cum va fi viața în Christiania fără Jens, simțea cum i se frânge inima.

– Știu că-ți cer foarte mult, a continuat el, de parcă îi citea gândurile și, da, poți rămâne aici și deveni cea mai faimoasă soprană din Norvegia. Sau poți ținti mai sus, bucurându-te de toată dragostea mea, și să poți obține succes pe o scară mult mai largă. Desigur, nu va fi ușor pentru că n-ai bani și eu am foarte puțini, doar cei dați de mama ca să achit cazarea și taxele la Conservator. Traiul nostru se va baza pe muzică, iubire și încredere în propriile talente, a adăugat el filosofic.

– Așa, Jens, și ce naiba le voi spune părinților mei? Sigur că Herr Bayer îi va informa despre ce am făcut. I-aș face de ocară. N-aș vrea ca ei să creadă... vocea Annei se frânse și își frecă tâmpla cu un deget. Lasă-mă să mă gândesc mai bine la asta, am nevoie de mai mult timp...

– Sigur că da, a aprobat-o Jens. Dar mai avem o lună până la sfârșitul stagiunii cu „Peer Gynt“.

– Și n-aș putea... n-aș putea să fiu cu tine dacă nu ne căsătorim, i-a spus Anna, roșind furioasă pentru că fusese silită să abordeze subiectul. Aș putrezi în iad pentru eternitate, iar mama ar fi în stare să se arunce în ceaunul în care fierbe apa mai curând decât să se confrunte cu o astfel de rușine!

Jens și-a înăbușit un zâmbet, auzind-o pe Anna exprimându-se atât de plastic.

– Atunci, Frøken Landvik, i-a spus, prinzându-i mâna în a lui, să înțeleg că vrei să obții o a treia propunere în căsătorie?

– Sigur că nu! Tot ce vreau să spun este că...

– Anna! Jens i-a sărutat mâna micuță. Știu ce vrei să spui și înțeleg. Îți promit, fie că fugim la Leipzig sau nu, că te voi cere în căsătorie.

– Într-adevăr?

– Da, foarte adevărat. Dacă mergem la Leipzig, ne vom căsători în secret înainte să plecăm, promit! Nu vreau să te simți compromisă.

– Mulțumesc!

Anna se simțea foarte ușurată că Jens venise cu o ofertă serioasă. Astfel, dacă aveau să fugă – Anna a încercat să-și ascundă un fior de neplăcere –, măcar erau soț și soție în fața lui Dumnezeu.

– Spune-mi, când vine Herr Bayer nerăbdător să afle răspunsul tău? a întrebat-o Jens.

– N-am idee, dar – a aruncat un ochi spre ceasul de pe perete și, uimită, și-a dus mâna la gură, când a văzut cât era de târziu – trebuie să plec imediat la teatru. Trebuie să fiu acolo cu o oră și jumătate înainte de ridicarea cortinei, ca să am timp pentru costum și machiaj.

– Sigur că da. Dar, Anna, te rog, trebuie să știi că, și în situația în care nu plec la Leipzig, dacă îl refuzi pe Herr Bayer, am o presimțire că nu ne va face viața ușoară aici, în Christiania. Hai, sărută-mă înainte să pleci! O să te văd mai târziu pe scenă, dar promite-mi că îmi dai repede un răspuns.

Când Anna a intrat în apartament după spectacol, se simțea total epuizată. Nu dorea altceva decât să se culce.

– Anna, cum a fost spectacolul?

Frøken Olsdatter o privea întrebător, în timp ce-i așeza paharul cu lapte cald pe noptieră și o ajuta să se dezbrace.

– Bine, mulțumesc!

– Kjære, sunt bucuroasă să aud asta. Trebuie să-ți spun că am primit astă-seară o telegramă de la Herr Bayer. A murit mama lui în cursul zilei de azi. El și sora lui trebuie să asiste la funeralii și, pe urmă, se întoarce în Christiania – vineri.

Numai trei zile, se gândea Anna disperată.

– Îmi pare rău să aud asta!

– Da, dar poate că e mai bine așa pentru Fru Bayer, care a scăpat de suferință.

– De abia aștept să-l văd pe Herr Bayer din nou acasă, a mințit-o Anna, când Frøken Olsdatter ieșea din cameră.

În timp ce se vâra în pat, simțea cum toți nervii i se răscoală în stomac la gândul revederii cu Herr Bayer.

A doua zi de dimineață, încă cu gândurile concentrate pe necazurile ei, Anna s-a dus în sufragerie să ia micul dejun.

– Anna kjære, arăți foarte palidă. N-ai dormit bine? a întrebat-o Frøken Olsdatter.

– Am... tot felul de gânduri.

– Atunci, dacă-mi spui, s-ar putea să-ți fiu de ajutor.

– Nu mă poate ajuta nimeni, a oftat ea.

Frøken Olsdatter a privit-o atent, dar n-a mai continuat.

– Vii la prânz?

– Nu, trebuie să mă duc... la teatru, devreme, azi.

– Foarte bine atunci. Ne vedem la cină.

În următoarele trei zile, Frøken Olsdatter și fata care o ajuta la curățenie s-au dezlănțuit în încercarea de a face casa lună. Anna își tot repeta în gând cum îi va explica lui Herr Bayer de ce nu-i putea accepta cererea în căsătorie.

Nu se știa la ce oră vine, dar, la trei și jumătate, fiindcă nu mai putea suporta tensiunea, Anna și-a pus pardesiul și i-a spus menajerei că se duce să se plimbe prin parc. Femeia i-a aruncat una din privirile ei ciudate – un amestec de neîncredere și acceptare rece – care o caracterizau în ultima vreme.

Ca întotdeauna, aerul curat și rece îi insufla energie. Stătea pe banca ei preferată, cu vedere spre fiord, admirând apa licărind argintie în amurg.

Am ajuns aici, și-a spus, și nu pot face altceva decât să fiu recunoscătoare și să mă port cu eleganță, așa cum am fost învățată de părinți.

Gândul la ei i-a adus lacrimi în ochi. Îi trimiseseră o scrisoare scurtă, dar în care își arătau sprijinul pentru ea și o consolau pentru că Lars rupsese logodna și plecase subit în America. În acel moment, își dorea din toată inima ca Herr Bayer să nu fi dat niciodată peste ea și acum, să fi fost acasă în siguranță, măritată cu Lars.

– Herr Bayer revine ca să luați cina, a anunțat-o Frøken Olsdatter, când Anna a deschis ușa. Ți-am umplut cada cu apă caldă și am pregătit rochia.

– Mulțumesc!

Anna a trecut repede pe lângă ea ca să se pregătească pentru confruntare.

*

– Anna, min elskede11! a salutat-o el cu căldură, când ea a intrat în sufragerie. I-a luat mâna într-a lui și i-a sărutat-o, gâdilând-o cu mustățile. Vino, stai jos!

În timp ce mâncau, i-a povestit despre trista dispariție a mamei lui și detalii despre funeralii. Anna spera cumva ca, din cauza doliului, el să fi uitat de cerere. Totuși, când au intrat în salon să-și bea cafeaua și un coniac, și-a dat seama că atmosfera era schimbată.

– Deci, dragă domnișoară, te-ai gândit la întrebarea importantă pe care ți-am pus-o?

Anna sorbea din cafea, folosind momentul ca să-și adune toate gândurile înainte să i se adreseze. Deși adevărul era că repetase acele cuvinte de o sută de ori înainte.

– Herr Bayer, sunt onorată și recunoscătoare pentru propunerea făcută...

– Atunci sunt fericit! a anunțat el cu un zâmbet larg.

– Da, dar, după ce am analizat totul, consider că trebuie să spun nu.

Anna a văzut cum s-a schimbat brusc expresia de pe fața lui și ochii i s-au îngustat.

– Pot afla de ce?

– Pentru că sunt sigură că nu sunt întruchiparea lucrurilor pe care vi le doriți de la o soție.

– Ce naiba vrei să spui?

– Că nu mă pricep să conduc o gospodărie sau să fac față numeroșilor oaspeți sau...

– Anna! Expresia de pe fața lui Herr Bayer s-a mai îndulcit puțin la auzul acelor cuvinte, iar Anna și-a dat degrabă seama că abordarea ei fusese greșită. Este tipic pentru tine, dulce și modestă cum ești, să-mi spui așa ceva, dar trebuie să știi că nimic din toate astea nu contează. Talentul tău compensează cu vârf și îndesat toate calitățile care îți lipsesc, iar tinerețea și inocența ta sunt cele care mi te-au făcut atât de dragă. Scumpa mea, te rog, nu este cazul să te simți umilă sau să crezi că nu ești demnă de așa ceva. Sunt foarte îndrăgostit de tine. Cât despre gătit – de aceea o am pe Frøken Olsdatter aici.

S-a lăsat tăcerea, în timp ce Anna își scormonea prin gând să găsească alte motive plauzibile.

– Herr Bayer...

– Anna, ți-am mai spus, te rog, să-mi spui Franz.

– Franz, indiferent de ce spui, chiar dacă sunt flatată de propunerea făcută, cu tristețe trebuie să spun că nu o pot accepta. Și asta este tot.

– Există altcineva în viața ta?

Ea s-a înfiorat la auzul notei foarte reci din vocea lui.

– Nu, eu...

– Anna, înainte să continui, trebuie să știi că, deși am fost plecat din Christiania ultimele câteva săptămâni, am aici spioni. Dacă mă refuzi de dragul acelui puști arătos, care cântă la vioară, atunci este de datoria mea să te avertizez. Nu numai ca un bărbat îndrăgostit de tine și care dorește să-ți ofere tot ce ți-ai dori, dar și ca sfătuitor al tău într-o lume pe care ești prea naivă ca s-o înțelegi.

Anna tăcea, dar știa că șocul era zugrăvit pe fața ei.

– Deci! Herr Bayer s-a bătut cu palma peste șoldul lui solid. Asta este! Se pare că sunt în competiție pentru sentimentele tale cu un sărăntoc, bun de nimic, din orchestră. Știam asta, i-a mai spus, dându-și capul pe spate cu un râs sardonic. Îmi cer iertare, Anna, dar astă-seară mi-ai dovedit cât de inocentă ești.

– Iartă-mă, dar da, ne iubim! Faptul că el râdea de ea, bătându-și joc de relația ei cu Jens, o făcea pe Anna să se enerveze. Și, fie că aprobi sau nu, acesta este adevărul, a adăugat, ridicându-se. În aceste circumstanțe cred că cel mai bine este să plec. Doresc să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine! Și îmi pare rău dacă refuzul meu nu-ți este pe plac.

În timp ce se îndrepta rapid spre ușă, el a ajuns lângă ea din doi pași mari și a oprit-o.

– Anna, așteaptă, să nu ne despărțim astfel! Te rog, te implor, stai jos să vorbim! Ai avut mereu încredere în mine și aș vrea să-ți arăt ce eroare comiți. Îl știu pe acest băiat, știu cine este și cum te-a vrăjit. Nu dau vina deloc pe tine. Ești atât de naivă și, da, poate crezi că-l iubești. Nu contează dacă accepți sau respingi oferta mea. Dar acest om îți va rupe sufletul și te va distruge, așa cum a mai distrus și alte femei înaintea ta.

– Nu, nu-l cunoști...

Anna își frământa disperată mâinile, lacrimi de frustrare rostogolindu-i-se pe obraji.

– Haide, hai, încearcă să te calmezi! Devii isterică. Te rog, stai jos să discutăm!

Anna se simțea lipsită de energie și l-a lăsat să o conducă înapoi spre scaun.

– Draga mea, a început Herr Bayer pe un ton blând, trebuie că știi despre relațiile anterioare ale lui Herr Halvorsen cu alte femei.

– Da, știu.

– Jorid Skrovset, din cor, a fost atât de disperată când a părăsit-o încât a refuzat să mai vină la teatru. Și însăși Madame Hansson a ajuns într-o stare deplorabilă după ce Herr Halvorsen și-a făcut de cap cu ea, astfel că a fost nevoită să plece în străinătate ca să-și revină. Și, de aceea, ai primit tu rolul ei la Teatrul Christiania.

– Domnule, știu de la Jens că...

– Iartă-mă, Anna, dar nu știi nimic despre acest om, a întrerupt-o el. Sigur că accept că nu sunt tatăl tău și nici, cu tristețe, o spun, un viitor soț, așadar nu pot să-ți impun deciziile mele. Dar îți spun acum, fiindcă țin la tine atât de mult, că Jens Halvorsen nu-ți aduce nimic decât necazuri. Anna, o să te zdrobească, la fel cum a făcut-o cu toate femeile care au avut nenorocul că-i cadă în plasă. Este un om slab, femeile și băutura fiind viciile lui. Mă tem pentru tine, exact, și asta am simțit după ce am auzit prima oară despre această... legătură.

– De când știi? l-a întrebat Anna în șoaptă, fără să fie în stare să-și ridice ochii spre el.

– De mai multe săptămâni. Și ar trebui să te avertizez că toți din teatru sunt la curent. Și, da, această descoperire m-a făcut să-ți cer mâna, pentru că vreau să te salvez pe tine și talentul tău. Să știi că, dacă pleci cu el, te va părăsi repede pentru o altă femeie. Și nu pot îndura gândul că arunci totul la gunoi de dragul unui Casanova egoist, după tot ce am realizat împreună.

Anna tăcea în continuare, iar Herr Bayer și-a mai turnat un coniac.

– Pentru că nu-mi răspunzi, îți voi spune ce cred că trebuie făcut. Dacă intenționezi să fii cu acest om, atunci, din cauză că nu pot suporta

consecințele dramatice pentru tine, accept să părăsești imediat apartamentul. Și, pe urmă, să te duci cu el la Leipzig, după ce se termină stagiunea. Văzând expresia uluită de pe fața Annei, bărbatul continuă. Dacă decizi că asta este ceea ce-ți dorești, atunci îți voi da onorariile obținute de la teatru și te voi lăsa să-ți vezi de drum. Dacă, totuși, cele spuse de mine cu toată sinceritatea rezonează cumva în mintea ta și ești gata să renunți la Herr Halvorsen și să te măriți cu mine, după o perioadă de doliu după mama mea, atunci te rog să rămâi aici. Nu e nevoie să te grăbești – îmi este suficient să aflu ce intenții ai. Anna, te rog, te implor, gândește-te bine! Pentru că această decizie îți va schimba toată viața în bine sau în rău.

– Dacă știai toate astea, atunci de ce nu mi-ai spus înainte? l-a întrebat aproape șoptit. Știai sigur că te voi refuza?

– Pur și simplu, pentru că mă simt vinovat pentru cele întâmplate. N-am fost aici ca să te apăr de el. Acum că m-am întors, îți pot spune că te voi proteja. Dar numai cu condiția să-l scoți imediat din viața ta pe Jens Halvorsen. Dacă m-ai fi respins pentru un alt adorator, poate că aș fi acceptat mai liniștit. Dar, în acest caz, nu pot, pentru că sunt convins că te va distruge.

– Îl iubesc, a repetat ea.

– Știu că tu crezi asta și înțeleg cât de greu îți va fi să accepți ce ți-am spus. Dar, într-o zi, sper că vei vedea că am acționat în cel mai bun interes al tău. Și acum, cred că trebuie să ne ducem amândoi la culcare. Am avut parte de câteva săptămâni de groază și mă simt foarte obosit. I-a luat mâna Annei și a sărutat-o. Noapte bună, Anna, somn ușor!

Capitolul 29

Seara următoare, Anna s-a bucurat să ajungă la teatru, unde toate lucrurile erau la locul lor. Nu dormise deloc toată noaptea, sfâșiată între minte și inimă. Multe dintre cele spuse de Herr Bayer erau adevărate, mai ales pentru cineva care nu era implicat. Și ea nutrise gânduri asemănătoare despre Jens, așa că nu putea învinui pe alții pentru asta. Și, desigur, toți ar

îndemna-o să se mărite cu Herr Bayer și nu cu un muzician muritor de foame. Era o decizie de bun-simț.

Totuși, nici unul dintre aceste gânduri raționale nu-i rezolva dilema pentru că, indiferent ce cale alegea, ideea că ar fi putut renunța la Jens Halvorsen pentru totdeauna îi era imposibil de acceptat.

Cel puțin, se gândea ea, ieșind din cabină ca să intre în scenă, îl va vedea pe Jens în câteva minute, cu ochii ridicați spre ea, plini de iubire și de sprijin. Îi scrisese deja un bilet, spunându-i că trebuie să se vadă după spectacol și-l chemase pe Rude să i-l ducă în prima pauză. Pe scenă, Anna a încercat să-și potolească bătăile inimii și să se calmeze. După primele fraze a aruncat o privire spre fosa orchestrei.

Panicată, a observat că Jens nu era colo. În schimb, un bărbat în vârstă, slab ca un țâr, era așezat pe scaunul lui.

La sfârșitul primului act, ametită de teamă, l-a chemat imediat pe Rude în cabină.

– Bună, Frøken Anna! Ce mai faci?

– Sunt bine! l-a mințit Anna. Ai idee unde este Herr Halvorsen? Am văzut că lipsește astă-seară.

– Da? Pentru prima dată îmi spui ceva ce nu știam. Mă duc să aflu.

– Dacă poți.

– Îmi va lua ceva timp, așa că vorbim în pauza următoare.

Anna a trecut prin al doilea act, agonizând, și, când Rude a apărut în cabină, așa cum promisese, s-a gândit că s-ar putea să leșine de groază la ce-ar putea să audă.

– Nimeni nu știe. Poate că este bolnav, dar cu siguranță n-a venit la teatru.

Nu știa cum a reușit să ajungă la sfârșitul spectacolului. Imediat ce distribuția a făcut ultimele plecăciuni în fața publicului, Anna s-a îmbrăcat repede, pe urmă s-a urcat în trăsură și i-a dat birjarului adresa

casei lui Jens. A coborât, cerându-i acestuia s-o aștepte, apoi a luat-o la fugă în sus, pe scări. Respirând greu, a ciocănit tare la ușă până când a auzit pași apropiindu-se.

Ușa s-a deschis și l-a văzut pe Jens. S-a prăbușit ușurată în brațele lui.

– Doamne-Ți mulțumesc! Eu...

– Anna! a exclamat el, trăgând-o înăuntru și înconjurându-i umerii care tremurau cu brațul.

– Unde ai fost? M-am gândit că ai plecat... eu...

– Anna, te rog, încearcă să te calmezi! Să-ți explic! Jens a condus-o spre canapea și s-a așezat alături de ea. Am sosit ca de obicei la teatru, dar Johan Hennum m-a anunțat că orchestra nu mai are nevoie de serviciile mele. Au găsit un alt flautist și violonist care să mă înlocuiască începând de acum. L-am întrebat dacă este ceva temporar și mi-a spus că nu. M-a plătit pentru toată perioada și mi-a spus să-mi văd de drum. Anna, îți jur, n-am idee de ce m-a concediat.

– Eu, da. O, Doamne... a oftat Anna cu capul în mâini. Jens, nu are nici o legătură cu ce ai făcut, sau n-ai făcut tu, ci cu mine. Noaptea trecută i-am spus lui Herr Bayer că nu mă pot mărita cu el. Pe urmă, mi-a mărturisit că știe totul despre noi. A adăugat că sunt bine-venită să stau în continuare cu el, dacă renunț imediat la tine. Și, dacă nu o fac, atunci să plec.

– O, Doamne! a oftat și Jens, înțelegând totul deodată. Deci următorul pas a fost să fiu concediat. Posibil că le-a spus lui Hennum și lui Josephson că am o influență rea asupra ta și că distrag atenția noii lor dive.

– Jens, iartă-mă! Nu cred că Herr Bayer a putut face așa ceva.

– Eu da și ți-am spus-o, a mormăit supărat Jens. Cel puțin, știu de ce mi-au dat un șut.

– Ce-o să faci?

– De fapt, tocmai îmi făceam bagajele.

– Unde pleci?

Anna era oripilată.

– La Leipzig, bineînțeles. Într-un fel sau altul, îmi este clar că aici nu mai am un viitor. Am decis să plec cât de repede posibil.

– Deci așa!

Anna și-a lăsat privirea în jos, nedorind să izbucnească în lacrimi la o asemenea veste.

– Tocmai voiam să-ți scriu și să-ți las scrisoarea la intrarea artiștilor.

– Juri că ai vrut? Sau îmi spui asta doar pentru că erai cât pe ce să dispari fără un cuvânt?

– Anna, min kjære, vino aici! Jens a prins-o în brațe, mângâindu-i spatele cu tandrețe. Știu că treci printr-o perioadă foarte grea, dar și eu sunt numai la câteva ore după ce am fost concediat. Sigur că doream să-ți spun unde voi fi. De ce naiba n-aș fi făcut-o? Dacă n-ai uitat, eu am fost cel care te-a invitat să vii cu mine.

– Da, da... Ai dreptate! Anna și-a șters repede lacrimile. M-am zăpăcit. Și sunt furioasă că ai fost pedepsit din cauza mea.

– Nu mai fi! Știi că, oricum, doream să plec, doar că s-a întâmplat mai curând decât mă așteptam. Iubirea mea, Herr Bayer s-a purtat urât cu tine?

– Nu, n-a fost deloc furios. Mi-a spus numai că nu dorește să mă vadă ruinându-mi viața din cauza ta și că vrea să rup relația cu tine spre binele meu.

– Și, de aceea, a pus să fiu dat afară din orchestră. Ce-ai de gând să faci acum?

– Mi-a acordat o zi de gândire. Cum de îndrăznește să se bage astfel în viețile noastre?

– Am dat amândoi de belea! a oftat el. Ei bine, mâine plec – cursurile la Conservator au început doar de două săptămâni, așa că n-am pierdut prea mult. Și, dacă vrei, poți veni la Leipzig, când se termină stagiunea.

– Jens, după ce ți-au făcut, n-aș putea să mă mai întorc pe scena teatrului, s-a cutremurat Anna. Vin cu tine acum.

Jens a privit-o surprins.

– Anna, ești sigură? Dacă pleci înainte de terminarea contractului, nu vei mai păși niciodată pe scenă în Teatrul Christiania. Numele tău va fi pe lista neagră, alături de al meu.

– Și nici nu vreau să mai lucrez acolo vreodată, a replicat ea cu ochii plini de indignare. Refuz să las oamenii, indiferent de cât de bogați și importanți sunt, să se poarte așa cu mine.

Jens zâmbea, văzând cât era de aprinsă.

– Ești făcută din fier forjat sub exteriorul acesta drăgălaș.

– Am fost crescută ca să fac diferența între bine și rău și știu că ce ți-au făcut ție este foarte, foarte rău.

– Da, așa este, draga mea, dar din păcate nu mai putem face mare lucru. Realmente, Anna, te avertizez: indiferent cât ești de supărată, te rog să te gândești bine dacă vii mâine cu mine. M-aș urî să știu că eu sunt motivul pentru care cariera ta a fost ruinată. Și – a oprit-o, văzând-o că deschide gura ca să protesteze – nu o spun pentru că nu vreau să vii cu mine. Sunt îngrijorat că ne vom îmbarca pe feribot, mâine, spre Hamburg și, pe urmă, vom lua trenul de noapte spre Leipzig fără ca măcar să știm unde vom pune jos capul când ajungem. Sau dacă voi fi acceptat la Conservator.

– Sigur că te vor accepta, Jens! Ai scrisoarea de la Herr Grieg.

– O am și, da, probabil că mă vor primi, dar în timp ce eu pot suporta dificultățile, tu ești o tânără cu anumite... necesități.

– Cine s-a născut la fermă și n-a văzut o baie în viața ei până a ajuns în Christiania? l-a contracarat Anna. Realmente, Jens, mi se pare că faci eforturi să mă convingi să rămân.

– Ei bine, atunci, când ajungem acolo, să nu-mi spui că nu te-am avertizat. Deci – i-a zâmbit deodată –, am făcut tot ce-am putut să te conving să rămâi, dar refuzi să mă asculți. Conștiința mea e curată. Plecăm mâine în

zori. Vino, Anna, în brațele mele, să prindem puteri pentru marea noastră aventură.

A sărutat-o și toate grijile ei s-au topit pe dată. Pe urmă, Anna și-a sprijinit capul de pieptul lui, în timp ce Jens o mângâia pe cap.

– Mai este ceva ce trebuie să discutăm. De-a lungul călătoriei ne vom prezenta ca soț și soție, la fel și la Leipzig. Peste noapte vei deveni Fru Halvorsen în ochii lumii, pentru că nimeni nu ne-ar închiria o cameră dacă ar ști că nu suntem căsătoriți. Ce zici de asta?

– Cred că trebuie să ne căsătorim imediat ce sosim la Leipzig. N-aș suporta... vocea Annei ezită.

– Sigur că o vom face! Și, Anna, nu te teme, chiar dacă vom împărți același pat, crede-mă, te rog, că mă voi purta ca un gentleman cu tine. Până atunci – Jens a ieșit din cameră, revenind peste un minut cu o cutiuță învelită în catifea –, trebuie să porți verigheta bunicii mele. Mama mi-a dat-o când am plecat de acasă și mi-a spus s-o vând dacă am nevoie de bani. Să ți-o pun pe deget!

Anna s-a uitat la verigheta subțire din aur. Cu greu arăta ca nunta pe care și-o imaginase, dar înțelegea că asta era situația.

– Te iubesc, Fru Halvorsen! i-a spus Jens, împingând ușor verigheta pe inelarul ei. Și îți promit că așa vom face, când ajungem la Leipzig. Acum, cred că trebuie să pleci, să te pregătești pentru mâine. Poți să fii aici la șase dimineața?

– Da, am să fiu! a răspuns ea, îndreptându-se spre ușă. Și mă îndoiesc că voi dormi în noaptea asta.

– Anna, ai ceva bani?

– Nu, și-a mușcat ea buzele. Și acum, nu cred că-i pot cere lui Herr Bayer onorariile mele. N-ar fi corect. Îi voi dezamăgi teribil atât pe el, cât și pe alții.

– În cazul ăsta vom fi niște bieți cerșetori până ne punem pe picioare, a dat el nepăsător din umeri.

– Da. Noapte bună, Jens!

– Noapte bună, iubito!

Era liniște în apartament când Anna a sosit acasă. În timp ce se strecura pe coridor, a zărit fața îngrijorată a lui Frøken Olsdatter în ușa întredeschisă a camerei.

– Anna, am fost îngrijorată, i-a șoptit ea. Slavă Domnului, Herr Bayer s-a dus repede la culcare, plângându-se că are febră. Pe unde ai umblat?

– Pe afară, a răspuns Anna apăsând pe clanță ca să intre în dormitorul ei, fiindcă nu dorea să dea nici o explicație.

– Vrei să mergem în bucătărie? Îți încălzesc niște lapte.

– Eu...

Anna s-a oprit în loc. Femeia asta fusese atât de bună cu ea și ar fi fost greșit să plece fără să-i spună.

– Mulțumesc! a răspuns ea și s-au dus amândouă la bucătărie.

La un pahar de lapte cald, Anna i-a povestit totul lui Frøken Olsdatter. Și, în final, s-a bucurat că o făcuse.

– Măi să fie! a murmurat Frøken Olsdatter pe gânduri. Kjære, câte inimi ai frânt! Se pare că domnii nu mai știu ce să mai facă să te prindă în mrejele lor. Așadar, te-ai hotărât să pleci cu violonistul tău la Leipzig?

– N-am de ales! Herr Bayer mi-a spus că, dacă nu renunț imediat la Jens, trebuie să plec. Și, după ce i-a făcut ce i-a făcut lui Jens, nu mai vreau să rămân în Christiania, nici măcar un minut în plus.

– Anna, dar nu crezi că Herr Bayer încearcă numai să te protejeze? Că nu-ți vrea decât binele?

– Nu este așa. Face ce vrea el, nu eu.

– Și cum rămâne cu cariera ta? Anna, te rog, ești atât de talentată! Faci un sacrificiu enorm, chiar dacă pentru dragoste.

– Dar trebuie! Nu pot rămâne în Christiania fără Jens, a insistat Anna. Și pot cânta oriunde în lume. Însuși Herr Grieg mi-a spus că mă va ajuta, dacă i-o cer.

– Și este un binefăcător cu multă influență, a remarcat Frøken Olsdatter. Dar cum te vei descurca cu banii?

– Herr Bayer mi-a spus că-mi va da onorariile câștigate la teatru. Dar am decis să nu-i cer nimic.

– Un gest onorabil din partea ta. Însă și îndrăgostiții trebuie să mănânce și să aibă un acoperiș deasupra capului. Frøken Olsdatter s-a ridicat și a tras un sertar, scoțând o cutie metalică. A descuiat-o cu o cheiță de la gâtul ei. A scos un săculeț cu bani pe care i l-a dat Annei. Uite aici! Economiile mele. Deocamdată n-am nevoie de ele, în schimb ai tu. Nu pot să te văd plecând de aici cu un viitor nesigur în fața ta, fără nici un ban.

– O, dar eu nu pot...

– Poți și o vei face. Frøken Olsdatter era foarte fermă. Și, într-o zi, când vei cânta la Opera din Leipzig, poți să mă inviți la spectacol.

– Mulțumesc, ești atât de bună! Anna era mișcată până la lacrimi de gestul ei. A prins-o pe Frøken Olsdatter de mână. Cred că ai impresia că greșesc.

– Cine sunt eu să te judec? Indiferent dacă această decizie va avea sau nu consecințe bune, ești o tânără curajoasă, cu principii clare. Și te admir pentru asta. Poate, când te mai calmezi, îi vei scrie lui Herr Bayer.

– Mă tem că se va supăra foarte tare.

– Nu, Anna, nu se va supăra, doar va fi extrem de trist. Tu îl vezi ca pe un om bătrân, dar nu uita, deși îmbătrânim, inima noastră funcționează la fel ca întotdeauna. Nu-i purta pică pentru că s-a îndrăgostit de tine și că a dorit să fii soția lui. Și acum, pentru că trebuie să te scoli devreme, îți propun să te culci ca să prinzi cât de mult somn mai poți.

– Așa o să fac.

– Anna, te rog, scrie-mi din Leipzig, să știu că ești în siguranță. Herr Bayer nu va fi singurul care îți va duce lipsa. Să nu uiți că ai tinerețe, talent și frumusețe. Nu le risipi, îmi promiți?

– Voi face tot ce pot în privința asta. Mulțumesc pentru tot!

– Dar părinților tăi ce-o să le spui? a întrebat-o Frøken Olsdatter subit.

– Nu știu, a oftat ea, chiar nu știu. Noapte bună!

În timp ce feribotul gâfâia din greu la ieșirea din fiord, cu destinația Hamburg, scoțând nori de fum și de abur, Anna, aflată singură pe punte, vedea cum patria ei dispărea înghițită de ceața groasă, de toamnă. Și se întreba dacă o va mai vedea vreodată.

Capitolul 30

Douăzeci și patru de ore mai târziu, Anna și Jens coborau din tren în gara din Leipzig. Soarele de abia răsărise, iar Anna era atât de obosită, încât de-abia se mai ținea pe picioare, Jens cărându-i și valiza ei. Trenul de la Hamburg la Leipzig avea și vagoane de dormit, dar nici unul dintre ei nu s-a îndurat să cheltuiască bani în plus. Au moțăit toată noaptea pe banchetele tari, din lemn, Jens ațipind aproape imediat, cu capul lăsat pe umărul ei. Odată cu trecerea orelor, Annei îi venea tot mai greu să creadă ce făcuse.

Dar măcar dimineața era senină, când au ieșit din îmbulzeala din stație și s-au îndreptat pe jos spre zona centrală a orașului. Deși extenuată, Anna se bucura de cât de frumos i se părea orașul. Străzile pavate cu piatră cubică, foarte late, erau mărginite de clădiri înalte, multe cu frontoane frumos sculptate și șiruri de ferestre mari, elegante, cu obloane batante. Trecătorii vorbeau o limbă modulată și, după ce o auzise în timpul lungii călătorii de la Hamburg, Anna știa că este germană. Jens o asigurase că vorbea limba destul de bine, dar ea nu înțelegea mai mult de unul sau două cuvinte, care erau similare cu cele din norvegiană.

Au ajuns, în final, în piața centrală, flancată de impozanta clădire a primăriei, cu acoperiș roșu, coloane înalte cu arcade între ele și un turn cu ceas. În zonă erau deja instalate tarabe și mulți oameni se îmbulzeau în

jurul lor. Jens s-a oprit la una dintre ele, unde un brutar așeza mai multe sortimente de pâine proaspăt coaptă, emanând un miros delicios. Anna simțea cât de tare îi era foame.

Dar Jens nu se oprise pentru mâncare.

– Entschuldigung Sie, bitte. Wissen Sie wo die Pension in der Elsterstrasse ist?12

Anna n-avea idee ce-i răspunsese brutarul.

– Se pare că nu suntem departe de pensiunea sugerată de Herr Grieg, i-a spus Jens.

Aceasta s-a dovedit a fi o clădire modestă, construită pe jumătate din lemn și situată pe o alee îngustă de lângă o stradă numită Elster. Avea o atmosferă diferită de marile edificii pe lângă care trecuseră, se gândea ea precaută. Zona nu arăta la fel de bine ca centrul, dar a fost nevoită să-și aducă aminte că atât își puteau permite acum, așa că l-a urmat pe Jens când el a urcat spre ușa de la intrare și a bătut tare în ea cu inelul de metal. După câteva minute a apărut o femeie, legându-și repede cordonul rochiei, iar Anna și-a dat seama că nu era mai mult de șapte dimineața.

– Um Himmels willen, was wollen Sie denn?!13 a mormăit femeia.

Jens i-a răspuns în germană și tot ce a înțeles Anna era Herr Grieg. Auzindu-i numele, expresia de pe fața femeii s-a relaxat și i-a chemat înăuntru.

– Zice că nu are camere libere, dar, pentru că ne-a trimis Herr Grieg, la mansardă este una destinată femeii de serviciu și o putem folosi temporar, i-a tradus Jens Annei.

Au tot urcat pe scara îngustă din lemn, care scârțâia sub picioarele lor. În sfârșit, au ajuns la ultimul nivel și femeia a deschis ușa unei camere minuscule de la mansardă. Singurele obiecte de mobilier erau un pat îngust, din alamă, și o comodă pe care se aflau un lighean și o carafă, dar măcar înăuntru era curat.

A urmat o altă conversaţie în germană între Jens şi femeie, în timp ce el arăta spre pat şi ea aproba din cap, după care femeia a ieşit.

– I-am spus că o să stăm aici până când ne găsim un alt loc. I-am mai spus că patul este prea îngust pentru noi doi, aşa că s-a dus să aducă o saltea pentru mine. O să dorm pe podea.

Au rămas în picioare, studiind nesiguri camera, până când femeia s-a întors cu salteaua. Jens i-a dat câteva monede.

– Nur Goldmark, keine Kronen14, i-a spus femeia, scuturând din cap.

– Ia coroanele acum şi voi schimba ceva bani mai târziu, i-a propus Jens.

Femeia a acceptat cu greu, a pus monedele în buzunar, le-a mai dat nişte instrucţiuni şi le-a făcut semn să se uite sub pat, apoi a tras uşa după ea.

Anna s-a aşezat, simţind că i se învârtea capul de epuizare, dar problema cea mai mare era că avea nevoie să folosească toaleta. Roşie toată, l-a întrebat pe Jens dacă femeia îi spusese unde era.

– Mă tem că acolo, i-a indicat el locul de sub pat. O să aştept afară până când...

Anna a acceptat şi, după ce el a ieşit, şi-a făcut nevoile care o chinuiau de mai multe ore. A acoperit oala de noapte cu o bucată de pânză şi l-a strigat pe Jens.

– Mai bine? s-a hlizit el.

– Da, mulţumesc! i-a răspuns ea, serioasă.

– Foarte bine! Şi acum, îţi propun să ne odihnim puţin.

Anna şi-a întors stânjenită privirea, în timp ce Jens s-a dezbrăcat de haine până la lenjeria din bumbac. Folosindu-şi pelerina pe post de pătură, a tras-o peste el după ce s-a lungit pe saltea.

– Nu te teme, promit să nu trag cu ochiul! a chicotit el. Somn uşor, Anna! Ne vom simţi amândoi mai bine după aceea.

Pe urmă, i-a trimis un sărut din vârful degetelor și s-a întors cu spatele la ea.

Anna și-a dezlegat panglicile pelerinei, și-a scos fusta grea și bluza, rămânând în cămășuță și pantalonași. Îl auzea deja pe Jens cum sforăia ușor, când s-a strecurat sub pătura aspră, de lână, și și-a lăsat capul pe pernă.

Doamne, ce-am făcut? Nu-i venea nici ei să creadă. Herr Bayer avusese tot timpul dreptate. Era naivă și încăpățânată și nu se gândise nici o clipă la consecințele acțiunilor ei. Arsese toate punțile și ajunsese în această cămăruță groaznică și claustrofobică, dormind la câțiva centimetri de un bărbat cu care nu era măritată și silită să își facă nevoile în prezența lui.

– O, Doamne, iartă-mă pentru că i-am făcut pe alții să sufere! a rostit ea în șoaptă, imaginându-și că El o privea sever din cer, hotărât s-o trimită direct în iad.

În final, a căzut într-un somn agitat.

Când Jens a început să se miște, Anna era deja îmbrăcată, disperată să bea puțină apă și moartă de foame.

– Patul a fost confortabil? a întrebat-o el, căscând și întinzându-se.

– O să mă obișnuiesc cu el.

– Acum, i-a spus Jens după ce s-a îmbrăcat, în timp ce Anna stătea cu spatele la el, trebuie să schimbăm niște bani în mărci de aur și să găsim ceva de mâncare. Dar, mai întâi, te rog să ieși puțin și ne vedem după aceea.

Înfricoșată că el va vedea ce se afla deja în oala de noapte, Anna a ieșit repede din cameră. Pe urmă, spre oroarea ei, a apărut Jens cu oala în mână.

– Trebuie s-o întrebăm pe proprietăreasă ce facem cu asta, i-a zis, coborând scările înaintea ei.

Anna l-a urmat cu obrajii arzându-i de rușine. Poate că, înainte să ajungă în Christiania, fusese o fată de la țară, dar nu se mai confruntase niciodată cu o chestiune atât de lipsită de igienă și dezgustătoare. Acasă, la Heddal,

toaleta era afară, dar de departe preferabilă umilinței de acum. Își dădea seama că, după ce se obișnuise cu baia modernă din apartamentul lui Herr Bayer, nu se gândise niciodată cum își rezolvau aceste treburi ceilalți locuitori ai orașului.

Au găsit-o pe proprietăreasă în hol și Jens i-a făcut semn spre oală, de parcă era una cu mâncare. Femeia i-a arătat spre spatele casei, dar s-a răzgândit pe loc și i-a luat-o din mână.

– Gata, rezolvat! Și acum, hai să găsim ceva de mâncare, i-a spus Jens, deschizându-i ușa.

Mergând pe străzile aglomerate, Anna și Jens au găsit o Bierkeller15 pe o parte a unui mic scuar și s-au așezat la o masă. Jens a cerut o bere și amândoi au studiat tabla cu un mic meniu pe ea. Anna nu pricepea o boabă.

– Acolo scrie bratwurst – adică cârnați. Am auzit că sunt foarte buni, deși mai grași decât cei de acasă. Knodel – nu mă întreba ce este... Speck, presupun că șuncă...

– Cred că o să iau ce iei și tu, a decis Anna ostenită, pe când berea le era servită la masă împreună cu un coș cu pâine neagră.

Deși ar fi preferat apă, a ridicat cana și a băut cu sete din ea.

Vedea pe ferestruica îngustă agitația de afară. Femeile purtau rochii obișnuite, închise la culoare, cu șorțulețe albe sau gri, care le accentuau pielea albă și trăsăturile germanice, dure. Anna se așteptase să vadă îmbrăcăminte mai elegantă la Leipzig, fiindcă auzise că era unul dintre cele mai mari orașe din Europa. Mai trecea din când în când câte o trăsură, în care se zăreau pălării stilate, cu pene, purtate de femei bogate.

Le-a sosit mâncarea, iar Annei nu i-a trebuit mult să dovedească porția de cartofi cu cârnați. Berea i se urcase la cap și a început să-i zâmbească lui Jens.

– Cum să cer niște apă?

– Zi Ein Wasser, bitte! a sfătuit-o Jens.

Apoi a întors capul spre o mică orchestră de stradă, câțiva oameni care cântau la vioară în centrul scuarului cu o șapcă pusă jos în fața lor, în care trecătorii să arunce bani. Anna l-a văzut întinzându-se de plăcere în timp ce îi asculta.

– Nu este minunat? Aici ne așteaptă destinul, sunt sigur de asta. I-a prins mâna într-a lui. Și cum ți se pare aventura noastră până în prezent?

– Jens, sunt murdară. Când ne întoarcem, crezi că o poți întreba pe femeie dacă există un loc unde să pot face o baie și să ne spălăm hainele?

Jens i-a aruncat o privire serioasă.

– Ei, Anna, haide acum, mi-ai spus că ești o fată de la țară, obișnuită cu toate greutățile. Asta este tot ce poți să-mi spui despre Leipzig?

Dar gândurile ei se îndreptau cu toată dragostea spre Heddal și zăpada curată adunată în timpul iernii ca să fie topită pe foc, pentru spălat. Iar vara se scălda în pâraie cu apă proaspătă.

– Iartă-mă! Sunt sigură că o să mă descurc!

Jens a dat repede pe gât o a doua halbă cu bere.

– Ar trebui să-i mulțumesc lui Herr Bayer fiindcă m-a forțat să-mi iau viitorul în propriile mâini.

– Jens, mă bucur că ești fericit aici.

– Chiar sunt! Respiră aerul, Anna! Are un miros diferit. Și orașul este numai muzică și creativitate. Uite câți oameni s-au strâns în jurul muzicienilor! Ai văzut așa ceva în Christiania? Aici, muzica este o sărbătoare, nu o bătaie de joc, pentru că o profesează oamenii săraci. Și pot lua și eu parte la această sărbătoare. A terminat berea, a aruncat câteva monede pe masă și s-a ridicat. Merg să iau scrisoarea de la Herr Grieg și apoi, direct la Conservator. Este începutul a ceea ce am visat întotdeauna.

Întors la pensiune, Jens a răscolit prin valiză până ce a dat de prețioasa scrisoare. Pe urmă, a sărutat-o pe Anna și s-a îndreptat spre ușă.

– Anna, odihnește-te! Te trezesc când vin cu vești bune și cu o sticlă de vin.

– Poate întrebi dacă cineva de acolo ar vrea să mă audă cântând...

Dar ușa se trântise deja în urma lui.

Anna s-a lăsat cu greu pe pat. Îi era foarte clar că această aventură avea o rezonanță complet diferită pentru fiecare dintre ei. Jens alerga spre ceva, iar ea fugise de acel ceva. Și acum, se gândea, simțindu-se teribil, nu mai era nimic de făcut chiar dacă greșise profund.

Jens s-a întors peste câteva ore de la Conservator, încă și mai euforic.

– Când am ajuns și am cerut să-l văd pe d. Schleinitz, directorul, portarul m-a privit ca pe idiotul satului. Apoi i-am dat scrisoarea și, după ce a citit-o, m-a condus imediat în biroul lui. Dr. Schleinitz mi-a cerut mai întâi să cânt la vioară, apoi una dintre compozițiile mele pentru pian. N-o să-ți vină să crezi – Jens bătea aerul cu pumnii –, s-a înclinat în fața mea! Da, Anna, asta a făcut! Am vorbit despre Herr Grieg și mi-a spus că îi va face plăcere să-l accepte la studii pe protejatul acestuia. Așadar, de mâine, îmi încep studiile la Conservatorul din Leipzig.

– O, Jens! Este minunat!

Anna se străduia să se arate cât mai încântată.

– După aceea, m-am oprit la un croitor și a trebuit să-l plătesc dublu ca să am un costum potrivit pentru mâine-dimineață. Nu vreau ca oamenii să creadă că sunt un prost, rătăcit pe aici, de abia sosit din fiorduri. Nu-i minunat? Râdea vesel în timp ce o prindea pe Anna de talie, săltând-o în sus. Și acum, înainte să sărbătorim, trebuie să ne mutăm în altă parte.

– Ai găsit altceva?

– Da. Nu este un palat, dar cu siguranță mult mai bine decât aici. În timp ce strângi lucrurile, mă duc să plătesc șederea în mărci de aur și ne vedem jos.

– Eu...

Anna era pe punctul să-i spună că nu poate căra singură ambele valize, dar el deja cobora în viteză scara. Peste câteva minute, gâfâind, a ajuns și ea lângă Jens, în holul de intrare.

– Bun, și acum spre noua noastră locuință, a proclamat Jens.

Anna l-a urmat în stradă și, cu uimire, l-a văzut traversând și intrând în casa de vizavi.

Era o clădire asemănătoare cu cea din care ieșiseră, dar camera era la etajul întâi, mai aerisită și mai spațioasă decât cea de la mansardă. Un pat mare, din alamă, ocupa o mare parte din ea, iar Anna a tresărit, văzând că nu era loc pentru o saltea pe podea.

– Vizavi există și un closet, ceea ce înseamnă că plătim mai mult, dar știu că te vei simți mai bine. Ce zici, Anna, ești fericită?

– Da, a încuviințat ea, dând stoic din cap.

– Bun. Jens i-a dat câteva monede lui Frau Schneider, proprietăreasa, care i se părea Annei mai abordabilă decât cealaltă. Suficient de mult pentru o săptămână, i-a spus zâmbindu-i el mărinimos.

– Kochen in den Zimmern ist untersagt. Abendbrot um punkt sieben Uhr. Essen Sie hier heute Abend?

– Zice că nu este permis să gătim în cameră, dar că putem cina jos, la ora șapte, i-a tradus Jens Annei. Mi se pare o idee excelentă. Cât mai trebuie să plătim?

Din nou, i-a mai dat niște monede și, în sfârșit, ușa s-a închis în spatele ei.

– Deci, Frau Halvorsen, i-a zâmbit Jens jucăuș, cum îți place noua locuință maritală?

– Păi...

Jens îi citea teama pe față.

– Anna, vino aici!

S-a apropiat de el, iar Jens a strâns-o tare la piept.

– Haide, te rog! Ți-am promis că nu mă ating de tine până când nu ești tu de acord. Dar măcar vom putea să ne ținem cald unul altuia în nopțile friguroase din Leipzig.

– Jens, realmente, trebuie să ne căsătorim cât mai curând, i-a cerut Anna. Trebuie să găsim o biserică luterană...

– O vom face, dar hai să nu ne batem capul acum! i-a spus el strângând-o și mai tare și încercând s-o sărute pe gât.

– Jens, ce facem acum este un păcat, l-a certat ea, trăgându-se în spate.

– Sigur, ai dreptate, a oftat Jens și i-a dat drumul imediat. Și acum, cred că avem amândoi nevoie să ne spălăm și apoi să ieșim să mâncăm ceva. Da? a întrebat-o, prinzându-i bărbia și ridicându-i-o în sus, ca să-i vadă ochii.

– Da, i-a răspuns ea, zâmbindu-i.

Capitolul 31

În următoarele două săptămâni, Anna a intrat într-o rutină. Sau, cel puțin, găsea lucruri care să o țină ocupată în timpul lungilor ore cât Jens se afla la Conservator.

Venise iarna și camera era înghețată dimineața, așa că, după ce Jens pleca, ea se întorcea în pat, ghemuită sub păturile de lână, așteptând ca focul de cărbuni pe care îl aprindea în micul șemineu să dea puțină căldură. Se spăla, se îmbrăca și își făcea curaj să pornească pe străzile Leipzigului spre piață, ca să cumpere pâine și felii de șuncă din care să-și încropească o masă de prânz.

Singura masă caldă a zilei o primeau seara, de la Frau Schneider. De cele mai multe ori, același tip de cârnați, fie cu cartofi, fie cu niște găluște fleșcăite într-un sos nedefinit. Anna tânjea după gustul legumelor proaspăt culese din grădină și mesele bogate din copilăria ei.

Petrecea multe ore încercând să compună scrisori pentru Herr Bayer și părinții ei. Cu tocul lui Lars între degete, se întreba dacă el plecase în America, așa cum plănuise. Și, în cele mai negre momente, se întreba dacă n-ar fi fost mai bine să fi plecat cu el.

Leipzig

1 octombrie 1876

Dragă Herr Bayer,

Probabil că deja ați aflat că am plecat la Leipzig. Herr Halvorsen și cu mine ne-am căsătorit. Și sunt fericită. Doresc să vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru mine. Vă rog să rețineți onorariile mele ca să acoperiți o parte din cheltuieli și sper că puteți vinde rochiile lăsate, pentru că sunt destul de scumpe.

Herr Bayer, îmi pare rău că nu v-am putut iubi.

A dumneavoastră, cu sinceritate,

Anna Landvik

Luând din nou tocul și o altă foaie, Anna a început a doua scrisoare.

Kjære Mor și Far,

Sunt măritată cu Jens Halvorsen și ne-am mutat la Leipzig. Soțul meu studiază la Conservatorul de aici și eu fac menajul. Sunt fericită. Mi-e dor de voi. Și de Norvegia.

Anna

Anna nu le-a dat o adresă, prea speriată și simțindu-se prea vinovată la gândul reproșurilor pe care i le-ar fi făcut părinții. Chiar dacă pelerina nu o apăra prea bine de vântul tăios, după-amiezile se plimba prin parc sau pe străzile orașului, doar ca să simtă că socializa puțin. Dovezile moștenirii muzicale a orașului erau peste tot, de la străzi purtând nume de compozitori faimoși, cum erau Mendelssohn și Schumann, până la statuile lor și casele în care locuiseră.

Dar locul ei preferat era spectaculosul Neues Theater, care adăpostea Opera din Leipzig, cu imensele colonade de la intrare și marile ferestre arcuite. Se oprea și admira clădirea, întrebându-se dacă va putea vreodată spera să cânte într-un astfel de loc. Într-o zi, chiar și-a adunat curajul și a ciocănit la ușa de la intrarea artiștilor, încercând să vorbească cu portarul. Dar nici unul dintre gesturile ei nu l-a putut face pe acesta să priceapă că ea căuta un post de cântăreață.

Dezamăgită și negăsindu-și locul, a început să caute refugiu în Thomaskirche, o clădire maiestuoasă, în stil gotic, cu o frumoasă clopotniță albă. Deși era cu mult mai mare decât bisericuța din Heddal, mirosul și atmosfera îi aminteau de acasă. În ziua în care a expediat scrisorile pentru Herr Bayer și părinții ei, s-a retras acolo. Așezată pe o bancă, și-a plecat capul și s-a rugat pentru izbăvire, putere și îndrumare.

– Doamne, iartă-mă pentru minciunile groaznice din scrisori! Și cea mai mare este că – Anna a înghițit în sec – sunt fericită. Nu sunt. Deloc. Dar știu că nu merit milă și nici iertare.

A simțit o mână pe umărul ei.

– Warum so traurig, mein Kind?16

S-a uitat uimită în sus și l-a văzut pe bătrânul pastor zâmbindu-i.

– Kein Deutsch, nur Norwegisch,17 a reușit să-i spună, așa cum o învățase Jens.

– A, da! Știu puțină norvegiană.

Chiar dacă ea încerca să se facă înțeleasă, norvegiana lui era la fel de limitată ca germana ei, iar Anna și-a dat seama că trebuia să-l trimită acolo pe Jens, să-l convingă pe pastor că erau de credință luterană și să-i căsătorească.

Cea mai plăcută perioadă din zi era cina pe care o lua împreună cu Jens, ascultându-l cum îi povestea despre ce se mai întâmplase la Conservator; despre ceilalți studenți veniți de peste tot din Europa, șirurile de piane Bluthner pe care exersau și minunații profesori, mulți dintre ei membri ai

Leipzig Gewandhaus Orchestra. Azi era absolut entuziasmat de faptul că fusese lăsat să cânte la vioara Stradivarius.

– Diferența de calitate a sunetului seamănă cu cea dintre o barmaniță care fredonează un cântecel și o soprană care interpretează o arie. E minunată! Nu numai că voi cânta la ea în fiecare zi, la fel și la pian, dar la orele de compoziție muzicală, armonie și analiză muzicală învăț atât de multe lucruri. Și la Istoria muzicii am studiat deja lucrări de Chopin și Liszt, pe care nu le-am mai auzit până acum. Voi interpreta „Scherzo Nr. 2“, de Chopin, la concertul dat de studenți la sala Gewandhaus.

– Sunt atât de bucuroasă că ești fericit, i-a spus ea, încercând să pară entuziasmată. Ai putea întreba pe cineva dacă aș avea o șansă să cânt și eu?

– Anna, știu că-mi tot ceri asta, i-a răspuns Jens între două înghițituri, dar ți-am mai spus, dacă nu înveți germana, va fi greu pentru tine să realizezi ceva aici.

– Sigur există cineva care ar putea să mă audieze. Știu cuvintele în italiană la aria Violetei și le pot învăța și pe cele în germană.

– Șșșt, dragostea mea! Jens s-a întins și a prins-o de mână. O să mai încerc să-ți găsesc ceva.

După cină urma mereu rutina stânjenitoare a pregătirii pentru culcare. Ea se schimba în cămașa de noapte în closet, pe urmă se grăbea să se urce în pat, sub învelitori, unde se afla deja Jens. O prindea în brațe și ea se relaxa la pieptul lui care mirosea frumos. Apoi, el o săruta și ea simțea că trupul îi răspunde, la fel și al lui, ambii dorind mai mult... Dar Anna se trăgea îndărăt și el ofta din greu.

– Pur și simplu nu pot, șoptea ea în întuneric. Mai întâi trebuie să ne căsătorim.

– Da, iubita mea! Sigur că ne vom căsători într-o zi, dar până atunci cu siguranță putem...

– Nu, Jens. Eu... nu pot. Știi, am găsit o biserică unde am putea să ne cununăm, dar trebuie să vorbești cu pastorul pentru aranjamente.

– Anna, n-am deloc timp liber. Trebuie să acord toată atenția studiilor mele. În afară de asta, mulți din Conservator au idei noi. Cei mai radicali cred că biserica are rolul de a controla poporul. Au vederi mai luminate, ca cele expuse de Goethe în opera lui, „Faust“. O poveste despre toate aspectele spirituale și metafizice ale vieții. Un amic mi-a dat un exemplar ca să-l citesc și, în weekend, te duc la Auerbachs Keller, barul frecventat de însuși autorul și unde s-a inspirat dintr-o pictură murală pentru această capodoperă.

Anna nu auzise niciodată de Goethe și de aparent iluminata lui lume nouă. Tot ce știa era că trebuie să se mărite în fața lui Dumnezeu, înainte ca ea și Jens să poată fi uniți și trupește.

A sosit Crăciunul, amintindu-i Annei că ea și Jens se aflau de trei luni la Leipzig. Dorea să participe la Christmette, serviciul religios de la miezul nopții, iar pastorul Meyer îi dăduse chiar o broșură cu imnuri tradiționale germane. Fredona Stille Nacht bucuroasă că va cânta din nou alături de alți oameni. Dar Jens insista ca ei să petreacă ajunul Crăciunului acasă la Frederick, unul dintre colegii săi.

Cu o cană de Glühwein18 fierbinte în mână, Anna stătea tăcută alături de Jens la masă, ascultându-i pe ceilalți vorbind în germană, fără să înțeleagă nimic. Jens, care era deja beat, nici măcar n-a încercat să-i traducă ce se spunea. După cină, colegii lui au interpretat tot felul de melodii la instrumentele respective, dar Jens nu s-a gândit nici un moment să-i propună și ei să cânte.

Pe când mergeau spre casă, în noaptea geroasă, Anna a auzit clopotele bisericii la miezul nopții, anunțând sosirea Zilei de Crăciun. Dinspre biserică răsunau colinde și i-a aruncat o privire lui Jens, care era vesel nevoie mare și cu obrajii roșii de la alcool. A trimis spre cer o rugăciune pentru familia ei adunată la Heddal, dorindu-și din toată inima să fi fost și ea cu ei.

În ianuarie și februarie Anna se gândea că avea să înnebunească de plictiseală. Rutina zilnică, pe care la început o îndura fiindcă era ceva nou, acum i se părea complet nesuferită. Ningea la Leipzig și, uneori, era atât de frig, încât îi înghețau degetele de la mâini și picioare. Căra tot timpul găleți cu cărbuni pentru foc, spăla hainele în spălătoria înghețată sau făcea încercări jalnice să înțeleagă textul din „Faust“, Jens îndemnând-o să-l studieze ca să-și îmbunătățească limba germană.

– Cât de proastă pot să fiu! s-a admonestat ea într-o după-amiază, trântind cartea pe masă și izbucnind în lacrimi de frustrare, un lucru pe care-l făcea alarmant de des.

Iar Jens se cufunda tot mai mult în studiile lui și întâlniri cu colegii, sosind adesea, după un concert, dincolo de miezul nopții, mirosind a bere și tutun. Ea se prefăcea că doarme, când el întindea brațele după ea, mângâindu-i trupul acoperit de cămașa de noapte. Îl auzea cum blestemă încet lipsa ei de reacție și, în timp ce inima îi bătea tare în piept, el îi întorcea spatele și începea aproape instantaneu să sforăie. De abia atunci ofta ușurată și adormea și ea.

În acele zile cina singură de obicei, studiindu-i pe ceilalți rezidenți pe sub genele ei lungi. Mulți se schimbau săptămânal și Anna presupunea că erau comis voiajori. Mai era un domn mai bătrân, care părea că locuiește de mult acolo și care cina și el de unul singur. Ținea mereu nasul într-o carte și arăta elegant îmbrăcat, deși cam demodat.

Începea să fie fascinată de persoana lui în timpul meselor. Ore întregi, Anna a încercat să-i ghicească povestea și de ce alesese să-și petreacă apusul vieții în acel loc. Uneori, când erau doar ei doi la cină, o saluta cu o scurtă înclinare a capului și un Guten Abend la intrare și Gute Nacht la ieșire. Cumva, îi reamintea de Herr Bayer, cu capul acoperit de păr des, alb, o mustață mare și purtare curtenitoare.

– Dacă am ajuns să-i duc dorul lui Herr Bayer, atunci chiar că duc o viață de groază! și-a spus ea într-o seară, când ieșea din sufragerie.

La câteva seri după aceea, bătrânul domn s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă ca de obicei, cu acea carte mereu prezentă în mâini.

– Gute Nacht! Ea i-a răspuns încuviințând din cap. Dar, când a ajuns în dreptul ușii, omul s-a răzgândit brusc și s-a îndreptat spre ea.

– Sprechen sie Deutsch?

– Nein, Norwegisch.19

– Ești din Norvegia? a întrebat-o el surprins.

– Da, a răspuns ea, încântată că cineva vorbea fluent limba ei natală.

– Eu sunt danez, dar mama s-a născut în Christiania. M-a învățat limba când eram mic.

După lungile săptămâni, când nu relaționase cu nimeni altcineva în afară de Jens, Anna simțea că-i vine să-l îmbrățișeze.

– În cazul ăsta, domnule, sunt încântată să vă cunosc!

Îl vedea că zăbovește în dreptul ușii.

– Spui că nu vorbești deloc germana?

– Doar câteva cuvinte.

– Atunci cum, Dumnezeule, te descurci în acest oraș?

– Sinceră să fiu, nu mă descurc deloc.

– Soțul tău lucrează aici, în Leipzig?

– Nu, urmează Conservatorul.

– A, este muzician. Nu-i de mirare că rareori vine la cină. Pot să te întreb cum te cheamă?

– Anna Halvorsen.

– Numele meu este Stefan Hougaard. S-a înclinat apoi ușor în fața ei. Sunt încântat de cunoștință! Fru Halvorsen, atunci înseamnă că nu lucrezi?

– Nu, domnule. Deși sper să-mi găsesc ceva în curând. Sunt cântăreață.

– Ei bine, între timp, aș putea să te ajut să înveți germana. Sau măcar să-ți însușești niște cunoștințe de bază, i-a propus el. Ne putem întâlni aici, după micul dejun, dacă dorești, sub ochiul vajnic al proprietăresei, astfel ca soțul tău să nu creadă că se petrece ceva între noi.

– Domnule, sunteți prea bun cu mine și vă sunt recunoscătoare pentru ajutor. Dar vă avertizez că învăț greu și nu prea mă pricep la litere, nici măcar în limba mea natală.

– Atunci va trebui să muncim din greu. Deci mâine-dimineață, la zece.

– Da. Voi fi aici!

În seara aceea Anna s-a dus la culcare, simțindu-se mult mai bine, chiar dacă Jens întârzia din nou, pretextând că din cauza repetițiilor pentru concert. Simplul fapt că putuse purta o conversație cu o altă ființă umană fusese o bucurie pentru ea și orice contribuia la a-i face zilele cât de cât atrăgătoare era un lucru bun. Dacă putea învăța câteva cuvinte în limba germană, poate ar fi avut șansa să cânte din nou în fața publicului...

Când au îmbobocit primii copaci, Anna a continuat să-și petreacă diminețile în sufragerie, încercând să memoreze cuvintele învățate de la Herr Hougaard. După primele zile, el insistase s-o însoțească când își făcea plimbarea zilnică la piață. Aștepta la mică distanță de ea, ascultând-o cum îi urmează instrucțiunile și îi urează vânzătorului bună dimineața, pe urmă cere lucrurile dorite și plătește, iar la sfârșit își ia la revedere. Aceste misiuni o stresau inițial și, adesea, se împiedica în expresiile învățate, dar, treptat, încrederea ei în sine a început să prindă aripi.

Plimbările Annei cu Herr Hougaard prin oraș au început să se extindă în următoarele săptămâni, culminând cu prânzul luat împreună la un restaurant, comanda fiind făcută chiar de ea. În final, Anna a insistat să achite nota de plată în semn de mulțumire.

Nu știa mare lucru despre el, doar că soția îi murise în urmă cu câțiva ani. Rămas văduv, se mutase de la țară la oraș, ca să profite de viața culturală bogată de aici fără să fie împovărat de grijile unei gospodării.

– N-am nevoie de altceva în afară de un stomac plin, cearșafuri curate și haine spălate regulat și, desigur, câte un concert magnific la numai câteva minute distanță pe jos, îi mărturisise el cu un zâmbet larg.

Herr Hougaard era surprins de faptul că Jens nu o invitase la nenumăratele concerte la care participa și el. Soțul ei pretextase că n-aveau bani de aruncat, dar Herr Hougaard o informase că astfel de concerte erau în general gratuite. De fapt, Anna își vedea „soțul“ tot mai puțin și, în ultima vreme, Jens chiar nu mai venise deloc acasă. Într-o dimineață, când a deschis larg fereastra, ca să intre aerul proaspăt al primăverii, Anna și-a dat seama că, dacă n-ar fi fost lecțiile zilnice și faptul că putea ieși din când în când cu Herr Hougaard, s-ar fi aruncat de mult sub un tramvai.

Într-una dintre plimbările lor prin oraș, Anna îl zărise, uluită, pe Jens, la o fereastră din Thuringer Hof, unul din cele mai bune restaurante din Leipzig. Locul în care se aduna aristocrația locului, purtând cele mai elegante haine, cu trăsurile înșirate afară, caii așteptând cuminți să-i ducă acasă pe stăpânii lor după un prânz somptuos. La fel cum trăise și ea în Christiania, se gândea Anna plină de regret.

Și-a întins gâtul ca să vadă mai bine, printre două trăsuri, cu cine lua prânzul Jens. În mod clar, cu o femeie, datorită pălăriei roșii, cu pană, care se clătina în sus și în jos când posesoarea ei vorbea, animată. Apropiindu-se tiptil, cu ochii fix spre fereastră – asta spre amuzamentul lui Herr Hougaard – a văzut că femeia avea părul negru și ceea ce mama ei denumea un profil roman, adică un nas mare, drept.

– Anna, la ce naiba te uiți? a întrebat-o Herr Hougaard, apropiindu-se de ea. Arăți ca fetița cu chibrituri din povestea lui Hans Christian Andersen. Vrei să-ți presezi nasul de vitrină? a continuat s-o tachineze el.

– Nu! Anna și-a îndepărtat repede privirea de la Jens și partenera lui. Mi s-a părut că văd pe cineva cunoscut.

În noaptea aceea Anna s-a străduit să rămână trează până când Jens s-a întors acasă, mult după miezul nopții. De obicei, el se dezbrăca la closet și se băga în pat, pe întuneric, ca să nu o deranjeze. Dar, bineînțeles, că o trezea. Și asta seară de seară.

– De ce nu dormi? a întrebat-o, evident surprins să vadă lampa cu ulei încă aprinsă, când a intrat în cameră.

– M-am gândit să te aștept. De abia ne mai vedem zilele astea.

– Știu! a oftat Jens, apoi s-a prăbușit pe pat. Anna simțea miros de băutură. Din păcate, asta este viața unui student la faimosul Conservator din Leipzig. De abia îmi fac timp să mănânc.

– Nici măcar la prânz?

Cuvintele i s-au rostogolit din gură, fără să le poată opri.

Jens s-a întors spre ea.

– Ce vrei să spui?

– Te-am văzut luând prânzul în oraș.

– Da? Și atunci de ce n-ai venit să-mi dai bună ziua?

– Fiindcă nu eram îmbrăcată cum se cuvine pentru un asemenea loc. Și tu erai scufundat în conversație cu o femeie.

– A, da, baroneasa von Gottfried. Este mecena Conservatorului și a unora din studenți. A fost la un concert săptămâna trecută, când patru dintre noi, tineri compozitori, am avut norocul să fim aleși să interpretăm la pian câte o piesă proprie. Este compoziția la care lucram, îți amintești?

Nu, nu-și amintea, dar oricum îl vedea atât de rar pe Jens încât nici n-avea ce să-și mai amintească.

– Da.

A înghițit în sec, simțindu-se cuprinsă de un val de indignare. Se întreba de ce, dacă avusese un concert, nu o chemase și pe ea.

– Baroana m-a invitat la prânz, ca să discutăm despre viitoarele mele concerte. Are multe contacte în toate marile orașe ale Europei, Paris, Florența, Copenhaga... Jens zâmbea visător, cu mâinile încrucișate sub cap. Anna, îți poți imagina? Cum va fi să-mi aud compozițiile interpretate în marile săli de concerte ale lumii? Va afla și Herr Hennum, nu crezi?

– Da, fără dubiu îți va face mare plăcere.

– Anna, ce-i cu tine? a reacționat Jens, simțind răceala din vocea ei. Hai, spune tot! Ai ceva pe suflet.

– Da, am. Anna nu mai putea să se rețină. De abia te mai văd și acum, aud că dai concerte, la care eu, logodnica ta și, în ochii lumii, soția ta, nu sunt invitată. Vii acasă după miezul nopții de cele mai multe ori și, ocazional, deloc. Iar eu stau aici și te aștept ca un câine credincios, fără prieteni, fără nimic de făcut decât treburi grele, gospodărești, și fără nici o perspectivă să-mi continui cariera muzicală. Pe urmă, colac peste pupăză, te văd în unul din cele mai bune restaurante, luând prânzul cu o altă femeie. Poftim! Asta am avut de spus.

De îndată ce i-a fost clar că Anna a isprăvit, Jens a sărit din pat.

– Și acum, Anna, hai să-ți spun și eu: îți poți imagina cum mă simt, în fiecare noapte, alături de femeia pe care o iubesc atât de mult, atât de aproape de frumosul ei trup, fără să am voie să-l ating? Doamne sfinte, scurtele tale săruturi nu fac decât să-mi crească și mai mult frustrarea. Zac aici, noapte de noapte, visând să fac dragoste cu tine până când nu mai pot dormi deloc. Îmi pot păstra sănătatea mintală doar stând departe de tine. Așa că vin acasă cât mai târziu și cât mai beat posibil, ca să pot uita de toate. Da! Jens și-a încrucișat furios brațele peste piept. Această... viață, pe care o ducem acum, nu-i deloc ce ar trebui să fie. Ești soția mea și, totuși, nu ești soția mea. Stai retrasă și bosumflată... și dai impresia că singurul lucru pe care ți-l dorești este să te întorci acasă. Anna, adu-ți, te rog, aminte, tu ai luat hotărârea să mă urmezi. Și de ce nu pleci odată? Tuturor le este clar cât de nefericită ești. Și asta din cauza mea!

– Jens, cât poți fi de nedrept! Știi la fel de bine ca și mine că îmi doresc cu disperare să ne căsătorim, să ne construim cu adevărat o viață împreună ca soț și soție. Dar, de fiecare dată când îți cer să mergem să vorbim cu pastorul, spui că ești prea obosit sau prea ocupat. Cum de îndrăznești să dai vina pe mine pentru această situație de care nu eu sunt responsabilă?

– Nu, aici ai dreptate. Expresia lui Jens s-a îndulcit puțin. Dar de ce crezi că nu vreau să ne întâlnim încă cu pastorul?

– Pentru că nu vrei să te însori cu mine?

– Anna, a izbucnit el exasperat, știi că îmi doresc cu disperare să devin cu adevărat soțul tău. Dar cred că nu-ți dai seama cât de mult costă un astfel de eveniment. Vei avea nevoie de o rochie, martori, o petrecere de nuntă... asta merită mireasa mea. Și asta îmi doresc și eu. Dar, pur și simplu, nu avem bani pentru așa ceva. Știi bine că de abia trăim de pe o zi pe alta.

Tot necazul pieri pe dată, Anna înțelegându-l în sfârșit.

– O... dar, Jens, eu n-am nevoie de toate astea! Vreau doar să mă mărit cu tine.

– Ei bine, dacă spui adevărul, atunci ne căsătorim imediat. Din păcate, nu va arăta deloc ca o nuntă adevărată, așa cum ți-o imaginezi.

– Știu.

Annei i se strânse inima la gândul că nimeni din familia ei nu avea să vină. Nici Mor, nici Far, nici Knut și Sigrid. Nici pastorul Erslev nu va fi la altar, iar ea nu va purta niciodată diadema mireselor păstrată în sat.

– Dar nu-mi pasă!

Jens s-a așezat din nou pe pat și a sărutat-o drăgăstos.

– Atunci ne întâlnim cu pastorul și fixăm data.

Capitolul 32

Ceremonia de nuntă, organizată la Thomaskirche, a fost scurtă, simplă și privată, cu Anna purtând o rochie albă, obișnuită, cumpărată cu banii dați de Frøken Olsdatter și cu flori albe, naturale, prinse în păr. Pastorul Meyer le zâmbea cu multă căldură, când au rostit jurămintele de credință care îi legau unul de altul pentru totdeauna.

– Ja, ich will! au spus pe rând, iar Jens i-a pus verigheta simplă a bunicii lui pe inelar, atingerea lui fiind caldă și asigurătoare.

Anna a închis ochii când a sărutat-o pe gură și parcă se simțea ușurată că Domnul o iertase pentru rătăcirile ei.

Mica petrecere a avut loc la Bierkeller, unde colegii muzicieni ai lui Jens au intonat un marș de nuntă când noul cuplu a intrat pe ușă și celelalte persoane prezente au ridicat în sus cănile cu bere, felicitându-i pe miri. În timpul cinei simple, Anna simțea atingerea caldă a mâinii soțului ei pe genunchi. Mulțumită lui Herr Hougaard, a putut să înțeleagă glumele și toasturile prietenilor lui Jens și nu se mai simțea ca o străină într-o lume străină.

În timp ce urcau scările spre camera lor, în seara aceea, simțea degetele lui Jens pe talie, trimițându-i un tremur nervos de anticipație prin tot corpul.

– Ia te uită! a murmurat el, cu ochii întunecați de dorință, când a tras ușa după el, atât de micuță, atât de inocentă, atât de perfectă!... A luat-o imediat în brațe, mâinile lui mângâind-o peste tot. Trebuie s-o am acum pe soția mea! i-a șoptit el la ureche, dându-i capul pe spate și sărutând-o cu foc pe gură. Este de mirare că am căutat în alte părți eliberarea?

Auzind asta, ea s-a tras departe de el.

– Ce vrei să spui?

– Nimic, nimic, realmente... vreau numai să spun cât de mult te doresc.

Înainte ca ea să-i răspundă, o săruta din nou, și mâinile îi mângâiau spatele, șoldurile și sânii... și, în pofida rezervei pe care o avea, se simțea minunat, când hainele care stătuseră până acum în calea lor au fost în final înlăturate. Ducând-o în brațe spre pat, Jens își lepăda câte o piesă de îmbrăcăminte și, în final, s-a lăsat peste ea. Mâinile Annei explorau mușchii fermi de pe spatele lui. Au făcut dragoste și ea era pregătită pentru asta, conștientă că repetase de multe ori în gând această situație încă de când îl văzuse pentru prima oară.

Era puțin ciudat, dar, când el a gemut și s-a prăbușit pe perna de alături, Anna, cu capul pe umărul lui, se gândea că toate istoriile de groază auzite privind acest moment erau o aiureală. De acum era cu adevărat a lui, iar el, al ei.

În următoarele câteva săptămâni, Jens a venit acasă la timp pentru cină, ambii fiind disperați să termine cât mai repede masa și să se retragă în camera lor. Era evident pentru Anna că soțul ei era experimentat în arta iubirii și, după ce el nu mai era deloc rezervat și ea se simțea relaxată, fiecare noapte devenea o minunată aventură. Singurătatea din ultimele luni dispăruse ca dusă de vânt, iar Anna înțelegea acum pe deplin diferența dintre prietenie și dragoste. Se părea chiar că rolurile se inversaseră, ea tânjind constant să-i simtă atingerea.

– Dumnezeule, femeie! a exclamat el într-o noapte, când zăcea gâfâind alături de ea, încep să-mi doresc să nu-ți fi făcut cunoștință niciodată cu jocul ăsta. Practic, ești insațiabilă.

Și așa era. Pentru că erau singurele momente când simțea că Jens îi aparținea pe deplin. Când se desprindea dimineața din brațele ei și se îmbrăca să plece la Conservator, îi vedea expresia schimbată, știind că gândurile lui erau acum departe de ea. Începuse să-l conducă până la Conservator și, înainte ca el să intre, îl îmbrățișa, spunându-i cât de mult îl iubește, pentru ca pe urmă să-l vadă cum dispare dincolo de ușă, pierdut într-o altă lume.

Dușmanul meu, își spunea Anna, cu ochii spre clădirea Conservatorului, pe urmă se întorcea și mergea spre casă.

Herr Hougaard remarcase noul ei pas vioi și zâmbetul de pe chip, când Anna îi spunea bună dimineața.

– Frau Halvorsen, arătați mai fericită și sunt bucuros să vă văd așa.

Impulsionată de gândurile pozitive de acum, germana Annei se îmbunătățea rapid. Se exprima cu încredere, astfel că Herr Hougaard simțea nevoia s-o aplaude deseori. Și se părea că fiecare nou cuvânt memorat deschidea calea multor altora.

S-a hotărât la un moment dat să nu mai stea să-l aștepte pe Jens ca să-i găsească un post de cântăreață. Astfel că i-a trimis o scrisoare lui Herr Grieg, înștiințându-l că se afla acum la Leipzig, și rugându-l dacă se putea

să-i înlesnească o audiție. Jens se interesase la Conservator, aflând adresa lui C.F. Peters, editorul muzical al lui Herr Grieg din Leipzig. Găsind numărul 10 de pe Talstrasse, ea a înmânat scrisoarea unui tânăr care lucra în magazinul de la parter, unde se vindeau partituri muzicale. După aceea, Anna se ruga în fiecare seară ca Herr Grieg să-i fi primit misiva și să-i răspundă la ea.

Într-o zi de iunie, când reușise să susțină timp de cincisprezece minute o conversație în germană fără o singură greșeală, Herr Hougaard s-a înclinat în fața ei.

– Frau Halvorsen, a fost perfect! Complimentele mele!

– Danke! i-a răspuns Anna zâmbind încântată.

– Și trebuie să vă spun că voi pleca în curând, să-mi fac cura balneară la Baden-Baden, așa cum obișnuiesc în fiecare vară. Se face prea cald în oraș și, mai ales în ultima vreme, m-am simțit obosit. Vă duceți cumva cu Herr Halvorsen în Norvegia la sfârșitul trimestrului?

– Nu mi-a spus nimic despre o astfel de călătorie.

– Eu unul plec mâine-dimineață și, dacă avem noroc, ne revedem la toamnă.

– Da, sper! Anna s-a ridicat, și el la fel. Dorea să-i arate afecțiune și recunoștință într-un mod mai puțin formal. Domnule, vă sunt cu siguranță datoare!

– Frau Halvorsen, vă asigur că plăcerea a fost de partea mea.

După plecarea lui Herr Hougaard la Baden-Baden, Anna a remarcat o schimbare în comportamentul lui Jens. Nu mai venea acasă la cină decât rar și, când o făcea, era nervos ca o pisică pe un acoperiș fierbinte. Când făceau dragoste, îl simțea departe de ea.

– Ce este cu tine? l-a întrebat într-o noapte. Știu că ceva nu merge bine.

– Nu-i nimic! i-a răspuns el scurt. Sunt doar obosit, asta este tot.

– Jens, min elskede, te cunosc prea bine! Spune-mi ce ai!

El a rămas nemișcat ceva timp, apoi s-a rostogolit pe pat cu fața spre ea.

– În regulă, am o dilemă și nu știu ce să fac.

– Atunci, în numele Domnului, spune-mi despre ce e vorba! Poate îți sunt de ajutor.

– Problema este că nu-ți va fi deloc pe plac.

– Da? Atunci, mai bine spune-mi acum!

– Ei bine, îți aduci aminte de femeia cu care am luat prânzul?

– A, baroana! Cum aș putea să uit? a replicat Anna enervată deja.

– Mi-a cerut s-o însoțesc la Paris, în vara asta. Ea și soțul ei locuiesc într-un chateau aproape de palatul Versailles. Organizează săptămânal serate muzicale pentru toți oamenii de seamă din acest domeniu și vrea să-mi interpretez acolo compoziția. Sigur că este cea mai minunată ocazie ca să-mi fie auzită opera. Baroana von Gottfried cunoaște pe toată lumea și, așa cum ți-am spus, sponsorizează tinerii compozitori. Însuși Herr Grieg a cântat la unul din evenimentele organizate de ea.

– Sigur că trebuie să mergem! Nu înțeleg de ce ar trebui să fie o dilemă.

Spusele ei au smuls un geamăt din partea lui Jens.

– Anna, tocmai de-asta nu ți-am spus până acum. Problema este că nu te pot lua cu mine.

– O! Pot să știu de ce?

– Pentru că... a oftat Jens. Baroana von Gottfried nu știe că exiști. Nu i-am spus că ne-am căsătorit. Sincer să fiu, am crezut că ar influența-o în rău, dacă-i spun. Când am cunoscut-o, lucrurile între noi doi... nu mergeau prea bine, doar știi că trăiam ca frate și soră sau ca niște amici. Ei, și asta este! N-are idee că exiști.

– Atunci de ce nu o informezi acum despre existența mea?

Vocea Annei era joasă și rece, în timp ce încerca să digere subînțelesurile cuvintelor lui.

– Fiindcă... mi-e teamă! Da, Anna, lui Jens al tău îi este teamă de faptul că, în acest caz, baroana va refuza să mă mai ia cu ea la Paris.

– Deci vrei ca baroana să creadă că ești liber, ca să te ajute în carieră?

– Da, Anna! Of, Doamne, cât sunt de măgar...

– Da, exact asta ești!

Anna se uita la el cu o privire acuzatoare, în timp ce Jens își trăgea o pernă peste cap, ca să se ascundă asemenea unui copil rău, certat de mama lui.

– Iartă-mă, Anna, chiar mă urăsc în acest moment. Dar măcar acum ai aflat!

– Cât timp te vrea alături de ea?

– Numai în timpul verii, i-a răspuns Jens, scoțând capul de sub pernă. Trebuie să înțelegi că fac asta pentru noi, ca să reușesc să am o carieră și bani, să ne putem muta de aici, să avem o casă. Să duci traiul pe care îl meriți.

Și pentru ca tu să guști din faima pe care ești convins că o meriți, se gândea ea supărată.

– Atunci, du-te!

– Serios?! Jens o privea suspicios. Cum de mă lași să plec?

– Pur și simplu, pentru că m-ai pus într-o poziție foarte ingrată. Dacă îți interzic, o să stai bosumflat toată vara, dând vina pe mine pentru nefericirea ta. Și, în pofida faptului că alții au încercat să mă convingă de contrariul – Anna a tras aer în piept –, eu am încredere în tine.

– Ai? Arăta uimit. Atunci chiar ești o zeiță printre femei.

– Jens, ești soțul meu. Ce rost are căsătoria noastră, dacă eu n-am încredere în tine? i-a replicat ea, supărată.

– Mulțumesc! Mulțumesc, draga mea soție!

Jens a plecat peste câteva zile, lăsându-i Annei bani suficienți ca să-i acopere cheltuielile în perioada cât urma să fie plecat. Recunoștința copleșitoare pe care i-o arăta era suficientă ca s-o convingă că luase decizia corectă. În fiecare seară, înaintea plecării, îl vedea cum o privește cu ochi mirați.

– Anna, te iubesc, te iubesc... îi repeta întruna.

În dimineața plecării, a strâns-o atât de tare la piept de parcă nu se mai îndura să-i dea drumul.

– Promite-mi că o să mă aștepți, scumpa mea soție, indiferent ce se va întâmpla.

– Sigur că da, Jens! Doar tu ești soțul meu.

Anna a trecut prin vara înăbușitoare, de la Leipzig, strângând din dinți. Cu ferestrele larg deschise, ca să intre cea mai mică boare de aer, care își făcea loc cu greu pe străzile înguste, zăcea goală noaptea, în pat, transpirând din greu.

A terminat de citit „Faust“, de Goethe, și s-a străduit din greu să citească și alte cărți împrumutate de la biblioteca orașului, ca să-și îmbunătățească vocabularul în germană. A cumpărat material de la piață și și-a făcut un obicei din a se duce să coasă în parc, așezată la umbra unui copac. Avea nevoie de o rochie din barchet și de o pelerină caldă pentru iarnă. În timp ce-și lua măsurile pentru noile haine, se gândea că, deși n-avea încă douăzeci de ani, talia ei se îngroșase la fel ca a altor femei măritate. Se ducea la Thomaskirche odată la două zile, atât pentru mângâiere spirituală, cât și fizică, găsind în interiorul răcoros al bisericii singurul loc din oraș în care scăpa de arșiță.

Îi scria regulat lui Jens pe adresa dată de el înainte să plece, dar primise doar două note scurte, în care o informa că era bine și ocupat să facă cunoștință cu numeroșii și influenții amici ai baroanei. Mai spunea că recitalul mersese bine și că, în timpul liber, lucra la o altă compoziție.

Castelul mă inspiră, simt că produc cea mai bună lucrare a mea de până acum. Cum să nu simți un suflu creator într-un loc atât de frumos!?

În timp ce vara se târa la nesfârșit, Anna refuza să se lasă pradă gândurilor negre legate de femeia bogată și puternică, sponsorul lui Jens. Se va întoarce în curând la ea, își tot repeta și își vor relua viața împreună.

Jens nu-i spusese exact când va veni, dar, în timp ce Anna lua micul dejun într-o dimineață la începutul lui septembrie, proprietăreasa pensiunii, Frau Schneider, a întrebat-o punctual dacă soțul ei sosea în acea zi pentru că în ziua următoare începea noul trimestru la Conservator.

– Sigur că da! a răspuns Anna, hotărâtă să nu se arate surprinsă.

S-a dus repede sus, să-și pieptene părul și să se schimbe, trăgându-și pe ea rochia nouă. Se uita în oglinda de pe comodă, gândindu-se că arăta bine. Fără dubiu, obrajii îi erau mai bucălați de când plecase Jens și ea spera să-i placă – pentru că și el, ca și familia ei, obișnuia s-o certe că este mult prea slabă.

Anna n-a ieșit din camera sufocantă tot restul zilei, nervoasă și entuziasmată la gândul că-și va revedea soțul.

Dar, la lăsarea întunericului, simțea că-și pierde încrederea. Sigur, Jens nu va lipsi de la cursurile Conservatorului mult iubit. Totuși, când a bătut miezul nopții și clopotele bisericilor au anunțat o nouă zi, Anna și-a scos rochia și s-a așezat pe pat numai în lenjerie. Știa că nu erau trenuri care să sosească la gara din Leipzig atât de târziu în noapte.

Peste trei zile, Anna era nebună de îngrijorare. S-a dus la Conservator, așteptând ieșirea studenților în pauză la o țigară. Recunoscându-l pe Frederick, tânărul la care petrecuseră Ajunul Crăciunului, s-a dus timidă spre el.

– Scuză-mă, dacă te deranjez, Herr Frederick! i-a spus Anna fără să-i știe prenumele, dar Jens a venit la școală?

Frederick o privea uluit, luându-i ceva timp s-o recunoască. Pe urmă, a aruncat o privire vinovată spre amicii lui.

– Nu, Frau Halvorsen, mă tem că nu! Știe cineva, ceva? i-a întrebat el pe cei din jur.

Tinerii au clătinat din cap, privind-o stânjeniți.

– Mă tem că a pățit ceva la Paris pentru că n-am nici o veste de la el de mai bine de o lună, deși trebuia să vină să-și reia studiile. Anna își răsucea agitată verigheta pe deget. Este cineva aici care ar putea ști ceva despre el?

– Îl pot întreba pe profesorul lui Herr Halvorsen, poate știe el. Dar, sincer să fiu, Frau Halvorsen, am rămas cu impresia că plănuia să rămână la Paris. Mi-a spus că n-are bani de taxe decât pentru primul an aici. Deși, desigur, Conservatorul i-ar fi putut oferi o bursă. Nu-i așa? s-a adresat el celorlalți.

– Eu...

Anna s-a clătinat amețită pe picioare, acele cuvinte învârtindu-i-se prin cap. Frederick a prins-o de braț, ca să nu cadă.

– Frau Halvorsen, vă este rău!

– Nu, nu, sunt foarte bine, a răspuns ea, trăgându-se în spate.

Pe urmă și-a ridicat mândră capul în sus.

– Danke, Herr Frederick! a zis ea, apoi i-a întors spatele.

– O, Doamne, o Dumnezeule mare! bombănea ea, în timp ce-și croia drum pe străzile aglomerate, încă amețită și simțind nevoia de aer.

Prăbușită pe pat, Anna a întins mâna spre paharul cu apă de pe noptieră și l-a dat pe gât ca să-i mai treacă leșinul și setea.

– Nu poate fi adevărat! Nu poate fi adevărat! Dacă intenționează să rămână la Paris, de ce n-a trimis după mine? Pereții goi ai camerei nu puteau să-i dea răspunsul pe care-l căuta. N-o să mă abandoneze, nu, nu! încerca ea să se convingă. Mă iubește, sunt soția lui...

După o noapte nedormită, timp în care Anna a crezut că o să înnebunească, a coborât cu greu scara, ca să ia micul dejun și a dat de Frau Schneider,

care citea o scrisoare.

– Bună dimineața, Frau Halvorsen! Tocmai am primit niște vești. Se pare că amicul dumitale, Herr Hougaard, a suferit un atac de cord și a murit acum două săptămâni. Familia îmi cere să-i împachetez lucrurile, spunând că vor trimite o trăsură să le ia.

Uimită, Anna și-a dus mâna la gură.

– O, nu, vai de mine!

Și, în acel moment, totul s-a întunecat în jurul ei.

S-a trezit în salonul privat al lui Frau Schneider, așezată pe o canapea, cu o batistă udă pe frunte.

– Haide, haide! o îndemna femeia în vârstă. Știu cât de mult țineai la el, la fel și eu. Vestea asta te-a afectat teribil, mai ales că soțul tău este plecat. Și în starea în care te afli.

Anna a văzut privirea femeii oprindu-i-se pe pântec.

– Eu... Ce vrei să spui – starea mea?

– Cum așa, sarcina, desigur. Știi când se va naște copilul? Frau Halvorsen, ești atât de fragilă încât trebuie să ai multă grijă.

Anna a simțit că lumea se învârtea din nou în jurul ei și că avea să vomite pe canapeaua învelită în catifea a lui Frau Schneider.

– Ce-ar fi să bei puțină apă? i-a propus aceasta, oferindu-i un pahar plin.

În timp ce Anna sorbea din pahar, femeia continua să pălăvrăgească.

– Mă gândeam să vorbesc cu dumneata când revine soțul dumitale. Una dintre regulile casei este că nu accept copii. Țipetele lor îi deranjează pe ceilalți oaspeți.

Dacă Anna credea că lucrurile nu puteau deveni încă și mai rele, acum i se dovedea contrariul.

– Totuși, până când se întoarce el, nu cred că este corect să te arunc în stradă. Așa că poți sta aici până naști, a adăugat ea cu prefăcută generozitate.

– Danke! a șoptit Anna, știind că scurta dovadă de empatie din partea femeii se terminase și că proprietăreasa dorea să-și vadă de treburile ei. S-a ridicat. Mă simt mai bine acum. Mulțumesc pentru înțelegere și scuze pentru necazurile cauzate!

Și-a înclinat capul spre femeie, apoi a ieșit, întorcându-se în camera ei.

Restul zilei l-a petrecut nemișcată în pat. Poate, dacă închidea ochii, lucrurile îngrozitoare și tot ce i se întâmplase s-ar fi dovedit doar un vis urât. Dar, dacă se mișca cât de puțin, asta însemna că era încă în viață și respira și era nevoită să se confrunte cu această cumplită realitate.

– O, Doamne, ajută-mă, te rog!

Mai târziu, Anna s-a forțat să se ridice și să meargă la closet. Și-a scos rochia, rămânând în cămășuță și pantalonași. Ridicând cămășuța, și-a forțat privirea în jos, văzându-și pântecul umflat. De ce naiba nu-i trecuse niciodată prin minte să facă o legătură între talia îngroșată și sarcină?

– Ești o idioată! s-a admonestat singură. Cum de nu ți-ai dat seama? Ești o țărancă naivă și proastă, exact cum ți-a spus Herr Bayer.

S-a dus la sertar, a scos tocul, cerneală și hârtie, pe urmă s-a așezat pe pat și a început să-i scrie soțului ei o scrisoare.

– A venit o scrisoare pentru tine în dimineața asta! i-a întins Frau Schneider un plic Annei. Copila – pentru că așa îi spunea proprietăreasa în gând – s-a uitat la ea cu ochii mari, goi și, pentru prima dată, Frau Schneider a zărit o undă de speranță în ei. Are un timbru franțuzesc. Sunt sigură că este de la soțul tău.

– Danke!

Frau Schneider a dat din cap și a ieșit din sufragerie, să lase copila să-și citească în liniște epistola. În ultimele două săptămâni, Anna parcă era o stafie, ieșea din camera ei, se uita lipsită de interes la mâncarea din

farfurie, fără s-o atingă. Frau Schneider ofta, ducând farfuria s-o spele în butoiul din bucătărie. Văzuse tot felul de lucruri la viața ei. Și spera din tot sufletul ca problema să se rezolve cu acea scrisoare. Pe de altă parte, era totuși conștientă de multă vreme că nu era de datoria ei să se preocupe de pățaniile clienților ei.

Sus, în cameră, Anna a deschis plicul cu degete tremurânde. Îi scrisese lui Jens în urmă cu câteva săptămâni pe adresa castelului, să-i spună despre bebeluș. Poate că, aici, găsea răspunsul lui.

Paris

13 septembrie 1877

Draga mea Anna,

Iartă-mă că mi-a luat atât de mult timp ca să-ți scriu, dar doream să mă stabilesc aici înainte s-o fac. Locuiesc într-un apartament la Paris și iau lecții de compoziție cu Augustus Theron, un renumit profesor de muzică. Mă ajută să fac progrese mari. Binefăcătoarea mea, baroana von Gottfried, a fost generoasă, făcându-mi cunoștință cu toți cei ce ar putea să-mi dea o mână de ajutor. Chiar a aranjat o serată în noiembrie ca să-mi interpretez compozițiile în fața înaltei societăți.

Așa cum deja ți-am spus, mi s-a părut nepotrivit să-ți vorbesc despre ea, dar adevărul este că nu doream să te necăjești când am plecat. Fapt este că banii mei s-au terminat și, dacă nu m-ar fi ajutat ea, aș fi ajuns în stradă. Când am plecat, ți-am lăsat toți banii pe care îi mai aveam și mai știu că mai ai o parte din economiile lui Frøken Olsdatter, așa că mă rog Cerului să nu ai de suferit.

Anna, te înțeleg că interpretezi plecarea și rămasul meu aici ca o trădare teribilă a iubirii noastre. Dar crede-mă, te rog, te iubesc CU ADEVĂRAT. Și tot ce am făcut am făcut a fost cu gândul la noi și la viitorul nostru. Când voi deveni cunoscut, voi fi capabil să-mi întrețin familia și voi veni să te iau, iubita mea! Jur pe Biblia care ție îți este atât de dragă! Și pe căsătoria noastră!

Anna, te implor, așteaptă-mă, așa cum ai promis. Și încearcă să înțelegi că ce fac este spre binele amândurora. Știu că îți este greu, dar ai încredere în mine și ține minte că aceasta este cea mai bună cale.

Îți duc dorul, iubita mea. Atât de mult!

Te iubesc din toată inima.

Al tău

Jens

Anna a lăsat scrisoarea să cadă pe podea și și-a prins capul în mâini, încercând să-și adune gândurile. El nu făcuse nici o referire la bebeluș – oare nu-i primise scrisoarea? Și cât de mult credea că îl va aștepta?

Acest om îți va sfărâma inima și te va distruge... Cuvintele lui Herr Bayer îi sunau încă o dată în urechi, erodându-i hotărârea de a avea încredere în soțul ei.

Cumva, pentru Anna a mai trecut o lună. Neavând idee când se va întoarce Jens, vedea pe zi ce trecea cum banii lui Frøken Olsdatter se împuținează, așa că s-a hotărât să-și caute ceva de lucru prin oraș.

Timp de o săptămână, a bătut străzile, întrebând ici și colo dacă era vreun post liber de chelneriță sau de ajutor la bucătărie, dar, imediat ce oamenii dădeau cu ochii de silueta ei rotunjită, dădeau din cap și îi trânteau ușa în față.

– Frau Schneider, aveți cumva nevoie de un ajutor la bucătărie sau la făcut curat? a întrebat-o într-o zi pe proprietăreasă. Acum, că Herr Hougaard nu mai este și aștept ca soțul meu să vină, mă plictisesc să nu fac nimic. Mă gândesc că este mai bine să fiu folositoare la ceva.

– Este destul de muncă aici, dacă ești sigură, i-a replicat femeia, studiind-o atent. Da, mi-ar trebui o mână de ajutor.

Așa că Frau Schneider i-a cerut să pregătească micul dejun pentru toată lumea, ceea ce însemna că Anna se scula la cinci și jumătate dimineața. După ce spăla vasele, se ducea prin camere, ca să schimbe lenjeria. După-amiaza avea liber, dar, la cinci, se întorcea în bucătărie, ca să curețe

cartofi și să prepare cina. Anna se gândea că era cu adevărat ironic, având în vedere că n-avea înclinații gospodărești! Era o muncă istovitoare și burta care îi atârna o durea când trebuia să urce și să coboare scările, dar măcar era atât de epuizată încât dormea întreaga noapte.

– Ce s-a ales de mine? se întreba singură, stând în pat într-o seară. Toată Christiania era la picioarele mele, air acum, sunt o servitoare și au trecut numai câteva luni de atunci.

Pe urmă, s-a rugat, așa cum făcea în fiecare seară, ca soțul ei să se întoarcă acasă la ea.

– Dragă Doamne, te rog nu lăsa ca dragostea și credința față de soțul meu să se fi dovedit greșite. Și ca cei care s-au îndoit de el să fi avut, în final, dreptate.

Când a început să bată vântul rece de noiembrie, Anna a simțit în miez de noapte o durere subită în pântec. După ce, cu greu, a aprins lampa cu ulei de lângă pat, s-a ridicat și, spre oroarea ei, a văzut că cearșafurile erau pline cu sânge. Durerea revenea în spasme regulate și ea încerca să nu țipe, atât de mare era agonia. Prea speriată să ceară ajutor și să-i stârnească nemulțumirea lui Frau Schneider, Anna a trecut singură prin chinurile facerii și, când s-a luminat, în zori, a văzut un bebeluș mic, zăcând nemișcat, între picioarele ei.

A observat cordonul ombilical, care îl ținea încă atașat de ea. Nu mai putea să se stăpânească și a urlat de durere, teamă și epuizare. Frau Schneider a apărut în câteva secunde, a aruncat o privire spre carnagiul din pat și a fugit imediat să aducă o moașă.

Anna s-a trezit epuizată din somnul greu în care căzuse, simțind o mână blândă care-i netezea părul și îi punea o cârpă udă pe frunte ca să mai îndepărteze febra.

– Stai liniștită, Liebe, o să tai cordonul și o să te spăl! i-a spus femeia pe un ton blând.

– Este pe moarte? Auzea din depărtare vocea cunoscută a lui Frau Schneider. Categoric ar fi trebuit să-i cer să plece imediat ce am văzut că e

însărcinată. Asta se întâmplă când lași inima bună să decidă, și nu mintea!

– Nu, tânăra va fi bine, dar, din păcate, bebelușul nu mișcă.

– Asta este o mare tragedie, dar mă tem că va trebui să ne descurcăm cumva.

Cu această observație, Frau Schneider a ieșit din cameră cu o mină supărată.

Peste o oră, Anna era curățată și cearșafurile schimbate. Moașa învelise bebelușul într-un șal, punându-i-l Annei în brațe ca să-și ia rămas-bun de la el.

Anna se uita la trăsăturile perfecte ale fetiței ei, dar pielea avea o culoare albăstruie. A sărutat copilașul cu drag pe fruntea mică, prea îngrozită ca să plângă, pe urmă a lăsat-o pe moașă să-l ia afară cu ea.

Capitolul 33

– Acum, că ți-ai mai revenit, vreau să vorbesc cu tine, i-a spus Frau Schneider, luând farfuria cu micul dejun neatins din poala Annei.

Fata era încă în pat după o săptămână de la naștere, prea slăbită ca să poată coborî. Frau Schneider se săturase de toată situația.

Anna a dat din cap automat, știind ce-i va spune femeia. Și, fără să-i pese dacă avea să fie aruncată, sau nu, în stradă. Nu-i mai păsa de nimic.

– N-ai mai primit nici o scrisoare de la soțul tău de la începutul toamnei?

– Nu, nimic.

– Ți-a spus când se întoarce?

– Nu. Doar că va veni.

– Și-l mai crezi?

– De ce m-ar minți?

Frau Schneider o privea pe Anna, gândind disperată cât de naivă putea fi această fată.

– Ai bani să-mi plătești chiria pe ultima săptămână?

– Da.

– Și săptămâna viitoare? Și următoarea?

– Frau Schneider, nu m-am uitat în cutie. Dar mă uit acum.

Băgând mâna sub saltea, Anna a scos cutia.

Frau Schneider nu avea nevoie să i se spună că mai erau doar câțiva bănuți în ea. Vedea copila cum o deschide și o expresie de teamă i se citește pe față. Anna a scos două monede și i le-a întins, pe urmă a închis cutia.

– Danke! Și ce-ai de gând cu plata pentru moașă? Poți să-mi dai mie banii. Mi-a lăsat o nota de plată când a plecat. Și mai este problema înmormântării copilașului. Bebelușul tău se află acum în capela orașului și, dacă nu vrei să ajungă în cimitirul săracilor, trebuie să plătești pentru serviciul religios și un mormânt în cimitirul bisericii.

– Cât costă?

– Nu știu. Dar îmi este clar că n-ai bani de ajuns.

– Da, i-a răspuns Anna mohorâtă.

– Copilă, nu sunt o femeie rea, dar nici o sfântă. Mi-ai devenit dragă și știu că ai suflet bun. O fată cu teama de Dumnezeu, dar care a alunecat foarte jos din cauza unui bărbat lipsit de scrupule. Și nici nu sunt lipsită de milă, să te arunc în stradă după tot ce ai suferit. Dar amândouă trebuie să dăm dovadă de realism. Camera este cea mai bună pe care o am și banii pe care i-ai câștigat, făcând curat, de abia acoperă două nopți. Și mai sunt și alte datorii...

Frau Schneider aștepta reacția Annei, dar nu putea citi nimic în ochii ei albaștri, înghețați. A continuat cu un oftat.

– Prin urmare, îți propun să continui să muncești aici, zi plină, până când se întoarce soțul tău – dacă o va face – și îți dau camera servitoarei din spatele casei, în loc de salariu. Mănânci ce rămâne de la micul dejun și

cină și, în plus, îți împrumut bani ca să plătești moașa și să-ți înmormântezi creștinește copilul. Ce spui?

Anna tăcea. Era prezentă fizic, dar mintea nu îi funcționa, așa că a dat automat din cap.

– Bine! Atunci am hotărât. Mâine te muți în noua cameră. Am un gentleman care dorește s-o închirieze pe asta pentru o lună.

Frau Schneider s-a dus spre ușă și, în timp ce mâna ei mare, muncită, apăsa pe clanță, femeia a întors capul încruntată.

– Copilă, n-ai de gând să-mi mulțumești? Mulți alții te-ar arunca în șanț.

– Mulțumesc, Frau Schneider! a rostit Anna automat.

Femeia a mormăit ceva, după care a tras ușa după ea și Anna și-a dat seama că rămăsese cu impresia că nu-i arătase destulă recunoștință. A închis ochii, sperând să nu se mai confrunte cu realitatea crudă. Era mai sigur să se retragă într-un loc unde să n-o ajungă nimeni și nimic.

În timp ce vântul aspru bătea în rafale, la început de decembrie, Anna s-a dus la cimitirul Johannis, rămânând în fața mormântului fiicei sale.

Solveig Anna Halvorsen.

Simțea că, deși crezuse în el, Dumnezeu o părăsise la fel ca iubitul ei pentru care sacrificase totul, și acum, de propriul copil... totul era pierdut pentru ea.

În următoarele trei luni, Anna și-a dus, pur și simplu, zilele fără să se mai gândească la nimic. Muncea din zori până în noapte, în timp ce Frau Schneider profita de aranjamentul făcut într-un moment în care Anna fusese atât de vulnerabilă. Proprietăreasa stătea în salonul ei, dându-i Annei tot mai multe treburi de făcut. Noaptea zăcea pe salteaua din minuscula cameră din spatele spălătoriei, care mirosea urât de la resturile de mâncare de la bucătărie și de la zoaiele din curtea interioară. Dar era atât de epuizată încât dormea fără vise.

Nici nu mai avea la ce să viseze.

Când și-a adunat puțin curaj, să întrebe când va termina de plătit datoria și va primi și ea ceva bani, Frau Schneider s-a stropșit imediat la ea.

– Fată nerecunoscătoare! Am avut grijă de tine, să ai un acoperiș deasupra capului și mâncare pe masă, și-mi ceri și mai mult?

Nu, Frau Schneider era cea care cerea prea mult, s-a gândit Anna în acea seară. Ajunsese ca toate treburile pensiunii să-i fie puse în spate și își dădea seama că trebuia să-și găsească altceva, ca să primească o leafă cât de mică. În timp ce-și trăgea rochia pe ea și își privea fața în mica oglindă, i se părea că vede un șoarece de canal: pe jumătate flămândă, în zdrențe și mirosind urât. Așa cum arăta acum, nu avea cum să-și găsească o altă slujbă.

Se gândea să-i scrie lui Frøken Olsdatter sau chiar să ceară îndurare de la părinții ei. Când s-a interesat la o casă de amanet cât ar putea primi pe tocul primit de la Lars, răspunsul a fost că banii nu puteau nici măcar acoperi costul expedierii unei scrisori.

În afară de asta, cât îi mai rămăsese din mândrie îi spunea că își adusese singură năpasta asta pe cap și că nu merita nici un fel de milă.

Crăciunul a venit și a trecut, iar zilele înghețate din ianuarie îi secau și ultimele resurse de încredere pe care le mai avea. Rugăciunile care reprezentaseră odinioară salvarea ei se transformaseră în unele prin care implora Cerul să nu se mai trezească niciodată.

– Nu există Dumnezeu, este o minciună... totul este o minciună, își spunea seara, înainte să se prăbușească istovită pe saltea.

Într-o seară din martie, se afla în bucătărie, curățând legume pentru cină, când Frau Schneider și-a făcut apariția arătând foarte aferată.

– Anna, este un gentleman aici, care spune că vrea să te vadă.

Anna a ridicat capul și se putea citi o mare ușurare pe fața ei.

– Nu, nu este soțul tău. L-am invitat pe domn în salonul meu. Scoate-ți șorțul, spală-te pe față și vino cât de repede poți.

Cu inima strânsă, Anna se întreba dacă nu cumva venise Herr Bayer, ca s-o umilească. Nu-i păsa însă, așa că s-a îndreptat hotărâtă spre salonul lui Frau Schneider. Tremurând, a bătut la ușă.

– Frøken Landvik! Sau ar trebui să-ți spun Fru Halvorsen, așa cred că trebuie să mă adresez acum. Ce mai faci, micuță privighetoare?

– Eu...

Anna îl privea complet șocată pe gentleman, studiindu-l de parcă era un obiect dintr-un muzeu, dintr-o altă viață.

– Vino, copilă, vorbește cu Herr Grieg! i-a spus pe un glas dojenitor Frau Schneider. Sigur că poate să răspundă când vrea, a comentat apoi acid.

– Da, a fost mereu o fată plină de viață și independentă. Dar, madame, asta arată un temperament artistic, a replicat Grieg.

– Temperament artistic? Frau Schneider o privea disprețuitor pe Anna. Credeam că absentul ei soț are acest temperament.

– Soțul ei este poate un muzician înzestrat, dar această tânără doamnă este talentata familiei. Madame, n-ați auzit-o cântând? Are cea mai superbă voce. În afară, desigur, de cea a scumpei mele soții, Nina.

Anna asculta tăcută conversația lor, ușor amuzată de expresia lui Frau Schneider, care rămăsese cu gura căscată.

– Păi, dacă știam, aș fi pus-o să le cânte chiriașilor mei, bineînțeles acompaniată de mine la pian. Sunt o amatoare, dar foarte pasionată.

Frau Schneider a făcut semn spre un vechi instrument din colțul camerei și Anna se gândea că nimeni nu-l folosise de când se afla ea aici.

– Sunt sigur că vă subestimați talentul, dragă doamnă! a replicat Edvard Grieg, îndreptându-și imediat atenția spre Anna. Bietul meu copil! a exclamat el în norvegiană, astfel ca Frau Schneider să nu înțeleagă. Arăți pe jumătate moartă de foame. Iartă-mă, dacă aș fi știut în ce împrejurări te afli, aș fi venit mai de mult.

– Herr Grieg, te rog, nu-ți bate capul cu mine! Sunt destul de bine.

– Este mai mult decât evident că nu-i așa și doresc din toată inima să te ajut. Îi datorezi ceva acestei femei groaznice?

– Nu cred, domnule. Nu m-a plătit în ultimele șase luni și cred că orice datorii aș fi avut, sunt achitate de mult. Dar ea s-ar putea să creadă contrariul.

– Of, biata mea copilă! a exclamat Grieg din nou, atent să nu fie prea expresiv pentru ca Frau Schneider să nu priceapă ceva. Și acum, o să te rog să-mi aduci un pahar cu apă. După ce ieși, te duci în camera ta și îți faci valiza. Îmi aduci apa, îți iei lucrurile și pleci de aici. Te aștept la Bierkeller, colț cu Elsterstrasse. Între timp, mă ocup eu de Frau Schneider. I-am spus Annei că îmi este foarte sete și ea s-a oferit să-mi aducă un pahar cu apă, i s-a adresat el în germană lui Frau Schneider.

După ce femeia a încuviințat din cap, Anna a ieșit din salon și s-a grăbit spre spălătorie, să-și facă valiza, așa cum îi ceruse Herr Grieg. A umplut un pahar cu apă, să-l ducă în salon. Lăsând valiza la ușă, a intrat cu paharul cu apă.

– Mulțumesc, draga mea! i-a spus Grieg, dându-i înapoi paharul gol. Și acum, sunt sigur că ai treburi de făcut. Te mai văd înainte să plec.

Întorcându-se spre Frau Schneider, a reușit să-i facă ușor cu ochiul Annei, care s-a retras în grabă, a apucat mânerul valizei și a ieșit valvârtej din casă.

Uluită de întorsătura luată de viața ei, Anna l-a așteptat în fața berăriei timp de douăzeci de minute, până când silueta cunoscută a salvatorului ei a apărut la colțul străzii, venind repede spre ea.

– Ei bine, Fru Halvorsen, sper ca, într-o zi, soțul tău absent să-mi înapoieze banii dați pentru eliberarea ta.

– O, domnule! V-a făcut să plătiți pentru asta?

– Nu, a fost o încercare chiar mai grea. A insistat să-i dau o partitură a concertului meu în la minor pentru nenorocitul ăla de instrument al ei. Sigur o va pune pe foc, ca să-și încălzească fundul gras în timpul iernii, a chicotit Grieg, luând valiza din mâna Annei. I-am promis că revin, să-i fac

o serenadă, dar numai ea ar putea să creadă așa ceva. Și acum, luăm o trăsură din scuar ca să mergem în Talstrasse și, pe drum, să-mi povestești ce ai avut de suferit din partea acestei femei ticăloase. Doamne sfinte, parcă ai fi Cenușăreasa din poveste și femeia aia mama ta vitregă, care te-a încuiat în bucătărie. Mai lipsesc doar cele două surori vitrege urâte.

Grieg a ajutat-o pe Anna să se urce în trăsură. În acel moment, ea chiar se simțea ca o prințesă din povești, salvată de prințul de la miezul nopții.

– Mergem acasă la dragul meu prieten, editorul Max Abraham, i-a spus Grieg.

– Mă așteaptă și pe mine?

– Nu, dar, dragă doamnă, când va auzi prin ce-ai trecut, va fi mai mult decât bucuros să-ți ofere un adăpost. Am la dispoziție câteva camere acolo, când poposesc la Leipzig. Este un loc confortabil, asta până îți găsim altceva. Dacă este nevoie, eu pot să dorm și pe pianul cu coadă.

– Domnule, vă rog, nu vreau să deranjez!

– Sunt sigur de asta, micuță doamnă! Am glumit, a adăugat el zâmbind blând. În casa lui Max sunt multe camere goale. Și acum, spune-mi cum de te-ai prăbușit atât de jos de pe culmile atinse când ne-am întâlnit ultima dată?

– Domnule, eu...

– De fapt, nu-mi spune nimic! Grieg a ridicat o mână, pe urmă și-a scărpinat cu un deget mustața. Lasă-mă să ghicesc! Atențiile lui Herr Bayer au devenit de nesuportat. Poate chiar te-a cerut în căsătorie. L-ai refuzat fiindcă erai îndrăgostită de chipeșul, dar nestatornicul violonist, viitor compozitor. El ți-a spus că merge la studii la Leipzig și te-ai decis să te măriți și să-l urmezi. Am dreptate?

– Domnule, nu mă mai tachinați! Anna și-a lăsat capul în jos. Este evident că știți toată povestea. Fiecare cuvânt este adevărat.

– Fru Halvorsen... pot să-ți spun Anna?

– Desigur.

– Herr Hennum mi-a relatat recent că ai dispărut subit, deși fără alte detalii. Și era clar, din cele auzite în Christiania, că Herr Bayer nutrea alte intenții decât cariera ta. Și soțul tău violonist este încă la Paris?

– Cred că da.

Anna se gândea că, după cum se vedea, Herr Grieg le știa pe toate.

– Și îmi închipui că locuiește în apartamentul bogatei sale binefăcătoare, anume baroana von Gottfried.

– Nu știu unde stă, domnule. N-am mai primit nici o veste de la el de luni de zile. Nici nu mai socotesc că este soțul meu.

– Draga mea Anna! a continuat Grieg, prinzându-i mâna, cât de mult ai suferit! Din nefericire, baroana nu pare dispusă să lase din gheare talentele muzicale. Și, cu cât mai tinere și mai atrăgătoare, cu atât mai bine.

– Iertați-mă, domnule, dar nu vreau să aflu detalii!

– Nu, sigur că nu. Am fost lipsit de bun-simț. Vestea bună este că se va plictisi curând de el, așa că se va întoarce la tine, a continuat, aruncându-i o privire scrutătoare. Întotdeauna mi s-a părut că spiritul lui Solveig a mea sălășluiește în tine. Și, la fel ca ea, îl vei aștepta să vină.

– Nicidecum, domnule! Expresia de pe fața Annei s-a înăsprit subit. Eu nu sunt Solveig și nu-l voi mai aștepta pe Jens. Nu mai este soțul meu și nici eu, soția lui.

– Anna, cred că nu mai este cazul să continuăm această discuție. Ești cu mine acum și ești în siguranță. Voi face tot ce pot ca să te ajut.

Apoi Grieg a tăcut, în timp ce trăsura trăgea în fața unei clădiri albe, grandioase, cu patru etaje, cu fațada plină de ferestre mari, arcuite. Anna a recunoscut clădirea editorului, unde lăsase scrisoarea pentru Grieg, cu mult timp în urmă.

– Ca să nu lăsăm loc de bârfă, este bine ca lumea să creadă că ai avut parte de necazuri în timp ce așteptai revenirea soțului tău de la Paris. Ce zici, Anna?

Grieg o privea insistent cu ochii lui foarte albaștri, în timp ce mâna lui i-o strângea ferm pe a ei.

– Da, domnule.

– Te rog, spune-mi Edvard! Și acum am sosit, a anunțat-o, dându-i drumul la mână. Să intrăm!

Încă ametită de evenimentele recente, Anna a fost condusă de o slujnică spre camerele încântătoare de la etaj și a putut, în sfârșit, să facă baia mult râvnită. După ce s-a spălat bine de funinginea adunată în ultimele luni, a îmbrăcat o rochie de mătase, apărută ca prin farmec pe patul cu baldachin. În mod ciudat, rochia verde ca smaraldul i se potrivea perfect pe trupul slab.

Admira frumoasa priveliște a Leipzigului de la fereastra mare, impresionată de grandoarea ei, dând uitării perioada cât stătuse prinsă ca în capcană la pensiune. A coborât la parter, cum i se ceruse, gândindu-se că, dacă n-ar fi venit Herr Grieg, ar fi fost și acum în bucătăria soioasă a lui Frau Schneider, curățând morcovi pentru cină.

Fata în casă a condus-o în sufragerie și ea s-a așezat la masă între Edvard – așa cum îi spunea acum – și gazda ei, Herr Abraham. În timp ce îi ura bun venit la el acasă, Anna îi vedea ochii licărind de bunătate în spatele ochelarilor cu lentile rotunde. Mai erau de față câțiva muzicieni, oameni foarte veseli, iar mâncarea era extraordinară. Chiar dacă era înfometată, nu era în stare să mănânce prea mult – stomacul ei se dezobișnuise să mai digere. În schimb, asculta în tăcere, ciupindu-se de mână ca să se asigure că se afla aici.

– Această frumoasă doamnă, a spus Grieg, ridicând un pahar cu șampanie în direcția ei, este cea mai talentată cântăreață din Norvegia. Priviți-o! Este întruchiparea lui Solveig. Și mi-a servit ca inspirație pentru câteva cântece populare pe care le-am compus anul acesta.

Ceilalți oaspeți i-au cerut imediat Annei să cânte în fața lor.

– Poate altă dată, dragi prieteni, când Anna este mai puțin obosită. A avut parte de o perioadă foarte grea, captivă în mâinile celei mai ticăloase femei din Leipzig.

În timp ce Edvard le povestea evenimentele care duseseră la salvarea Annei, cei prezenți scoteau exclamații de groază și indignare, iar ea se simțea copleșită de amintirea lunilor pe care le avusese de îndurat.

– Am crezut că muza mea a pierit în văzduh! Dar ea era aici, trăind chiar sub nasul nostru, la Leipzig, a încheiat el cu o înfloritură retorică. Pentru Anna!

– Anna!

Toți cei de la masă au ridicat paharele de cristal și au băut în cinstea ei.

După cină, Edvard a chemat-o la pian și i-a pus o partitură în față.

– Și acum, Anna, ca răsplată pentru că te-am salvat eroic, crezi că poți să ne cânți ceva? Aș sugera „Au apărut primulele“. Nu l-a cântat nimeni până acum pentru că îți era destinat. Vino! a îndemnat-o din nou, așază-te lângă mine și vom repeta câteva minute.

– Domnule... Edvard! a murmurat ea, n-am mai cântat de multă vreme.

– Asta înseamnă că vocea ți s-a odihnit și va țâșni acum ca a unei ciocârlii. Ascultă muzica!

Anna a făcut ce i se cerea, dorindu-și să fi fost doar cu el pentru ca greșelile să rămână între ei doi și nu în fața unei companii atât de selecte. Când Edvard a anunțat că sunt gata, cei prezenți s-au întors spre ei în așteptarea recitalului.

– Anna, ridică-te, te rog, ca să-ți poți controla respirația. Vezi cuvintele peste umărul meu?

– Da, Edvard.

– Atunci începem!

Anna tremura toată, în timp ce salvatorul ei apăsa primele clape. Nu-și mai folosise de atâta timp corzile vocale încât nu avea idee ce sunete avea să scoată când va deschide gura. Și, într-adevăr, primele note au părut să-i scape de sub control. Dar, pe măsură ce frumoasa melodie îi invada sufletul, vocea ei începea să se înalțe plină de încredere.

Când au terminat, Anna știa că fusese suficient de bună. Au izbucnit aplauze și cereri de bis.

– A fost perfect, draga mea Anna, așa cum știam că va fi. Max, poți să publici acum cântecul în catalogul tău.

– Sigur, dar trebuie să organizăm și un recital la Gewandhaus cu celelalte cântece folclorice scrise de tine, în interpretarea vocii angelice a Annei. Este clar că au fost compuse special pentru ea.

Max Abraham s-a înclinat ușor spre ea, cu mult respect.

– Atunci așa rămâne! i-a spus Edvard zâmbind, în timp ce Anna, ostenită, de abia își înăbușea un căscat.

– Draga mea, te văd foarte obosită. Sunt sigur că te vor ierta toți de aici, dacă te duci la culcare. Din ce am auzit, ai trecut prin niște greutăți extraordinare, a spus Max, spre ușurarea Annei.

Edvard s-a ridicat și i-a sărutat mâna.

– Noapte bună, Anna!

Ea a urcat cele trei etaje până în camera care îi fusese destinată. Și a găsit-o pe servitoare, întețind focul din șemineu. O cămașă de noapte o aștepta pe patul dublu.

– Poți să-mi spui ale cui sunt hainele astea? Mi se potrivesc perfect.

– Sunt ale soției lui Edvard, Nina. Herr Grieg mi-a spus că nu ai nici un fel de schimburi și atunci am căutat prin garderoba lui Frau Grieg, i-a spus fata, ajutând-o pe Anna să-și descheie rochia.

– Mulțumesc! Anna se obișnuise de mult să se descurce singură. Poți să pleci acum.

– Noapte bună, Frau Halvorsen!

După ce fata a ieșit, Anna și-a scos rochia și s-a îmbrăcat în cămășuța de noapte din poplin moale, fin, pe urmă s-a strecurat între cearșafurile proaspete, simțindu-se minunat.

Pentru prima dată de luni de zile, i-a mulțumit Domnului, cerându-i iertare pentru că își pierduse credința în El. Pe urmă, a închis ochii, prea epuizată să se mai gândească la ceva, și a adormit pe dată.

Povestea salvării Annei de către Grieg din ghearele vrăjitoarei de Frau Schneider a devenit subiectul la modă în Leipzig și, pe măsură ce treceau săptămânile, devenea tot mai plin de înfloriturі. Noul ei mentor o ghida prin eșaloanele muzicale și sociale cele mai simandicoase din oraș, iar toate ușile le erau larg deschise. Au luat parte la mai multe dineuri grandioase, organizate în cele mai frumoase case din Leipzig, la sfârșitul cărora Anna trebuia să dea un mic recital, ca să-și plătească cina, după cum glumea Edvard. În alte seri, lua parte la mici serate muzicale, la care erau prezenți compozitori și cântăreți.

Edvard o prezenta întotdeauna ca pe „o întruchipare a purității și frumuseții țării mele natale“ sau ca pe „muza mea perfectă din Norvegia“. Când Anna interpreta cântecele lui despre vaci, flori, fiorduri și munți, ocazional se întreba dacă n-ar fi fost mai bine să-și pună pe umeri drapelul național, pentru ca el să-l fluture în fața tuturor. Nu că ar fi deranjat-o, dimpotrivă, se simțea onorată că era atât de inspirat de patria lor comună. Și, comparativ cu viața ei anterioară la Leipzig, acum fiecare secundă i se părea un miracol.

În acele luni a avut șansa să-i cunoască pe marii compozitori ai zilei, mai ales pe Piotr Ceaikovski, a cărui muzică romantică și plină de pasiune o adora. Toți veneau în vizită la Max Abraham, care conducea „C.F. Peters“, una dintre cele mai faimoase edituri muzicale din Europa.

Editura se afla în aceeași clădire, iar Anna era încântată să coboare la parter, să vadă partiturile legate elegant între coperți vernil, fermecată de compozițiile unor nume mari, precum Bach și Beethoven. Mai era fascinată și de presele tipografice din subsol dintre care curgeau paginile tipărite cu o viteză de necrezut.

Treptat, datorită mâncării bune, odihnei și, mai important, grijii pe care i-o arătau cei din jur, Anna începea să-și recupereze forța și încrederea în sine. Trădarea teribilă a lui Jens încă îi sfâșia inima, umplând-o cu o furie

neagră, dar făcea tot ce putea să o scoată din mintea ei, ca de altfel și pe el. Nu mai era o copilă naivă, care să creadă în dragoste, ci o femeie al cărei talent îi putea aduce tot ce-și dorea.

În timp ce ofertele pentru recitaluri curgeau de peste tot, atât din Germania, cât și din străinătate, Anna a preluat controlul asupra propriilor finanțe, nedorind să mai depindă din acest punct de vedere de vreun bărbat. Economisea orice bănuț pe care-l câștiga, sperând ca, într-o zi, să-și permită un apartament al ei. Edvard o încuraja, o promova și, mai mult decât atât, apropierea dintre ei era din ce în ce mai mare.

Uneori, devreme dimineața, Anna se trezea în sunetele marelui pian de la etajul de dedesubt, unde Edvard își petrecea nopțile compunând.

Într-o seară, spre sfârșitul primăverii, torturată de coșmarul care revenea regulat, cu biata ei fiică moartă zăcând în pământul înghețat, a coborât scara și a rămas în fața ușii, ascultând melodia melancolică cântată de Edvard. Ochii i s-au umplut de lacrimi și a izbucnit în hohote de plâns.

– Draga mea, ce s-a întâmplat?

Anna a tresărit, când o mână i-a prins umărul și, ridicând privirea, a văzut ochii blânzi, albaștri, ai lui Edvard studiind-o atent.

– Iartă-mă! Această muzică extraordinară m-a impresionat foarte mult.

– Cred că este mai mult decât atât. Vino! Edvard a condus-o în salon și a închis ușa după ei. Stai jos lângă mine și șterge-ți ochii cu asta, i-a întins el o batistă mare, de mătase.

Simpatia lui a declanșat un alt val de lacrimi, pe care nu le mai putea stăpâni. În sfârșit, stânjenită, s-a uitat în sus, la el. Simțind că-i datora o explicație, a tras aer în piept și i-a povestit cum își pierduse copilașul.

– Biata de tine! Să înduri toate astea de una singură, cred că a fost teribil! După cum știi, și eu am pierdut un copil… pe Alexandra, la doi ani. Cea mai dulce și mai dragă și mai prețioasă ființă din viața mea. Pierderea ei mi-a frânt inima. La fel ca tine, mi-am pierdut încrederea în Dumnezeu și în viață. Și, mărturisesc, a avut consecințe și asupra căsniciei mele. Nina

nu s-a consolat niciodată și n-am mai reușit de atunci să avem relații normale.

– Măcar de chestiunea asta am fost cruțată, a afirmat Anna sec.

– Dulcea mea Anna, mi-ai devenit atât de dragă! Îți admir spiritul și curajul mai mult decât o pot pune în cuvinte. Am cunoscut amândoi disperarea și vreau să-ți spun că trebuie să ne găsim consolarea în muzica noastră. Și poate – ochii lui Edvard îi fixau pe ai ei, în timp ce el îi strângea mâna – unul în altul.

– Da, Edvard! i-a spus ea, înțelegând exact ce dorise el să-i spună. Cred că putem face asta.

Peste un an, cu ajutorul lui Edvard, Anna s-a mutat din Talstrasse în propria ei casă din strada Sebastian Bach, una din cele mai bune zone ale Leipzigului. Mergea peste tot cu trăsura și lua masa în cele mai exclusiviste restaurante din oraș. În timp ce faima ei creștea în Germania, călătorea deseori cu Grieg la Berlin, Frankfurt și alte mari orașe, dând concerte peste tot. În afara compozițiilor lui Edvard, repertoriul ei includea „Cântecul clopoțelului“ din recenta operă „Lakmé“ și aria „Adio, dealuri și câmpii natale“ din opera lui Ceaikovski pe care o îndrăgea cel mai mult, „Fecioara din Orleans“.

Avusese un recital și în Christiania, exact în teatrul în care își începuse cariera. Înainte de a ajunge acolo, le scrisese părinților și lui Frøken Olsdatter ca să-i invite la spectacol, incluzând suficienți bani pentru ca ei să poată face călătoria, plus o rezervare pentru ea și ei la Grand Hotel.

După toate cele întâmplate și după cât de vinovată se simțea pentru că-i dezamăgise, Anna așteptase emoționată răspunsul lor. Dar se temuse degeaba. Toți acceptaseră imediat, cu bucurie, invitația și întâlnirea cu ea. La cina aniversară de după recital Frøken Olsdatter o informase că Herr Bayer decedase recent. Anna își exprimase condoleanțele și pe urmă o rugase să vină cu ea la Leipzig, ca menajeră.

Din fericire, Lise acceptase acest post imediat. Anna știa că, date fiind împrejurările, avea nevoie de cineva în care să poată avea încredere deplină în casa ei.

Cât despre soțul rătăcitor, Anna încerca să-și aducă aminte cât mai rar de el. Știa că baroana fusese văzută la Leipzig și umblau zvonuri că avea acum un alt tânăr compozitor în trena ei, dar nimeni nu mai auzise nimic de Jens de mai mulți ani. După cum observase Edvard, dispăruse ca un șobolan în canalele Parisului. Anna se ruga chiar să fi murit. Pentru că, deși stilul ei de viață nu era unul convențional, se simțea fericită.

Asta până când, în iarna lui 1883, Edvard a sosit urgent la Leipzig în urma unei scrisori trimise de ea.

– Înțelegi ce trebuie să facem, kjære? De dragul nostru, al tuturor?

– Da, înțeleg! i-a răspuns Anna, strângându-și buzele resemnată.

El a venit în primăvara lui 1884. Servitoarea a bătut în ușa de la salon și a anunțat-o pe Anna că un bărbat dorea s-o vadă.

– I-am spus să meargă la intrarea de serviciu, dar refuză să plece până când nu vorbiți cu el. Am închis ușa, dar așteaptă pe scară. Fata i-a făcut semn spre o siluetă ghemuită, vizibilă prin fereastra largă. Frau Halvorsen, să chem poliția? Este clar că omul e fie cerșetor, fie un hoț, sau poate chiar mai rău.

Anna s-a ridicat încet de pe canapeaua pe care se odihnea și s-a dus la fereastră. L-a văzut pe om așezat pe o treaptă, ținându-și capul în mâini.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar ea i-a cerut încă o dată Domnului să-i dea puterea necesară. Numai El știa cât de greu îi venea acum, dar n-avea de ales.

– Lasă-l imediat să intre! Se pare că soțul meu s-a întors acasă.

Ally. Bergen, Norvegia. Septembrie 2007. În peștera regelui munților.

Capitolul 34

Citind despre reîntoarcerea lui Jens, am simțit cum mi se strânge inima și am întors repede următoarele pagini, ca să aflu ce s-a întâmplat după aceea. Jens a ales să treacă repede peste lunile groaznic de dificile prin care trecuse Anna, concentrându-se pe mutarea lor, un an mai târziu, la

Bergen, într-o casă denumită Froskehuset, aproape de moșia lui Grieg, Troldhaugen. Urmată de premiera compozițiilor sale la Bergen. Am trecut direct la Nota autorului de pe ultima pagină.

Această carte îi este dedicată minunatei mele soții, Anna Landvik Halvorsen, care a decedat tragic din cauza unei pneumonii la începutul acestui an, la vârsta de cincizeci de ani. Dacă nu m-ar fi iertat și primit înapoi, când am apărut la ușa ei după mai mulți ani, aș fi ajuns cu siguranță în canalele Parisului. Datorită inimii ei iertătoare am trăit fericiți alături de iubitul nostru fiu, Horst.

Anna, îngerul meu, muza mea… m-ai învățat tot ce contează cu adevărat în viață.

Te iubesc și îți duc dorul.

Al tău, Jens.

Eram și neliniștită, și confuză când am închis laptopul. Îmi era aproape imposibil să cred că Anna, cu principiile ei morale și caracterul puternic – exact cele care o ajutaseră să supraviețuiască plecării lui Jens – ar fi putut să-l ierte și să-l primească înapoi, socotindu-l din nou soțul ei.

– Eu una i-aș fi tras un șut și aș fi divorțat cât de repede puteam, mă răsteam eu la pereții camerei de hotel, enervată la culme de sfârșitul incredibilei povești a Annei.

Știu că lucrurile erau diferite atunci, dar mi se părea că Jens Halvorsen – întruchiparea vie a lui Peer Gynt – prea scăpase basma curată.

M-am uitat la ceas, era trecut de zece noaptea, și m-am ridicat ca să merg la baie, și să-mi pun apa la fiert pentru ceai.

După ce am tras draperiile grele, în spatele cărora licăreau luminile portului Bergen, m-am întrebat la modul foarte serios dacă eu l-aș fi iertat pe Theo, în cazul în care m-ar fi părăsit. De fapt, o făcuse în cel mai groaznic mod. Și, da, eram încă furioasă și nu mă împăcasem cu Universul pentru ce-mi făcuse. Spre deosebire de Jens și Anna, povestea

mea cu Theo fusese retezată înainte să înflorească, fără ca vreunul din noi să fie de vină.

Ca să alung melancolia mi-am controlat e-mailurile, apoi am dat iama în bolul cu fructe, fiindcă n-aveam chef deloc să cobor în restaurant, iar hotelul n-avea room-service după ora nouă seara. Am găsit mesaje de la Ma, Maia și unul de la Tiggy, toate spunând că se gândesc la mine. Îmi scrisese și Peter, tatăl lui Theo, ca să mă anunțe că găsise un exemplar al cărții lui Thom Halvorsen și să mă roage să-i dau o adresă unde s-o expedieze. I-am răspuns, întrebându-l dacă putea să folosească FedEx pe adresa hotelului, hotărând să rămân în Bergen până la sosirea coletului.

Am decis ca a doua zi să caut casa lui Jens și a Annei și poate să-l văd și pe Erling, directorul Muzeului Grieg, ca să aflu mai multe. Îmi plăcea aici la Bergen, chiar dacă, pe moment, investigația mea se cam împotmolise.

Deodată soneria telefonului de lângă pat m-a propulsat în sus.

– Alo!

– Sunt Willem Caspari. Ești OK?

– Da, sunt bine, mulțumesc.

– Bun. Ally, ai vrea să luăm micul dejun mâine-dimineață? Am o idee și vreau să vorbim despre ea.

– Hm… da, e în ordine.

– Excelent. Noapte bună!

A închis brusc, apoi am lăsat și eu receptorul jos, simțindu-mă puțin neliniștită. Mă întrebam de ce, pe urmă am admis că dintr-un sentiment de vinovăție. Dacă eram sinceră cu mine, trebuia să admit că exista o mică scânteie de atracție fizică. Chiar dacă atât mintea, cât și inima îmi dictau contrariul, corpul meu reacționa după propriile reguli. Dar nu era nici pe departe o întâlnire. Și, mai ales, din ce-mi povestise despre Jack, partenerul său care murise, Willem era în mod clar gay.

În timp ce mă pregăteam să mă culc, mi-am permis un chicot; măcar pasiunea asta era legată mai degrabă de talentul lui de pianist decât de

altceva. Îmi era clar ce afrodiziac puternic reprezenta muzica, așa că m-am iertat pe loc pentru că-i căzusem pradă.

– Deci ce spui? Ochii turcoaz ai lui Willem mă sfredeleau pur și simplu pe deasupra mesei la care luam micul dejun.

– Când este recitalul?

– Sâmbătă seara. Dar ai mai cântat piesa asta muzicală și avem o săptămână la dispoziție ca să repetăm împreună.

– Doamne, Willem, dar am cântat-o acum zece ani. Sunt foarte flatată că-mi ceri asta, însă…

– Sonata pentru flaut și pian este atât de frumoasă, iar eu n-am uitat niciodată seara în care ai cântat-o la Conservator. Te asigur, faptul că-mi amintesc perfect acea seară înseamnă că performanța ta a fost una excepțională.

– Nu sunt nici pe departe atât de talentată sau plină de succes ca tine, am protestat eu. Willem, te-am căutat pe internet și ești pe val! Ai cântat la Carnegie Hall anul trecut. Așadar, îți mulțumesc pentru invitație, dar nu, mulțumesc.

A privit scrutător mai întâi spre mine, apoi spre farfuria neatinsă. Mă simțeam oribil.

– Ai emoții, nu-i așa?

– Sigur că am. Îți poți imagina cât de ruginit te-ai simți dacă mâinile tale n-ar mai atinge clapele timp de zece ani?

– Da, dar aș cânta cu o vigoare reînnoită. Nu mai fi o lașă, măcar încearcă! Ce-ar fi să ne întâlnim după concertul de la prânz și să parcurgem împreună partitura? Sunt sigur că Erling n-ar avea nimic de obiectat, chiar dacă s-ar putea să i se pară o blasfemie interpretarea unei piese de Francis Poulenc pe terenul lui Grieg. Iar Teatrul Logen, unde am recitalul, este un loc foarte plăcut. Unde să cânți și să uiți de toate.

– Willem, aș zice că mă terorizezi, am șoptit în pragul lacrimilor. De ce te încăpățânezi să-mi ceri asta?

– Dacă n-aș fi fost forțat să revin după moartea lui Jack, este posibil să nu mă mai fi atins niciodată de pian, așa că, din punctul de vedere al karmei, pot spune că răsplătesc favoarea făcută. Te rog!

– Of, bine atunci! Vin la Troldhaugen după-amiază, să vedem ce iese, am acceptat.

Știam că fusesem forțată s-o fac.

– Bun.

Willem și-a încleștat palmele, plăcut surprins.

– E foarte posibil să fii îngrozit după primele note. Am mai cântat la înmormântarea lui Theo, dar a fost diferit.

– Păi, de data asta, ți se va părea ca o plimbare prin parc. Ne vedem la trei, mi-a spus, ridicându-se de la masă.

Mă uitam după Willem, minunându-mă unde dispăruse uriașa cantitate de mâncare devorată de el la micul dejun. Se părea că totul se transforma în adrenalină. Peste zece minute, întoarsă în camera mea, am scos flautul din cutia lui, privindu-l ca pe un dușman pe câmpul de luptă.

– Doamne, ce-am făcut?! mi-am spus, în timp ce-l asamblam, răsucindu-l ușor, ca părțile să se îmbine.

După ce l-am acordat și am făcut câteva solfegii, am încercat prima mișcare din sonată, din memorie. Pentru o încercare inițială nu suna prea prost, m-am gândit, în timp ce ștergeam instrumentul și-l împachetam din nou.

Am ieșit apoi să mă plimb pe chei și am intrat într-o prăvălie din lemn ca să cumpăr un pulover de pescar, cu motive norvegiene, fiindcă temperatura începea să scadă brusc și aveam numai haine de vară în rucsac.

După ce m-am întors la hotel ca să-mi iau flautul, am chemat un taxi și l-am întrebat pe șofer dacă știe o casă pe aceleași drum pe care se află Muzeul Grieg, denumită Froskehuset. Mi-a spus că nu știe, dar că puteam să ne uităm la denumirile caselor pe lângă care aveam să trecem. Am dat

de ea la numai câteva minute de mers pe jos, de la muzeu spre poala dealului. După ce am plătit cursa, am admirat casa drăguță din lemn, vopsită în culoare crem și cu design tradițional. Când m-am apropiat, am văzut că era într-o stare jalnică, vopseaua numai așchii și grădina neîngrijită. În fața porții mă simțeam ca un hoț pe cale să dea lovitura. Mă întrebam cine locuia acolo acum și dacă aș putea să mă duc să bat la ușă, ca să aflu. Am ales să nu o fac și mi-am continuat drumul în sus, pe pantă, spre Muzeul Grieg.

Am intrat în cafenea, simțind că-mi este din nou ușor rău. Îmi dispăruse toată pofta de mâncare după moartea lui Theo și eram conștientă că mă subțiasem destul de mult. Chiar dacă nu-mi era foame, am cerut un sendviș cu ton și m-am forțat să-l înghit.

– Bună, Ally! m-a salutat Erling, zâmbind și venind spre mine. Am auzit că ai o repetiție neașteptată aici.

– Dacă nu te deranjează.

– Cum să mă deranjeze dacă cineva cântă o piesă frumoasă în acest loc? Ai mai citit câte ceva din biografia lui Jens Halvorsen?

– De fapt, am terminat-o noaptea trecută. Am fost să văd casa în care a locuit el cu Anna.

– A, acolo locuiește acum Thom Halvorsen, stră-stră-strănepotul și biograful lor. Crezi că ești înrudită cu familia Halvorsen?

– Nu văd cum aș fi. Sau, mai bine zis, din câte știu până acum.

– Atunci poate că Thom te va lumina, când revine de la New York, spre sfârșitul săptămânii. Vii la concertul lui Willem de azi?

– Da. Este extrem de talentat.

– Într-adevăr. După cum probabil ți-a spus, a trăit o tragedie cu ceva timp în urmă. Cred că asta l-a făcut să capete o și mai mare intensitate. Astfel de evenimente fie te ucid, fie te ajută să te vindeci, dacă mă înțelegi.

– Da, l-am aprobat din tot sufletul.

– Ne vedem acolo, Ally!

Erling m-a salutat și s-a îndepărtat de mine.

Peste o jumătate de oră, mă aflam din nou în Troldsalen, sala de concerte, ascultându-l pe Willem cum cântă. De data asta, o piesă mai puțin cunoscută, denumită „Stare sufletească“, pe care Grieg a compus-o spre sfârșitul vieții, când de abia mai putea să iasă din casă din cauza bolii, dar clătinându-se, cu determinare, tot ajungea în cele din urmă la cabana lui. Willem a cântat superb și mă întrebam ce naiba îmi venise să mă alătur unui pianist atât de desăvârșit. Sau, mai corect spus, ce-i venise lui să-mi propună să cânt cu el.

După ce spectatorii încântați au golit sala, Willem m-a chemat pe podium.

– N-am mai auzit bucata asta înainte. Este minunată și tu ai interpretat-o superb.

– Mulțumesc! S-a aplecat ușor în fața mea și pe urmă m-a privit cu un ochi critic. Ally, ești albă ca varul! Eu zic să începem înainte ca frica să te determine s-o iei la goană!

– Sper că nu va intra nimeni aici, i-am spus temătoare, cu ochii spre sală.

– Doamne sfinte, Ally! Asta seamănă a paranoia.

– Scuze! am mormăit, scoțând și asamblând flautul, iar Willem mi-a făcut semn că putem începe.

Mă simțeam foarte mândră după ce am reușit să trec prin primele douăsprezece minute fără să scap o notă, dar acompaniamentul intuitiv al lui Willem m-a ajutat enorm, ca și timbrul divin al pianului Steinway.

Willem m-a aplaudat, un sunet cu ecou lung, reverberând prin sala goală.

– Ei bine, dacă așa cânți după zece ani de pauză, cred că le voi cere să dubleze prețul biletului pentru recital.

– Foarte drăguț din partea ta, dar n-a fost perfect.

– Nu, n-a fost, dar este un început fantastic. Și acum, îți propun s-o luăm mai încet. Sunt niște probleme de acompaniament pe care trebuie să le rezolvăm.

În următoarea jumătate de oră am tot exersat cele trei părți ale piesei muzicale, una după alta. Și, după ce mi-am împachetat flautul și am ieșit împreună din sală, mi-am dat seama că, în ultimele patruzeci și cinci de minute, nu-mi trecuse prin minte nici un gând privindu-l pe Theo.

– Te întorci în oraș? m-a întrebat Willem.

– Da.

– Să chem un taxi!

În drum spre centrul orașului i-am mulțumit lui Willem și i-am confirmat că, sâmbătă, voi cânta împreună cu el.

– Sunt foarte fericit! mi-a răspuns, uitându-se distrat pe fereastră. Nu ți se pare că Bergen este realmente un loc special?

– Da, așa este.

– Unul dintre motivele pentru care am acceptat să dau recitalurile de la prânz, la Troldhaugen, este că mi s-a propus să fac parte din Orchestra Filarmonică a orașului ca pianist rezident. Am vrut să testez apele, pentru că asta presupune să-mi părăsesc sanctuarul din Zurich și să mă mut la Bergen. Și, după ce ți-am spus ieri, înseamnă un pas uriaș pentru mine.

– Jack a locuit la Zurich cu tine?

– Da. Poate că este timpul s-o iau de la capăt. Și măcar Norvegia este un loc curat, a adăugat cu o expresie serioasă pe chip.

– Da, am chicotit. Și oamenii sunt foarte prietenoși. Deși trebuie să fie incredibil de greu să înveți limba.

– Sunt norocos, urechea mea prinde sunetele foarte bine. Note și limbi străine și, ocazional, câte un puzzle, la asta mă pricep. Pe urmă, toată lumea vorbește engleza aici.

– Cred că orchestra va avea mare noroc cu tine.

– Mulțumesc! Mi-a oferit unul dintre zâmbetele lui rarisime. Când am intrat în hol, m-a întrebat: Ce ai de gând să faci diseară?

– Chiar nu m-am gândit la asta.

– Vrei să luăm cina împreună? A văzut imediat că am ezitat. Îmi pare rău, te simți probabil obosită! Atunci ne vedem mâine, la trei. La revedere!

Willem s-a îndepărtat repede de mine și am rămas singură, simțindu-mă vinovată și confuză. Nu-mi era bine, ceea ce era destul de neobișnuit pentru mine. Și, în drum spre camera mea, mă gândeam cu tristețe că făceam multe alte lucruri care nu-mi intrau în obișnuință.

Capitolul 35

Pentru că în bagaj aveam numai haine sport, a trebuit să-mi cumpăr o rochie elegantă pentru recital. În timp ce îmbrăcam rochia simplă, neagră, încercam să dau uitării faptul că purtasem ceva similar la înmormântarea lui Theo. M-am fardat un pic, simțind cum adrenalina începe să-mi curgă din nou prin vene. Cam prea multă, așa că am icnit deasupra toaletei. După ce mi-am șters ochii, a trebuit să-mi refac machiajul, adăugând rimel pe gene și ruj pe buze. Am luat cutia cu flautul și pardesiul și am coborât să mă întâlnesc cu Willem, în holul hotelului.

Nu numai că nu mă simțeam fizic prea bine, probabil din cauza vremii, dar eram și dată peste cap după ce Willem îmi adresase invitația la cină. De atunci, la repetițiile făcute împreună, simțisem o anume froideur din partea lui. Păstra conversația la nivel profesional, legată complet de muzică.

Când s-au deschis ușile liftului, l-am văzut că mă aștepta în dreptul recepției, arătând foarte chipeș, îmbrăcat în smoching. Speram să nu-l fi deranjat refuzul meu. La începutul relației mele cu Theo fuseseră niște clipe mai stânjenitoare. Totuși, ceva îmi șoptea că Willem nu era categoric gay…

– Ally, arăți foarte bine! mi-a spus, venind spre mine.

– Mulțumesc, dar nu mă simt deloc așa.

– Se pare că nici o femeie nu spune vreodată altceva, a comentat el brusc, când am ieșit din hotel și ne-am urcat în taxiul care ne aștepta afară.

Tăcerea mă copleșea și eram frustrată de atmosfera rece dintre noi. Willem mi se părea distant și încordat.

La sosirea la Teatrul Logen, Willem s-a dus să-l caute pe organizator, care ne aștepta în foaier.

– Poftiți, poftiți!

Ne-a condus într-o sală elegantă, cu un tavan înalt, plină de șiruri de scaune și candelabre aprinse care luminau lojele de la etaj. Pe scenă se afla numai un pian cu coadă și un stand pentru partiturile mele, iar reflectoarele erau aprinse și stinse succesiv de ingineri pentru ultimele reglaje.

– Vă las să vă acomodați, ne-a spus femeia. Publicul va intra cu cincisprezece minute înainte de începere, așa că aveți treizeci de minute ca să apreciați acustica.

Willem i-a mulțumit și a urcat treptele pe scenă. A ridicat capacul pianului și a încercat câteva clape cu degetele.

– Este un Steinway B, mi-a spus ușurat, sunetul este bun. Așa că, hai să repetăm puțin!

Mi-am scos flautul din cutie și am văzut că-mi tremurau degetele când l-am asamblat. Am cântat părți ale sonatei, apoi am dat fuga la toaletă, lăsându-l pe Willem să exerseze singur. Am icnit din nou și, când mi-am stropit fața cu apă rece, am dat cu ochii în oglindă de o față palidă și trasă. Înainte vreme puteam face față celor mai rele condiții pe mare fără să mi se facă rău. Și acum, aici pe uscat, înainte de a interpreta o piesă muzicală de douăsprezece minute în fața publicului, mă simțeam ca o novice în timpul primei furtuni pe ocean, copleșită de răul de mare.

Când am ajuns în culise, am aruncat o privire prin faldurile cortinei și am văzut că spectatorii intrau deja. L-am văzut pe Willem care părea să execute un fel de ritual, la câțiva metri distanță de mine, implicând multe

mormăieli, bătăi din picior și exerciții pentru degete, așa că l-am lăsat în pace. Din păcate, Sonata pentru flaut și pian era ultima piesă din acest concert, ceea ce însemna că trebuia să aștept și să-mi fac griji în spatele scenei.

– Ești OK? m-a întrebat Willem în șoaptă, în timp ce prezentatorul aducea la cunoștința publicului părți impresionante din CV-ul său.

– Da, sunt bine, mulțumesc! i-am spus, în timp ce auzeam ropote de aplauze.

– Vreau să-mi cer scuze oficial pentru invitația la cină de seara trecută. Știu că am fost deplasat, date fiind circumstanțele. Îmi dau seama cât ești de emotivă și, de acum înainte, o să am asta în vedere. Sper să fim prieteni.

Willem a intrat în scenă, a făcut o mică plecăciune spre public și s-a așezat la pian. A început cu „Studiu Nr. 5 în sol major“, o piesă rapidă și complicată de Chopin.

În timp ce-l ascultam interpretând, cântăream în minte dansul ritual, atât de complex, dintre un bărbat și o femeie. Și, pe când ultimele sale note umpleau sala, știam că, parțial, mă simțeam dezumflată de faptul că Willem fusese de acord să fim numai prieteni. Ca să nu mai menționez sentimentul de vinovăție cu gândul la părerea lui Theo despre atracția pe care o simțeam față de pianist…

După ce a trecut ceea ce mi s-a părut un timp nesfârșit, în care m-am plimbat în sus și-n jos prin culise, l-am auzit în sfârșit pe Willem că mă prezintă și am intrat în scenă. I-am zâmbit larg în semn de mulțumire pentru bunătatea și încurajările pe care mi le arătase în ultimele câteva zile. Pe urmă, mi-am dus flautul la gură, făcându-i semn că sunt gata și că putem începe.

După ce Willem a interpretat ultima piesă din acea seară, mi s-a părut foarte ciudat să mulțumim publicului împreună, înclinându-ne pe scenă. Organizatorii mi-au ofeirt și un mic buchet de flori.

– Foarte bine, Ally, foarte bine. Foarte, foarte, foarte bine de fapt! m-a felicitat Willem, când am ieșit împreună de pe scenă.

– Sunt total de acord.

M-am întors, auzind vocea cunoscută, și l-am văzut pe Erling aproape de noi, împreună cu alți doi bărbați.

– Bună! l-am salutat zâmbindu-i. Și îți mulțumesc!

– Ally, ți-l prezint pe Thom Halvorsen, stră-stră-strănepotul și biograful lui Jens. Ca să nu mai spun și că este primul nostru violonist și dirijor adjunct al Orchestrei Filarmonice din Bergen. Și aș mai vrea să ți-l prezint pe David Stewart, dirijorul orchestrei.

– Îmi face plăcere să te cunosc, Ally! mi s-a adresat Thom, în timp ce David Stewart s-a întors să vorbească cu Willem. Erling mi-a spus că faci cercetări legate de stră-stră-străbunicul meu.

Privindu-l pe Thom, mi se părea o figură cunoscută, dar nu-mi dădeam seama de ce. Avea culorile caracteristice Norvegiei: păr roșcat, pistrui pe nas și o pereche de ochi mari, albaștri.

– Da, așa este.

– Atunci, aș fi bucuros să te ajut. Îmi cer scuze, poate nu mă exprim prea clar astă-seară. De abia am aterizat, venind de la New York. Erling m-a așteptat la aeroport și m-a adus direct aici ca să-l aud pe Willem cântând.

– Diferența de fus orar te ucide, am exclamat amândoi în același timp și, după o mică pauză, ne-am zâmbit, reciproc stânjeniți.

– Așa este! am adăugat, iar David Stewart și-a îndreptat atenția spre noi.

– Din păcate, trebuie să plec acum, așa că vă spun la revedere. Thom, sună-mă dacă veștile sunt bune!

A fluturat o mână și dus a fost.

– După cum poate știi, Ally, încercăm să-l convingem pe Willem să vină să cânte aici. Willem, te-ai decis?

– Da, dar am și niște întrebări.

– Îți propun să traversăm strada, să mâncăm și să bem ceva. Veniți și voi? ne-a întrebat Thom pe mine și pe Erling.

– Dacă vrei să discuți cu Willem, n-am dori să vă deranjăm.

Erling vorbea și în numele meu.

– Nu ne deranjați deloc. Eu aștept numai un simplu da din partea lui Willem, ca să destup o sticlă de șampanie.

Peste zece minute ne aflam toți într-un restaurant plăcut, cu lumânări pâlpâind pe mese. Thom și Willem erau aplecați unul spre altul, scufundați în conversație, așa că eu discutam cu Erling, așezat vizavi.

– Ally, ai cântat realmente foarte bine în seara asta. Prea bine ca să-ți nesocotești talentul, lăsând la o parte bucuria pe care ți-o dă interpretarea.

– Și tu ești muzician?

– Da. La fel ca Thom. Cânt la violoncel, fac parte dintr-o mică orchestră de aici, din oraș. Aș zice că este unul dedicat muzicii. Iar Filarmonica din Bergen este una dintre cele mai vechi din lume.

– Așadar, ne-a întrerupt Thom, putem cere să ni se aducă șampania. Willem a fost de acord să semneze cu noi.

– Fără șampanie pentru mine, mulțumesc! Nu beau niciodată alcool decât după ora nouă seara, a reacționat Willem.

– A, păi trebuie să te înveți cu obiceiurile din Norvegia, l-a tachinat Thom. Asta ne ține sănătoși la cap în lungile nopți de iarnă.

– Atunci fac o excepție de data asta, a acceptat Willem, când chelnărul a apărut cu sticla de șampanie.

– În cinstea lui Willem! i-am urat toți în cor și am comandat mâncarea.

– Mă simt mult mai bine acum, mi-a zâmbit Thom. Aș vrea să aflu mai multe despre ce legătură ai tu cu Jens și Anna Halvorsen.

I-am povestit pe scurt ce-mi lăsase Pa Salt pe patul de moarte, inclusiv biografia scrisă de Jens Halvorsen și coordonatele de pe sfera armilară, care mă duseseră mai întâi la Oslo și acum, la Bergen și la Muzeul Grieg.

– Fascinant! a murmurat el, studiindu-mă gânditor. Deci este posibil să fim rude? Deși, sincer să fiu, după ce am făcut cercetări extinse ale arborelui genealogic, nu prea văd cum.

– Nici eu, l-am asigurat, simțindu-mă imediat stânjenită la gândul că ar putea crede că alerg după vreo moștenire. Apropo, am cerut să mi se trimită cartea ta. O voi primi din State.

– Frumos din partea ta, deși am un exemplar acasă și ți-l dau, dacă vrei.

– Mulțumesc! Sau măcar să-mi dai un autograf când îl primesc pe al meu. Și pentru că ești aici, poate că mă ajuți cu unele detalii. Ai idee ce s-a întâmplat în familia Halvorsen după anii descriși de Jens în cartea lui?

– Da, mai mult sau mai puțin. Din păcate, nu este o parte plăcută a istoriei, cu cele două războaie mondiale. Norvegia a fost neutră în Primul Război Mondial, dar, în timpul celui de-al doilea, a avut de suferit în timpul ocupației germane.

– Da? N-am știut că Norvegia a fost ocupată, i-am mărturisit. N-am fost prea bună la istorie la școală. De fapt, nu m-am gândit niciodată la efectele războiului asupra țărilor mai mici, în afară de principalii protagoniști. Și, mai ales, nu aici, în această țară pașnică, de la capătul lumii.

– Cred că toți învățăm la școală istoria propriei noastre țări. Care a fost a ta?

– Elveția, am chicotit cu ochii pe el.

– Neutră! am exclamat amândoi în cor.

– Ei bine, a continuat Thom, noi am fost invadați în 1940. De fapt, când am fost la Lucerna, la un concert, în urmă cu câțiva ani, mi s-a părut că cele două țări seamănă foarte mult. Și asta nu numai din cauza zăpezii. Ambele parcă ar fi deconectate de tot restul lumii.

– Da, așa este. Îl studiam pe Thom în timp ce mânca, încercând să discern de ce mi se părea atât de familiar. Poate din cauza unor trăsături văzute în fotografiile strămoșilor săi. Și familia Halvorsen cum a supraviețuit acestor războaie?

– Este, de fapt, o poveste foarte tristă și mult prea complexă ca să ți-o istorisesc acum, când mintea mea este încă afectată de fusul orar. Ne putem întâlni mâine după-amiază, acasă la mine? A fost casa în care au locuit Jens cu Anna, locul celor mai fericite momente din viața lor.

Thom a ridicat o sprânceană și am simțit un fior de entuziasm la gândul că le știa bine povestea.

– Am văzut casa cu câteva zile în urmă, pe când urcam spre Troldhaugen.

– Atunci, știi adresa. Și acum, Ally, te rog să mă scuzi, trebuie să mă duc la culcare. Thom s-a ridicat și i s-a adresat lui Willem. Îți urez un zbor plăcut la Zurich și sunt sigur că directorii noștri vor încheia contractul. Sună-mă, dacă te mai gândești la ceva în plus. Deci, Ally, ora două, mâine, la Froskehuset.

– Da. Mulțumesc, Thom!

– Ai chef să facem o plimbare? m-a întrebat Willem după ce i-am urat noapte bună lui Erling, care urma să-l conducă pe Thom acasă cu mașina. Hotelul este aproape.

– Da, desigur, am acceptat propunerea lui, gândindu-mă că puțin aer proaspăt mi-ar alunga durerea chinuitoare de cap.

Am mers pe străzile pavate cu piatră cubică, ajungând în port. Willem s-a oprit.

– Bergen… noua mea casă! Ally, crezi că am luat decizia corectă?

– Nu știu, deși cu greu ai găsi un loc mai plăcut decât acesta. Parcă nu-ți vine să crezi că s-ar putea întâmpla ceva rău aici.

– Păi, de aceea sunt îngrijorat. Oare prefer să ies din joc? Să fug de cele întâmplate în trecut, cu Jack? Am călătorit ca un apucat după ce ea a murit

și, în prezent, mă tem că vin aici ca să mă ascund, a oftat el, după ce ne-am reluat mersul spre hotel.

Eram foarte mirată că folosise cuvântul ea.

– Sau ai putea să privești situația dintr-un unghi pozitiv și să-ți spui că urmezi o nouă cale, i-am propus eu.

– Da, aș putea. Ally, oare ai trecut și tu prin faza asta, ți-ai pus întrebarea pentru ce mai trăiești?

– Sigur că da, și încă o fac. Theo a fost cel care m-a forțat să debarc de pe iahtul de curse înainte ca el să piară. M-am gândit ore în șir, dacă nu o făceam, poate l-aș fi salvat, deși nu cred.

– Da… este o cale blocată. Mi-am dat seama că viața înseamnă o serie de evenimente întâmplătoare. Noi doi am rămas în viață, așa că trebuie să trăim în continuare. Psihologul meu mi-a spus că sufăr de o tulburare obsesiv-compulsivă. După ce Jack a murit, mă simțeam total lipsit de control și am încercat să supralicitez tot ce făceam. Mă simt deja mai bine – chiar și paharul de șampanie m-a ajutat… Willem a ridicat din umeri. Fac pași mici, Ally, pași foarte mici!

– Da. Apropo, cum o chema, de fapt, pe Jack?

– Jacqueline. După Jacqueline du Pré. Tatăl ei a fost violoncelist.

– Când mi-ai vorbit prima dată despre Jack, am crezut că era vorba despre un bărbat…

– Ha! Mda, admit că a funcționat! Asta m-a apărat de orice prădătoare până acum. O mențiune despre partenerul meu Jack și le vezi pe toate cum o iau imediat din loc. Nu sunt eu un star rock, dar, prin preajma sălilor de concerte atârnă tot soiul de fetișcane foarte doritoare să-mi vadă… hmmm… instrumentul. Una chiar mi-a spus că visează să mă vadă cântând concertul nr. 2 de Rahmaninov în pielea goală.

– Sper că n-ai considerat că sunt și eu ca ele.

– Sigur că nu. De fapt… Ne-am oprit în fața hotelului, iar Willem privea apa calmă cum lipăie ușor pe lângă chei. Dimpotrivă! Și, după cum ți-am

spus, cred că invitația la cină nu a fost o idee bună. Tipic pentru mine! a oftat el, dintr-odată morocănos. Oricum, îți mulțumesc pentru astă-seară și sper să ne mai vedem.

– Willem, eu ar trebui să-ți mulțumesc. Ai adus din nou muzica în viața mea. Și acum, trebuie să mă duc la culcare, altfel cad lată pe trotuar.

– Plec mâine-dimineață, mi-a spus în timp ce intram în hol. Am multe lucruri de aranjat acasă, la Zurich. Thom vrea să vin aici cât de repede posibil.

– Și când te întorci?

– În noiembrie, ca să am timp să mă pregătesc pentru concertul centenar Grieg. Tu mai rămâi? m-a întrebat el în fața liftului.

– Willem, chiar nu știu!

– În acest caz, mi-a spus după ce am apăsat butoanele pentru respectivele etaje, uite cartea mea de vizită! Te rog să mă ții la curent cu ce mai faci.

– În regulă!

Liftul s-a oprit la etajul lui.

– La revedere, Ally!

Cu un ușor zâmbet, și-a înclinat capul spre mine și a ieșit.

Peste zece minute, când aprindeam lampa de lângă pat, îmi spuneam că voi ține categoric legătura cu Willem. Chiar dacă mă simțeam la ani lumină distanță de începutul unei alte relații, îmi plăcea de el. Și, din comportamentul lui, rezulta că mă plăcea și el.

Capitolul 36

– Bună! m-a salutat Thom cu un zâmbet cald, când a deschis ușa casei și l-am urmat în interior. Vino în salon! Vrei ceva de băut?

– Un pahar cu apă, te rog!

Thom a ieșit, iar eu am rămas să studiez încăperea. Era decorată într-un stil unic norvegian, confortabilă și menită să te facă să te simți bine acasă.

Se aflau acolo mai multe scaune desperecheate și o canapea cu învelitoare din dantelă pe spătar, toate în jurul unei sobe de fier imense, menită să țină gerul departe. Obiectul cel mai impresionant era un pian cu coadă, negru, lăcuit, plasat în fața ferestrei de unde se vedea fiordul magnific de dedesubt.

M-am dus să văd mai bine mai multe fotografii înrămate, așezate pe o urâțenie de birou fals rococo dintr-un colț. Una mai ales mi-a atras privirea – un băiețel de vreo trei ani – presupun că era Thom –, așezat în brațele unei femei, în lumina soarelui. Aveau aceleași zâmbete largi și ochi mari, expresivi. Când a revenit Thom, puteam întrezări trăsăturile micuțului pe fața lui.

– Îmi cer scuze pentru dezordinea din casă! M-am mutat aici de abia de câteva luni, după ce a murit mama, și n-am avut timp să schimb decorul. Eu unul sunt adept al minimalismului, adică al Scandinaviei moderne; aceste relicve ale trecutului nu mă reprezintă.

– Eu însă recunosc că îmi plac mult. Arată atât de…

– Real, am exclamat amândoi la unison.

– Îmi citești gândurile! a remarcat Thom. Deși, cred că, mai întâi, ar trebui să vizitezi casa și, după aceea, să discutăm despre Jens și Anna. Multe din piesele de mobilier le-au aparținut, sunt vechi de o sută douăzeci de ani. La fel ca tot ce se află în această casă, inclusiv conductele. Au cumpărat bucata de pământ – sau, mai bine zis, Anna a făcut-o – în 1884 și le-a luat un an să ridice casa.

– Înainte să citesc cartea, nu auzisem niciodată de ei, i-am spus ca o scuză.

– Anna a fost mai bine cunoscută în Europa, dar, la vremea lor, Jens era faimos mai ales în Bergen. Asta în special după moartea lui Grieg, în 1907, deși aș zice că muzica lui Jens derivă din cea a maestrului, o versiune mai slabă a acesteia, ca să fiu onest. Nu știu ce ai aflat despre implicarea lui Grieg în viața lui Jens și a Annei…

– Destul de multe după ce am citit cartea scrisă de Jens. Mai ales faptul că Grieg a salvat-o pe Anna din pensiunea de la Leipzig.

– Da. Pentru că nu mi-ai citit cartea încă, nu știi că Grieg a fost cel care l-a găsit pe Jens la Paris, pe când trăia cu un model în Montmartre. Abandonat de binefăcătoarea lui, baroana, și de abia ducându-și zilele, cântând la vioară, beat mereu și plin de opiu, așa cum se obișnuia pe atunci în cercurile boeme din capitala Franței. Se pare că Grieg a avut o discuție serioasă cu el, după care i-a plătit biletul de tren spre Leipzig și i-a spus să se ducă să-i ceară iertare Annei.

– De unde știi?

– Stră-străbunicul meu, Horst, a aflat totul de la Anna, când aceasta era pe patul de moarte.

– Și când s-a întors Jens?

– În jurul anului 1884.

– La câțiva ani după ce Grieg a salvat-o pe Anna. Thom, când am ajuns la sfârșitul cărții, m-a cuprins deprimarea. N-am putut înțelege de ce Anna l-a primit înapoi după toți acei ani, când el o uitase de tot. Și, la fel, nu înțeleg de ce Grieg s-a dus să-l caute pe Jens la Paris. Categoric era la curent cu ce gândea Anna despre soțul ei. Nu pot pune totul cap la cap.

Thom mă privea atent, de parcă răsucea ceva în minte.

– Se pare că asta este problema când studiezi istoria, mi-a spus într-un târziu. Ai faptele, dar este dificil să știi motivele reale ale oamenilor. Adu-ți aminte, Jens a fost cel care a scris biografia. Nu știm deloc ce gândea Anna. Cartea a fost publicată după moartea ei și, în esență, se constituie într-un tribut adus soției sale de către Jens.

– Personal, aș fi pus mâna pe topor, văzându-l la ușă. Mi se pare că Lars, fostul ei logodnic, face o figură mult mai bună.

– Lars Trulssen? Știi că s-a dus în America și a devenit un poet destul de cunoscut? S-a însurat la New York cu moștenitoarea unei familii norvegiene, emigrată în urmă cu două generații și a avut o droaie de copii.

– Mă simt mai bine acum, pentru că mi-a părut rău pentru el. Ce să zic, se pare că noi, femeile, nu facem de obicei alegerea potrivită.

– Nu vreau să comentez! a replicat Thom, zâmbind. Tot ce știu este că, în fața lumii, au fost fericiți pentru restul vieții. Se pare că Jens i-a rămas îndatorat pe viață lui Grieg pentru că l-a salvat din canalele Parisului și Annei pentru că l-a iertat. Cu siguranță, cele două cupluri au petrecut mult timp împreună, fiind și vecini. După moartea lui Grieg, Jens a înființat o secție de studii muzicale la Universitatea din Bergen, cu banii lăsați de marele compozitor. Acum, se numește „Academia Grieg“ și acolo am studiat și eu.

– Nu știu ce s-a mai întâmplat cu familia după 1907, când se termină relatarea lui Jens, și nu am ascultat niciodată vreo compoziție a sa.

– În opinia mea, sunt puține compozițiile lui care merită să fie ascultate. Deși, când am sortat partiturile care mucegăiau în cutii, la mansardă, am dat peste ceva foarte special. Un concert pentru pian care, din câte știu, nu a fost prezentat niciodată în public.

– Uimitor.

– Dat fiind centenarul Grieg, de anul acesta, vor avea loc mai multe evenimente, inclusiv un mare concert aici, în Bergen.

– Da, mi-a spus Willem.

– Îți poți imagina că agenda va fi plină de muzică norvegiană și cred că ar fi minunat ca opera stră-stră-străbunicului meu să fie prezentată în premieră. Am discutat cu Comitetul de organizare și cu Andrew Litton, dirijorul nostru, foarte apreciat și, în prezent, mentorul meu. Au ascultat și ei concertul care este uluitor, în opinia mea, și l-au inclus în programul din 7 decembrie. Pentru că am găsit numai partitura pentru pian, am trimis-o spre orchestrare unui amic foarte talentat. Dar, imaginează-ți că ieri, când am venit, am găsit un mesaj în telefon, prin care mă anunța că mama lui este foarte bolnavă și că nu s-a apucat încă de lucru.

Thom a făcut o pauză și i-am citit dezamăgirea pe față.

– Nu văd cum ar putea să fie gata în decembrie. Este un mare păcat… în opinia mea, este de departe cea mai bună compoziție a lui Jens. Și, desigur, ar fi fost perfect să fie prezentată în premieră o operă originală a

unui Halvorsen, cel care a cântat la prima reprezentație a lui „Peer Gynt“. Și acum, gata cu problemele mele! Spune-mi mai multe despre tine, Ally. Ai cântat până acum într-o orchestră?

– Doamne sfinte, nu! Nu cred că interpretarea mea se ridică la un asemenea standard. Sunt mai mult o amatoare pasionată.

– După ce te-am auzit aseară, nu sunt de acord. Willem spune că ai studiat flautul, timp de patru ani, la Conservatorul din Geneva. Ally, asta nu prea sună a amatoare, m-a certat el.

– Poate că nu, dar până acum câteva săptămâni, principala mea îndeletnicire era de navigator profesionist.

– Cum așa?

La o ceașcă de ceai i-am povestit lui Thom evenimentele care au dus la sosirea mea la Bergen. Parcă mă obișnuisem să înșir faptele, dând uitării emoțiile. Și nu știam dacă era bine sau nu.

– Doamne, Ally! Credeam că viața mea este complicată, dar a ta… ei bine! nu știu cum ai reușit să faci față acestei situații. Te respect mult pentru asta, realmente!

– M-am ținut ocupată cu dezgroparea trecutului meu, i-am spus pe un ton rece, dorind să evit subiectul. Așa că, după ce te-am plictisit de moarte cu amănunte despre viața mea, crezi că-mi poți face o favoare, povestindu-mi mai multe despre familia Halvorsen din zilele noastre? Dacă nu te deranjează, am adăugat repede, conștientă că era vorba despre propria lui familie. Nu doream ca să rămână cu impresia că dădeam buzna în viața lui. Vreau să spun că, indiferent ce legătură ar fi, este vorba despre trecutul recent, dat fiind că am numai treizeci de ani.

– Și eu la fel. M-am născut în iunie. Dar tu?

– Pe 31 mai, așa mi-a spus tatăl adoptiv.

– Ia te uită! Și eu pe 1 iunie.

– La o zi distanță. Oricum, dă-i bătaie, sunt numai ochi și urechi.

– Păi – Thom a sorbit din cafea –, am crescut la Bergen, alături de mama mea, care a decedat în urmă cu un an. Și așa am ajuns să stau la Froskehuset.

– Îmi pare rău, Thom! Știu ce înseamnă să pierzi un părinte.

– Mulțumesc! A fost groaznic atunci pentru că eram foarte apropiați. N-am avut un tată care să ne ajute.

– Știi cine a fost?

– O, da! Thom a ridicat o sprânceană. Este rudă de sânge cu Jens Halvorsen. Felix, tatăl meu, este stră-strănepotul lui. Deși, spre deosebire de Jens, care s-a întors în final la Anna, tatăl meu nu și-a asumat niciodată responsabilitatea care-i revenea.

– Mai este în viață?

– Da, deși este cu douăzeci de ani mai mare decât mama. În opinia mea, el este cel mai talentat muzician din toate generațiile Halvorsen. Și, la fel ca Anna, mama mea avea o voce de privighetoare. A luat lecții de pian de la tata, care a sedus-o în final. A rămas însărcinată cu el la vârsta de douăzeci de ani. El a refuzat să mă recunoască și a sfătuit-o să facă un avort.

– Ce mai ticălos! Asta ți-a povestit mama ta?

– Da. Și, cunoscându-l pe Felix, o cred. A avut parte de multe necazuri după ce m-a născut. A fost dezmoștenită de părinții ei – o familie de la țară, din nord, foarte demodați. Martha, mama mea, a fost practic alungată de acasă. Trebuie să știi că, în urmă cu treizeci de ani, Norvegia era încă o țară relativ săracă.

– Cât de groaznic, Thom! Și cum s-a descurcat?

– Din fericire, stră-străbunicii mei, Horst și Astrid, s-au oferit s-o adăpostească. Deși cred că mama nu și-a revenit niciodată după lovitura primită de la tatăl meu. A suferit de crize de depresie toată viața ei. Și nu și-a împlinit niciodată potențialul de cântăreață.

– Dar Felix te recunoaște, acum, ca fiind fiul lui?

– A fost forțat s-o facă după ce tribunalul a cerut un test ADN, când eram adolescent, mi-a spus Thom mâhnit. Stră-străbunica mea a decedat și mi-a lăsat casa mie, și nu lui Felix, nepotul ei. El a contestat testamentul, afirmând că eu și mama eram niște impostori și, de aici, testul ADN. Și bingo! Sută la sută dovada că sângele Halvorsen îmi curge prin vene. Nu că eu aș fi crezut contrariul. Mama nu m-ar fi mințit niciodată în legătură cu asta.

– Mai întâi, vreau să-ți spun că trecutul tău sună la fel de dramatic ca al meu, am adăugat zâmbind și, ușurată, l-am văzut pe Thom că-mi răspunde la fel. Te-ai întâlnit vreodată cu el?

– Ocazional, în oraș, dar nu altfel.

– Deci trăiește aici?

– O, da, sus, pe deal, cu sticlele lui de whisky și o coadă de femei la ușă. Este și el un fel de Peer Gynt, care nu-și găsește nici o vină pentru toate aventurile lui, a adăugat Thom trist.

– Sunt totuși derutată… Mi-ai vorbit despre stră-străbunici, dar se pare că lipsește o generație. Ce s-a întâmplat cu bunicii tăi? Mama și tatăl lui Felix.

– Nu i-am întâlnit niciodată. Au murit amândoi înainte de nașterea mea.

– Thom, îmi pare rău!

Uimită, simțeam cum mi se umplu ochii de lacrimi.

– O, Doamne, Ally, nu plânge, te rog! Sunt bine și-mi văd de viața mea. Tu ai avut parte de tot ce a fost mai rău.

– Știu, Thom! Dar m-a impresionat mult povestea ta, asta-i tot.

Deși în sinea mea nu-mi era clar de ce.

– Îți imaginezi că nu sunt lucruri pe care le discut prea des. De fapt, sunt uimit că m-am destăinuit în fața ta.

– Și eu îți sunt recunoscătoare pentru asta. Mai am doar o întrebare. Ai ascultat vreodată și versiunea tatălui tău?

Thom mă privea ciudat.

– Cum să existe o altă versiune?

– O, știi…

– În afara faptului că este un ticălos egoist, care a ademenit-o pe mama și a lăsat-o însărcinată.

– Da. Îmi dădeam seama că intrasem pe nisipuri mișcătoare. Am dat repede îndărăt. Probabil că ai dreptate și nu există o altă versiune.

– Nu pot spune, totuși, că uneori nu-mi pare rău pentru el, a acceptat Thom. Și-a dat viața peste cap și și-a irosit un talent fabulos. Din fericire, am moștenit și eu o mică parte din el, așa că trebuie să-i fiu recunoscător.

L-am văzut că se uită la ceas și am interpretat gestul în sensul că ar fi cazul să plec.

– Trebuie să plec! Ți-ai pierdut deja mult prea mult timp cu mine.

– Nu, Ally, te rog nu pleca! Mă gândeam numai că-mi este o foame de lup. La New York este ora pentru micul dejun. Ce-ai zice de niște clătite? Sunt cam singurul lucru pe care-l pot face fără să am nevoie de rețetă.

– Thom, spune-mi serios dacă trebuie să plec.

– Ți-aș spune, dar nu e cazul. Oricum, ești bine-venită ca ajutor de bucătar. OK?

– OK.

În timp ce pregăteam clătitele, Thom m-a potopit cu tot felul de întrebări.

– Din ce mi-ai spus anterior, se pare că tatăl tău adoptiv a fost un om deosebit.

– Da, așa a fost.

– Și toate surorile tale… cred că n-ai dus dorul unei familii în jurul tău. Ca unic copil, m-am simțit de multe ori foarte singur. Îmi doream cu disperare să fi avut frați și surori.

– În mod clar, singurul lucru de care n-am suferit vreodată a fost singurătatea. Era mereu ceva de făcut, cineva cu care să mă joc. Și, cu siguranță, să-mi împart bucuriile și necazurile.

– Pe când eu nu aveam pe nimeni și-mi displăcea faptul că eram prințișorul mamei, mi-a spus Thom, așezând clătitele pe farfurii. În plus, simțeam o presiune permanentă din partea ei, să nu o dezamăgesc. Eram totul pentru ea.

– Eu și surorile mele am fost încurajate să ne purtăm natural, i-am zis, după ce ne-am așezat la masa din bucătărie ca să mâncăm. Te-ai simțit vinovat pentru că mama ta a avut atât de mult de suferit după ce te-a adus pe lume?

– Da. Și, când avea crizele de depresie, povestindu-mi cum își ratase viața, îmi venea să urlu la ea că nu i-am cerut eu să mă nască și că a fost alegerea ei.

– Suntem ca două picături de apă, noi doi, nu-i așa?

M-a privit gânditor, cu furculița în aer.

– Da, așa este. Este plăcut că pot vorbi cu cineva care înțelege aceste împrejurări neobișnuite.

– Și eu.

I-am zâmbit. Mi-a zâmbit și el și, din nou, am avut senzația că mai fusesem pe acolo, cândva în trecut.

– Ce ciudat! a adăugat Thom peste câteva secunde. Mă simt de parcă te-aș cunoaște de o viață.

– Și eu la fel.

Pe urmă, Thom m-a dus cu mașina înapoi, în oraș, la hotel.

– Ești liberă mâine-dimineață?

– Nu am nimic programat.

– Grozav! Atunci vin să te iau, să ne plimbăm prin jurul portului cu o barcă. Și o să-ți povestesc ce li s-a întâmplat bunicilor mei, Pip și Karine. După cum ți-am spus, este un capitol dificil și dureros din istoria familiei Halvorsen.

– Te-ar deranja dacă am rămâne pe uscat? Dorința să fiu pe mare mi-a dispărut complet după moartea lui Theo.

– Înțeleg! Atunci vin după tine la ora unsprezece. Noapte bună, Ally!

– Noapte bună, Thom!

I-am făcut cu mâna când am intrat în hotel, pe urmă am urcat în camera mea. Stăteam cu ochii pierduți pe fereastră, uimită de cât de mult timp petrecusem cu Thom și cum discutasem absolut despre tot – despre toate – și conversația decursese fără nici un efort. Am făcut un duș și m-am băgat în pat, conștientă că, indiferent de rezultatul investigației mele, reușisem să-mi fac prieteni buni pe parcurs.

Și, cu acel gând în minte, am adormit imediat.

Capitolul 37

Când m-am trezit a doua zi dimineață, îmi era rău și am fugit în baie ca să vomit. Clătinându-mă pe picioare înapoi, m-am urcat în pat cu lacrimi în ochi, fără să înțeleg de ce mă simțeam atât de groaznic. Nu avusesem niciodată probleme cu sănătatea, trecând prin copilărie aproape fără nici o boală semnificativă și ajutând-o pe Ma ori de câte ori surorile mele cădeau la pat.

Mă simțeam absolut groaznic și mă întrebam dacă nu cumva răul care mă cuprinsese pe Naxos se datora vreunui microb la stomac fiindcă, în mod clar, nu mă mai simțisem prea bine de atunci. Și răul se întețea… Sau poate era tensiunea din ultimele câteva săptămâni. Trebuia să mănânc ceva – nivelul zahărului din sânge era probabil prea scăzut –, așa că am

cerut un mic dejun continental, hotărâtă să înghit tot. Așa tratezi boala, Ally, mi-am spus, ținând tava pe genunchi și forțându-mă să înghit.

Peste douăzeci de minute terminasem tot. M-am îmbrăcat cu greu, știind că Thom va veni într-o jumătate de oră. Am hotărât să-l întreb dacă știe vreun doctor bun pentru că, în mod evident, aveam nevoie. Am auzit mobilul sunând.

– Alo!

– Ally?

– Tiggy, ce mai faci?

– Sunt… OK. Unde ești?

– Încă în Norvegia.

A urmat o pauză și o exclamație.

– Tiggy, ce s-a întâmplat?

– Nimic… nimic. Mă întrebam doar dacă nu cumva te-ai întors în Atlantis.

– Nu, îmi pare rău. Este totul în regulă?

– Da, este bine, foarte bine. Am sunat să aflu unde ești tu.

– Sunt bine aici și am aflat multe lucruri despre trecutul meu.

– Bine. Anunță-mă, te rog, când te întorci, ca să ne vedem, mi-a spus ea mimând veselia. Ally, te iubesc!

– Și eu te iubesc.

Luând liftul, mă gândeam cât de ciudată mi se păruse Tiggy. Eram obișnuită cu seninătatea ei, cu capacitatea de a ne face să ne simțim bine, răspândind în jurul ei o energie pozitivă. Dar vocea ei de acum nu sunase deloc în regulă. M-am hotărât să-i trimit un e-mail mai târziu.

– Bună!

Thom s-a apropiat, când am coborât din lift.

– Bună! i-am răspuns, încercând să mă comport cât mai natural.

– Ally, ești OK? Arăți… palidă la față.

– Da, de fapt nu! i-am spus, îndreptându-ne spre ușa hotelului. Nu mă simt prea bine. Sinceră să fiu, nu mă simt bine de mai multe zile. Sunt sigură că nu-i nimic serios, doar un virus la stomac, dar voiam să te întreb dacă știi vreun doctor bun.

– Sigur că da. Vrei să te duc acum?

– Doamne, nu, nu sunt chiar atât de rău, doar că nu mă simt… în apele mele, i-am răspuns, când m-a ajutat să urc în Renaultul lui bătut de vreme.

– Ally, chiar nu arăți bine deloc! a observat el și a dus telefonul la ureche. Ce-ar fi să te programez la doctor pentru după-amiază?

– OK, mulțumesc! Îmi pare rău, am murmurat, când el a format numărul și a vorbit în norvegiană cu persoana de la capătul firului.

– Am aranjat, te primește la patru și jumătate. Și acum, îți propun să mergem direct la Froskehuset, să te întinzi pe canapea. Și să te hotărăști dacă vrei să auzi povestea bunicilor mei sau, dacă nu, să-ți cânt la vioară.

– N-am putea să le facem pe ambele? I-am zâmbit slab, minunându-mă cum naiba de știa că, în această zi rece de toamnă, cu stomacul meu dat peste cap, gândul la o canapea, o poveste și ceva muzică erau tocmai lucrurile după care tânjeam.

Peste o jumătate de oră, învelită cu o pilotă umplută cu puf de gâscă, plus căldura care emana de la soba enormă, i-am cerut lui Thom să cânte ceva.

– Ce-ar fi să începi cu piesa ta favorită?

– OK! mi-a spus oftând. Să nu crezi că am ales-o pentru că este relevantă pentru starea ta de acum.

– Nici gând! i-am promis, uimită de acel comentariu.

– Atunci, OK!

Thom și-a proptit instrumentul sub bărbie, l-a acordat câteva secunde și a început una dintre piesele mele preferate. Am râs, înțelegând ce dorise să-mi spună.

Thom s-a oprit puțin și mi-a zâmbit.

– Ți-am spus!

– Categoric! „Moartea lebedei“ este și una dintre piesele mele preferate.

– Bine atunci!

A continuat și, pentru că mă simțeam atât de confortabil ascultând serenada unui violonist talentat, parcă eram unicul spectator la un recital privat. După ce s-a stins și ultima notă, l-am aplaudat foarte impresionată.

– A fost extraordinar!

– Mulțumesc! Și acum, ce ți-ar mai plăcea să auzi?

– Orice îți face ție plăcere să cânți.

– OK, atunci!

În următoarele patruzeci de minute l-am ascultat pe Thom interpretând o selecție din piesele lui favorite, inclusiv primele mișcări din „Concertul pentru vioară în re major“, de Ceaikovski, și sonata „Cântecul diavolului“, de Tartini. Îl vedeam cum dispare absorbit într-o altă lume, o lume în care se refugiau toți muzicienii adevărați. Și mă întrebam, din nou, cum putusem supraviețui fără muzică sau muzicieni în viața mea în ultimii zece ani. Trebuie că am ațipit puțin, atât eram de relaxată și în siguranță încât, pur și simplu, n-am mai știut nimic. Până când o mână m-a scuturat ușor.

– Îmi pare rău, atât de rău! i-am spus când, deschizând ochii, am dat de chipul îngrijorat al lui Thom.

– Aș putea să mă simt foarte ofensat că singurul martor la recitalul meu a adormit, dar nu ți-o iau în nume personal.

– Nici nu trebuie, Thom! Îți spun că este un compliment, deși sună puțin ironic. Pot să mă duc la baie? l-am întrebat, ieșind de sub pilotă.

– Da, este la capătul culoarului, pe stânga.

– Mulțumesc!

Când m-am întors, mă simțeam mai bine decât de dimineață și l-am găsit pe Thom în bucătărie, fierbând ceva pe sobă.

– Ce faci acolo?

– Prepar prânzul. Este trecut de ora unu. Te-am lăsat să dormi două ore.

– O, Doamne! Nu-i de mirare că te simți insultat. Îmi pare atât de rău!

– Ally, las-o baltă, ai avut atât de mult de suferit în ultima vreme.

– Da, așa este! Nu-mi era deloc rușine să recunosc în fața lui. Și mi-e așa de dor de Theo!

– Sunt sigur că da. Știu că sună bizar, dar într-un fel te invidiez.

– Cum așa?

– În sensul că încă nu m-am îndrăgostit atât de tare de o femeie. Am avut relații, da, dar nici una nu s-a soldat cu ceva semnificativ. Încă nu mi-am găsit sufletul pereche, de care vorbesc toți.

– Sunt sigură că o vei face.

– Poate, dar sincer să fiu, nu prea cred, pe măsură ce trece timpul și îmbătrânesc. Mi se pare un efort prea mare.

– Thom, sunt sigură că va apărea cineva, la fel cum a apărut Theo în viața mea. Și ce pregătești acolo?

– Singurul lucru care-mi reușește bine – niște paste. À la Thom.

– Nu știu ce ai pus în ele, dar sunt sigură că pastele mele speciale sunt mai gustoase, l-am tachinat puțin. Este felul care-mi poartă numele.

– Ce spui acolo? Mă îndoiesc că sunt mai bune decât ale mele. Oamenii vin de peste tot, din Bergen, ca să le guste, a continuat, în timp ce scurgea pastele de apă. Apoi a turnat un sos peste ele și le-a amestecat bine. Te rog să iei loc!

Am mâncat cu rezerve, nedorind să mai fac o vizită în baie, dar mâncarea lui Thom – un amestec gustos de brânză, ierburi aromate și șuncă – nu-mi

crea probleme.

– Deci, au fost bune? m-a întrebat, văzând că golisem bolul.

– Excelente! Pastele tale mi-au dat viață. Și acum, sunt gata să ascult concertul stră-stră-străbunicului tău. Adică, dacă ai chef să-l cânți.

– Sigur că da. Deși trebuie să-ți amintești că pianul nu este punctul meu forte.

Ne-am întors în salon și m-am așezat din nou pe canapea, iar Thom a adus un teanc de partituri.

– Sunt cele originale?

– Da. Și acum, te rog să suporți eventualele greșeli.

În timp ce Thom începea să cânte, am închis ochii, concentrată pe muzică. Fără dubiu, erau tonalități ce-mi aminteau de Grieg, dar și altceva unic, cu o temă superbă, hipnotică, în stil Rahmaninov și poate și un pic de Stravinsky. Thom a terminat cu o înfloritură și s-a întors spre mine.

– Ce părere ai?

– Mi-a rămas în minte. Este fascinant.

– Așa mi se pare și mie, ca și lui David Stewart și lui Andrew Litton, de altfel. Mâine o să mă concentrez să găsesc pe cineva care să facă orchestrația. Nu sunt sigur că va termina, dar merită să încerc. Sincer să fiu, nu știu cum se descurcau strămoșii noștri. E destul de greu și în prezent, cu toate computerele moderne, dar să scrii cu mâna fiecare notă, pentru fiecare instrument în parte, pentru o întreagă orchestră, probabil că era nevoie de un efort mamut. Nu e de mirare că le lua atât de mult timp marilor compozitori să alcătuiască partiturile pentru simfonii și concerte. Jos pălăria în fața lui Jens și a camarazilor lui!

– Faci și tu parte din acest șir ilustru.

– Întrebarea, Ally, este dacă și tu, a remarcat Thom încet. Când ai plecat seara trecută, am analizat pe îndelete modul în care te-ai putea înrudi cu

clanul Halvorsen. Deoarece tatăl meu, Felix, a fost singurul copil și nici unul dintre bunici nu a avut frați și surori, a mai rămas un singur răspuns.

– Care ar fi acela?

– Ally, mă tem să nu te simți ofensată.

– Haide, Thom, spune-mi, cred că pot face față!

– OK, ei bine, date fiind poveștile nesfârșite ale tatălui meu cu tot felul de femei, există posibilitatea ca el să fi avut un copil ilegitim. Poate că fără știrea lui.

Îl priveam uluită pe Thom, încercând să înțeleg.

– Presupun că este o teorie, da. Dar, Thom, nu există încă nici o dovadă palpabilă că sunt rudă cu familia Halvorsen. Și mă simt stânjenită că am apărut, nu se știe de unde, ca să pretind că fac parte din familie.

– Ascultă, cu cât mai mulți Halvorseni, cu atât mai bine dă în cartea mea. În prezent, sunt ultimul din șir.

– Ei bine, există o singură cale ca să aflăm. Să-l întrebăm pe tatăl tău.

– Sunt sigur că o să ne mintă, a replicat Thom pe un ton amar, așa cum face mereu.

– După cum îl descrii, sper să n-am nici o legătură cu el.

– Nu vreau să fiu negativ, Ally. Dar omul nu prea are părți bune, a ridicat Thom din umeri.

– OK, hai să studiem din nou arborele genealogic! Așadar, Jens și Anna au avut un fiu, pe nume Horst.

– Da. Thom s-a dus spre birou și a luat o carte. Aceasta este biografia scrisă de mine și aici apare și arborele genealogic. Poftim! mi-a întins el cartea. Se află la spate, după capitolul „Mulțumiri“.

– Mersi!

– Horst a fost un violoncelist talentat și a preferat să studieze la Paris în loc de Leipzig, a continuat Thom în timp ce eu răsfoiam cartea. S-a întors în Norvegia și toată viața a fost angajat al Filarmonicii din Bergen. A fost un om foarte plăcut și, chiar dacă avea nouăzeci și doi de ani, când m-am născut eu, îmi amintesc cât era de activ. El mi-a pus vioara în mână la vârsta de trei ani, după cum mi-a povestit mama. Avea o sută și un an când a murit fără să fi fost bolnav o zi în toată viața lui. Sper să-i fi moștenit și eu genele!

– Și copiii lui?

– Horst s-a însurat cu Astrid, cu cincisprezece ani mai mică decât el și au trăit toată viața aici, în Froskehuset. Au avut un fiu, pe nume Jens, după bunicul lui, deși nu se știe de ce era cunoscut ca Pip.

– Și ce s-a întâmplat cu el? l-am întrebat derutată, cu ochii pe arborele genealogic.

– Aceasta este povestea tristă, Ally. Dat fiind că nu te simți bine, crezi că-i vei face față?

– Da, i-am răspuns ferm.

– OK! Jens junior s-a dovedit a fi un muzician talentat și s-a dus să studieze la Leipzig, la fel ca predecesorul său. Dar, desigur, asta se întâmpla în 1936, când lumea începea să sufere o mare schimbare…

Pip. Leipzig, Germania. Noiembrie 1936

Capitolul 38

Jens Horst Halvorsen – cunoscut mai bine ca Pip, o poreclă primită când era încă în pântecul mamei – mergea în pas vioi spre marea clădire din piatră cenușie a Conservatorului din Leipzig. În cursul dimineții, el și colegii săi urmau să se întâlnească cu Hermann Abendroth, cunoscutul dirijor al Leipzig Gewandhaus Orchestra, și se simțea plin de entuziasm. Venise în urmă cu doi ani și jumătate la Leipzig și simțea că, după mediul muzical restrâns din orașul său natal Bergen, i se deschidea acum în față o întreagă lume, atât pe plan artistic, cât și personal.

În loc de frumoasa – dar, pentru Pip, demodata – muzică de Grieg, Schumann și Brahms, cântată de tatăl lui, Horst, Conservatorul îi permitea să facă cunoștință cu compozitorii moderni. Preferatul lui era Rahmaninov, a cărui „Rapsodie pe o temă de Paganini“, care avusese premiera în America în urmă cu doi ani, îl inspirase pe Pip să compună la rândul său. Mergând pe străzile late ale orașului, fluiera ușor o melodie. Studiile sale de pian și compoziție îi aprinseseră imaginația, fiind adeptul ideilor muzicale progresiste. La fel cum îl admira pe Rahmaninov pentru strălucirea sa, se simțea subjugat și de Stravinski, cu al său „Ritual al primăverii“, o piesă atât de modernă și de îndrăzneață încât și la peste douăzeci de ani de la premieră, la Paris, în 1913, îl făcea pe tatăl său, el însuși un violoncelist talentat, să se refere la ea ca fiind obscenă.

Pip se mai gândea și la cea de a doua sa dragoste, Karine. Muza care îl inspirase, determinându-l să facă mari progrese. Într-o zi, îi va dedica un concerto.

Se cunoscuseră la un recital, organizat la Gewandhaus Concert Hall, într-o seară friguroasă de octombrie, în urmă cu un an. Pip tocmai începuse cel de al doilea an la Conservator, iar Karine, pe primul. În foaierul sălii de concerte, așteptând să-și ocupe locurile, ea își scăpase pe jos una din mănușile de catifea și Pip se aplecase s-o ridice. În timp ce i-o întindea, ochii li s-au întâlnit și de atunci au devenit inseparabili.

Karine era un mix exotic, tatăl francez și mama rusoaică, crescută într-o familie boemă din Paris. Tatăl, un sculptor de renume și mama, o cântăreață cunoscută de operă. Ea își descoperise talentul la oboi și era una dintre puținele femei care studiau acest instrument la Conservator. Cu părul negru și mătăsos, ca blana unei pantere, și ochii negri, strălucitori, pe o față cu pomeți înalți, tenul lui Karine, chiar și în mijlocul verii, rămânea mereu la fel de alb ca zăpada din Norvegia. Avea un stil unic de a se îmbrăca, fără podoabe feminine, preferând pantaloni și o jachetă bine croită. Departe de a o face să arate masculină, hainele îi puneau și mai mult în evidență frumusețea neobișnuită. Singura trăsătură ușor imperfectă – despre care se plângea cu regularitate – era nasul, o moștenire de familie. Dar lui Pip nu-i păsa că era lung. Pentru el, arăta absolut perfect.

Discutaseră deja despre viitorul lor împreună: vor depune eforturi să se angajeze la una dintre marile orchestre din Europa, pe urmă, sperau să strângă suficienți bani ca să plece în America unde să ia totul de la capăt. Era mai mult visul lui Karine decât al lui, se gândea Pip cu sinceritate. El era fericit oriunde se afla și ea, dar înțelegea perfect dorința ei de a pleca. În Germania, propaganda antisemită, răspândită de naziști, devenea tot mai acerbă și, în alte colțuri ale țării, evreii erau permanent hărțuiți.

Din fericire, primarul din Leipzig, Carl Friedrich Goerdelet, se opunea din răsputeri noului partid. Pip o asigura mereu pe Karine că nu i se va întâmpla nimic aici și că el va avea grijă de ea. Iar, după căsătorie, adăuga el, ea va purta un nume norvegian în locul celui de acum, Rosenblum – „chiar dacă ești cu adevărat un frumos trandafir înflorit“, o tachina el ori de câte ori abordau această temă.

Dar fiindcă acea zi era atât de frumoasă, deși cam rece, se hotărâse să se ducă pe jos la Conservator în loc să ia tramvaiul. Se gândea cât de mult se dezvoltase orașul de pe vremea când tatăl său studiase acolo. Deși Horst Halvorsen locuise mai mult în Bergen, el se născuse la Leipzig și asta îi conferea lui Pip un sentiment suplimentar că aparținea acelui loc.

În timp ce se apropia de Conservator, a trecut pe lângă statuia lui Felix Mendelssohn, fondatorul școlii muzicale, aflată în fața sălii de concerte Gewandhaus. Și-a scos pălăria în fața statuii marelui om și, după ce a aruncat o privire spre ceas, a iuțit pasul.

Doi dintre cei mai buni amici ai lui Pip, Karsten și Tobias, îl așteptau deja sprijiniți de una dintre marile coloane de la intrarea în Conservator.

– Bună dimineața, somnorosule! Karine te-a ținut treaz azi-noapte, nu? l-a întrebat Karsten, zâmbind.

Pip i-a răspuns pe același ton.

– Nu, am venit pe jos și drumul a durat mai mult.

– Doamne sfinte, grăbiți-vă odată! i-a întrerupt Tobias. Chiar vreți să întârziem la cursul lui Herr Abendroth?

Toți trei au pătruns în șuvoiul de studenți care umpleau Grosser Saal, un spațiu vast, cu un tavan boltit sprijinit pe un șir de coloane și cu o galerie în partea de sus, cu vedere spre scenă și parter. Spațiul era folosit ca sală de conferințe și concerte. În timp ce Pip se așeza, își amintea de primul său recital de pian aici, strâmbându-se nemulțumit. Colegii săi studenți, precum și profesorii, erau un public mult mai critic decât unul normal. Așa că performanța lui fusese analizată la sânge și făcută praf după aceea.

Chiar și acum, doi ani și jumătate mai târziu, îl deranjau orice remarci acide cu privire la interpretarea sa; Conservatorul se mândrea că producea muzicieni profesioniști, gata la absolvire să se alăture oricărei mari orchestre din întreaga lume.

– Ai citit ziarul de dimineață? Primarul nostru a fost chemat la München, să se întâlnească cu cei din partid, i-a șoptit Tobias după ce s-au așezat. Fără dubiu, ca să-l preseze și mai tare să aplice tacticile lor antisemite aici, la Leipzig. Situația devine tot mai periculoasă pe zi ce trece.

Când Hermann Abendroth a intrat în sală, studenții l-au întâmpinat cu un ropot de aplauze, dar Pip își simțea inima zbătându-i-se în piept după cele auzite de la Tobias.

În seara aceea s-a întâlnit cu Karine și cea mai bună prietenă a ei, Elle, la cafeneaua pe care o frecventau de obicei. Cele două fete se cunoscuseră la Conservator și împărțeau aceeași cameră. Pentru că erau născute în Franța, legătura dintre ele funcționase imediat. Elle venise și cu amicul ei, Bo, pe care Pip îl cunoștea prea puțin în afara faptului că era student în anul II. După ce au cerut câte o bere Gose, Pip le privea pe fete fascinat de contrastul dintre frumusețea brunetei Karine, cu ochii ei negri, formidabili, și cea a blondei Elle, care arăta ca o păpușă cu ochi albaștri. Țiganca și trandafirul, s-a trezit că-i trece prin gând.

– Cred că ați aflat, nu? i-a întrebat Karine în șoaptă.

Nu se știa cine putea să tragă cu urechea.

– Da, i-a răspuns el, văzând încordarea zugrăvită pe fața ei.

– Elle și Bo sunt și ei îngrijorați. Știi că Elle este evreică, deși nu pare. Norocul ei! a murmurat Karine înainte să-și întoarcă atenția spre prietena de vizavi de ea.

– Credem că este doar o chestiune de timp înainte să se întâmple și aici ceea ce s-a petrecut în Bavaria, a declarat Elle.

– Să vedem ce va face primarul la München. Dar chiar și dacă se întâmplă ce e mai rău, sunt sigur că nu se vor atinge de studenții de la Conservator, le-a dat Pip asigurări. Germanii au muzica în sânge, indiferent de politică. Chiar și lui cuvintele îi sunau goale de conținut. I-a aruncat o privire lui Bo, ai cărui ochi aveau o privire sumbră, în timp ce își ținea un braț protector peste umerii iubitei sale. Tu ce mai faci, Bo?

– Sunt bine.

Nu vorbea prea mult, iar porecla i se trăgea de la insistența de a purta permanent cu el arcușul20 violoncelului. Pip știa că era unul dintre cei mai talentați violoniști de la Conservator și i se prezicea un viitor strălucit.

– Unde vă duceți de Crăciun?

– Eu…

În acel moment, Bo a privit peste umărul lui Pip și s-a albit la față. Când Pip a întors capul, a văzut intrând doi ofițeri SS, în uniformele lor cenușii, cu tocurile pistoalelor la brâu. Pip l-a văzut pe Bo cum s-a cutremurat și și-a lăsat repede ochii în jos. Din păcate, nu era ceva neobișnuit la Leipzig.

Cei doi i-au examinat pe clienții localului, apoi s-au așezat la o masă alături de ei.

– Nu suntem încă siguri ce vom face, i-a răspuns Bo, revenindu-și.

S-a întors spre Elle și i-a șoptit repede ceva, pe urmă ambii s-au ridicat să plece.

– Sunt amândoi atât de speriați! a oftat Karine, uitându-se după amicii lor cum se îndepărtau, încercând să nu atragă atenția asupra lor.

– Și Bo este evreu?

– El susține că nu, însă mulți mint, chiar dacă sunt. Dar este preocupat mai ales pentru iubita lui. S-ar putea să plece repede din Germania.

– Unde să se ducă?

– Nici ei nu știu. Poate la Paris, deși Elle spune că, după părerea lui Bo, dacă Germania începe un război, nu va scăpa nici Franța. Casa mea!

Karine i-a întins mâna și Pip a simțit-o tremurând.

– Cum am spus, hai să vedem ce se întâmplă când se întoarce primarul Goerdeler, a repetat Pip. Karine, la nevoie plecăm și noi.

A doua zi, Pip se apropia de Conservator prin ceața subțire, alburie, de noiembrie. Când a ajuns în dreptul primăriei, a simțit cum i se înmoaie picioarele, văzând mulțimea adunată în față. În locul statuii lui Felix Mendelssohn, fondatorul evreu al Conservatorului, acum nu mai era decât un morman de fiare și moloz.

– O, Doamne sfinte! a murmurat el, îndepărtându-se cu pas grăbit. În spate, auzea sloganurile mulțimii, purtând uniforme ale Tineretului Hitlerist. A început!

Când a ajuns la Conservator, o grămadă de studenți șocați se aflau în holul de la intrare. L-a zărit pe Tobias și s-a dus spre el.

– Ce s-a întâmplat?

– A fost Haake, viceprimarul, cel care a ordonat distrugerea statuii. A fost totul plănuit în absența lui Goerdeler. Acum, cu siguranță, va fi dat afară. Și Leipzigul e pierdut.

Pip s-a dus s-o caute pe Karine și a găsit-o cu privirea pierdută, în dreptul unei ferestre. Când a prins-o de umăr, ea a tresărit și, întorcându-și fața spre el, i-a văzut ochii plini de lacrimi. Dădea mută din cap, în timp ce el o strângea în brațe.

În acea zi, au fost anulate toate cursurile de către directorul Conservatorului, Walther Davisson, tensiunea fiind în creștere în jur, iar

studenții expuși pericolului. Karine i-a spus că se va întâlni cu Elle într-o cafenea, la colț cu Wasserstrasse, și Pip s-a oferit s-o însoțească. Când au sosit, Elle se afla cu Bo într-un colț mai întunecat.

– Acum, că se întâmplă toate astea, nimeni nu ne va apăra, le-a spus Karine. Cu toții știm că Haake este antisemit. Uite cum a pus în aplicare aceste legi groaznice! Cât va trece până când vor închide toate cabinetele doctorilor evrei?

Pip se uita la cele trei fețe palide din jur.

– Nu trebuie să ne panicăm, hai să așteptăm să se întoarcă Goerdeler. Ziarele scriu că va veni în câteva zile. De la München s-a dus în Finlanda, trimis de Camera Comerțului. Sunt sigur că, atunci când va afla, se va întoarce imediat.

– Dar orașul este dominat de atâta ură! a izbucnit Elle. Toți știu cât de mulți evrei studiază la Conservator. Dacă se decid să-l facă una cu pământul, așa cum au făcut cu sinagogile din alte orașe?

– Conservatorul este un templu al muzicii, nu o instituție politică sau religioasă. Vă rog, să ne menținem calmul! i-a îndemnat Pip încă o dată.

Dar Elle și Bo discutau rapid în șoaptă, fără să-l asculte.

– Ție ți-e ușor s-o spui! a remarcat Karine. Nu ești evreu și, ca aspect, arăți la fel ca ei. Îi studia ochii de un albastru deschis și părul creț, blond roșcat. Dar pentru mine este diferit. După ce au doborât statuia, în timp ce mă îndreptam spre Conservator, niște puști au strigat după mine Judische Hundin21.

Și-a închis ochii, amintindu-și. Pip știa perfect ce spuseseră ei. Simțea cum îi fierbe sângele, dar, dacă își pierdea calmul, nu îi era de nici un ajutor lui Karine.

– Și mai rău, a continuat ea, n-am putut vorbi cu părinții mei. Sunt în America, pregătind expoziția tatălui meu.

– Draga mea, te apăr eu. Chiar dacă va trebui să te duc în Norvegia, îți promit că nu vei păți nimic.

I-a prins mâna și, cu cealaltă, i-a dat la o parte o șuviță de păr negru de pe față.

– Promiți?

Pip a sărutat-o drăgăstos pe frunte.

– Promit.

Pip a constatat ușurat că lucrurile s-au mai calmat în următoarele zile. Goerdeler a revenit, promițând că va ridica o nouă statuie lui Mendelssohn. Conservatorul s-a deschis din nou, iar Pip și Karine făceau tot ce puteau ca să evite să privească distrugerea făcută când treceau pe acolo. Muzica pe care o cântau studenții era tot mai plină de pasiune. De parcă toți cântau pentru viața lor.

A venit vacanța de Crăciun, dar nu erau suficient de multe zile pentru ca Pip și Karine să se ducă acasă. Așa că cei doi au petrecut o săptămână la un mic hotel, înregistrați ca soț și soție. Fiind crescut într-o familie luterană, cu vederi stricte despre sex, Pip a fost surprins de atitudinea laissez-faire a lui Karine care îi propusese să se culce împreună la numai câteva săptămâni după ce se cunoscuseră. Descoperise că nu era virgină, așa cum era el. Lui Karine i se părea amuzant cât de timid era Pip când au făcut dragoste prima dată.

– Sigur este ceva natural pentru doi oameni care se iubesc, l-a tachinat ea, stând goală în fața lui, cu picioarele ei lungi, elegante, și sânii mici și tari. Corpurile ne sunt date ca să ne ofere plăcere. De ce am face altfel?

Așa că, în ultimele luni, Pip fusese școlit în arta de a face dragoste, lăsându-se atras de ceea ce pastorul denumea păcatul carnal. Era primul Crăciun petrecut departe de casă, Pip fiind convins că era cu mult mai bine să stea în pat cu Karine decât să fie acasă și să primească darurile de Sfântul Nicolae și de Crăciun.

– Te iubesc! îi șoptea el mereu, când ea era lungită alături în pat, fie că era trează sau dormea. Te iubesc!

Semestrul a început în ianuarie și Pip, știind că nu se va mai afla pentru mult timp la Conservator, și-a concentrat toată energia ca să-și însușească

cât mai multe cunoștințe în timpul cursurilor predate. În timp ce se lupta cu zăpada și vântul înghețat din Leipzig, fredona bucăți din piese de Rahmaninov, Prokofiev și „Simfonia Psalmilor“ a lui Stravinski. Concomitent, propriile compoziții prindeau contur în mintea lui.

Intra în Conservator, scotea câteva foi din caietul de muzică și, cu mâinile pe jumătate înghețate, se grăbea să aștearnă notele, ca să nu le uite. Treptat, aflase că metoda de compoziție cea mai potrivită pentru el era să dea frâu liber imaginației, în loc de stilul preferat de alți studenți, care implica alegerea meticuloasă a unei anumite teme.

Îi arătase ce lucrase profesorului său care îi adusese critici, dar îl și încurajase. Plin de entuziasm, știind că acesta era numai începutul. Sângele îi pulsa de energie, în timp ce dădea ascultare muzei interioare.

Orașul era relativ calm, Goerdeler așteptând să fie reales în luna martie. Toți studenții îl sprijineau, distribuind pamflete și postere, cerându-le celorlalți cetățeni să-l voteze, iar Karine părea încrezătoare că el va câștiga.

– Deși până acum nu a reconstruit statuia dărâmată, după ce oamenii își vor exprima alegerea, Reichul nu va avea încotro și va trebui să-l lase s-o facă, i-a spus ea la o cafea cu Elle.

– Da, dar mai știm și că Haake i se opune pe față, a intervenit Elle. Distrugerea statuii lui Mendelssohn l-a făcut să-și dea arama pe față.

– Haake generează tensiune ca să-i ajute pe naziști, a aprobat-o Karine.

În seara numărării voturilor, Pip, Karine, Elle și Bo erau în mulțimea din fața primăriei și au izbucnit în urale la auzul realegerii lui Goerdeler.

*

Dar, din păcate, când copacii au început să înflorească în mai și s-a ivit și soarele, euforia lor s-a dovedit de scurtă durată.

Pip își petrecea toată ziua la Conservator, exersând. Karine venea cu ultimele vești.

– Ordinul a venit de la München – statuia nu va fi reclădită, i-a spus ea într-o zi cu răsuflarea întretăiată.

– Este o veste groaznică, dar te rog, iubito, nu te necăji! Mai avem puțin până când se termină semestrul și, pe urmă, o să analizăm situația și o să ne facem un plan.

– Dar, Pip, dacă lucrurile se deteriorează mult mai repede?

– Sunt sigur că nu. Și acum, du-te acasă, ne vedem diseară.

Din păcate, Karine avea dreptate și Goerdeler a fost silit să demisioneze peste câteva zile. Orașul a fost cuprins din nou de haos.

Pip era foarte ocupat să se pregătească pentru examenul final, să-și perfecționeze primul opus, pe care urma să-l interpreteze în cadrul concertului de absolvire. După ce stătea până seara târziu, ca să termine orchestrația, se străduia să iasă puțin la aer ca să o liniștească pe Karine, care era din ce în ce mai disperată.

– Elle zice că ea și Bo vor pleca din Leipzig imediat ce se termină semestrul peste două săptămâni și nu se mai întorc. Spun că este mult prea periculos acum, cu național-socialiștii liberi să ceară sancțiuni împotriva evreilor, măsuri aplicate în alte orașe.

– Unde se duc?

– Nici ei nu știu. Poate în Franța, dar Bo se teme că tulburările vor urma și acolo. Reichul are susținători peste tot în Europa. Le voi scrie părinților să-i întreb ce să fac. Dar, dacă Elle pleacă, plec și eu.

Vestea asta l-a șocat pe Pip.

– Știam că părinții tăi sunt în America.

– Da. Tata se gândește să rămână acolo definitiv, dată fiind această furtună antisemitică din Europa.

– Și tu vrei să-i urmezi?

Pip se simțea cuprins de panică.

– Dacă părinții mei spun că este bine, atunci da, mă duc la ei.

– Dar… cum rămâne cu noi? Ce mă fac fără tine? a întrebat-o el, dându-și seama în același timp cât de egoist suna.

– Poți să vii cu mine.

– Karine, știi că nu am bani să plec în America. Și din ce voi trăi acolo, dacă nu termin Conservatorul și nu capăt ceva experiență înainte să o fac?

– Chérie, cred că nu înțelegi gravitatea situației. Evreii născuți aici, care au trăit de generații în Germania, s-au trezit cu cetățenia retrasă. Nu li se permite să se căsătorească cu arieni sau să intre în armată și li se interzice să arboreze drapelul german. Chiar am auzit că din unele zone au început deportările. Dacă se permite să se întâmple așa ceva, cine poate garanta că lucrurile nu vor degenera pe mai departe? și-a ridicat ea bărbia sfidătoare.

– Așa că pleci singură în America și mă lași aici?

– Dacă așa îmi salvez viața, da, desigur. Doamne sfinte, Pip, știu că ești până peste cap absorbit de opusul tău, dar presupun că mă vrei în viață și nu moartă.

– Bineînțeles! Cum ți-ai putea închipui altceva? a întrebat-o el, furios.

– Pentru că refuzi să te gândești serios la ce îți spun. În lumea ta sigură, din Norvegia, nu te-ai confruntat cu nici un pericol. În timp ce noi înțelegem că suntem mereu expuși persecuției, la fel cum s-a întâmplat de-a lungul istoriei. Și acum, situația nu diferă. Simțim asta, noi toți. Poate că este ceva tribal, dar știm când se apropie pericolul.

– Nu pot să cred că pleci fără mine.

– Pip! Te rog, maturizează-te puțin! Știi că te iubesc și că vreau să-mi petrec tot restul vieții alături de tine, dar această… situație nu este o noutate. Chiar și înainte ca Reichul să legalizeze persecuțiile, mulți nu ne agreau. La Paris, tata s-a trezit cu ouă în cap la o expoziție de sculptură,

organizată cu ani în urmă. Sentimentele antisemite există de mii de ani. Trebuie să înțelegi asta.

– Dar din ce cauză?

Karine a dat din umeri.

– Fiindcă, chérie, istoria ne-a făcut să fim țapi ispășitori. Oamenii se tem întotdeauna de cei diferiți de ei și, de-a lungul secolelor, am fost forțați să ne mutăm dintr-un loc în altul. Și, indiferent unde am locuit, am avut succes. Comunitatea este strânsă pentru că așa am fost învățați să fim. Și așa am supraviețuit.

Pip și-a lăsat stânjenit privirea în jos. Karine avea dreptate. După ce trăise o viață în siguranță, în orășelul lui de la capătul lumii, ce-i spunea Karine echivala cu o ficțiune dintr-un alt univers. Și chiar dacă văzuse cu ochii lui dărâmăturile statuii lui Mendelssohn, în mintea lui credea că fusese o acțiune izolată a unui grup de tineri, la fel cum procedau pescarii din Norvegia, când tariful la combustibil se ridica prea mult și comercianții refuzau să crească prețul și la pește.

– Ai dreptate. Karine, iartă-mă! Sunt un idiot naiv.

– Eu cred că are de a face mai mult cu faptul că nu vrei să vezi adevărul. Nu vrei ca lumea mare să-ți distrugă visele și planurile de viitor. De fapt, nici unul dintre noi nu vrem. Dar, uite în ce situație suntem! a oftat ea. Și simplul adevăr este că eu una nu mă mai simt deloc în siguranță în Germania. Așa că trebuie să plec. S-a ridicat. Mă întâlnesc cu Elle și Bo la Coffe Baum, peste o jumătate de oră, ca să discutăm ce vom face. Ne vedem mai târziu!

Karine l-a sărutat pe creștet și a ieșit.

După ce ea a plecat, Pip a rămas cu privirea pironită pe partiturile răspândite în fața lui. Concertul trebuia să aibă loc în mai puțin de două săptămâni. În timp ce se admonesta pentru egoism, nu putea să nu se întrebe dacă va mai avea ocazia să participe la el.

Karine era mai calmă când s-au întâlnit mai târziu, în aceeași zi.

– Le-am scris părinților să-mi dea un sfat și, între timp, n-am de ales, trebuie să aștept răspunsul lor. Așadar, voi putea să fiu prezentă când îți vei interpreta capodopera.

Pip i-a prins mâna peste masă.

– Poți să mă ierți că sunt atât de egoist?

– Sigur că pot. Sincronizarea nu putea fi mai proastă de-atât.

– Mă gândeam…

– La ce?

– Poate că cel mai bun răspuns ar fi să vii cu mine în Norvegia, să ne petrecem vara. N-ai de ce să te temi acolo pentru siguranța ta.

– Cine, eu? Să merg în țara renilor, a pomilor de Crăciun și a zăpezii? l-a tachinat Karine.

– Serios acum, nu ninge mereu. Cred că ți se va părea un loc frumos în vară, i-a răspuns Pip în defensivă. Există și o comunitate mică de evrei, tratați la fel ca și ceilalți cetățeni norvegieni. Vei fi în siguranță. Și, dacă războiul izbucnește în Europa, nu are cum să ajungă până în Norvegia, și nici naziștii. Toți cei de acasă afirmă că țara este prea mică și irelevantă ca ei să-și bată capul cu noi. Iar la Bergen, există o orchestră foarte bună – este una din cele mai vechi din lume. Tata este violoncelist acolo.

Karine îl studia cu ochii ei mari și întunecați.

– Vrei să mă iei cu tine acasă?

– Sigur că da. Părinții mei știu totul despre tine și faptul că intenționăm să ne căsătorim.

– Știu că sunt evreică?

– Nu. Pip a simțit că pălește la față și, pe urmă, s-a înfuriat. Dar nu pentru că eu n-am vrut ca ei să știe. Ci, pur și simplu, pentru că nu dau importanță religiei. Karine, ei sunt niște oameni educați, nu țărani veniți

din munți. Nu uita, tatăl meu s-a născut la Leipzig. A studiat muzica la Paris și ne povestește tot timpul cum era viața de boem în Montparnasse în timpul Belle Epoque.

Venise rândul lui Karine să-și ceară scuze.

– Ai dreptate, te-am luat de sus. Și poate – și-a ridicat arătătorul ca să frece un loc anume între sprâncene, chiar deasupra nasului, așa cum obișnuia când avea ceva de lămurit – poate că acesta este răspunsul, dacă nu pot pleca în America. Mulțumesc, chérie! Îmi este de mare ajutor să știu că există un sanctuar, dacă lucrurile scapă de sub control.

S-a aplecat peste masă și l-a sărutat.

Când Pip s-a urcat seara în pat, se ruga fervent în gând să poată să-și interpreteze opusul înainte de orice altceva.

*

Chiar dacă aflau din ziare că, la ieșirea din sinagogă, evreii fuseseră loviți cu pietre, plus multe alte incidente de același fel, Karine părea mai puțin anxioasă, poate din cauză că acum avea o alegere. În următoarele două săptămâni, Pip a putut să se concentreze pe muzica lui. Nu îndrăznea să se gândească la momentul de după terminarea școlii și aștepta cu răsuflarea tăiată răspunsul pe care-l putea primi Karine de la părinții ei. Simțea fiori reci, știind că n-avea bani să o urmeze în America.

La prânz, în ziua concertului de absolvire, în cadrul căruia urmau să fie prezentate șase lucrări scurte ale studenților, Karine a venit după el.

– Bonne chance, chérie! i-a urat ea. O să vin cu Elle, să te aplaudăm. Bo spune că tu ai cea mai bună compoziție.

– Foarte drăguț din partea lui! Și el are o contribuție minunată, cu violoncelul lui. Și acum, trebuie să plec pentru ultima repetiție.

Pip a sărutat-o pe Karine pe nas și s-a îndreptat, de-a lungul coridorului, spre sala de concerte.

La șapte și jumătate fix, Pip, îmbrăcat în frac, aștepta în culisele Sălii Mari, împreună cu alți cinci tineri compozitori. Walther Davisson, directorul Conservatorului, i-a prezentat publicului și primul dintre ei a intrat în scenă. Pip era ultimul, știind că va păstra mereu în minte agonia asta de o oră și jumătate, până îi venea rândul. Totuși, timpul a trecut și, după ce a spus o mică rugăciune, a urcat scările, sperând să nu se împiedice, pentru că picioarele îi tremurau ca gelatina. A făcut o mică plecăciune în fața publicului, apoi s-a așezat la pian.

După aceea, nu-și putea aminti prea multe despre ropotele de aplauze sau scandările care au urmat când, împreună cu colegii săi, a făcut o ultimă plecăciune în fața celor din sală. Știa însă că performanța lui fusese mai bună ca niciodată și asta era tot ce conta pentru el.

Pe urmă, înconjurat de colegi și de profesori, toți bătându-l prietenos pe spate, îi auzea cum spun că îl așteaptă lucruri măreațe în viitor. Un jurnalist chiar i-a cerut să-i acorde un interviu.

– Grieg al meu! a exclamat Karine, râzând, după ce a reușit să străbată mulțimea și să-l îmbrățișeze. Chérie, cariera ta strălucită este de abia la început!

*

După ce a sărbătorit bând prea multă șampanie, Pip s-a trezit enervat la o bătaie în ușă, a doua zi de dimineață. S-a dus să deschidă și a văzut-o pe proprietăreasa pensiunii, încă în cămașa de noapte, arătând foarte supărată.

– Herr Halvorsen, a venit o tânără care spune că are ceva urgent de vorbit cu dumneata.

– Danke, Frau Priewe, i-a răspuns, după care a închis ușa și și-a tras repede pe el o cămașă și o pereche de pantaloni.

Jos, pe trepte, a dat cu ochii de Karine, albă ca varul la față. Chiar și într-o situație deosebită se părea că regula de fier a lui Frau Priewe – fără tinere în casă – nu fusese încălcată.

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

– Noaptea trecută au fost incendiate trei case în Leipzig, locuite toate de evrei. Și pensiunea lui Bo a fost printre ele.

– O, Doamne sfinte! A pățit…

– Este în viață. A reușit să scape. A sărit jos de la primul etaj. Bineînțeles, cu prețiosul lui arcuș în mână. Karine a reușit să afișeze un zâmbet trist. Pip, el și Elle pleacă imediat din Leipzig. Și eu cred că trebuie să fac la fel. Vino, trebuie să beau o cafea, la fel și tu, după cum arăți.

Micuța cafenea de lângă Conservator de abia își deschisese ușile și nu era nimeni înăuntru. S-au așezat la o masă lângă fereastră și au cerut cafele. Pip își freca fața, ca să își revină cât mai repede. Era chinuit încă de mahmureală.

– Ai primit vreo veste de la părinții tăi?

– Știi de ieri că nu, și azi este prea devreme ca să fi venit poștașul, i-a replicat Karine enervată. Le-am scris cu peste două săptămâni în urmă.

– Și ce vor face Elle și Bo?

– Pleacă din Germania cât de repede pot, asta este sigur. Dar nici unul nu are bani suficienți ca să călătorească prea departe. În afară de asta, nici unul dintre noi nu știm unde am fi în siguranță. În ce mă privește, apartamentul nostru din Paris a fost închiriat pe perioada cât părinții sunt în America. Nu am unde să mă duc, a ridicat ea din umeri.

– Atunci… ?

Pip analiza cele spuse de ea.

– Da, Pip, dacă oferta ta este încă în picioare, vin cu tine în Norvegia, sau măcar până primesc un răspuns de la părinții mei. N-am de ales. Școala se termină peste câteva zile și tu ți-ai prezentat compoziția, așa că nu văd de ce am mai amâna plecarea. Elle și Bo mi-au spus de dimineață că, după cele întâmplate peste noapte, va începe categoric exodul evreilor din Leipzig, așa că trebuie să plecăm și noi cât încă mai putem.

– Da, desigur.

– Și… mai vreau să te rog ceva.

– Ce este?

– Știi că, după ce am ajuns aici, Elle mi-a devenit un fel de soră. Părinții ei au murit – în Marele Război, iar ea și fratele ei au crescut într-un orfelinat. El a fost adoptat de mic și Elle nu l-a mai văzut de atunci. Elle n-a avut acel noroc și faptul că a căpătat o bursă aici se datorează faptului că profesorul ei de muzică a descoperit talentul ei la flaut și violă.

– Deci, n-are unde să se ducă?

– În afară de orfelinat, are o singură locuință, aici la Leipzig, camera pe care o împărțim. Singura ei familie suntem noi, eu și Bo. Pip, ar putea veni și ei în Norvegia, cu noi? Chiar dacă numai pentru câteva săptămâni. În siguranță, acolo, vor putea vedea cum merg lucrurile în Europa și să hotărască ce vor face în continuare. Știu că-ți cer prea mult, dar pur și simplu nu o pot lăsa pe Elle aici. Și, pentru că nu se desparte de Bo, trebuie să vină și el cu noi.

Pip o vedea cât era de disperată, gândindu-se la reacția părinților, când se vor trezi cu el, plus alți trei prieteni, pentru vacanța de vară. Îi știa generoși și bucuroși de oaspeți, mai ales că era vorba de niște muzicieni.

– Da, sigur că pot să vină. Iubita mea, dacă tu crezi că este cel mai bine, așa vom face.

– Putem pleca cât de curând posibil? Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Te rog! Nu vei prinde ceremonia de absolvire, dar…

Pip era conștient că orice zi petrecută de Karine la Leipzig era nu numai periculoasă, dar putea aduce și răspunsul părinților ei, cerându-i să plece și ea în America.

– Sigur că da. Putem să plecăm imediat.

– Mulțumesc! Karine s-a aruncat de gâtul lui și el i-a citit în ochi cât era de bucuroasă. Haide, să le spunem lui Elle și Bo că pot să vină cu noi!

Capitolul 39

Două zile mai târziu, Pip își conducea prietenii osteniți pe pasarela care lega vaporul de chei, în portul Bergen. Le dăduse un scurt telefon părinților, ca să-i anunțe, din biroul directorului Conservatorului. Urmase o serie de întâlniri de rămas-bun și de mulțumiri cu prietenii și profesorii, iar directorul îl bătuse pe umăr pe Pip, lăudându-i generozitatea.

– Îmi pare rău că nu pot sta până la sfârșit! îi spusese Pip strângându-i mâna.

– Cred că faceți bine că plecați acum. Cine știe? Peste puțin timp, s-ar putea să nu mai fie la fel de ușor, oftase el trist. Dați-i bătaie, copii! Anunță-mă când ajungeți.

Pip s-a întors spre amicii lui, care clipeau obosiți, privind casele de lemn, viu colorate, de pe strada care mărginea portul, încercând să se adapteze împrejurărilor. Bo de-abia mai putea merge. Avea răni pe față, după ce se lovise de pământ, sărind pe fereastră, și Pip suspecta că își fracturase și un cot. Elle îi legase mâna cu o fașă petrecută pe după gât, iar băiatul nu scosese nici măcar un geamăt de-a lungul călătoriei, deși pe fața lui se citea cât de tare îl durea.

Zărindu-l pe Horst, tatăl său, în picioare, pe mal, Pip s-a îndreptat spre el cu un zâmbet larg.

– Far! a exclamat, în timp ce acesta îl strângea tare la piept. Ce mai faceți?

– Eu sunt foarte bine, mulțumesc. Și mama ta este sănătoasă, i-a răspuns Horst cu un zâmbet călduros adresat amicilor lui Pip. Și acum, fă-mi cunoștință cu prietenii tăi!

Au dat toți mâna pe rând cu Horst.

– Bine ați venit în Norvegia! le-a urat el. Suntem bucuroși să vă avem aici.

– Far! i-a amintit Pip, nici unul din ei nu vorbește norvegiana.

– Sigur! Scuze. Germană? Franceză?

– Franceza este limba mea maternă, i-a răspuns Karine, dar vorbim și germana.

– Atunci, în franceză! Horst a aplaudat ca un copil entuziasmat. N-am prea avut ocazia să-mi fac auzit accentul excelent, le-a spus zâmbind și, în timp ce mergeau spre automobil, au început să vorbească în franceză.

Conversația a continuat tot drumul șerpuit pe dealurile de deasupra Bergenului, până la Froskehuset, casa lor, și Pip era cel care se simțea ciudat acum, pentru că nu prea înțelegea ce spun. Așezat alături de tatăl său, aflat la volan, îl privea cu coada ochiului; părul lui frumos se cam rărise și fața îi era plină de riduri, unele datorate și veseliei lui obișnuite – Pip cu greu își amintea vreo situație în care nu-l văzuse zâmbind. Horst își lăsase barbișon, iar imaginea lui, completată de mustață, îi dădea senzația lui Pip că are de a face cu un pictor francez impresionist. Horst părea încântat să-i întâlnească prietenii și simțea că niciodată nu-l iubise mai mult decât acum, după primirea lui generoasă.

Când au ajuns acasă, le-a deschis ușa Astrid – arătând la fel de drăguță ca întotdeauna – care i-a întâmpinat la fel de plină de generozitate, deși vorbea numai norvegiana. Privirea ei s-a oprit imediat pe Bo, care avea nevoie de sprijinul lui Elle acum, atât era de istovit.

Astrid și-a dus mâna la gură.

– Dar ce a pățit?

– A sărit pe fereastră după ce pensiunea lui a fost incendiată, i-a spus Pip.

– Dragul de el! Horst, tu și Pip conduceți oaspeții în salon. Iar tu, Bo, i s-a adresat ea, făcându-i semn spre un scaun din hol, așază-te și am să văd ce pot să fac pentru tine.

– Mama este asistentă medicală, i-a spus încet Pip lui Karine, în timp ce-i urmau pe Horst și Elle de-a lungul coridorului. Fără îndoială, la un moment dat o să afli cum s-a îndrăgostit ea de tata, când avea grijă de el după operația de apendicită.

– Arată mult mai tânără decât el.

– Da, este, cu cincisprezece ani. Tata spune că și-a luat o mireasă-copilă. Avea numai optsprezece ani când a rămas însărcinată cu mine. De fapt, se adoră unul pe altul.

– Pip…

A simțit atingerea degetelor subțiri ale lui Karine pe braț.

– Da?

– Îți mulțumesc mult din partea noastră, a tuturor.

În seara aceea, după ce a fost chemat un doctor ca să curețe și să panseze rănile lui Bo și au făcut și o programare la spital, să vadă dacă cotul lui era fracturat, Bo a fost ajutat de Elle să urce scara. Astrid îi cazase în camera lui Pip.

– Bietul băiat! a exclamat Astrid, coborând să prepare cina. Pip a urmat-o în bucătărie. Este atât de extenuat! Tatăl tău mi-a povestit puțin despre cele întâmplate la Leipzig. Te rog, dă-mi cuțitul de curățat cartofii.

– Da.

– Sunt mai degrabă refugiați decât amicii tăi?

– Ambele, presupun.

– Și cât vor sta?

– Mor, adevărul este că nu știu.

– Sunt toți evrei?

– Da, Karine și Elle, despre Bo nu știu.

– Îți vine greu să crezi ce se întâmplă în Germania. Lumea este un loc plin de cruzime, a oftat Astrid. Și Karine? Ea este fata despre care ne-ai vorbit?

– Da.

Pip își urmărea cu privirea mama, curățând cartofi, așteptând alte comentarii din partea ei.

– Este plină de viață și foarte inteligentă. Îmi închipui că ai, uneori, de furcă cu ea.

– Da, cu siguranță este o provocare. Am aflat atâtea lucruri pe care nu le știam, i-a răspuns Pip cu o ușoară defensivă în glas.

– E exact de ce ai nevoie – o femeie puternică. Numai Dumnezeu știe cum s-ar fi descurcat tatăl tău fără mine, a adăugat Astrid râzând. Și sunt mândră de tine, pentru felul în care ți-ai ajutat prietenii. Tatăl tău și cu mine vom face tot ce putem pentru ei. Deși…

– Ce, Mor?

– Generozitatea ta te-a alungat din cameră pe canapeaua din salon, până când se însănătoșește Bo.

După cina de pe terasă, cu vedere spre fiordul superb de dedesubt, Elle a urcat să vadă ce face Bo, căruia i se servise masa mai devreme la pat, apoi, s-a dus și ea să se culce. Horst și Astrid au anunțat și ei că se retrag și Pip i-a auzit râzând în timp ce urcau scara. Văzându-și prietenii luminându-se la față, nu se simțise niciodată mai mândru de părinții săi și nici mai recunoscător că era norvegian.

– Mă duc și eu la culcare, i-a spus Karine. De abia îmi mai țin ochii deschiși, dar priveliștea este mult prea magică. Ia te uită, este aproape unsprezece seara și încă mai este lumină!

– Și soarele va răsări cu mult înainte să vă treziți de dimineață. Ți-am spus cât este de frumos aici!

Pip s-a sculat de la masă, ducându-se la marginea terasei, de unde se puteau vedea pădurile de pini pe pantele care coborau spre apă.

– Este mai mult decât frumos… îți taie respirația. Și nu numai priveliștea. Primirea părinților tăi, bunătatea lor… sunt pur și simplu copleșită.

Pip a luat-o în brațe, iar lacrimile de fericire i-au inundat obrajii, așa cum stătea cu capul pe umărul lui. Apoi și-a ridicat privirea spre el.

– Spune-mi că nu va trebui să plec de aici niciodată.

Și Pip așa a făcut.

*

A doua zi de dimineață, Horst i-a dus cu mașina pe Bo și pe Elle la spital. Bo a fost diagnosticat cu luxație și fractură la cot și a rămas internat pentru operație. Următoarele câteva zile Elle le-a petrecut la spital, alături de el, și Pip a avut timp să-i prezinte Bergenul lui Karine.

A dus-o la Troldhaugen, casa lui Grieg, la scurtă distanță de a lor, transformată în muzeu. Și a văzut cât era de încântată, când au vizitat cabana cocoțată pe panta muntelui, deasupra fiordului, unde maestrul își compunea capodoperele.

– Când vei fi faimos, crezi că vei putea avea și tu o cabană? îl întrebase ea. Aș aduce lucruri bune de rontăit, plus vin la prânz, și am putea face dragoste pe podea.

– În cazul ăsta, ar trebui să mă încui în casă. Un compozitor nu trebuie deranjat în timp ce lucrează, a tachinat-o el.

– Atunci ar trebui să-mi găsesc un iubit pentru multele ore de singurătate, i-a aruncat ea zâmbind, pe urmă a luat-o înaintea lui, pe potecă în jos.

Râzând, Pip a prins-o din urmă și a oprit-o, punându-i mâinile pe talie. Apoi i-a sărutat gâtul și ceafa.

– Niciodată! i-a șoptit. Nimeni altul în afară de mine.

Au luat decovilul ca să coboare în oraș, plimbându-se pe străzile înguste, pavate cu piatră cubică, și s-au oprit să ia prânzul la o cafenea, dându-i ei ocazia să guste pentru prima dată.

Chicoteau amândoi când l-a dat pe gât, cu ochii înlăcrimați, și Karine i-a spus că este mai „tare decât absintul“, după care au mai cerut un rând. După prânz, a dus-o să vadă Teatrul Național, unde Ibsen fusese director artistic și Grieg dirijase orchestra.

– Acum, orchestra are propria sală, Konsertpalaeet, iar tata și-a petrecut o mare parte din viață acolo, ca prim violoncelist, a adăugat el.

– Pip, crezi că ne-ar putea găsi o slujbă?

– Cred că da, ar putea să pună o vorbă bună, a evitat el să-i răspundă direct, ca să nu o supere, pentru că nici o femeie nu fusese vreodată membră a Orchestrei Filarmonice din Bergen.

Într-o altă zi, au luat Fløibanen – micul funicular – până în vârful muntelui Fløyen, unul dintre cele șapte vârfuri impozante din jurul Bergenului. De pe platforma de sus se vedea tot orașul și fiordul lucind în soare dedesubt. Rezemată de parapet, Karine scotea exclamații de plăcere.

– Cu siguranță, nu poate exista o priveliște mai frumoasă în întreaga lume.

Pip era încântat de entuziasmul sincer al lui Karine față de Bergen, dat fiind că, până acum, visele ei fuseseră mereu legate de o plecare în America. Îi ceruse lui Pip să o învețe cuvinte de bază în norvegiană, frustrată că nu putea comunica direct cu mama lui.

– Chérie, a fost atât de bună cu mine încât vreau să-i mulțumesc pe limba ei.

Între timp, Bo a revenit acasă, cu mâna dreaptă încă într-o eșarfă legată pe după gât, iar serile le petreceau cinând afară pe terasă, după care urmau mici concerte improvizate. Pip se așeza la pianul din salon, cu ușile date de perete. În funcție de piesa muzicală, Elle cânta fie la violă, fie la flaut, Karine la oboi și Horst la violoncel. Repertoriul se întindea de la simple cântece folclorice norvegiene, învățate de la Horst, până la piese de mari maeștrii precum Beethoven și Ceaikovski ori până la compoziții moderne precum cele de Bartok și Prokofiev – totuși, Horst trăgea o linie în dreptul lui Stravinski. Muzica superbă se auzea până jos, în fiord. Pip se bucura mult de acele zile petrecute împreună cu persoanele pe care le iubea cel mai mult și era fericit că soarta făcuse ca să reușească să-și aducă prietenii în Norvegia.

Numai seara, când se lungea pe un pat pliant, în camera pe care o împărțea cu Bo, tânjea după trupul senzual al lui Karine, gândindu-se că totuși nimic nu era cu adevărat perfect.

În timp ce luna plăcută a lui august se apropia de sfârșit, în casă se purtau conversații serioase cu privire la viitor. Prima, între Pip și Karine, seara târziu, pe terasă, după ce toți ceilalți se duseseră la culcare. Karine primise, în sfârșit, o scrisoare de la părinții ei, care hotărâseră să rămână în America până când norii războiului se risipeau în Europa. Ei o sfătuiau să nu se întoarcă în Germania ca să-și urmeze studiile. La fel, se gândeau că nu era cazul ca fiica lor să facă călătoria lungă și scumpă spre America, dat fiind că, momentan, era în siguranță în Norvegia.

– Ai mei le transmit toată dragostea lor și mulțumiri părinților tăi, i-a spus Karine, vârând scrisoarea în plic. Crezi că pe Horst și Astrid i-ar deranja dacă aș rămâne mai mult aici?

– Deloc. Cred că tata s-a îndrăgostit puțin de tine. Sau, cel puțin, de felul în care cânți la oboi, i-a răspuns Pip zâmbind.

– Dar, dacă este să rămân aici, nu putem să profităm în continuare de ospitalitatea părinților tăi. Și îți duc dorul, chérie, i-a șoptit Karine, lipindu-se de el și capsându-i ușor urechea cu dinții.

Se sărutau plini de pasiune, când Pip a auzit o ușă cum se deschide și s-a tras îndărăt.

– Suntem sub acoperișul lor, așa că trebuie să înțelegi că…

– Sigur că înțeleg, chérie! Dar poate ne găsim un loc al nostru, aici. Tânjesc să fiu cu tine…

Karine i-a prins o mână și a așezat-o pe pieptul ei.

– Și eu cu tine, iubita mea! i-a răspuns Pip, trăgându-și ușor mâna ca nu cumva cineva să-i vadă. Dar chiar dacă părinții mei pot accepta multe lucruri pe care alții nu le-ar trece cu vederea, orice idee ca noi să împărțim un pat fiind necăsătoriți – fie sub acoperișul lor, fie al nostru propriu – este inacceptabilă. Și lipsită de respect față de tot ce au făcut ei pentru noi.

– Știu, dar ce putem face? Este o agonie pentru mine, a ridicat Karine ochii spre el. Știi cât de mult am nevoie de relația noastră fizică.

– La fel ca mine! Lui Pip i se părea, uneori, că ea dirijează aceste lucruri în relația lor. Dar, până când nu ești gata să te converteşti la credința noastră, ca să te poți mărita cu mine, nu putem face nimic; așa se obișnuiește aici.

– Trebuie să mă creștinez?

– Mai la obiect, va trebui să treci la luteranism.

– Mon Dieu! Ce preț, ca să faci un pic de dragoste! Sunt sigură că nu există astfel de reguli în America.

– Poate că ai dreptate, dar nu suntem în America. Trăim într-un orășel din Norvegia. Și, indiferent cât de mult te iubesc, pur și simplu, sub acoperișul părinților mei nu pot să mă culc cu tine. Sper că mă înțelegi!

– Da, sigur, sigur, dar ca să mă convertesc… ar însemna să-i trădez pe ai mei. Totuși, mama s-a convertit, ca să se mărite cu tata, așa că, genetic, sunt numai pe jumătate evreică. Trebuie să le cer părerea părinților mei. Au lăsat un număr de telefon la galerie, pentru situații de urgență, și cred că asta este una dintre ele. Și, dacă acceptă, ne putem căsători cât mai curând?

– Nu știu prea bine regulile, dar cred că pastorul îți va cere certificatul de botez.

– După cum știi, nu am așa ceva. Pot să-l obțin aici?

– Vrei să o faci? Să te botezi în religia luterană?

– Câțiva stropi de apă și o cruce pe frunte nu mă vor transforma într-o creștină în inima mea.

– Nu, dar… Pip se gândea că ea nu înțelegea esența. În afară de faptul că vom putea face dragoste, ești sigură că vrei să te măriți cu mine?

– Pip, iartă-mă! i-a zâmbit Karine. Partea mea practică a avut întâietate față de cea romantică. Sigur că vreau să mă mărit cu tine! Așa că voi face tot ce este nevoie ca să se întâmple.

– Chiar te-ai converti pentru mine?

Pip era copleșit și mișcat. Știa foarte bine ce însemna moștenirea familiei pentru ea.

– Dacă părinții sunt de acord, atunci da. Chérie, trebuie să fim realiști! Și sunt sigură că Dumnezeu – fie al meu, fie al tău – mă va ierta, date fiind circumstanțele.

– Chiar dacă încep să cred că mă vrei doar pentru trupul meu, a tachinat-o Pip.

– Probabil, a glumit și ea. Îl întreb mâine pe tatăl tău dacă pot să-i sun pe ai mei, în America.

Pip o urmărea cu privirea pe Karine, când ea a ieșit din cameră, gândindu-se cum îl orbea cu temperamentul ei năvalnic și gândirea liberată. Se întreba dacă avea să înțeleagă vreodată cât era de complicată. În cel mai bun caz, dacă se căsătoreau, era sigur că nu se va plictisi niciodată alături de ea.

Părinții lui Karine au sunat-o, la rândul lor, a doua zi seara.

– Au acceptat, l-a informat pe un ton serios. Și nu numai să mă mărit cu tine. Consideră că va fi mai bine să preiau numele tău de familie, ca o asigurare…

– Atunci, sunt foarte fericit, iubita mea! i-a răspuns el, prinzând-o în brațe și sărutând-o apăsat pe gură.

– Așadar, a continuat Karine după ce s-a eliberat din îmbrățișarea lui, cât de repede o putem face?

– Imediat ce te întâlnești cu pastorul și el acceptă să te boteze.

– Mâine? l-a întrebat, lăsându-și mâna să alunece în jos.

– Fii serioasă! a dojenit-o el, îndepărtându-i mâna. Ești fericită să rămâi aici, în Norvegia?

– Sunt locuri mult mai rele și, pe moment, trebuie să trăim de pe o zi pe alta, până ne dăm seama ce se mai întâmplă. Știi că-mi place totul aici,

mai puțin limba ta îngrozitoare.

– Atunci încep să-mi caut imediat un post de muzician, ca să avem din ce trăi. În orchestra de aici sau poate la Oslo?

– Poate că-mi găsesc și eu de lucru!

– Poate că da, după ce înveți și alte cuvinte decât „te rog“ și „mulțumesc“ în îngrozitoarea mea limbă.

– OK, OK! Încerc.

– Da. Pip i-a sărutat vârful nasului. Știu că te străduiești.

Când Pip și Karine i-au anunțat că se vor căsători, Astrid a pregătit o masă festivă pentru toți.

– Tu și Karine veți rămâne aici, în Bergen? i-a întrebat ea.

– Da, pe moment. Dacă Far ne poate ajuta să găsim un job, i-a răspuns Pip.

– Cu siguranță pot să mă interesez, a răspuns Horst, iar Astrid s-a ridicat și, ducându-se spre viitoarea noră, a luat-o în brațe.

– Și acum, cred că ajunge cu chestiunile de ordin practic. Este o seară specială. Felicitări, kjære, și îți urez bun venit în familia Halvorsen! Sunt cu atât mai fericită cu cât aveam impresia că-l voi pierde pe Pip pe undeva prin Europa sau America. Și tu mi-ai adus fiul acasă!

În timp ce traducea cele spuse iubitei sale, Pip vedea lacrimi în ochii amândurora.

– Felicitări! le-a urat și Bo, închinând paharul. Eu și Elle sperăm să vă urmăm în curând.

Astrid, care îl cunoștea pe pastorul bisericii din apropiere, s-a dus să vorbească cu el. Nu i-a spus nimic despre faptul că fata era evreică și pastorul a acceptat să o boteze imediat. Toți cei din familie au participat la ceremonie și serviciul religios și, când s-au întors acasă, Horst l-a chemat pe Pip, să discute ceva.

– Este în mai multe feluri un lucru bun făcut azi de Karine. Am un amic din orchestră care de abia s-a întors de la München. Campania nazistă ia amploare.

– Dar cu siguranță nu vor ajunge aici.

– Ai putea crede că nu, dar când un nebun atrage o asemenea mulțime și nu numai în Germania, a adăugat Horst, cine știe unde se poate termina totul?!

Curând după aceea, Bo și Elle i-au anunțat că și ei au hotărât să rămână în Bergen. Bo scăpase de ghips, dar cotul îi era încă prea înțepenit ca să poată cânta.

– Ne rugăm amândoi să se recupereze cât mai repede. Este atât de talentat! i-a mărturisit Elle lui Karine într-o seară. Toate visele lui sunt legate de asta. Deocamdată, și-a găsit de lucru în atelierul de făcut hărți din port. Deasupra, este un mic apartament, pe care ni l-au oferit. Am pretins că suntem deja căsătoriți, iar eu voi face curățenie în casa proprietarului.

– Vorbiți suficient de bine norvegiana ca să vă descurcați? a întrebat-o Karine cu o undă de gelozie în voce.

– Bo este foarte talentat. Iar eu mă străduiesc foarte tare. În afară de asta, proprietarul este german, așa că ne putem înțelege.

– Și vă căsătoriți într-adevăr?

– Da, vrem, dar trebuie să facem ceva economii. Așa că, pe moment, rămânem cum suntem. Bo spune că nu e nevoie de un document pentru că noi știm mai bine care este adevărul.

– Sunt de acord. Karine i-a prins mâna lui Elle. Promite-mi că rămânem apropiați și după ce vă mutați.

– Desigur. Karine, tu ești cu adevărat sora mea. Te iubesc și nu vă pot mulțumi suficient de mult, ție și lui Pip, pentru tot ce ați făcut pentru noi.

– Crezi că vom avea și noi un acoperiș, al nostru, deasupra capului? l-a întrebat Karine pe Pip a doua zi de dimineață, după ce i-a transmis noutățile despre prietenii lor.

– Dacă interviul de mâine merge așa cum sper eu, atunci da, a replicat Pip. Tata mi-a aranjat o audiție cu Harald Heide, dirijorul Orchestrei Filarmonice Bergen.

– O să meargă bine, chérie, l-a asigurat Karine cu un sărut, știu că așa va fi.

Când a sosit la Konsertpalaeet, Pip era mult mai nervos decât atunci când dăduse examenul de intrare în Conservator. Poate pentru că, se gândea el, de data asta performanța lui avea consecințe în lumea reală, pe când atunci era un tânăr fără nici o altă responsabilitate. Și-a spus numele femeii din boxa de bilete de la intrare, care l-a condus de-a lungul unui coridor într-o încăpere spațioasă, unde se afla un pian și maldăre de partituri pe standuri. Imediat, a intrat și un bărbat înalt, cu umeri lați și privirea veselă, cu un ciuf de păr des, blond închis. S-a prezentat ca fiind Harald Heide.

– Tatăl tău ți-a adus deseori laude, Herr Halvorsen. Este clar încântat că te-ai înapoiat acasă, în Norvegia, i-a spus strângându-i mâna cu multă căldură. Înțeleg că ești specializat în pian și vioară.

– Într-adevăr, domnule, deși pianul este principalul instrument studiat de mine la Leipzig. Sper ca, într-o zi, să devin compozitor.

– Atunci putem începe. Herr Heide i-a făcut semn lui Pip să se așeze la pian, în timp ce el a luat loc pe o bancă îngustă, lipită de unul dintre pereți. Herr Halvorsen, poți începe, când ești gata!

Mâinile lui Pip tremurau ușor când le-a ridicat deasupra clapelor, dar apoi s-a lansat într-o serie de note care sunau ca niște clopoței, din deschiderea „Concertului Nr. 2 în do minor“ de Rahmaninov, s-a mai liniștit. Pasiunea lui nețărmurită pentru muzică se simțea clar, în timp ce, cu ochii închiși, interpreta piesa muzicală, auzind în urechi acompaniament de viori și alte instrumente, în timp ce degetele îi dansau pe clape. Ajunsese la secțiunea lirică în mi major, când Herr Heide l-a oprit.

– Cred că am auzit destul. A fost minunat. Herr Halvorsen, dacă și la vioară cânți pe jumătate la fel de bine, nu văd de ce nu ți-am oferi un loc

în orchestra noastră. Și acum, să mergem în biroul meu, să discutăm detaliile.

Pip s-a întors peste o oră acasă, parcă plutind prin aer de fericire, anunțându-și imediat familia și pe Karine că era de acum angajat al Orchestrei Filarmonice din Bergen.

– Voi fi deocamdată o rezervă pentru pian și vioară când titularii vor fi absenți, dar Herr Heide spune că pianistul este destul de bătrân și că se va retrage în curând.

– Franz Wolf are fața încrețită ca o poartă veche din lemn și suferă de artroză. Sunt sigur că-l vei înlocui în curând. Foarte bine, băiete! l-a asigurat Horst, bătându-l pe spate. Vom cânta împreună, așa cum făceam și eu cu Jens, tatăl meu.

– I-ai spus că ești și compozitor? s-a interesat Karine.

– Da, dar Roma nu s-a clădit într-o singură zi și, pe moment, sunt recunoscător că pot aduce bani în casă, după ce ne căsătorim.

– Și poate că, într-o zi, mă vor angaja și pe mine, a adăugat Karine. Nu cred că sunt prea potrivită pentru rolul de Hausfrau22.

Pip i-a tradus mamei sale ce spusese Karine și ea zâmbi.

– Nu te teme! În timp ce tu și tatăl tău cântați, o voi învăța pe Karine tot ce trebuie ca să conducă o gospodărie.

– Doi Halvorseni din nou în orchestră, un fiu care se va însura curând și, sunt sigur, mai mulți nepoți pe care să-i iubim în viitor! a exclamat Horst cu ochii plini de fericire.

Pip o vedea pe Karine ridicând din sprâncene. Îi spusese, deseori, că nu avea dorințe materne și că era mult prea egoistă ca să aibă copii. Nu o luase în serios; avusese impresia că brava. Și o iubea pentru asta.

*

Karine și Pip s-au căsătorit cu o zi înainte de Ajunul Crăciunului. Zăpada proaspătă se așternuse peste oraș și luminițele instalate pe străzi, în

centru, contribuiau la atmosfera de basm, în timp ce mirii se îndreptau în trăsură spre Grand Hotel Terminus. După petrecerea pe care Horst insistase să o achite el, proaspeții căsătoriți și-au luat rămas-bun de la oaspeți și au urcat. Când au intrat în camera de hotel, un cadou de la Elle și Bo, s-au prăbușit imediat, înlănțuiți, pe pat, după o abstinență de șase luni. În timp ce se sărutau cu pasiune, Pip descheia nasturii de la rochia crem a lui Karine, trăgându-i-o ușor de pe umeri, în timp ce degetele îi urmăreau claviculele fine, pentru ca apoi să se lase în jos, spre sâni. Karine i-a tras capul la pieptul ei. Gemea de plăcere, când el i-a prins sfârcul între buze și, cu o mișcare iute, și-a împins rochia să cadă pe podea. Pe urmă, Pip a ridicat-o în brațe, ducând-o spre pat, cu respirația întretăiată, nebun de dorință. Când a început să-și scoată hainele, Karine l-a oprit.

– Nu, acum este rândul meu.

I-a descheiat cămașa, pe urmă pantalonii. În câteva secunde era peste ea, în pat. După aceea au rămas îmbrățișați, ascultând ceasul din orașul vechi cum bate miezul nopții.

– A meritat din plin să mă convertesc, i-a spus Karine proptită într-un cot, zâmbindu-i lui Pip și mângâindu-i fața. Și, dacă nu ți-am spus-o înainte, ți-o spun acum, ca soția ta de numai câteva ore – și vreau să nu uiți asta niciodată: te iubesc, chérie, și nu cred că am fost vreodată mai fericită decât acum.

– Nici eu, a șoptit el, sărutându-i mâna. Să fim împreună mereu!

– Mereu!

Capitolul 40. 1938

Zăpada și ploaia cădeau fără încetare peste Bergen în ianuarie, februarie și martie, iar scurtele ore de lumină se transformau rapid în întuneric, Pip petrecea mai multe ore pe zi, făcând repetiții cu Filarmonica din Bergen. Inițial, fusese chemat să cânte la concertele de seară, o dată pe săptămână, dar, în timp ce bietul Franz începea să lipsească tot mai mult din cauza bolii, Pip devenea, încetul cu încetul, membru cu drepturi depline al orchestrei.

În timpul liber era ocupat să compună primul său concert. Nu arăta nimănui rezultatele. Nici măcar lui Karine. Când avea să-l termine, i-l va dedica ei. În după-amiezile în care avea repetiții, Pip rămânea adesea în sala de concerte. Acolo, înconjurat de atmosfera tăcută, fără orchestră și public, lucra de zor la compoziția lui.

În ce o privea, Astrid o ținea ocupată pe Karine, care o iubea tot mai mult pe soacra ei. Vorbea destul de bine norvegiana acum și se străduia să învețe cât mai multe despre treburile gospodărești.

Când Elle era liberă, Karine se întâlnea cu amica ei în micul apartament de deasupra atelierului de hărți din port și fetele discutau despre speranțele și planurile lor de viitor.

– Nu mă pot abține să nu te invidiez pentru că ai propria ta locuință, i s-a confesat Karine într-o dimineață, la o ceașcă de cafea. Deși Pip și cu mine suntem căsătoriți, trăim alături de părinții lui și împărțim fostul lui dormitor. N-aș zice că este cel mai bun loc pentru romantism. Trebuie să fim mereu atenți, să păstrăm liniștea. Cât de mult aș vrea să ne putem dezlănțui!

Elle era obișnuită s-o audă pe amica ei făcând astfel de afirmații.

– Sunt sigură că va veni și timpul tău, i-a zâmbit ea. Ești norocoasă că vă ajută părinții lui. Pentru noi, lucrurile sunt încă dificile. Cotul lui Bo s-a mai reparat, dar nu suficient ca să susțină o audiție, aici sau în altă parte. Este devastat că nu-și poate urma cariera. Și eu la fel.

Karine știa exact ce dorise să spună Elle – după venirea la Bergen, propria ei carieră muzicală se rezuma la câteva recitaluri seara, la Froskehuset, dar recunoștea că problemele ei nu erau atât de mari ca acelea cu care se confruntau Elle și Bo.

– Elle, îmi cer scuze pentru egoismul meu!

– Surioară, nu e cazul. Muzica ne dă viață și ne este atât de greu să trăim lipsite de ea. Măcar ceva bun a apărut după ce Bo n-a mai putut cânta. Îi place noua slujbă și învață de zor metodele de navigație. Pe moment este mulțumit, așa că sunt și eu.

– Mă bucur pentru voi. Și sunt fericită că ne aflăm în același oraș și ne putem vedea ori de câte ori vrem. Nu știu ce m-aș face fără tine.

– Și eu, fără tine.

La începutul lui mai, Pip a anunțat-o pe Karine că economisise suficient de mulți bani ca să închirieze o căsuță în Teatergaten, în inima orașului, la numai câțiva pași distanță de sala de concerte.

Pe Karine au podidit-o lacrimile.

– La momentul potrivit, chérie. Pentru că, în afară de alte considerente, trebuie să-ți spun că sunt… Mon Dieu! Sunt însărcinată.

– Dar este cea mai minunată veste! a exclamat Pip, strângând-o tare la piept. Încearcă să nu te arăți atât de îngrozită, a necăjit-o el, ridicându-i bărbia în sus ca să-i vadă ochii. Tu, cu toate credințele tale, ar trebui să fii prima care să spui că un copil este rezultatul a două inimi îndrăgostite.

– Știu asta, dar dimineața mi-e rău de mor. Și dacă nu-mi va plăcea copilul? Și dacă se dovedește că voi fi o mamă rea? Și dacă...

– Taci! Ești speriată. La fel ca toate viitoarele mame.

– Nu. Femeile pe care le cunosc au fost încântate să rămână însărcinate. Stăteau liniștite, ca niște iepe gestante, bătându-se ușor pe burtă și bucurându-se de atenția celor din jur. Dar tot ce simt eu este că un străin crește în mine, îmi strică talia și-mi extrage toată energia.

După ce i-a mărturisit ce gândea, Karina s-a prăbușit hohotind de plâns.

Deși îi venea să râdă, Pip s-a stăpânit și a încercat să o consoleze.

Mai târziu, spre seară, le-a spus lui Horst și lui Astrid că vor fi bunici. Și că el și Karine se mută în propria lor casă.

Au urmat felicitări, iar de data asta Horst nu i-a mai întins lui Karine un pahar cu rachiu ca să sărbătorească vestea.

– Vezi? s-a plâns ea, urcându-se în pat, alături de el. Toate plăcerile mele sunt acum la timpul trecut.

Pip a chicotit și a tras-o spre el, mângâindu-i ușor pântecul deja bombat. Era de parcă ar fi zărit secera lunii pe un cer înstelat. Miracolul produs de ei doi.

– Karine, mai sunt doar șase luni. Și îți promit că, după ce naști, vin cu o sticlă întreagă de rachiu, ca să sărbătorim.

La începutul lui iunie, s-au mutat în noua lor locuință din Teatergaten. Deși mică, arăta drăguță ca un tablou, cu exteriorul zugrăvit bleu-verzui, culoarea oului de rață, și cu o verandă din lemn în fața bucătăriei. În timpul verii, pe când Pip era la lucru, Karine, cu ajutorul socrilor, a muncit din greu, redecorând tot interiorul și punând ghivece mari cu petunii și levănțică pe terasă. Deși bugetul era restrâns, casa a devenit un rai de viață liniștită.

În seara când împlinea douăzeci și doi de ani, în octombrie, Pip a venit acasă de la teatru, după spectacolul de seară, găsindu-i pe Karine, Elle și Bo în picioare, în salon.

– La mulți ani, chérie! i-a urat Karine cu ochii plini de entuziasm și, când toți trei s-au dat la o parte, a văzut un pian cu coadă așezat în colțul camerei. Știu că nu este un Steinway, dar reprezintă un început.

– Dar cum… .? i-a întrebat Pip uluit. N-avem bani pentru un astfel de obiect.

– Eu trebuie să-mi bat capul cu asta, iar tu să te bucuri. Un compozitor trebuie să aibă propriul său instrument la îndemână tot timpul, în așteptarea inspirației. Bo l-a încercat și a zis că sună bine. Haide, Pip, să te auzim cântând!

– Desigur.

Pip s-a dus spre pian și i-a mângâiat capacul, admirând inserțiile care decorau lemnul auriu. Nu apărea nici un producător pe el, dar instrumentul era bine construit și în condiție excelentă și fusese evident lustruit cu drag. A ridicat capacul, dând la iveală clapele lucioase, și a căutat cu privirea un scaun.

Elle s-a dus grăbită spre el.

– Și acesta este cadoul nostru, l-a anunțat, întinzându-i un taburet frumos tapițat. Bo l-a sculptat în lemn și eu am țesut învelitoarea.

Pip privea încântat picioarele fine din lemn și cusăturile complexe de pe pernuță. Era copleșit.

– Eu… nu știu ce să spun, vă mulțumesc din suflet amândurora!

– Nu se compară cu ceea ce ai făcut tu și familia ta pentru noi, i-a răspuns Bo calm. La mulți ani!

Pip și-a ridicat mâinile deasupra clapelor și a început cu primele note din Cappriccio în sol major, de Ceaikovski. Bo avea dreptate, într-adevăr instrumentul suna frumos și se gândea cum va putea să lucreze acum la concertul său zi și noapte.

În timp ce talia lui Karine se îngroșa tot mai tare, data nașterii fiind la distanță de doar câteva săptămâni, Pip stătea la iubitul său pian, notând frenetic și experimentând cu armonii variate, conștient că, după sosirea bebelușului, liniștea va dispare irevocabil.

Felix Mendelssohn Edvard Halvorsen – primul dintre nume fiind dat de Karine după cel al tatălui ei – a sosit pe lume fericit și sănătos pe 15 noiembrie 1938. Și, exact cum spusese Pip, în pofida temerilor ei, Karine s-a comportat ca o rață în apă. În timp ce Pip era fericit să o vadă atât de mulțumită, admitea că, uneori, se simțea exclus din relația strânsă mamă-bebeluș. Toată atenția soției sale era acum concentrată pe prețiosul lor fiu și Pip îi adora pe amândoi, dar se simțea și respins în egală măsură. Cel mai nesuferit lucru era faptul că, ori de câte ori încerca să lucreze la compozițiile sale, Karine îi făcea semn să nu facă zgomot.

– Pip! Copilul doarme, o să-l trezești.

Totuși, dintr-un motiv anume era bucuros că ea era atât de ocupată – nu avea timp să citească ziarele, care veneau în fiecare zi cu vești despre încă o escaladare a tensiunilor în Europa. După ce, în martie, Germania anexase Austria, la sfârșitul lui septembrie, licărise un pic de speranță că războiul

ar putea fi evitat: Franța, Germania, Marea Britanie și Italia au semnat Acordul de la München, fiind de acord ca regiunea Sudeților din Cehoslovacia să-i revină Germaniei în schimbul angajamentului lui Hitler că țara sa nu va mai veni cu alte pretenții teritoriale. Prim-ministrul britanic, Neville Chamberlain, chiar anunțase că acordul va duce la pace. Pip se ruga din toată inima ca Chamberlain să fi avut dreptate. Dar, în timp ce se apropia toamna, discuțiile din fosa orchestrei, ca și de pe străzile din Bergen, deveneau tot mai sumbre – puțini mai credeau că Acordul de la München va dura.

Măcar sărbătorile de Crăciun aduceau o pauză binemeritată. Au petrecut Crăciunul acasă la Horst și Astrid, împreună cu Elle și Bo. În ajunul Anului Nou, Karine și Pip au organizat o mică petrecere acasă la ei și, când clopotele au anunțat sosirea noului an 1939, Pip și-a luat soția în brațe și a sărutat-o cu drag.

– Iubita mea, îți datorez tot ce sunt în prezent. Nu-ți pot mulțumi îndeajuns pentru ceea ce ai făcut pentru mine. Și pentru tot ce mi-ai dat, i-a șoptit el. Mult noroc familiei noastre!

În ziua de Anul Nou, Karine – care fusese convinsă să-l lase pe Felix în grija atentă a bunicilor săi – împreună cu Pip, Bo și Elle s-au îmbarcat pe vaporul Hurtigruten, în portul Bergen, pornind spre minunata coastă occidentală a Norvegiei. În timp ce admira superbele priveliști, Karine aproape uitase să-și mai facă griji pentru copil. Cascada Cele șapte surori, suspendată pe marginea Geirangerfjord, a fost preferata ei.

– Chérie, îți taie respirația, i-a spus lui Pip, amândoi stând sus pe punte, înfășurați în șaluri de lână, ca să se apere de temperaturile de sub zero grade.

Admirau incredibilele sculpturi în gheață, naturale, formate în mijlocul iernii de pâraiele care se rostogoleau pe panta muntelui.

Hurtigruten mergea în susul și în josul coastei, intrând și ieșind din fiorduri și oprindu-se în mici porturi pentru aprovizionarea cu alimente și livrarea poștei, furnizând cele de trebuință rezidenților din comunitățile izolate, presărate pe mal.

În timp ce se îndreptau spre punctul cel mai îndepărtat din nord, Mehamn, sus, pe Coasta Arctică, Pip le-a explicat fenomenul aurorei boreale.

– Luminile Nordului sunt spectacolul magnific dat de Domnul nostru, le-a spus el, încercând să pună frumusețea lor în cuvinte, știind că acestea nu erau oricum suficiente.

– Le-ai văzut? l-a întrebat Karine.

– Da, dar numai o dată, când au fost condiții bune și luminile au apărut pe cer mai departe spre sud, la Bergen. N-am mai făcut o asemenea călătorie.

– Cum se formează? s-a interesat Elle, privind cerul clar și plin de stele de deasupra lor.

– Sunt sigur că există o explicație naturală, a admis Pip, dar nu sunt eu persoana potrivită.

– Și poate că nici nu este oricum nevoie, a adăugat Bo.

Trecerea de la Tromsø a fost agitată și ambele fete au rămas în cabinele lor, în timp ce vaporul se apropia de Capul Nord. Căpitanul i-a anunțat că acesta este locul cel mai bun de unde pot vedea Luminile Nordului, dar știind cât de rău îi era lui Karine, Pip nu a avut de ales decât să-l lase singur pe Bo, pe punte, cu ochii pe cer și să coboare în cabină ca să aibă grijă de soția lui.

– Ți-am spus că urăsc să fiu pe apă, a gemut Karine, aplecată deasupra unui lighean pus la dispoziție pentru cei afectați de răul de mare.

Când părăseau Capul Nord, se iveau zorile și apa se liniștise, așa că s-au îndreptat spre Bergen. Bo l-a salutat pe Pip în sufragerie cu fața plină de entuziasm.

– Prietene, le-am văzut! Am văzut miracolul! Și au fost atât de maiestuoase încât și cel mai înrăit ateu n-ar fi putut să nu creadă într-o forță superioară. Culorile… verde, galben, albastru… și tot cerul licărind. Eu… Bo nu-și mai găsea cuvintele, pe urmă și-a revenit. Ochii îi luceau

plini de lacrimi, când a întins brațele și l-a strâns pe Pip la piept. Îți mulțumesc! Îți mulțumesc!

Înapoi la Bergen, ca să nu-l deranjeze pe bebelușul Felix, Pip a reînceput să-și găsească refugiul în sala de concerte și, uneori, acasă, la părinții lui, folosind pianul lor. Dar, din cauza nopților nedormite când Felix urla fără încetare, având colici, se simțea lipsit de inspirație. Karine se scula și avea grijă de copil, lăsându-l pe el să doarmă, însă țipetele ascuțite ale lui Felix tot reverberau prin pereții subțiri, așa că nici unul din ei nu se putea odihni.

– Poate că ar trebui să-i pun un strop de rachiu în sticluță, i-a zis Karine într-o dimineață, epuizată după o noapte grea. Copilul ăsta mă omoară, a oftat ea. Îmi cer scuze de deranj, chérie. Pur și simplu, nu pot să-l liniștesc. Cred că nu sunt o mamă bună.

Pip a prins-o pe după umeri și i-a șters lacrimile cu degetele.

– Ai dreptate, iubito! Totuși, se va face mare, promit!

Pe când se apropia vara, ambii părinți ajunseseră aproape la disperare după atâtea nopți nedormite. Apoi, în prima noapte de liniște, s-au trezit amândoi la ora două, când bebelușul începea de obicei să urle.

– Crezi că este bine? De ce nu plânge? Mon Dieu! Dacă a murit? se întreba Karine scoasă din minți, sărind imediat din pat să se ducă spre leagănul așezat în colțul camerei. Nu, nu, respiră și se pare că n-are febră, i-a șoptit lui Pip, cu mâna pe fruntea lui Felix.

– Atunci ce face? a întrebat-o Pip.

Karine i-a zâmbit ușor.

– Doarme, chérie! Doarme, în sfârșit.

După ce liniștea s-a reinstaurat în casa lor, Pip s-a întors la muzica lui. S-a gândit mult și a decis să-l denumească „Concertul Eroica“. Citise o poveste despre o preoteasă care încălcase regulile templului și-l lăsase pe tânărul ei admirator să facă dragoste cu ea, iar când el se înecase, se aruncase și ea de pe o stâncă în marea învolburată. O găsea potrivită cu

temperamentul dramatic al lui Karine, ca și cu natura ei independentă. În afară de asta, Karine era eroina lui și Pip știa că, dacă o va pierde vreodată, asta ar însemna și sfârșitul lui.

Într-o după-amiază de august, și-a lăsat jos tocul pe partituri și și-a întins mâinile deasupra capului. Terminase orchestrația. Compoziția era gata.

În următoarea duminică, el și Karine l-au luat pe Felix cu ei, să meargă în vizită, cu trenul, la părinți, la Froskehuset. După prânz, a scos partiturile diferite pentru violoncel, vioară și oboi și le-a cerut lui Karine și Horst să se uite pe ele. După o repetiție rapidă – amândoi fiind muzicieni experimentați –, Pip s-a așezat la pian și mica orchestră a început să cânte.

Peste douăzeci de minute, Pip, cu mâinile încleștate în poală, s-a întors și a văzut-o pe mama lui cum își șterge lacrimile.

– Fiul meu a compus asta… a șoptit ea cu ochii la soțul ei. Cred că a moștenit talentul tău.

– Da, într-adevăr, a reacționat Horst, de asemenea vizibil emoționat. L-a prins pe Pip de umăr. Foarte inspirat, băiete! Harald Heide ar trebui să-l asculte cât mai repede posibil. Sunt convins că va dori să organizeze premiera aici, în Bergen.

– Sigur că asta mi se datorează pentru că ți-am cumpărat pianul, i-a zis Karine, dându-și aere, în timp ce urcau în tren, să se întoarcă acasă. Și acum, că o să fii bogat, o să-mi poți cumpăra un colier din perle pentru că mi l-am vândut pe cel vechi ca să am bani de pian. S-a întins să-l sărute pe obraz, văzând cât era de uimit. Nu te supăra, dragul meu! Ne-ai făcut mândri pe mine și pe Felix și te iubim amândoi.

Pip și-a adunat curajul să-l caute pe Harald Heide înainte de primul spectacol al săptămânii. Găsindu-l în spatele scenei, i-a explicat că a compus un concert și că dorea să-i afle opinia.

– Atunci de ce să nu-l ascult acum? i-a propus Harald.

– Hm… foarte bine, domnule!

Pip s-a așezat nervos la pian, și-a ridicat mâinile deasupra clapelor și a interpretat întreg concertul din memorie. Harald nu l-a oprit și, când Pip a terminat, l-a aplaudat călduros.

– Bine, bine, este cu adevărat foarte, foarte bine! Herr Halvorsen, tema dominantă este încântător de originală, aproape hipnotică. Deja mi s-a imprimat în minte și o pot fredona. Răsfoind partiturile, cred că o parte din orchestrație ar mai trebui finisată, dar te pot ajuta în privința asta. Mă întreb, i-a spus el, dându-i partiturile înapoi lui Pip, dacă nu cumva un tânăr Grieg și-a făcut apariția în mijlocul nostru. Cu siguranță, te-a influențat mult, dar mai sunt și linii melodice ce amintesc de Rahmaninov și Stravinski.

– Domnule, sper că ați auzit și părțile originale, a replicat Pip curajos.

– Așa este, așa este. Foarte bine, tinere! Cred că putem include concertul în programul din primăvară, așa că vei avea timp să mai lucrezi la orchestrație.

După întâlnire, Pip și-a trezit soția.

– Kjære, îți vine să crezi? S-a întâmplat. Anul viitor pot deveni un compozitor profesionist.

– Este cel mai minunat lucru! Nu că m-aș fi îndoit. Vei deveni faimos, a adăugat ea, chicotind. Voi fi soția cunoscutului compozitor Pip Halvorsen.

– Jens Halvorsen, a corectat-o el. Voi folosi numele adevărat al bunicului meu.

– Care, sunt sigură, ar fi foarte mândru de tine, chérie. La fel ca mine.

Au toastat cu un pahar de rachiu, continuând cu o partidă de amor, grijulii să nu-l trezească pe Felix care dormea ca un îngeraș în leagănul lui.

De ce oare fericirea nu durează prea mult? se întreba Pip, citind în ziarul din 4 septembrie că, din cauza invadării Poloniei de către Germania pe data de 1 a aceleiași luni, Franța și Marea Britanie declaraseră război Germaniei. În timp ce Pip ieșea din casă, ducându-se spre sala de concerte

pentru o repetiție, putea simți norul amenințător plutind deasupra capetelor concetățenilor săi.

– Dar Norvegia a reușit să-și păstreze neutralitatea în ultimul război, așa că de ce n-ar face același lucru și acum? Suntem o națiune de pacifiști și ar trebui să nu ne fie teamă, i-a spus Samuel, unul dintre colegii din orchestră, în timp ce toți își acordau instrumentele.

Toată lumea era la curent cu veștile proaste și atmosfera era foarte încordată.

– A, dar să nu uităm că Vidkun Quisling, liderul fasciștilor de aici, din Norvegia, depune toate eforturile ca să obțină un sprijin cât mai larg pentru cauza lui Hitler, a replicat Horst sumbru, curățind arcușul violoncelului. A ținut tot felul de conferințe despre ceea ce numește el problema evreiască. Și, dacă, Doamne ferește, ajunge la putere, nu sunt dubii că va lua partea germanilor.

După concert, Pip l-a tras pe tatăl său deoparte.

– Far, chiar crezi că am putea fi implicați în acest război?

– Mă tem că este posibil. Horst a dat trist din umeri. Și, chiar dacă vom refuza să punem mâna pe arme, am dubii că ne vor lăsa în pace.

În seara aceea, Pip s-a străduit din răsputeri să o liniștească pe Karine, ai cărei ochi se umpluseră din nou de teamă.

– Calmează-te, te rog! i-a spus, pe când ea se plimba agitată prin bucătărie, ținându-l strâns în brațe pe Felix, de parcă se aștepta ca naziștii să dea buzna și să-i smulgă fiul din brațe. Nu uita că ești acum de religie luterană și că numele tău este Halvorsen. Chiar dacă naziștii ne invadează, ceea ce este puțin probabil, nimeni nu va ști că ești evreică de origine.

– Of, Pip! Taci odată, nu mai fii atât de naiv! O privire este suficientă ca să se afle adevărul. Și, pe urmă, o mică anchetă. Nu înțelegi cât sunt de porniți – nimic nu-i va opri să ne distrugă. Și ce se va întâmpla cu fiul nostru? Are sânge evreiesc! Poate îl vor înhăța și pe el!

– Chiar nu văd cum ar putea să descopere asta. Și, în plus, sunt încredințat că nu vor pune piciorul aici, a adăugat Pip, nesocotind cele spuse de tatăl său. Știu din mai multe surse că mulți evrei se refugiază din Europa, prin Suedia, în Norvegia, ca să scape de naziști. Consideră că aici sunt în siguranță. Tu de ce susții că nu este așa?

– Pentru că s-ar putea ca ei să greșească, Pip… s-ar putea să greșească. Karine a oftat din greu și s-a lăsat cu greutate pe un scaun. Chiar trebuie să-mi fie frică permanent?

– Karine, îți jur, voi face tot ce pot ca să te protejez pe tine și pe Felix. Absolut tot, iubita mea.

S-a uitat în sus, la el, cu ochii negri, bântuiți de teamă și neîncredere.

– Chérie, știu că asta simți și îți mulțumesc, dar, din păcate, de data asta, nici tu nu vei putea să mă salvezi.

La fel cum se întâmplase după dărâmarea statuii lui Mendelssohn, din Leipzig, Pip simțea că tensiunea se mai calma în luna care a urmat, în timp ce norvegienii începeau să accepte situația și să reacționeze în conformitate. Regele Haakon și prim-ministrul Johan Nygaardsvold făceau tot ce puteau ca să-i asigure pe conaționali că Germania nu era interesată de micul lor colț de lume. Nu era cazul să intre în panică, reiterau ei, deși armata și forțele navale fuseseră mobilizate și mai fuseseră luate și alte măsuri, în situația în care se ajungea la ce era mai rău.

În același timp, sub supravegherea binevoitoare a lui Harald, Pip își perfecționa orchestrația concertului, care urma să fie inclus în stagiunea de primăvară. Așa că au ținut să sărbătorească cu un pahar de rachiu în seara aceea.

– Iar ție, iubita mea, îți voi dedica prima reprezentație!

– Am să fiu acolo, martoră la nașterea capodoperei tale. Și tu ai fost prezent la nașterea copilului nostru, i-a spus Karine, aruncându-se în brațele lui.

Apoi au făcut dragoste, fără să fie deranjați, pentru că fiul lor își petrecea noaptea la bunici.

Capitolul 41

Într-o dimineață ploioasă de martie, în 1940, Pip se afla la masă, luând micul dejun împreună cu soția lui, când a văzut-o cum se încruntă, citind o scrisoare primită de la părinții ei.

– Ce este, iubito?

Ea și-a ridicat de îndată ochii spre el.

– Părinții spun că trebuie să plecăm imediat, să ne ducem în America. Sunt convinși că Hitler vrea să domine întreaga lume. Că nu se va opri până când nu-și va extinde controlul asupra Europei și dincolo de ea. Uite, ne-au trimis cât de mulți dolari au putut strânge, ca să ne ajute să plătim călătoria. A ridicat bancnotele în sus. Dacă vindem și pianul, cred că vom avea suficienți bani. Mai spun că nici Franța, nici Norvegia nu vor fi ferite de invazie.

Pip, aflat numai la câteva săptămâni de premiera sa, programată pe 14 aprilie, la Teatrul Național, a rămas cu privirea pironită asupra ei.

– Iartă-mă, dar cum pot ști părinții tăi, aflați la mii de kilometri distanță, mai multe decât noi despre situația din Europa?

– Fiindcă au o vedere de ansamblu, spre deosebire de noi, aici. Este posibil ca toți să ne amăgim aici, în Norvegia, pentru că nu avem de ales. Pip, sunt convinsă că este timpul să plecăm.

– Iubito, știi la fel de bine ca mine că viitorul nostru se bazează pe succesul premierei concertului meu. Cum naiba aș putea să plec acum?

– Poate ca să fii sigur că soția și fiul tău nu sunt în pericol?

– Karine, te rog, să nu mai spui asta! Am făcut tot ce am putut să te apăr și voi continua s-o fac. Dacă dorim să avem un viitor în America, trebuie să-mi construiesc o reputație. În caz contrar, ajung acolo la fel ca orice muzician dintr-o țară de care America nici n-a auzit vreodată. Am dubii că

m-ar angaja la Filarmonica din New York, nici măcar ca să-i servesc cu ceai pe membrii orchestrei, darămite să mă ia foarte în serios.

Pip vedea fulgere de supărare în ochii lui Karine.

– Ești sigur că este vorba despre bani? Sau la mijloc este egoismul tău?

– Te rog să nu mă iei de sus, i-a spus el rece, ridicându-se de la masă. Sunt soțul tău și tatăl fiului nostru. Și eu iau toate deciziile în gospodăria asta. Peste douăzeci de minute mă întâlnesc cu Harald. Vom discuta mai târziu pe tema asta.

Pip a ieșit din casă plin de resentimente, gândindu-se că, uneori, Karine reușea să-l scoată din sărite. În afară de faptul că citea toate ziarele, avea permanent urechea ciulită atent la discuțiile de pe stradă și din fosa orchestrei. În orchestră erau doi muzicieni evrei și nici unul din ei nu dădea semne de panică. Și nimeni nu declarase până acum că Hitler avea un plan iminent să invadeze Norvegia. Sigur, se gândea el, în timp ce parcurgea drumul spre sală, părinții lui Karine semănaseră panica în sufletul ei. Dat fiind că premiera era peste trei săptămâni, ar fi fost o nebunie ca ei să plece acum.

Și măcar de data asta, se gândea Pip, cu un val de iritare la adresa ei, Karine va fi nevoită să nu-și contrazică soțul.

– Atunci așa va fi, a ridicat Karine din umeri, când Pip i-a comunicat, în aceeași seară, că dorea ca familia să rămână la Bergen până după premieră. Dacă tu crezi că soția și fiul tău sunt aici în siguranță, nu am încotro și trebuie să am încredere în tine.

– Sunt convins că nu veți păți nimic. Oricum, nu pe moment. În viitor vom lua orice măsuri necesare. Pip o urmărea cu privirea cum se ridică de pe scaun, după ce-l auzise exprimându-se atât de ferm, fără să țină cont de ce spuseseră părinții ei și de instinctul ei de apărare. Sigur că nu te pot opri să pleci, dacă asta dorești, a adăugat el resemnat.

– Așa cum mi-ai spus, ești soțul meu și trebuie să mă înclin în fața părerii și judecății tale. Sigur că Felix și cu mine vom sta aici cu tine. I-a întors spatele, ducându-se spre ușă. Pe urmă, s-a oprit și s-a întors spre el.

Pip, mă rog din toată inima să fi avut tu dreptate. Fiindcă, în caz contrar, numai Dumnezeu ne-ar mai putea ajuta.

Cu numai cinci zile înainte de premieră, mașina de război germană s-a pus în mișcare, atacând Norvegia. Țara a fost luată ca din oală, flota fiind deja ocupată să-i ajute pe britanici să spargă blocada. Norvegienii au făcut tot ce au putut ca să apere porturile Oslo, Bergen și Trondheim, reușind chiar să distrugă o navă germană în Oslofjord, cu arme și echipament militar la bord. Dar bombardamentul dinspre mare, din aer și de pe uscat a fost de neoprit.

În timp ce Bergen era atacat, Pip, Karine și Felix s-au refugiat în sanctuarul de la Froskehuset, în munți, ascultând în tăcere bâzâitul Luftwaffe pe deasupra capului și pârâitul armelor în orașul de jos.

Pip nu îndrăznea să se uite în ochii lui Karine. Știa exact ce putea citi acolo. Seara se culcau muți și zăceau alături unul de altul ca niște străini, cu Felix între ei. Fără să mai poată suporta încordarea, Pip întindea mâna să o prindă pe cea a lui Karine.

– Cum vei putea să mă ierți vreodată?

Întrebarea a fost urmată de o lungă pauză.

– Pentru că trebuie. Ești soțul meu și te iubesc.

– Îți jur că, deși s-a întâmplat ce era mai rău, suntem totuși în siguranță. Toți afirmă că cetățenii Norvegiei nu au de ce să se teamă. Naziștii ne-au invadat numai ca să-și protejeze transportul de minereu de fier din Suedia. Nu are legătură cu mine și cu tine.

– Nu, Pip, a oftat Karine epuizată. Dar în final greșești, are legătură cu noi.

În următoarele două zile, rezidenții Bergenului au primit asigurări din partea ocupanților germani că nu aveau de ce să se teamă și că viața lor va decurge în mod normal. Au atârnat svastici pe primărie și soldați în

uniforme naziste patrulau pe străzi. Centrul orașului avusese mult de suferit în timpul atacului și toate concertele au fost anulate.

Pip se simțea cuprins de disperare. Riscase viața soției și a fiului său pentru o premieră care nu va mai avea niciodată loc. A ieșit din casă, să se plimbe prin pădure. S-a așezat pe un copac prăbușit, cu capul în mâini. Pentru prima oară în viața sa de adult, a plâns de rușine și de groază.

În seara aceea, au primit vizita lui Bo și a lui Elle și toți șase au dezbătut situația.

– Am auzit că regele nostru curajos a plecat din Oslo, i-a spus Elle lui Karine. Se ascunde undeva în nord. Plecăm și noi, Bo și cu mine.

– Unde? Cum? a întrebat-o Karine.

– Bo are un amic pescar. Ne-a spus că ne poate duce pe noi și pe alții în Scoția. Veniți cu noi?

Karine i-a aruncat o privire pe furiș lui Pip care discuta cu tatăl său.

– Mă îndoiesc că soțul meu va veni. Oare Felix și cu mine suntem în pericol aici? Elle, spune-mi! Ce crede Bo?

– Nimeni nu știe, Karine. Chiar dacă ajungem în Marea Britanie, germanii ar putea s-o invadeze. Războiul ăsta este ca o ciumă răspândit peste tot. Măcar aici ești măritată cu un norvegian și aparții de Biserica Luterană. Mai știe cineva de unde vii pe aici?

– Nu. În afară, desigur, de socrii mei.

– Poate că, în cazul ăsta, este mai bine să rămâi aici, cu soțul tău. Ai un nume și familia lui este faimoasă în Bergen, așa că ar trebui să fii protejată. Nu este același lucru pentru noi. Nu avem nici o pavăză. Îi suntem recunoscători lui Pip și familiei sale pentru că ne-au oferit adăpost. Dacă rămâneam în Germania, atunci… Elle s-a cutremurat. Am auzit de lagăre unde au dispărut familii întregi, în miez de noapte.

Auzise și Karine despre asta.

– Când plecați?

– Nu-ți spun. Este mai bine să nu știi, dacă lucrurile merg prost. Te rog să nu le spui nimic lui Pip și nici părinților săi.

– Curând?

– Da. Și, Karine, i-a mai spus Elle, prinzând-o de mână, trebuie să ne luăm rămas-bun acum. Sper și mă rog să putem să ne reîntâlnim cândva.

S-au îmbrățișat cu ochii plini de lacrimi, ținându-se strâns de mână.

– Voi fi mereu aici pentru tine! i-a șoptit Karine prietenei sale. Scrie-mi când ajungeți în Scoția.

– Așa am să fac, promit! Nu uita că, în pofida unei judecăți greșite, soțul tău este un om bun. Cum ar putea alții să prevadă ceea ce am prevăzut noi? Iartă-l, Karine! El nu știe ce înseamnă să trăiești permanent cu frica în sân.

– O să încerc.

– Bine.

Cu un mic zâmbet, Elle s-a ridicat de pe canapea, făcându-i semn lui Bo că puteau pleca.

În timp ce Karine îi urmărea cu privirea, știa cu certitudinea pe care i-o dădea intuiția că nu-i va mai vedea niciodată.

Peste două zile, Karine și Pip au coborât din munți, ca să se ducă acasă. Au văzut cum se ridică încă fumul deasupra caselor incendiate de obuze, de lângă port.

Casa desenatorului de hărți era printre ele.

Ambii priveau oripilați mormanul de moloz.

– Oare au fost prinși în interior?

Pip de abia putea rosti cuvintele.

– Nu știu, i-a răspuns Karine, amintindu-și ce-i promisese lui Elle. Poate că da.

– O, Doamne sfinte!

Pip s-a lăsat, plângând, în genunchi, dar Karine, care văzuse că se apropiau niște soldați germani, i-a spus printre dinți:

– Scoală-te! Acum!

Pip a ascultat-o și ambii au trecut cu capul plecat pe lângă soldați, sperând ca ei să creadă că aveau de a face cu un cuplu de tineri norvegieni îndrăgostiți.

*

În dimineața zilei când ar fi trebuit să aibă loc premiera concertului său, Pip s-a trezit fără Karine alături de el. Văzând că Felix încă dormea liniștit, a coborât să-și caute soția. Când a intrat în bucătărie, a găsit pe masă un bilețel.

Am ieșit să cumpăr pâine și lapte. Vin repede. X

Pip a ieșit în stradă să o caute, întrebându-se ce naiba o făcuse să iasă singură din casă. Putea auzi pocnetul armelor la distanță – mai erau încă grupuri de norvegieni care se opuneau, deși nimeni nu-și făcea iluzii că mai puteau obține victoria.

Pe stradă nu era nimeni, așa că Pip s-a întors în casă și s-a dus la fiul său. Felix, acum în vârstă de șaptesprezece luni, se dăduse singur jos din pat și, ținându-se de mâna tatălui, cobora singur scările. Deodată, au auzit un răpăit scurt de arme.

– Bang, bang! a strigat Felix încântat. Unde mama? Foame!

– Vine repede, hai să vedem dacă îți găsesc ceva de mâncare în bucătărie.

Când a deschis ușa dulapului, Pip a înțeles de ce ieșise Karine, căci în dulap nu era nimic. Pe urmă, a observat pe marginea chiuvetei două sticle goale de lapte. Cu o bucățică de pâine rămasă, Pip a încercat să-l țină pe

Felix liniștit. S-a așezat cu el în brațe, citindu-i o poveste, încercând să se concentreze pe ceva ca să-și alunge teama.

Peste două ore, Karine încă nu apăruse. Disperat, Pip a ciocănit la ușa vecinilor. Femeia l-a mai liniștit, spunându-i că stătuse și ea la coadă, timp de o oră, ca să cumpere o pâine.

– Sunt sigură că vine repede. S-ar putea să se fi dus mai departe ca să caute ceva de mâncare.

După ce Pip s-a înapoiat acasă, a decis că nu mai putea aștepta. După ce l-a îmbrăcat pe Felix, a ieșit cu el, ținându-l de mânuță. Deasupra golfului atârnau încă nori de fum după bombardamentele din ajun și se auzeau din când în când focuri de armă. Străzile erau aproape goale, deși era trecut de ora unsprezece. Când a ajuns în dreptul brutăriei lor, a văzut că era închisă, la fel și magazinul cu zarzavaturi și pescăria de pe Teatergaten. A auzit, apoi, pașii apăsați ai unei patrule și, când a dat colțul, i-a văzut pe soldați mărșăluind spre el.

– Soldat! a exclamat Felix, fără să-i fie teamă.

– Da, soldat, i-a spus Pip, scormonindu-și mintea unde ar fi putut să se ducă Karine.

Apoi s-a gândit la numeroasele magazine mici de pe Vaskerelven, dincolo de teatru. Karine îi cerea de multe ori să meargă acolo, dacă aveau nevoie de ceva.

În timp ce se apropia de teatru, când a ridicat ochii în sus, a văzut că tot frontonul era complet spulberat. L-a cuprins groaza la gândul că, deși partiturile originale se aflau la Froskehuset, restul orchestrației rămăsese în biroul principal al teatrului.

Doamne sfinte, aproape cu siguranță au ars, și-a spus el.

Evitând să se uite spre fiul său, ca acesta să nu-i vadă teama, Pip a trecut pe lângă dărâmături, hotărât să nu se mai gândească la asta.

– Far? De ce oameni dorm? i-a arătat Felix spre un scuar și Pip a văzut mai multe trupuri fără viață – zece sau douăsprezece –, arătând ca niște

păpuși de cârpă aruncate. Putea vedea că două persoane purtau uniforme ale armatei norvegiene și restul erau evident civili – bărbați și femei și un băiat. Avusese loc un schimb de focuri și ceilalți fuseseră prinși la mijloc.

Pip a încercat să-l tragă pe Felix de acolo, dar copilul îi făcea semne disperate spre unul dintre trupuri.

– Far, s-o trezim acum pe Mor?

Ally. Bergen, Norvegia. Septembrie 2007. Moartea lui Ase

Capitolul 42

Lacrimile îmi umpleau ochii, în timp ce Thom, care se plimbase agitat prin cameră, istorisindu-mi povestea, s-a prăbușit în final pe un scaun.

– Doamne, Thom, nu știu ce să spun. Îngrozitor! am șoptit.

– Da. Teribil. Este greu de crezut că s-a întâmplat cu numai două generații în urmă. Și chiar aici, în ceea ce ai fi crezut până acum că este un sanctuar departe de lume.

– Și cum de a reușit Pip să facă față morții lui Karine? Trebuie că s-a simțit răspunzător pentru asta.

– Ally, eu… N-a reușit.

– Ce vrei să spui?

– Pip l-a dus pe Felix la bunici, după ce a aflat că soția lui fusese împușcată în scuar. Le-a spus acestora că vrea să se plimbe ca să-și limpezească mintea. Când nu a apărut până la căderea serii, Horst a ieșit să-l caute. Și l-a găsit mort în pădure, puțin mai sus de casă. Luase arma de vânătoare a tatălui său și se împușcase.

Nu mai aveam cuvinte, atât de șocată eram.

– O, Doamne Dumnezeule, bietul Felix!

– A, el a fost în regulă, m-a întrerupt Thom. Prea mic ca să înțeleagă cele întâmplate și sigur că Horst și Astrid au avut grijă de el.

– Totuși, să-și piardă ambii părinți într-o zi…

Văzând expresia de pe fața lui Thom, am decis să tac.

– Îmi pare rău, Ally! a părut Thom să mai dea înapoi conștient că se purtase exagerat de rău. De fapt, cel mai dificil moment a urmat pentru el, când un isteț din filarmonică a decis să deschidă discuția, crezând că Felix știa de asta.

– Vai! m-am cutremurat.

– Avea douăzeci și doi de ani și de abia intrase în orchestră. M-am întrebat deseori dacă, nu cumva, cele auzite l-au făcut să o ia razna, să nu mai fie concentrat și să înceapă să bea…

– Poate…

Aș fi vrut să-i spun că da, eram sigură că asta ar fi destabilizat pe orice om, dar m-am abținut.

Văzând cât este ceasul, Thom a sărit în sus.

– Trebuie să mergem, Ally! Altfel pierdem programarea la doctor.

Ieșind din casă, am sărit în mașină și Thom a condus cât de repede putea spre centrul Bergenului. A tras în fața cabinetului.

– Intră, și vin și eu după ce parchez.

– Thom, dar nu este nevoie.

– Vin oricum! Nu toți vorbesc engleza sau franceza în Norvegia. Noroc!

Mi-a zâmbit și a plecat spre locul de parcare.

Am fost chemată imediat în cabinet și, deși doctorița nu vorbea engleza perfect, era suficient ca să înțeleg ce-mi spune. Mi-a pus o serie de întrebări, apoi m-a examinat.

Când m-am ridicat, mi-a spus că vrea să facă un test de sânge și să ia o probă de urină.

– Ce credeți că este? am întrebat-o neliniștită.

– Când ați avut ultima menstruație, domnișoară?

– Eu… adevărul era că nu-mi aduceam aminte. Nu sunt sigură.

– Există o șansă să fiți însărcinată?

– Eu… nu știu, am răspuns, fără să pot absorbi consecințele enorme ale întrebării ei.

– Atunci să facem testele, ca să eliminăm această ipoteză. Dar uterul dumneavoastră este categoric mărit și, prin urmare, răul se datorează primelor săptămâni de sarcină. Aș spune că sunteți în două luni și jumătate.

– Dar am slăbit. S-ar putea să nu fie asta.

– Unele femei slăbesc din cauza acceselor de vomă. Vestea bună este că greața se calmează după primul trimestru. Curând vă veți simți mai bine.

– Da. Eu… mulțumesc! i-am spus ridicându-mă, simțind deodată că nu mai am aer și că leșin, în timp ce ea vorbea cu asistenta ca să-mi ia sânge.

După ce am ieșit din cabinet, am găsit cea mai apropiată toaletă și am făcut ce-mi ceruse pentru celălalt test. Apoi, m-am pus pe așteptat, transpirată și tremurând toată, disperată să-mi amintesc data ultimei menstruații.

– O, Doamne! mi-am spus. A fost înainte de a mă îmbarca pentru cursa Cicladelor, din iunie…

Mă gândeam morocănoasă de câte ori le auzisem pe femei că n-aveau habar când rămăseseră însărcinate. Și râsesem de ele în gând, întrebându-mă cum puteau să fie atât de proaste. Și acum, venise rândul meu. Asta pentru că fusesem atât de absorbită de tot ce se întâmplase în ultimele câteva săptămâni.

Dar cum? mă întrebam, în timp ce asistenta îmi sufleca mâneca și lega garoul. Fusesem foarte atentă, luasem anticoncepționalele cu regularitate. Dar, pe urmă, mi-am amintit de noaptea aceea de pe Naxos, când îmi fusese atât de rău în fața lui Theo și el mă îngrijise. Era posibil să fi vomat pilula? Sau uitasem s-o iau, tulburată de moartea lui Pa… ?

Revenind în cabinet, i-am dat asistentei proba de urină și ea mi-a spus să vin a doua zi după-amiază după rezultat sau, dacă vreau, să dau un telefon.

– Mulțumesc, i-am spus recepționerei și, întorcând capul, l-am văzut pe Thom.

– OK, Ally?

– Cred că da.

– Bun.

L-am urmat spre mașină și am rămas tăcută tot drumul spre hotel.

– Ești sigură că totul a decurs bine? Ce ți-a spus doctorița?

– Că sunt… terminată din cauza stresului. Îmi face niște analize, i-am răspuns, nedorind să divulg detalii legate de o schimbare atât de radicală încât trebuia s-o accept eu în primul rând.

– Mâine-dimineață, am un concert la Sala Grieg dar, după ce se termină, ce-ar fi să vin la hotel în jurul prânzului?

– Da, ar fi grozav. Mulțumesc pentru tot ce faci pentru mine, Thom!

– Este OK. Și îmi pare rău dacă te-am tulburat cu povestea mea. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, mi-a spus când am coborât și l-am văzut cât era de îngrijorat.

– Sigur că da. Pa!

În timp ce automobilul dispărea pe chei, mi-am dat seama că trebuia să aflu adevărul imediat. În drum spre hotel zărisem o farmacie. Am fugit spre ea și am intrat exact când farmacistul era pe punctul să închidă ușa. Am cumpărat ce trebuia și m-am îndreptat la pas spre hotel.

În baie, am urmat instrucțiunile și am așteptat cele două minute menționate.

Aruncând o privire spre testul de sarcină, am văzut că numai după câteva secunde linia se colorase categoric în albastru.

În seara aceea, m-am lăsat cuprinsă de un val de emoții. Ușurare copleșitoare că nu eram bolnavă, numai însărcinată, urmată de temeri duale, pe de o parte, că nu mai aveam nici un control asupra trupului meu iar, pe de alta, că va trebui să fac față singură situației. Și, pe urmă, total neașteptat, o bucurie care creștea din ce în ce mai mult.

Voi avea copilul lui Theo. O parte din el trăia… și se afla în mine, dezvoltându-se, devenind tot mai puternic pe zi ce trecea. Era un asemenea miracol încât, în pofida temerilor, am plâns de bucurie, gândindu-mă că viața găsea mereu o cale să te răsplătească.

Odată trecut șocul inițial, m-am ridicat și m-am plimbat prin cameră, fără să mă mai simt letargică și speriată și cuprinsă de greață, ci simțind o nouă energie în interior. Se întâmpla, indiferent că-mi plăcea sau nu, și trebuia să mă gândesc acum la ce aveam să fac în continuare. Ce fel de casă pentru copil? Și unde? Știam că, din fericire, nu aveam o problemă cu banii. Și cu siguranță nu duceam lipsă de ajutor, dacă îl doream, din partea lui Ma, la Geneva și a Celiei, la Londra. Ca să nu menționez cele cinci viitoare mătuși. Sigur că nu va fi un cămin convențional pentru copil, dar îmi juram că voi face tot ce voi putea ca să-i fiu și mamă, și tată bebelușului lui Theo.

Mult mai târziu, când m-am așezat pe pat ca să dorm puțin, mi-am dat seama că nu-mi trecuse nici o clipă prin cap opțiunea de a renunța la el.

– Bună, Ally! m-a salutat Thom, sărutându-mă pe obraji în lobby-ul hotelului, a doua zi. Arăți mai bine azi. Seara trecută am plecat îngrijorat.

– Mă simt mai bine… cred, am adăugat, zâmbindu-i. Simțeam că, de fapt, eram disperată să împărtășesc vestea cuiva. Se pare că sunt însărcinată și de aceea m-am simțit atât de rău.

– Eu… uau, este minunat… nu-i așa?! m-a întrebat încercând să-mi ghicească gândurile.

– Da, așa este, Thom. Chiar dacă a venit ca un mare șoc. Și pe neașteptate, și fără un tată, dar sunt… atât de fericită.

– Atunci sunt și eu fericit pentru tine.

Știam că Thom încerca însă să-și dea seama dacă nu cumva bravam.

– Serios, sunt OK! Chiar mai mult decât atât.

– Bun. Atunci, felicitări!

– Mulțumesc!

– Ai spus cuiva?

– Nu. Tu ești primul.

– Atunci, chiar sunt onorat, mi-a spus, în timp ce ieșeam împreună din hotel și ne îndreptam spre mașina lui. Deși mă întreb dacă ce plănuisem pentru această după-amiază rămâne valabil, dat fiind condiția ta… delicată.

– Ce este?

– Mă gândeam să-l vizităm pe Felix să vedem ce are de spus. Dar s-ar putea să te tulbure, așa că nu ne mai ducem la el.

– Nu, categoric mă simt bine. Îmi dau seama că teama că aș putea să fiu bolnavă mă făcea să-mi fie și mai rău. Dar acum știu motivul și pot să-mi fac un plan. Deci da, hai să-l vedem!

– Așa cum ți-am spus ieri, sunt șanse ca, deși știe de existența ta, să nu ne spună nimic. Am crescut sub nasul lui și tot a refuzat să accepte că sunt fiul lui.

– Thom?

– Da?

– Pari foarte sigur că eu am legătură cu familia Halvorsen.

– Poate că da, mi-a răspuns, pornind motorul. Unu: mi-ai spus că tatăl tău v-a dat tuturor fetelor câte o cheie, ca să vă descoperiți trecutul. Și, în cazul tău, a fost cartea stră-stră-străbunicului meu. Doi: ești sau ai fost muziciană și este dovedit științific că talentul se transmite prin intermediul genelor. Trei: te-ai mai uitat în oglindă în ultima vreme?

– De ce?

– Ally, uită-te la noi!

– OK!

Ne-am apropiat capetele și ne-am privit în oglinda retrovizoare.

– Da, am conchis. Semănăm perfect. Sinceră să fiu, a fost primul lucru pe care l-am remarcat după ce am ajuns aici, și anume că semăn cu toți ceilalți.

– Sunt de acord că ai culorile specifice. Dar mai mult, ce zici de faptul că avem gropițe similare, mi-a făcut Thom semn spre ale lui, în timp ce eu mi-am pus degetele pe ale mele.

M-am aplecat spre el și l-am îmbrățișat.

– Ei bine, chiar dacă descoperim că nu suntem înrudiți, cred că mi-am găsit cel mai bun prieten. Îmi pare rău dacă sună ca într-un film de Disney, dar exact așa mă simt, i-am spus, izbucnind în râs fiindcă totul suna absurd.

– Spune-mi, din nou, că vei fi în stare să faci față întâlnirii cu monstrul de pe munte, care s-ar putea să fie tatăl tău biologic?

– Da, voi fi. Așa îi spui tu, monstru?

– Față de cum îi spuneam în trecut, asta sună bine, ca să nu mai amintesc adjectivele folosite de mama la adresa lui.

– Nu crezi că ar fi trebuit să-l anunțăm că venim?

– Dacă îi spun, cu siguranță va da bir cu fugiții, așa că mai bine nu.

– Măcar povestește-mi câte ceva despre el până ajungem acolo.

– În afara faptului că este un păcătos, care și-a irosit viața și talentul?

– Thom, mai termină! Din cele spuse de tine ieri, a rezultat că Felix a avut o copilărie groaznică. Și-a pierdut în mod tragic părinții într-o singură zi.

– OK, OK, Ally, îmi pare rău! La mijloc sunt ani de resentimente care, trebuie să recunosc, au fost alimentate permanent de mama. Pe scurt, Horst l-a învățat pe tata să cânte la pian. Și, se pare, sau așa spune legenda, cânta în concerte după ureche la șapte ani și avea propriile compoziții la doisprezece. Cu orchestrație cu tot, a adăugat Thom. A obținut o bursă să studieze la Paris la șaptesprezece ani și, după ce a câștigat Concursul Chopin de la Varșovia, a fost imediat angajat de orchestra de aici. A fost cel mai tânăr pianist din istoria filarmonicii. Mama mi-a spus că din acel punct încolo lucrurile au luat-o la vale. Nu avea etica muncii, întârzia la repetiții, venea adesea mahmur și seara ajungea beat. Toți se străduiau să-i treacă multe cu vederea pentru că era atât de talentat până când le-a fost imposibil s-o mai facă.

– Puțin asemenea stră-străbunicului Jens.

– Exact. Oricum, l-au dat afară din orchestră pentru că întârzia mult prea des sau nu venea deloc. Horst și Astrid s-au spălat și ei pe mâini și, în final, l-au alungat din Froskehuset. Cred că a fost ceea ce terapeuții denumesc măsuri dure luate din dragoste. Deși Horst l-a lăsat să se instaleze în cabana construită de el și soția lui pentru plimbările prin pădure. Fără nici un fel de confort. A trăit mai ales pe seama femeilor pe care le fermeca și, după cum tuna și fulgera mama, trecea de la una la alta ca un fluture din floare în floare. Chiar și acum, deși a instalat electricitate și apă curentă, cabana nu arată cu mult mai bine.

– Îmi sună tot mai mult ca un adevărat Peer Gynt. Cum de s-a descurcat fără o slujbă?

– A trebuit să dea lecții de pian, ca să aibă bani de băutură. Așa a cunoscut-o pe mama. Și, din păcate, nu s-au schimbat prea multe în viața lui în ultimii treizeci de ani. Încă bea, e falit, un bătrân libidinos și nu prezintă deloc încredere.

– Ce păcat de talentul lui! am oftat.

– Da, o tragedie. Uite, am ajuns!

– Și ce face el acum toată ziua? l-am întrebat după ce am coborât din automobil și am început urcușul.

– N-aș putea să-ți spun, doar că mai predă câte unui copil, pe urmă cheltuiește imediat toți banii pe whisky. Felix îmbătrânește, deși nu se poate spune că și-a pierdut tot șarmul. Ally, știu că n-ar trebui să-ți spun, dar sunt îngrijorat că s-ar putea să se ia de tine.

– Thom, sunt sigură că pot face față, i-am zâmbit trist.

– Da, dar simt nevoia… să te protejez. Și încep să mă întreb de ce te-am adus aici. Poate ar trebui să mă duc să-l văd singur.

Simțeam că Thom era foarte încordat.

– Știi ceva, în prezent, tatăl tău nu reprezintă absolut nimic pentru mine. Este un străin. Dăm în bobi ca să aflăm ce poate sau nu poate fi. Și, indiferent de situație, nu găsesc nimic dureros în asta.

– Sper că nu, Ally, chiar sper. Am ajuns.

În timp ce mergeam în spatele lui Thom, prin iarba înaltă, pe poteca spre locuința lui Felix, înțelegeam că era o situație mult mai dureroasă pentru el decât pentru mine. Indiferent de ce aflam în capul scării, eu aveam încă un tată, care mă iubise și mă adorase. Și, cu siguranță, nu căutam și nu aveam nevoie de un altul.

În vârful dealului, am început să coborâm și am zărit o cabană mică, din lemn, cuibărită într-o poieniță. Îmi amintea de casa vrăjitoarei din povestea lui Hansel și Gretel.

Ajunși în fața ușii, Thom mi-a prins mâna.

– Ești gata?

– Da.

L-am văzut că ezită înainte să ciocăne în ușă. Apoi am așteptat un răspuns.

– Știu că este aici pentru că i-am văzut scuterul la baza dealului, a mormăit Thom, ciocănind din nou. Din păcate, nu-și permite o mașină și, în afară de asta, a fost oprit de atâtea ori de poliție, încât i se pare că așa poate să circule fără să fie observat. Doamne, cât poate fi de stupid!

Am auzit zgomot de pași în interior și o voce mormăind ceva în norvegiană, în timp ce se deschidea ușa. Thom mi-a tradus.

– Așteaptă un elev și crede că a venit.

În prag a apărut o siluetă și m-am trezit privind în ochii albaștri ca cerul ai tatălui lui Thom. Dacă mă așteptam să văd un bătrân, cu un nas roșu umflat de la whisky și trupul dărâmat din cauza abuzurilor, ei bine, greșeam foarte tare. Omul din fața mea era cu picioarele goale și purta o pereche de blugi rupți în genunchi și un tricou care arăta de parcă dormise cu el mai multe nopți. Mă gândisem că putea avea șaizeci și ceva de ani, totuși numai câteva fire albe în păr și puține riduri pe față. Dacă aș fi dat nas în nas cu el pe stradă, cu siguranță aș fi crezut că este cu mult mai tânăr.

– Bună, Felix, ce mai faci? l-a întrebat Thom.

A clipit, evident surprins.

– Sunt bine. Dar ce cauți tu aici?

– Am venit în vizită. Că nu ne-am văzut de mult, et cetera. Ți-o prezint pe Ally.

– Noua ta iubită, ha? Mă studia. Drăguță.

– Nu, Felix, nu este iubita mea. Putem să intrăm?

– Eu… menajera n-a mai venit de mult, așa că este cam deranj, dar, da, vă rog.

Nu înțelegeam nimic pentru că schimbul lor de cuvinte era în norvegiană.

– Vorbește engleza? l-am întrebat pe Thom în șoaptă. Sau franceza?

– Probabil, îl întreb!

Thom i-a explicat ce-i spusesem și Felix a dat din cap, vorbindu-mi pe dată în franceză.

– Enchante, mademoiselle! Locuiești în Franța? m-a întrebat, în timp ce ne conducea într-o încăpere mare, neîngrijită, cu maldăre de cărți și ziare

vechi, cești de cafea nespălate și diferite piese de îmbrăcăminte aruncate peste tot atâtea piese disparate de mobilă.

– Nu, la Geneva.

– Elveția… Am fost odată acolo, la un concurs de pian. Este o țară… foarte organizată. Ești elvețiancă? m-a întrebat, făcându-ne semn să luăm loc.

– Da, i-am răspuns și, după ce am împins un pulover uzat și o pălărie turtită, m-am așezat împreună cu Thom pe o veche canapea din piele.

– Îmi pare rău, pentru că speram să discutăm despre Paris, unde mi-am irosit tinerețea, mi-a spus chicotind răgușit.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc! Dar cunosc orașul foarte bine.

– Nu la fel de bine ca mine, mademoiselle, te asigur. Dar asta este o altă poveste, mi-a făcut Felix cu ochiul și nu știam dacă gestul lui îmi repugna sau trebuia să râd.

– Sunt sigură.

– Am putea vorbi în engleză, vă rog? a intervenit Thom. Ca să înțeleg și eu.

– Și ce vă aduce aici? ne-a întrebat Felix în engleză.

– Pe scurt, Ally caută răspunsuri.

– La ce?

– La originile ei.

– Ce vrei să spui?

– Ally a fost adoptată și tatăl ei a murit cu câteva săptămâni în urmă, lăsându-i indicii care să-i permită să-și cunoască familia ei biologică. Asta, desigur, dacă dorește, a adăugat Thom. I-a lăsat biografia lui Jens și a Annei Halvorsen, scrisă de stră-străbunicul tău. Așa că m-am gândit că poate ne ești de ajutor.

L-am văzut din nou pe Felix cum mă măsoară atent. A tușit, pe urmă a întins mâna după o punguță cu tutun și foițe ca să-și facă o țigară.

– De ce crezi că aș putea fi de ajutor?

– Ei bine, Ally și cu mine am descoperit că suntem de o seamă. Și…– îl vedeam pe Thom cum se luptă ca să continue – mă întrebam dacă, poate, ai avut pe cineva… o amantă… care… ei bine, ar fi putut să nască o fetiță în același timp când mama m-a avut pe mine?

Auzindu-l, Felix a scos un hohot scurt de râs și și-a aprins țigara.

– Felix, te rog, nu-i nimic de râs!

I-am prins mâna lui Thom, încercând să-l calmez.

– Îmi pare rău, da, știu! și-a revenit Felix. Și, spune-mi, Ally este prescurtarea de la Alison?

– De fapt, de la Alcyone.

– Una dintre cele Șapte surori din Pleiade, a remarcat el.

– Corect. Port numele ei.

– Într-adevăr? A început din nou să-mi vorbească în franceză și nu mi-era clar dacă făcea asta ca să-l enerveze pe Thom. Ei bine, Alcyone, din păcate nu ești odrasla mea. Dar, dacă vrei să le sun pe toate iubitele mele de acum treizeci de ani, ca să le întreb dacă, fără știrea mea, au avut un copil, atunci aș fi bucuros s-o fac.

– Ce ți-a spus? m-a întrebat Thom intrigat.

– Nimic important. Deci, Felix, am continuat repede în franceză, nu-l învinui pe Thom că-ți pune întrebări dificile. Am știut mereu că alerg după o himeră. Fiul tău este un om foarte bun și încearcă să mă ajute. Știu că relația voastră n-a fost prea bună în trecut, dar ar trebui să fii mândru de el. Și acum, nu te mai reținem. M-am ridicat, sătulă de atitudinea lui sfidătoare. Haide, Thom! i-am spus în engleză.

S-a ridicat și Thom și i-am zărit privirea supărată.

– Doamne, Felix, ești o mare pacoste! i-a spus Thom.

– Cu ce am greșit? a protestat Felix, ridicând din umeri.

– Știam că ne vom pierde timpul, a mormăit Thom dezamăgit, când am ieșit pe ușă și am coborât poteca.

Deodată, am simțit o mână pe umăr. Era Felix.

– Ally, iartă-mă, a fost un șoc! Unde stai?

– La hotelul Havnekontoret, i-am spus încordată.

– OK. La revedere!

L-am ignorat și m-am grăbit să-l prind din urmă pe Thom.

– Ally, regret, a fost o idee stupidă, mi-a spus el, descuind ușa mașinii.

– Nu, n-a fost, l-am liniștit. Mulțumesc că ai încercat. Și acum, ce-ar fi să mergem acasă la tine și să bem o cafea?

– OK! mi-a spus, pornind motorul care a început să urle bezmetic când Thom a forțat pedala de accelerație, de parcă era la un raliu.

La Froskehuset, Thom a dispărut puțin, dorind evident să fie singur. Îi înțelegeam durerea. Respingerea din partea lui Felix îi lăsase o rană adâncă și mă îndoiam că se va putea vindeca vreodată. M-am așezat pe canapea și, ca să treacă timpul, am început să mă uit peste vechile partituri, scrise de mână, ale lui Jens Halvorsen, stivuite pe o măsuță din fața mea. În timp ce scanam prima pagină, am observat niște numere în dreapta jos. Încercam să-mi amintesc de lecțiile de muzică din copilărie și am scos un creion, copiindu-le pe ultima pagină a jurnalului meu.

– Hei, desigur! am exclamat cu voce tare, încântată. Asta s-ar putea să-l mai anime pe Thom.

– Ești OK? l-am întrebat, când a apărut.

– Mda!

S-a așezat alături de mine.

– Îmi pare rău că te-ai necăjit.

– Și mie îmi pare rău că te-am dus să-l cunoști. La ce m-aș fi putut aștepta din partea lui? Oamenii nu se schimbă, Ally, ăsta-i adevărul.

– Poate că ai dreptate, dar te rog să mă asculți, l-am întrerupt. Regret că schimb brusc subiectul, dar am impresia că am descoperit ceva foarte interesant.

– Ce anume?

– Ei bine, presupun că tu ești convins că acest concert este opera stră-stră-străbunicului tău Jens?

– Da. De ce n-ar fi?

– Și dacă nu este?

– Ally, numele lui apare pe prima pagină a manuscrisului. Thom mă privea derutat. Este chiar în fața ta. Confirmă că îi aparține.

– Și, dacă concertul de pian nu a fost opera lui Jens, ci de fapt a bunicului tău, Jens Jr., mai bine cunoscut ca Pip? Și dacă este concertul dedicat lui Karine? Și acest lucru explică de ce Horst l-a depozitat în mansardă pentru că nu suporta să mai audă de el după cele pățite de fiul și de nora lui?

Așteptam reacția lui Thom.

– Ally, continuă, te ascult!

– Mi-ai spus că muzica sună tipic norvegiană și, da, se simt aceste influențe. Și, deși nu sunt un istoric muzical, așa că să nu mă citezi, muzica pe care am auzit-o ieri, interpretată de tine, cu siguranță nu se potrivește cu începutul secolului XX. Am auzit ecouri din Rahmaninov și, mai important, și din Stravinski. Și acesta nu-și compusese cele mai importante lucrări decât în anii 1920 și 1930, cu mult după moartea primului Jens Halvorsen.

S-a așternut din nou tăcerea și urmăream expresia de pe fața lui Thom.

– Ally, presupun că ai dreptate. Am crezut că este opera primului Jens. Partiturile nu-mi spun nimic fie că sunt vechi de optzeci, de nouăzeci sau

de o sută de ani. Am dat peste atâtea partituri vechi ale primului Jens în mansardă, încât am presupus că și concertul este al lui. Cu cât mă gândesc mai bine, cu atât îmi dau seama că ai dreptate.

– Mi-ai spus că orchestrația a fost cu siguranță pierdută în bombardamentul asupra teatrului. Aceasta, i-am spus, arătându-i partitura, este probabil cea originală, compusă de Pip chiar înainte să se decidă asupra unui nume.

– Compozițiile stră-stră-străbunicului meu au fost cu siguranță mult mai romantice. Concertul acesta are un foc anume, multă pasiune. Este diferit de celelalte. Doamne, Ally! Thom mi-a zâmbit reținut. Încercăm să descifrăm misterul legat de persoana ta și, uite, l-am dezlegat pe cel legat de mine.

– De fapt există și o dovadă de necontestat, i-am spus fără să mă pot abține să-i arăt că mă mândream cu asta.

– Există așa ceva?

– Da, uite! I-am făcut semn spre micul șir de litere din colțul din dreapta jos al paginii. MCMXXXIX, le-am dat citire cu glas tare.

– Și… ?

– Ai făcut latină la școală?

– Nu.

– Ei bine, eu am făcut, acele litere înseamnă niște numere.

– Da, chiar și eu știu asta. Dar ce reprezintă?

– Anul 1939.

Thom tăcea, analizând cele spuse de mine.

– Așadar, aceasta este compoziția bunicului meu.

– Da, considerând data de pe manuscris.

– Eu… nu știu ce să spun.

– Nici eu. Mai ales după cele aflate ieri.

Am rămas tăcuți amândoi.

– Doamne, Ally, realmente este cea mai incredibilă descoperire, a remarcat Thom, recăpătându-și darul vorbirii. Vreau să spun, nu numai datorită conotațiilor de ordin emoțional, dar și faptului că urma să fie prezentată în premieră de Filarmonica din Bergen cu aproape șaptezeci de ani în urmă. Iar din cauza celor ce ți-am povestit n-a mai văzut lumina zilei.

– Și Pip l-a dedicat lui Karine… eroina lui… mi-am mușcat buza de jos, în timp ce lacrimile mi se scurgeau pe obraji.

Rezona cumva și cu ce mi se întâmplase mie.

Mă gândeam că fuseseră amândoi tineri, la începutul vieții, când soarta intervenise cu multă cruzime în viața lor. Și mă gândeam că aveam noroc că trăiam acum, în vremuri mai bune, că eram în viață și cât eram de norocoasă și privilegiată să dau naștere copilului care creștea în mine.

– Da. Thom a deslușit expresia de pe fața mea și m-a îmbrățișat spontan. Indiferent ce vom afla despre gradul de rudenie dintre noi, Ally, îți jur, voi fi mereu aici pentru tine. Îți promit!

– Mulțumesc!

– Te duc acasă și pe urmă îl caut pe David Stewart, directorul orchestrei, la Sala Grieg. Trebuie să-i relatez ce am aflat despre „Concertul Eroica“. Trebuie să găsească neapărat pe cineva care să mă ajute cu orchestrația, ca totul să fie gata la timp pentru Concertul aniversar Grieg. Trebuie neapărat să figureze în programul din seara aceea. Nu se poate altfel.

– Da, așa trebuie.

La recepția hotelului mă aștepta un mesaj. L-am deschis în lift și, spre marea mea surprindere, era de la Felix.

Sună-mă! Și-mi lăsa un număr de mobil.

Nici prin cap nu-mi trecea să-l sun după comportamentul nesuferit de azi. Am făcut un duș și m-am băgat în pat, trecând în revistă evenimentele zilei, și toate gândurile bune mi se îndreptau spre Thom.

Thom, care știuse dintotdeauna că are un tată, iar acesta îl respinsese totuși. Îmi aminteam momente din adolescență, când mă revoltam împotriva lui Ma și Pa Salt, dorind să fiu alături de părinții biologici, sigură că aceștia m-ar fi înțeles mai bine.

Înainte să adorm mi-a fost foarte clar că avusesem o copilărie mai mult decât binecuvântată.

Capitolul 43

A doua zi de dimineață primul lucru pe care l-am făcut a fost s-o sun pe doctoriță ca să-mi comunice rezultatul analizei. Așa cum știam deja, testul fusese pozitiv și doctorița m-a felicitat călduros.

– Domnișoară D'Aplièse, când sosiți la Geneva, trebuie să contactați imediat o maternitate pentru aranjamente, a adăugat ea.

– Așa o să fac. Vă mulțumesc foarte mult!

M-am lăsat pe perne, sorbind din ceai, pentru că nu mai suportam aroma tare a cafelei. Chiar dacă îmi era încă rău, măcar știam că era ceva natural, așa că nu mă mai potopeau grijile. M-am gândit că trebuie să comand online o carte cu sfaturi despre sarcină. N-aveam nici cea mai mică idee ce însemna să ai un copil, dar ce femeie știa înainte să-l fi avut?

Avusesem o atitudine ambivalentă față de procreație, fără să fiu nici pentru, nici împotrivă. Consideram că era unul dintre lucrurile care puteau să mi se întâmple în viitor. Sau nu. Discutasem cu Theo despre asta, desigur, chicotind amuzați când ne veneau în minte tot felul de nume ridicole pentru plozii imaginari. Și mai discutasem despre faptul că adăpostul de capre de pe insula grecească trebuia mărit ca să poată adăposti o mulțime de copii bronzați care se hârjoneau pe pajiște, ca o imagine desprinsă dintr-un roman de Gerald Durrell.

Din păcate, viața aceea idilică nu ne fusese destinată. Și, în curând, va trebui să mă hotărăsc unde doream să am copilul. Și unde va fi casa noastră.

Am auzit telefonul de lângă pat sunând și am ridicat receptorul. Am fost anunțată de la recepție că mă căuta un domn Halvorsen. Presupunând că era Thom, am cerut să mi se facă legătura.

– Bonjour, Ally. Ça va?

Spre oroarea mea, era Felix.

– Sunt bine, i-am răspuns scurt. Tu?

– Pe cât mă lasă oasele bătrâne. Ești ocupată?

– De ce?

A făcut o pauză înainte să-mi răspundă.

– Aș vrea să vorbesc ceva cu tine.

– Despre ce?

– Nu vreau s-o fac la telefon, așa că spune-mi când putem să ne vedem.

Înțelegeam din timbrul vocii lui că, indiferent despre ce era vorba, era o chestiune serioasă.

– Cam într-o oră? Aici?

– Bine.

– OK. Ne vedem atunci.

L-am așteptat jos, în hol, și a sosit cu o cască veche de motociclist în mână. În timp ce mă ridicam să-l întâmpin, mă întrebam dacă nu cumva era de vină lumina sau el îmbătrânise peste noapte. Astăzi își arăta vârsta.

– Bonjour, mademoiselle! M-a salutat cu un zâmbet forțat. Îți mulțumesc că ți-ai făcut timp să mă vezi. Există un loc aici unde putem discuta în liniște?

– Cred că există un salon destinat clienților. Este în regulă?

– Da.

L-am condus de-a curmezișul holului spre salonul gol. S-a așezat, m-a studiat o clipă, pe urmă a zâmbit ușor.

– Este prea devreme pentru ceva de băut?

– Nu știu, Felix, tu decizi.

– Atunci o cafea.

Am ieșit să-i cer unei chelnărițe o cafea și un pahar cu apă pentru mine, gândindu-mă cât de pleoștit arăta Felix azi, de parcă toată energia fusese suptă din el și îl lăsase prăbușit și gol pe dinăuntru. Am flecărit puțin până când chelnărița ne-a adus cele comandate și a plecat. Știam că dorea să nu fie deranjat de nimeni. L-am privit, așteptând, pe când sorbea din cafea și am observat că mâinile în care ținea ceașca îi tremurau.

– Ally, mai întâi aș vrea să vorbim despre Thom. Sunteți clar foarte apropiați.

– Da, dar trebuie să-ți spun că nu ne cunoaștem decât de câteva zile. Și, în mod extraordinar, s-a creat o legătură între noi într-o perioadă atât de scurtă.

Ochii lui Felix s-au îngustat pe moment.

– Da. După cum v-ați purtat ieri, aș fi jurat că vă cunoașteți de mai mulți ani. Oricum, presupun că ți-a povestit că am refuzat să accept că sunt tatăl lui?

– Da.

– M-ai crede dacă ți-aș spune că, până când nu am făcut testul ADN, am fost convins că nu era copilul meu?

– Da, dacă o spui tu.

– Așa este, a dat Felix vehement din cap. Mama lui Thom, Martha, a fost eleva mea. Da, am avut o scurtă legătură, dar poate că Thom nu ți-a spus că, în același timp, ea avea de mai multă vreme un iubit. De fapt, când ne-am întâlnit, era logodită cu el și căsătoria lor fusese deja programată.

– Da.

– Fără să vreau să par arogant, a continuat Felix, Martha a pus din prima ochii pe mine și asta a fost. S-a îndrăgostit nebunește, până la obsesie. Iar legătura asta n-a însemnat nimic în ce mă privește. Mai brutal spus a fost vorba despre sex și nimic altceva. N-am vrut niciodată altceva din partea ei și nici din partea altei femei. Ally, adevărul este că n-am fost niciodată tipul care să caute însurătoarea și, cu siguranță, nici unul care să vrea copii. Acum există expresia de fobie de angajament, dar eu le-am spus asta clar de la început tuturor iubitelor mele. Am crescut în atmosfera libertină din anii ’60, când toată lumea se simțea dintr-odată datoare să nu mai respecte regulile vechi. Și, de bine, de rău, am rămas la fel. Așa sunt eu, a ridicat el din umeri.

– OK, i-am spus, dar când mama lui Thom ți-a spus că este însărcinată, ce răspuns i-ai dat?

– Că, dacă dorea copilul – și pe atunci eram convins că acel copil era al logodnicului ei, dat fiind că mă culcasem cu ea doar de vreo două ori –, atunci să-i spună și să se mărite cât mai repede cu el. Dar ea m-a informat că rupsese logodna cu o seară înainte pentru că nu-l iubea. Și că mă iubea pe mine. Felix a ridicat o mână spre frunte, pe urmă și-a acoperit ochii cu ea. Mi-e rușine să-ți spun că i-am râs în față și am făcut-o nebună. În afara faptului că nu exista nici o dovadă că acel copil era al meu, mi se părea absurdă ideea să ne întemeiem o familie. De abia aveam ce mânca, trăiam într-o cabană înghețată... Ce naiba aș fi putut să-i ofer eu unei femei și copilului ei, chiar dacă aș fi dorit-o? Așa că i-am spus să plece, crezând că ea va conștientiza faptul că alături de mine n-avea nici un viitor și că se va întoarce la logodnicul ei. Dar, desigur, n-a făcut-o. În schimb, la scurt timp după naștere, a dat fuga la Horst și Astrid – bunicii mei – care atunci aveau nouăzeci și trei, respectiv șaptezeci și opt de ani, și le-a povestit cât de ticălos mă purtasem cu ea. Dacă relațiile mele cu ei

fuseseră destul de instabile până atunci, chestiunea asta le-a pus capăt definitiv. Aproape că nu mai vorbeam cu bunicul înainte să moară, chiar dacă l-am adorat. Horst a fost un om minunat. În tinerețe îl consideram eroul meu.

Felix mi-a aruncat o privire tristă.

– Ally, crezi că sunt un ticălos? Așa cum crede Thom?

– Nu sunt aici să te judec. Ci să aud ce ai de spus.

– OK, Martha a dispărut după ce i-am spus că nu vreau să am de a face cu acel copil, deși mi-a scris ca să mă țină la curent cu sarcina și să mă informeze că stătea la o prietenă de-a ei, din nord, până se va decide ce să facă. Continua să-mi mărturisească că mă iubește în scrisorile lungi primite de la ea. Nu i-am răspuns, sperând ca tăcerea mea s-o determine să-și vadă de viața ei. Era tânără, încă atrăgătoare, și mă gândeam că-și va găsi fără probleme pe cineva care să-i ofere lucrurile de care avea nevoie. Pe urmă, am... primit o scrisoare și o fotografie după naștere. Eu...

Felix s-a oprit și l-am văzut că mă privea ciudat, pe urmă a continuat.

– N-am mai primit nimic de la ea în următoarele luni până într-o zi, când am văzut-o împingând un cărucior aici, în Bergen. Din lașitate – s-a strâmbat el –, m-am ascuns de ea, apoi am întrebat un amic dacă avea idee unde locuia. El mi-a spus că la bunicii mei, pentru că n-avea unde să se ducă. Se pare că amica ei o dăduse afară în final. Poate că Thom ți-a spus că suferea de depresie post-natală.

– Ce-ai simțit, știind că locuia la bunicii tăi?

– Am fost al naibii de furios. Consideram că îi manipulase, pretinzând că era copilul meu, dar ce puteam face? Reușise să-i convingă. Oricum, ei mă scoseseră de mult din viața lor. Dumnezeule, Ally, cât eram de furios! Foarte furios și asta a durat ani întregi. Da, făcusem o greșeală, lăsând o femeie însărcinată, dar ei nu s-au gândit nici o clipă să audă și partea mea de poveste, nici măcar o dată. Martha îi convinsese că eram un gunoi. Ascultă, trebuie să beau neapărat ceva. Vrei și tu?

– Nu, mulțumesc.

L-am urmărit cu privirea cum s-a dus spre barul de la recepția hotelului. Și încercam să-mi amintesc cuvintele lui Pa Salt despre cealaltă parte a poveștii. Puteam înțelege tot ce-mi spusese Felix până acum. Și, chiar dacă era un bețiv iresponsabil, nu cred că mințea. Din contră, era chiar prea deschis și sincer. Dacă povestea era adevărată, punctul lui de vedere îmi devenise clar.

Felix s-a înapoiat cu un pahar mare cu whisky în mână.

– Skål!

L-a ridicat spre mine și a băut cu sete.

– Ai încercat să-i spui lui Thom toate astea?

– Sigur că nu. A râs tare. Din ziua în care s-a născut n-a auzit decât cuvinte rele la adresa mea. Și, în afară de asta, și-a apărat mereu mama și pot să-l înțeleg. Deși, pe măsură ce anii au trecut, a început să-mi pară rău pentru el, indiferent dacă era sau nu copilul meu. Știam din bârfele locale că Martha o ducea rău cu capul. Măcar la început Thom a trăit alături de bunicii mei, iar asta i-a furnizat ceva stabilitate. Martha era copilăroasă, nu făcea diferența între ce avea ea în cap și realitate.

– Deci ai lăsat situația așa cum era până când ai aflat că Thom a moștenit casa?

– Da. Horst a murit când Thom avea opt ani, dar bunică-mea, mai tânără decât el, a trăit până când Thom a împlinit optsprezece ani. Când avocatul m-a informat că Horst îmi lăsase violoncelul lui și o mică sumă de bani și că restul averii îi revenea lui Thom, am simțit că trebuie să fac ceva.

– Și cum a fost când ai aflat că ești tatăl lui Thom?

– Am fost absolut uluit, a admis Felix, luând încă o gură de whisky. În fine, asta e natura, îți joacă feste, a chicotit el. Știam că Thom mă ura încă și mai tare după ce am contestat testamentul. Dar, acum, cred că mă înțelegi de ce eram convins că Thom se cocoțase în cuibul meu ca un pui de cuc.

– Ai fost fericit când ai aflat că Thom este fiul tău?

Aveam senzația vagă că vorbeam ca un psihoterapeut cu un client. Lui Theo i-ar fi plăcut dialogul ăsta.

– Sincer să fiu, nu-mi amintesc. Câteva săptămâni am umblat permanent beat după ce am primit rezultatul. Sigur că Martha mi-a trimis o scrisoare otrăvită, triumfătoare, pe care am pus-o imediat pe foc. A oftat din greu. Ce nebunie, ce mai nebunie!

Am rămas tăcuți amândoi, eu digerând cele spuse de el. Simțeam o tristețe grea pentru că atâtea vieți avuseseră de suferit.

– Thom îmi spune că ai fost un pianist și compozitor foarte talentat, m-am aventurat ca să mai schimb vorba.

– Am fost? Trebuie să știi că încă sunt! mi-a zâmbit Felix cu adevărat, pentru prima oară.

– Atunci e păcat că nu-ți folosești talentul.

– Și cum de știi că nu, mademoiselle? Instrumentul din cabană îi ține locul unei iubite, este un torționar, dar îmi și păstrează sănătatea mintală. Poate că nimeni nu m-ar angaja din cauza băuturii, dar asta nu înseamnă că nu mai cânt. Ce crezi că fac în afurisita aia de cabană toată ziua? Cânt, cânt pentru mine. Poate că, într-o zi, o să te invit să mă asculți, a adăugat zâmbind.

– Și pe Thom?

– Mă îndoiesc că ar vrea și presupun că nu pot să-l învinovățesc. Este victima acestei situații. Prins între o mamă deprimată și furioasă și un tată care nu și-a asumat niciodată vreo responsabilitate. Are tot dreptul să mă disprețuiască.

– Felix, cred că ar trebui să-i spui și lui tot ce mi-ai spus mie.

– Ally, crede-mă, dacă rostesc numai un cuvânt de rău despre prețioasa lui mamă, iese valvârtej din cameră. În afară de asta, ar fi o cruzime să-i distrug credința de o viață că ea a fost o victimă și să o dau jos de pe

piedestal, mai ales acum, că este moartă. Și ce mai contează? A oftat. Trecutul este trecut.

Îmi plăcea mai mult de Felix acum, văzând că îi păsa de ei. Chiar dacă era evident că nu încercase să și-l apropie pe fiul său.

– Și aș putea să te întreb de ce mi-ai spus mie toate astea? Poate că vrei ca eu să-i spun lui Thom?

Felix m-a fixat câteva secunde cu privirea, pe urmă a ridicat paharul și a terminat băutura.

– Nu.

– Atunci ca să-mi spui că Thom are dreptate? Și că eu sunt un alt copil ilegitim al tău? De la o altă cucerire? am glumit, deși el arăta foarte serios.

– Ally, nu este atât de simplu. La naiba! Scuză-mă! S-a ridicat din nou și aproape că a fugit spre bar, revenind peste câteva minute cu un alt pahar mare, de whisky, în mână. Scuze, nu e nevoie să-ți spun, sunt alcoolic. Și cânt mai bine când sunt beat.

– Felix, ce vrei să-mi spui? l-am îndemnat, temându-mă că, din cauza băuturii, nu va mai fi capabil să-și urmeze firul gândirii.

– Problema este... V-am văzut ieri pe tine și pe Thom alături, pe canapea, semănând ca două picături de apă. Și am pus totul cap la cap. Toată noaptea m-am frământat dacă e bine sau rău să-ți spun. Contrar opiniei altora, am niște coduri morale după care mă ghidez. Și ultimul lucru pe care mi-l doresc este să produc mai mult rău decât am făcut până acum.

– Felix, spune-mi, te rog! am repetat.

– OK, OK, dar, așa cum ți-am zis, merg pe ghicite.

L-am văzut cum bagă mâna în buzunar, scoate un plic vechi și îl așază pe măsuță, în fața mea.

– Ally, când Martha mi-a scris că a născut, a inclus și o fotografie.

– Da. A lui Thom.

– Da, dar mai avea un copil în brațe. O fetiță. Martha a născut gemeni. Vrei să vezi fotografia și scrisoarea?

– O, Doamne sfinte! am mormăit, apucând repede brațul canapelei pentru că simțeam că se învârte camera cu mine.

Mi-am lăsat fruntea pe genunchi și l-am simțit pe Felix cum vine lângă mine și mă bate ușor pe spate.

– Uite, Ally, ia o gură de whisky! Ajută să-ți revii din șoc.

– Nu. Am împins repede paharul, mirosul băuturii făcându-mi greață. Nu pot. Sunt însărcinată.

– Dumnezeule! l-am auzit pe Felix cum exclamă. Ce am făcut?

– Dă-mi niște apă! Mă simt mai bine acum.

Mi-a adus apa și am băut din ea, simțind că-mi trecea leșinul.

– Îmi pare rău, mă simt OK acum. Am întins mâna după plicul de pe măsuță. Cu mâinile tremurând, la fel ca ale lui Felix, l-am deschis și din el au alunecat o bucată de hârtie și o fotografie veche, alb-negru. În ea era femeia drăguță, despre care știam că este mama lui Thom, văzută în fotografia de la Froskehuset. Ținea în brațe doi copii, bine înfășați. Pot să citesc scrisoarea?

– E în norvegiană. Ți-o traduc eu.

– Da. Te rog!

– OK, începe cu adresa, spitalul Sf. Olav din Trondheim. Data, 2 iunie 1977. Felix a tușit. Dragă Felix, trebuie să te anunț că am născut gemeni. Un băiat și o fată. Fata a venit prima pe lume, înainte de miezul nopții, pe 31 mai, iar fiul nostru câteva ore mai târziu, în primele ore ale lui 1 iunie. Sunt foarte obosită pentru că a fost o naștere grea și s-ar putea să mai stau aici încă o săptămână și ceva, dar îmi revin. Includ o fotografie cu bebelușii și, dacă vrei să-i vezi pe ei și pe mine, vino, te rog, să ne vizitezi. Te iubesc, Martha. Asta este tot.

Vocea lui Felix era răguşită şi aveam impresia că avea lacrimi în ochi.

– 31 mai, ziua mea de naştere.

– Serios?

– Da.

M-am uitat fix la el, pe urmă la bebeluşii din fotografie. Bine înfăşaţi, aşa cum erau, nu puteam să-mi dau seama care din ei puteam fi chiar eu.

– Pot numai să speculez că, dat fiind că Martha nu avea o casă sau un soţ, a decis pe loc să-l dea pe unul din ei spre adopţie, mi-a spus Felix.

– Dar, sigur, când ai văzut-o în Bergen, după ce a revenit aici, te-ai întrebat unde putea fi celălalt copil – am înghiţit în sec –, adică unde eram eu?

– Ally! Felix mi-a luat mâna într-a lui. Am crezut că celălalt copil murise. N-a mai vorbit niciodată despre el şi nici, după câte ştiu, în faţa bunicilor sau a lui Thom. Am crezut că este o amintire prea dureroasă, aşa că a ales să şi-o şteargă din minte. În afară de asta, vorbeam rareori cu ea şi atunci mai degrabă ne aruncam acuzaţii.

– Scrisoarea asta... m-am încrunt, încurcată. Sună de parcă Martha credea că veţi fi împreună.

– Poate credea că, dacă văd fotografia, mă voi simţi angajat emoţional. Că, dacă au apărut pe lume copiii, nu voi avea de ales şi-mi voi asuma responsabilitatea de tată.

– I-ai răspuns?

– Nu, Ally, iartă-mă, nu i-am răspuns.

Simţeam cum îmi explodează capul de cele auzite şi în suflet simţeam emoţii care se băteau cap în cap. Îmi păstrasem calmul atât timp cât fusesem aproape sigură că Felix nu era tatăl meu. Dar, acum, nu ştiam cum să mă mai port cu el.

– S-ar putea să nu fiu eu. Nu există nici o dovadă în acest sens, am mormăit disperată.

– Adevărat, dar v-am văzut pe amândoi alături, și mai este și potrivirea datelor de naștere, precum și faptul că tatăl tău adoptiv te-a pus pe pista familiei Halvorsen, deci m-ar surprinde foarte tare dacă n-ar fi așa, mi-a spus Felix pe un ton blând. În prezent este foarte ușor să ai o confirmare. Un test ADN poate da un răspuns imediat. Ally, dacă vrei, aș fi bucuros să te ajut.

Mi-am lăsat capul pe speteaza canapelei și am respirat adânc, cu ochii închiși, știind că nu aveam nevoie de o confirmare. Totul se potrivea, exact cum îmi spusese Felix. În afară de toate motivele invocate de el atunci, când am dat cu ochii de Thom, am simțit că-l cunoșteam de o viață, că era o figură foarte cunoscută. Chiar semănam ca două picături de apă. De câte ori, în ultimele zile, nu ne exprimasem simultan același gând, izbucnind apoi în râs! Ideea că-mi găsisem fratele geamăn mă făcea extrem de fericită, dar, în același timp, trebuia să fac față alegerii făcute de mama mea biologică, care mă dăduse spre adopție. Pe mine!

– Ally, știu ce gândești și-mi pare rău, a intervenit Felix. Dacă te ajută puțin, atunci când Martha mi-a spus că este însărcinată, era convinsă că va avea un băiat. Sunt sigur că decizia a luat-o în funcție de asta. Nimic mai mult.

– Mulțumesc, dar nu mă ajută cu nimic.

– Nu, sunt sigur. Ce să mai spun? a oftat el.

– Nimic. Oricum, nu încă. Dar îți mulțumesc că mi-ai spus. Te-ar deranja dacă ai lăsa un timp scrisoarea și fotografia la mine? Îți promit că ți le dau înapoi.

– Nici o problemă.

– Scuză-mă, dar simt nevoia să ies afară, să mă plimb. Singură, am adăugat, văzându-l că se ridică. Am nevoie de aer curat.

– Înțeleg. Și încă o dată îți cer iertare. N-ar fi trebuit să-ți spun toate astea, dar n-am știut că ești însărcinată. Înrăutățește situația.

– Să știi, Felix, de fapt mă face să mă simt mai bine. Mulțumesc că ai fost sincer cu mine!

Am ieșit din salon, pe urmă pe ușa hotelului în aerul rece, sărat, de afară. Mergeam repede de-a lungul cheiului, în direcția mării. Ambarcațiunile erau la ancoră, din ele descărcându-se sau încărcându-se marfă și, în sfârșit, am dat de un bolard și m-am așezat pe suprafața rece, dură. Bătea vântul tare și părul mi se învolbura în jurul feței. L-am prins cu un elastic pe care-l țineam înfășurat pe încheietura mâinii.

Deci, acum știam. O femeie pe nume Martha mă concepuse aici, în Bergen, cu un bărbat, pe nume Felix, mă născuse, apoi mă dăduse imediat spre adopție. Pe plan rațional, îmi spuneam că rezultatul investigației mele era inevitabil, dar simțeam durere la gândul că, dintre cei doi copii, mama alesese să mă dea pe mine.

Aș fi preferat să fi fost copilul păstrat de ea?

Pur și simplu, nu știam...

Dar ce știam cu siguranță era că, din ziua în care mă născusem, mai existase un univers paralel cu al meu, și acela ar fi putut să fie destinul meu. Acum, după ciocnirea lor, oscilam între ele, când la dreapta, când la stânga.

– Martha. Mama mea! am spus cu glas tare.

Oare aș fi putut să-i spun și ei Ma? Am zâmbit, gândindu-mă că era o ironie ca numele să fie asemănătoare și urmărind cu privirea pescărușii purtați de vânt. După aceea gândurile mi s-au îndreptat spre noua viață care creștea în mine, o viață apărută ca din senin...

Chiar și la douăzeci și patru de ore după ce aflasem, fără să mă gândesc vreodată că aș fi putut avea un copil, simțeam instinctiv că îl iubeam și doream să-l apăr deja cu toată ființa mea.

– Cum de ai putut să renunți la mine? am strigat spre apă. Cum ai putut?! am repetat suspinând.

Am lăsat lacrimile să-mi curgă liber pe obraji, dar vântul le usca pe dată.

Nu voi ști niciodată de ce o făcuse. Nu voi afla niciodată partea ei de poveste. Nu voi ști niciodată cât de mult suferise în momentul despărțirii

de mine pentru totdeauna. Și, probabil, că-l strânsese tare la piept pe Thom pentru că-l avea pe el, băiatul ei adorat.

În timp ce gândurile mi-o luau razna, m-am ridicat și am început să merg repede din nou, în paralel cu marea agitată și valurile înalte, care mi se părea că reflectă disperarea din sufletul meu.

Mă durea. Mă durea al naibii de rău.

Și ce așteptasem să găsesc la capătul drumului? mă întrebam acum. Numai durere?

După aceea, mi-am spus: Ally, nu mai fii o răsfățată! Fii fericită! Ți-ai găsit fratele geamăn.

Da. Și cum rămâne cu Thom?

În timp ce mă calmam, gândind pozitiv, mi-am dat seama că – la fel ca Maia, în goana după trecutul ei – descoperisem și eu dragostea, deși într-un mod total diferit de al ei. Seara trecută simțisem simpatie pentru Thom și copilăria lui dificilă. Și mărturisesc că mă întrebam încotro va duce apropierea pe care o simțeam față de el. Fără să știu ce legătură exista între noi, trebuia să admit că-l îndrăgisem. Și acum, pentru că știam că este fratele meu, toate acele sentimente erau naturale și acceptabile.

Venisem în Norvegia după ce pierdusem cei mai importanți doi oameni din viața mea. Și, pe drum, înapoi spre hotel, știam că durerea legată de mama mea era mai mult decât compensată de găsirea lui Thom.

Am sosit complet epuizată și am urcat în cameră după ce i-am cerut recepționerei să nu-mi facă nici o legătură telefonică. Am adormit imediat, un somn adânc, fără vise.

Era întuneric când m-am trezit. M-am uitat la ceas și am văzut că era puțin peste opt seara și că dormisem mai multe ore. Dând la o parte pilota, m-am dus în baie, să mă spăl cu apă rece pe față, amintindu-mi ce-mi spusese Felix. Dar, înainte să mă apuc să fac disecția convorbirii noastre, mi-am dat seama că mor de foame, așa că am tras o pereche de blugi pe mine și un hanorac cu glugă și am coborât să mănânc ceva în restaurant.

Când am ajuns în hol, spre surprinderea mea l-am zărit pe Thom așezat pe o canapea. A sărit în sus când m-a văzut, cu o expresie îngrijorată pe față.

– Ally, ești bine? Am încercat să te sun, dar telefonul a fost blocat.

– Da… De ce ai venit? Nu rămăsese că ne vedem azi.

– Nu, dar m-am trezit cu Felix cuprins de o criză de isterie pe la prânz. Doamne, Ally, plângea cu adevărat, așa că l-am invitat înăuntru, i-am dat niște whisky și l-am întrebat ce naiba îl apucase. Mi-a spus că vorbise cu tine, că ți-a spus ceva ce nu trebuia, dar că nu știuse că ești însărcinată. Era speriat. Îmi spunea că te-ai dus să te plimbi singură pe chei.

– Ei bine, după cum vezi, nu m-am aruncat în mare. Thom, ce zici să continuăm conversația în restaurant? Mi-e o foame de lup!

– Sigur că da. Păi, ăsta e un semn bun, a remarcat Thom oftând ușurat.

Am găsit o masă liberă și ne-am așezat. Pe urmă mi-a istorisit totul.

I-am aruncat o privire pe deasupra meniului.

– Și?

– La fel ca tine, și eu am fost șocat, dar Felix era atât de întors pe dos, încât a trebuit să-l consolez. Și, pentru prima oară în viață, mi-a fost milă de el.

I-am făcut semn chelnăriței și i-am cerut să aducă imediat niște pâine, apoi o friptură cu cartofi.

– Vrei ceva? l-am întrebat pe Thom.

– De ce nu? Dublează comanda. Și o bere, te rog, a strigat el după chelneriță.

– Așadar, când tatăl tău ți-a istorisit întreaga poveste, ți-a spus și adevărul despre mama ta și cum a cunoscut-o?

– Da, deși dacă îl cred sau nu, asta e o altă chestiune.

– Având în vedere că până acum câteva zile n-am avut nici o legătură cu povestea asta, eu îl cred. Nu că l-aș scuza pentru ce a făcut… sau mai degrabă pentru ce nu a făcut, m-am grăbit să adaug, nedorind ca Thom să aibă impresia că-i țin partea și-l apăr pe Felix. Dar asta explică într-o mare măsură comportamentul său. S-a simțit manevrat de toată lumea.

– Mă tem că n-am ajuns încă în stadiul în care să pot să am încredere în el sau să încep să-l iert, dar măcar azi l-am văzut că are regrete. Oricum, destul despre mine. Tu cum te simți? Tu ești cea care ai suferit un șoc. Și, Ally, regret din suflet! Simt că trebuie să-mi cer iertare pentru faptul că mama a ales să mă păstreze pe mine.

– Thom, nu mai spune prostii! Nu vom ști niciodată motivele pentru care a acționat așa și, chiar dacă acum mă simt destul de rău la gândul ăsta, ce-a fost a fost. Ca să mă împac cu toate, aș vrea să merg la spitalul unde a născut Martha, ca să văd dacă există vreo înregistrare și poate ceva detalii privind adopția. Și, dacă nu te deranjează, aș vrea să facem amândoi un test ADN.

– Bineînțeles. Dar, Ally, nu cred că mai există dubii.

– Nu, i-am spus, când ne-au fost servite chiflele proaspete și am rupt rapid o bucată, îndesând-o cu poftă în gură.

– Ce bine, văd că ți-ai recuperat apetitul în pofida traumelor! Ally, poate că nu este momentul potrivit să ne gândim la partea pozitivă a lucrurilor, dar tocmai mi-am dat seama că voi deveni unchi. Și sunt foarte fericit.

– Nu este niciodată prea devreme să consideri și partea cealaltă a lucrurilor, am fost de acord cu el. Înainte să vin în Norvegia, mă simțeam atât de pierdută, atât de singură. Și acum, se pare că mi-am găsit o întreagă familie. Lăsând la o parte faptul că tăticul meu biologic e un bețivan.

Thom mi-a întins mâna peste masă și i-am strâns-o timid.

– Salutare, sora mea geamănă!

– Salutare, fratele meu geamăn!

Am rămas așa mult timp, emoționați până la lacrimi. Eram, pur și simplu, două părți ale unui întreg.

– Ce ciudat! am exclamat la unison și ne-a pufnit imediat râsul.

– Mai întâi tu, Ally. Doar ești mai mare decât mine.

– Doamne, ce gând straniu! Am fost mereu a doua, după Maia, în familia mea. Și te asigur că o să profit din plin de noua poziție de superioritate, l-am tachinat puțin.

– Nu mă îndoiesc, a zis Thom. Și ni s-a părut ceva ciudat amândurora…

– Da, dar acum am uitat ce voiam să spun pentru că mă confrunt cu atâtea lucruri ciudate în prezent, am remarcat în timp ce ni se servea cina.

– Mie îmi spui! Și-a turnat berea și a ridicat paharul, ciocnindu-l de al meu, plin cu apă. În cinstea noastră, reuniți după treizeci de ani! Știi ceva?

– Ce?

– Nu mai sunt unicul copil.

– Adevărat. Și mai știi ceva?

– Ce?

– Cele șase surori au acum un frate.

Capitolul 44

Thom mi-a propus la cină să mă mut imediat la Froskehuset.

– Nu-i nimic mai jalnic decât să stai la hotel și, din punct de vedere legal, Ally, jumătate din casă probabil că îți aparține, a adăugat el, în timp ce-mi căra rucsacul în sus, pe trepte.

– Apropo, l-am întrebat, ce înseamnă Froskehuset?

– „Casa broaștei“. Horst i-a spus lui Felix că a ținut permanent pe pian broscuța pe care Grieg obișnuia s-o poarte cu el. N-am idee ce s-a întâmplat cu ea, dar poate are legătură cu numele casei.

– Ei bine, am un răspuns. I-am zâmbit lui Thom care îmi punea jos rucsacul în hol și am scos dintr-un buzunar lateral broscuța mea. Uite, este o altă cheie lăsată de Pa Salt. Am văzut zeci de broaște similare în Muzeul Grieg.

Thom a luat-o studiind-o atent. Pe urmă, mi-a zâmbit.

– Ea ți-a dirijat pașii aici, Ally. Acasă la tine.

Thom și cu mine ne-am făcut un test ADN, iar Felix a insistat să contribuie și el cu un fir de păr și salivă. Peste o săptămână, am primit confirmarea oficială că Felix era tatăl nostru, iar eu, sora lui Thom.

– Sigur că, având în vedere că suntem de sexe diferite, nu suntem identici, i-am spus, citind datele din scrisoarea de răspuns. Ambii avem propriul nostru profil ADN.

– Evident. Eu sunt cu mult mai drăguț decât tine, soră mai mare.

– Mersi!

– Oricând. Și ce facem, îl sunăm pe tatăl nostru să-i dăm fericita veste?

– De ce nu?

Felix a apărut în acea seară cu o sticlă de șampanie și cu una de whisky pentru el. Și am toastat toți trei faptul că aveam aceleași gene. Îl vedeam pe Thom că era încă rezervat față de Felix, dar că depunea eforturi de dragul meu. Și am mai observat că și Felix, la rândul lui, se străduia să mai dreagă lucrurile. Măcar, mă gândeam eu, bând șampanie cu tatăl și cu fratele meu, era un început.

Felix s-a ridicat să plece, clătinându-se puțin.

– Ești sigur că poți să urci dealul? l-am întrebat, când își punea casca.

– O fac de patruzeci de ani și n-am căzut până acum, a mormăit el. Dar mulțumesc de întrebare. De multă vreme nu s-a mai sinchisit cineva de sănătatea mea. Noapte bună și mulțumesc! Nu te mai simți străină, nu? mi-a strigat și a dispărut în noapte.

Închizând ușa după el, am oftat, știind că nu trebuia ca Thom să-și dea seama că îmi era milă de Felix.

Dar ca de obicei, îmi citea gândurile.

– E OK, mi-a spus, când am revenit în cameră și s-a îndreptat spre sobă să-și încălzească mâinile.

– Ce vrei să zici?

– Că îți pare rău pentru Felix. De fapt, și mie îmi pare rău, în pofida instinctului. Nu sunt gata să-l iert pentru ce i-a făcut mamei, dar, după ce și-a văzut propria mamă zăcând moartă pe stradă, apoi tatăl său și-a luat viața câteva ore mai târziu… Thom s-a cutremurat. Chiar dacă nu-și amintește detaliile, nu se poate ceva mai rău pentru un copil. Și numai Domnul știe ce urme i-au lăsat în suflet.

– Da, cine știe?!

– Și acum, gata cu discuția despre Felix. Altceva vreau să-ți arăt.

– Pe bune? Pari atât de serios încât încep să mă întreb dacă nu ești în stare să mai vii cu încă un frate sau o soră.

– Asta depinde de Felix, și cine știe? a glumit el. Dar asta este ceva mai… Thom încerca să-și găsească cuvintele – fundamental.

– Nu pot să cred că există ceva mai fundamental decât faptul că sunt o Halvorsen prin naștere.

– Ally, fără să știi, ai pus punctul pe i. Hai să-ți arăt ceva! S-a ridicat și s-a dus spre un mic birou dintr-un colț, a scos o cheie dintr-o mică vază și a descuiat sertarul. Apoi, a luat un dosar și s-a înapoiat cu el pe canapea, alături de mine. Așteptam să se adune. OK, îți amintești cât de iritată erai după ce ai citit biografia lui Jens Halvorsen despre el și Anna? Cum nu puteai crede că Anna l-a acceptat înapoi fără un cuvânt de reproș, după ce o lăsase singură la Leipzig toți acei ani?

– Sigur că da. Nici acum nu pricep. Jens însuși mărturisește în carte că fusese convins că Anna nu-l mai iubea și renunțase la el pentru totdeauna.

Și, pentru că a descris-o ca pe o femeie puternică, îmi este imposibil să cred că l-a acceptat așa cum a făcut-o.

– Exact.

Thom mă privea fix.

– Hai, spune odată!

– Și dacă a fost nevoită s-o facă?

– Nevoită?

– Să-l accepte.

– Vrei să spui de dragul aparențelor? Fiindcă în acele zile o femeie nu putea divorța fără să stârnească un scandal?

– Da, deși nu tocmai despre asta vorbeam. Dar ai dreptate.

– Thom, e trecut de unsprezece și n-am chef să mă joc de-a ghicitul. Spune-mi odată despre ce e vorba!

– Bine, Ally, dar, înainte să o fac, trebuie să juri că o să păstrezi secretul. Inclusiv față de Felix. N-am mai spus asta nimănui.

– Thom, vorbești de parcă ai găsit lâna de aur îngropată sub Froskehuset. Continuă, te rog!

– Scuze, doar că este ceva extrem de serios. Când cercetam relația dintre Jens, Anna și Grieg, pentru cartea mea, m-am dus pe urmele lor la Leipzig. Și uite ce am descoperit!

Thom a scos un plic din dosar, l-a desfăcut și mi-a dat scrisoarea.

– Citește!

Am văzut că era un certificat de naștere – al lui Edvard Horst Halvorsen. Stră-străbunicul nostru.

– Și ce-i cu asta?

– Sunt sigur că nu-ți amintești, dar, în biografia lui Jens, el spune că s-a întors la Leipzig în aprilie 1884.

– Sinceră să fiu, nu-mi amintesc.

– Ei bine, uite o fotocopie a paginii din carte. Am subliniat paragraful relevant: potrivit certificatului de naștere, Horst s-a născut pe 30 august 1884. Așa că Anna a dat naștere unui copil după numai patru luni de sarcină? Chiar și acum, așa ceva este tehnic imposibil.

Examinam data și avea dreptate.

– Poate că Jens a uitat luna când s-a întors la Leipzig? La urma urmei, scria din memorie la mai mulți ani după evenimente.

– Așa am crezut și eu. De fapt, inițial.

– Vrei să spui că bebelușul Annei – adică Horst – nu ar fi putut fi copilul lui Jens?

– Da.

Umerii lui Thom s-au lăsat subit în jos, de ușurare, de disperare sau de teamă, nu puteam ghici. Poate un amestec din toate trei.

– OK, pricep totul până acum. Și ce ai mai descoperit ca să-ți confirme teoria?

– Asta.

Thom mi-a întins o altă foaie de hârtie din dosar. Era fotocopia unei vechi scrisori, în norvegiană. Înainte să deschid gura, să-i spun că nu o pot descifra, mi-a mai dat o foaie.

– Este tradusă în engleză.

– Mulțumesc! Am citit-o, era datată martie 1883. Este o scrisoare de dragoste.

– Da, așa este. Și sunt mai multe trimise din același loc.

– Thom, cine a trimis scrisoarea? Cine este Broscuța, așa cum semnează? Și deodată, înainte să-mi răspundă, am înțeles. O, Doamne sfinte! Nu e nevoie să-mi spui. Mai sunt și altele?

– Cu zecile. Era foarte prolific. A scris aproape douăzeci de mii de scrisori în timpul vieții. Și am făcut comparația cu cele aflate în muzeul din Bergen. Este același scris.

– Și unde le-ai găsit? l-am întrebat uluită.

– Chiar în camera asta, sub nasul tuturor. Au stat așa timp de o sută zece ani!

– Unde? m-am mirat eu, rotindu-mi privirea prin salon.

– Am descoperit ascunzătoarea accidental. Mi-a căzut un pix din mână sub pian și, când m-am aplecat să-l ridic, m-am lovit cu capul de margine. Ridicând ochii, am observat un sertar îngust, care a fost adăugat ramei. Vino, să-ți arăt!

Ne-am aplecat sub pian și, acolo, chiar în mijloc, sub secțiunea coardelor, se afla o tavă îngustă din lemn. Thom a prins-o de margini și a tras-o afară.

– Vezi? m-a întrebat după ce ne-am așezat din nou pe canapea. Sunt cu zecile.

Am ridicat atentă scrisoare după scrisoare, examinându-le înmărmurită. Cerneala de pe paginile îngălbenite era atât de ștearsă încât aproape că literele nu mai puteau fi citite, dar datele erau clare, pornind din 1879 până în 1884 și toate semnate „Broscuța“.

– Și, chiar dacă pentru toată lumea numele lui era Horst, pe certificatul de naștere apare numele de Edvard, așa cum a fost botezat.

– Nu… știu ce să zic! i-am spus cu ochii fixați pe scrisul frumos de pe paginile din fața mea. Aceste scrisori de la Edvard Grieg pentru Anna sunt aur pur. Le-ai arătat vreunui istoric?

– Cum ți-am spus, nu le-am arătat nimănui.

– Dar de ce naiba nu le-ai inclus în cartea ta? Sunt o dovadă absolută a legăturii dintre Grieg și Anna Halvorsen.

– De fapt, dovedesc mai mult decât atât. Confirmă fără dubiu că au fost amanți. Cel puțin, timp de patru ani.

– Uau! Dacă este adevărat, sunt sigură că ai fi vândut milioane de exemplare ale cărții cu astfel de revelații romantice despre unul dintre cei mai faimoși compozitori ai lumii. Chiar nu înțeleg de ce n-ai făcut-o.

– Ally, s-a încruntat el, chiar nu poți să-ți dai seama? Chiar nu poți să aduni unu cu unu?

– Thom, nu mă lua de sus, am replicat enervată. Încerc să înțeleg tabloul general, dar dă-mi ceva timp. Deci scrisorile confirmă că Anna și Grieg au fost amanți. Și presupun că tu crezi că Grieg este tatăl copilului Annei?

– Da, am motive clare să cred asta. Îți aduci aminte că ți-am spus că însuși Grieg s-a dus să-l caute pe Jens în canalele Parisului? Era spre sfârșitul lui 1883, când trăia separat de Nina, soția lui, de aproape un an, el fiind stabilit în Germania. Pe urmă, în primăvara lui 1884, exact când Jens a apărut în pragul Annei, Grieg s-a întors la Nina, la Copenhaga, iar Edvard Horst Halvorsen s-a născut în august.

– Edvard Horst Halvorsen, fiul lui Grieg, am murmurat, încercând să înțeleg ce însemna asta.

– Așa cum ți-am spus, de ce naiba s-ar fi dus Grieg la Paris să-l caute pe Jens după șase ani? Și de ce Anna a fost gata să-l primească îndărăt? Doar dacă, nu cumva, ea și Grieg au ajuns la o înțelegere de dragul aparențelor. Nu trebuie să uităm că, pe vremea aceea, Grieg era unul dintre cei mai faimoși oameni din Europa. Chiar dacă era acceptabil să fie văzut alături de muze talentate, cum era Anna, nu putea risca ceva atât de scandalos ca zvonul că era tatăl unui copil ilegitim. Și, nu uita, Grieg era separat de Nina atunci și există dovezi în arhive că el și Anna călătoreau împreună prin toată Germania, pentru recitaluri. Sigur că existau niște bârfe despre ei, dar apariția soțului ei era menită să curme orice speculații privitoare la nașterea copilului. Peste un an, Anna și Jens s-au mutat la Bergen și copilul a fost prezentat peste tot în Norvegia ca fiind al lor.

– Și Anna a acceptat? Să trăiască o minciună?

– Nu uita că și Anna era faimoasă atunci. Orice urmă de scandal și și-ar fi văzut cariera distrusă. De asemenea, știa că Grieg nu va divorța niciodată de Nina. În plus, Anna era o femeie pragmatică, cu picioarele pe pământ. Pariez că ei doi au aranjat toate astea.

– Dar, dacă ai dreptate și Jens a găsit-o pe Anna însărcinată în patru sau cinci luni, oare ce a avut de spus?

– Nimic, pentru că, altfel, ar fi murit sărac lipit pământului pe străzile Parisului. Și, aproape sigur, Grieg i-a promis că-l va ajuta să-și facă un nume în Norvegia. Ally, nu vezi? A fost un aranjament bun pentru toți.

– Iar peste un an cele două cupluri trăiau practic ușă în ușă aici. Doamne, Thom, crezi că Nina a bănuit ceva?

– Chiar nu știu. Fără dubiu, îl adora pe Edvard și el o adora, la rândul lui, dar căsătoria cu o asemenea celebritate are întotdeauna un preț. Poate că era mulțumită că el se întorsese la ea. Și, desigur, mai era și Horst. Fiind vecini, Grieg își putea vedea fiul ori de câte ori dorea fără să ridice suspiciuni. Nu uita că el și Nina nu au avut copii. Într-una dintre numeroasele scrisori trimise unui amic compozitor, Grieg afirmă că îl adora pe bebelușul Horst.

– Așa că Jens s-a conformat.

– Da. Personal cred că asta a fost pedeapsa lui pentru cele făcute Annei. A trăit permanent în umbra lui Grieg pe tărâm muzical și i-a crescut copilul ca și cum ar fi fost al lui.

– Și atunci de ce Jens a scris acea biografie, știind că Anna avea un astfel de secret?

– Anna a murit în același an cu Grieg. Și, din acel moment, cariera muzicală a lui Jens a început să prindă aripi. Publicând cartea, cred că a încercat să profite de o faimă de care fusese lipsit până atunci. A fost un bestseller la vremea aceea și, probabil, i-a adus în plus și o sumă frumușică de bani.

– Ar fi trebuit să fie mai atent cu datele.

– Poate nu știa. Doar dacă se ducea la Leipzig să găsească certificatul original de naștere al lui Horst, așa cum am făcut eu.

– Da, o sută douăzeci de ani mai târziu. Thom, sunt totuși pure speculații.

– Uite aici! mi-a spus, scoțând trei fotografii din dosar. Uite-l pe Horst tânăr și cei doi posibili tați ai lui. Și acum, spune-mi cu cine seamănă?

Mi-am dat seama că nu mai aveam de ce să mă îndoiesc.

– Dar și Anna avea ochi albaștri și era blondă, la fel ca Grieg. Horst putea să semene cu ea.

– Adevărat. Când cercetăm trecutul, avem la îndemână numai câteva instrumente: probe documentare și tot felul de supoziții.

Îl ascultam distrată pe Thom, când, dintr-odată, am înțeles ce dorea să-mi spună.

– Dacă ai dreptate, atunci Horst, Felix, tu și eu…

– Da. Așa cum ți-am spus de la început, Ally, s-ar putea să nu fii deloc o Halvorsen.

– Haide, Thom, fii serios! Este prea mult! Am putea să dovedim dacă e adevărat?

– Categoric. Fratele lui Grieg, John, a avut copii și descendenții lor trăiesc. Am putea veni cu dovezi ca să cerem un test ADN. M-am gândit de sute de ori să-i contactez, dar m-am răzgândit din cauza scandalului care ar fi urmat inevitabil și ar fi dus la distrugerea reputației lui Grieg. Toate astea s-au petrecut cu peste o sută douăzeci de ani în urmă și, personal, aș vrea să fiu cunoscut pentru muzica mea și nu pentru că am provocat un astfel de scandal. Așa că am luat decizia să nu răscolesc lucrurile. De aceea n-am inclus scrisorile în carte. Ally, trebuie să te hotărăști și tu și nu te acuz dacă vei dori să fii sigură de asta, chiar dacă eu am ales să las trecutul în pace.

– Doamne, Thom! Am avut parte de treizeci de ani fericiți de viață fără să știu ceva despre părinții mei biologici. Și cred că este suficient ce am

descoperit până acum, i-am răspuns zâmbind. Dar cum rămâne cu Felix? El nu știe?

– Nu, pentru că n-am încredere că nu se îmbată și nu începe să trâmbițeze peste tot că este stră-strănepotul lui Grieg și atunci intrăm toți în rahat.

– De acord. Uau, am oftat, ce mai poveste!

– Da. Și acum, că mi-am vărsat în sfârșit oful, ce zici de o ceașcă de ceai?

Când a sosit peste câteva zile, i-am arătat lui Thom certificatul meu de naștere în original. Scrisesem spitalului și serviciului local de stare civilă din Trondheim nu numai pentru că doream să am dovada, dar și fiindcă voiam să descopăr orice alte detalii legate de modul în care Pa Salt dăduse peste mine.

– Vezi! Inițial, numele meu a fost Felicia, probabil după Felix.

– Îmi place. Sună foarte bine pentru o fată, m-a tachinat Thom.

– Regret, dar nu mă simt prea feminină. Mi se pare că Ally mi se potrivește mai bine.

I-am mai arătat un document, sosit odată cu certificatul, în care se afirma că fusesem adoptată pe 3 august 1977. Avea o ștampilă oficială jos, pe pagină, dar nu venea cu alte detalii.

– Toate agențiile de adopție pe care le-am contactat mi-au răspuns că nu sunt în posesia unor acte oficiale de adopție și că, prin urmare, acordul a fost dat în particular. Ceea ce înseamnă că Pa Salt a întâlnit-o pe Martha, am adăugat, punând ultima scrisoare la dosar.

– Ally, acum mi-a trecut prin cap, mi-a spus Thom dintr-odată, dar, după ce am aflat de la tine că Pa Salt a adoptat șase fete, toate purtând numele pleiadelor, nu s-ar putea ca el să fi fost cel care te-a ales pe tine? Și să fi preferat să mă lase pe mine cu mama?

Da, Thom avea dreptate! Și, imediat, m-am simțit de parcă mi se ridicase o piatră de pe suflet. M-am dus spre el și, cum stătea așezat în fața pianului, l-am prins în brațe și l-am sărutat pe creștet.

– Îți mulțumesc pentru asta!

– E OK!

Am aruncat o privire spre partitura din fața lui, cu note scrise peste tot pe ea.

– Ce ai de gând cu asta?

– Încerc să deslușesc ce a recomandat David Stewart pentru orchestrația „Concertului Eroica“.

– Și cum ți se pare?

– Din ce am văzut până acum, nu sunt impresionat, sincer să fiu. Mă îndoiesc foarte tare că va fi gata pentru o premieră în decembrie, în cadrul Centenarului Grieg. Suntem aproape de sfârșitul lui septembrie și partiturile ar trebui trimise la tipografie luna viitoare, pentru ca orchestra să aibă timp să repete. Dat fiind că David mi-a dat undă verde, afirmând că-l va include în program, aș fi devastat dacă nu va fi gata, dar astea – a dat din umeri – nu mi se par deloc în regulă.

– Aș vrea să te pot ajuta.

Pe urmă, mi-a venit o idee, deși nu eram sigură dacă era cazul să i-o spun.

– Ce este?

Încă o dată, realizam că îmi era peste putință să-i ascund ceva noului meu frate geamăn.

– Dacă îți spun, promite-mi că nu respingi sugestia mea din capul locului.

– OK. Aștept!

– Știi că Felix, tatăl nostru, ar putea să o facă. La urma urmelor, este fiul lui Pip. Sunt sigură că va simți emoțiile pe care tatăl lui a dorit să le transmită.

– Ce? Ally, ești complet nebună! Știu că ai vrea să ne vezi ca pe o familie fericită, dar realmente asta merge prea departe. Felix este un bețiv și un om de nimic, care n-a reușit să facă ceva în viața lui. Cum să-i dau

concertul prețios, compus de bunicul meu, ca să-l distrugă? Sau și mai rău, să ajungă la jumătate, apoi să renunțe. Dacă vrem să fie gata până în decembrie, atunci cu siguranță nu asta este calea.

– Știi că Felix cântă la pian ore întregi în fiecare zi? Numai pentru el? Și tu mi-ai spus de multe ori că e un geniu, care și-a compus și orchestrat singur operele în adolescență, am insistat eu.

– Gata, Ally. Am închis subiectul.

– OK, am ridicat din umeri și am ieșit din cameră.

Mă simțeam frustrată și necăjită. Era primul dezacord major dintre noi.

Mai târziu, în acea după-amiază, Thom a fost chemat pentru un concert. Știam că ținea partitura originală a lui Pip în biroul din salon. Nu eram sigură dacă procedam bine, așa că am descuiat biroul și am scos maldărul de hârtii. Le-am pus într-o pungă, am luat cheile mașinii recent închiriate și am ieșit din casă.

– Felix, ce zici?

I-am explicat toată povestea legată de „Concertul Eroica“ și cât de disperați eram ca orchestrația să fie gata la timp. Tocmai îl ascultasem cum îl interpretează până la sfârșit. Și, chiar dacă nu văzuse partiturile înainte, execuția lui fusese fără greșeală. La un nivel tehnic atât de ridicat și cu un fler caracteristic numai celor mai talentați pianiști.

– Cred că e minunat. Doamne sfinte, tata a fost atât de talentat!

Felix era mișcat în mod clar și, instinctiv, i-am înconjurat umerii cu brațele.

– Da, a fost, într-adevăr.

– E o tragedie că nu-mi aduc aminte deloc de el. Eram foarte mic când a murit.

– Știu. Și e o tragedie că acest concert n-a fost încă prezentat în public. N-ar fi minunat să aibă o premieră?

– Da, da, sigur, cu orchestrația adecvată… de exemplu, aici în primele patru acorduri, un oboi și, după aceea, o violă, mi-a făcut el semn spre partitură, și cu percuția venind imediat, ca o surpriză, uite așa! Mi-a arătat cum ar suna, ciocnind două creioane. I-ar șoca pe cei înclinați să creadă că ascultă o altă pastișă după Grieg. S-a strâmbat ștrengărește și am văzut cum i s-au luminat ochii când a luat o foaie de hârtie și a notat pe ea aranjamentul tocmai descris. Să-i spui lui Thom că va fi o lovitură de maestru. Și, pe urmă, a continuat Felix, începând din nou să cânte, intră viorile, acompaniate de percuție, ca să dea senzația unui pericol ascuns.

A notat din nou repede notele pe partitură. Pe urmă, s-a oprit subit și s-a uitat la mine.

– Îmi pare rău, m-am lăsat dus de val. Îți mulțumesc, totuși, că ai venit cu ele la mine.

– Felix, cât ți-ar lua să faci orchestrația?

– Poate două luni. Nu știu dacă e datorită faptului că este o operă compusă de tatăl meu, dar pot spune exact cum ar trebui să sune.

– Ce zici de trei săptămâni?

M-a fixat uluit și pe urmă și-a ridicat ochii în sus, chicotind.

– Presupun că glumești.

– Nu, deloc. Îți fac fotocopiile și, dacă poți să faci orchestrația și să i-o prezinți lui Thom, la fel de grozav cum ai făcut-o acum, în fața mea, mă îndoiesc că el sau orice director al Orchestrei filarmonice din Bergen va putea să te refuze.

Felix tăcea.

– Deci mă provoci? Vrei dovada că pot s-o fac ca să i-o arăți lui Thom?

– Asta în afara faptului că opera tatălui tău figurează deja în programul concertului aniversar Grieg din decembrie. Și pentru că, din câte am auzit, ești un muzician strălucit. Și, dacă nu te supără că-ți atrag atenția, termenul atât de scurt înseamnă că trebuie să te concentrezi la maximum.

– Domnișoară, am auzit un talmeș-balmeș de complimente și de insulte, a izbucnit Felix. Prefer să rămân cu complimentele pentru că, desigur, ai dreptate. Sunt cu mult mai bun când lucrez cu un termen în minte și, în ultimii ani, le-am cam dus dorul pe-aici.

– Atunci vrei să încerci?

– Dacă accept, voi face mai mult decât să încerc, te asigur! Încep chiar în seara asta.

– Mă tem că trebuie să iau partiturile cu mine. Nu vreau ca Thom să afle ce fac.

– O, nu te teme, am deja totul în cap. Felix a strâns partiturile și mi le-a dat. Adu-mi mâine o copie, dar, din acel moment, nu vreau să te mai văd aici ca să mă bați la cap când lucrez. Așa că ne vedem peste trei săptămâni, începând de mâine.

– Dar…

– Nici un dar, mi-a tăiat-o Felix conducându-mă la ușă.

– OK, vin mâine. La revedere!

– Și, Ally?

– Da?

– Mulțumesc că te-ai gândit la mine.

Capitolul 45

În următoarele trei săptămâni m-am plimbat prin casă ca un leu în cușcă. Știam că orchestrarea unei simfonii însemna mai multe luni de muncă asiduă. Dacă Felix va reuși să rezolve primele cinci minute, speram ca asta să fie suficient să-l conving pe Thom. Și, dacă nu va face nimic, atunci nimic nu era pierdut pentru că Thom nu va afla niciodată.

Orice om merită o a doua șansă, mă gândeam, când am auzit că se deschide ușa din față și și-a făcut apariția Thom, venind de la reprezentația operei Carmen. Începuseră concertele și, după ce s-a

prăbușit istovit pe canapea, cenușiu la față, i-am adus o bere rece din frigider.

– Mulțumesc! Aș putea să mă obișnuiesc așa, mi-a spus răsucind capacul. M-am gândit la o sumedenie de lucruri în ultimele câteva zile.

– O, da?

– Te-ai hotărât unde să o naști pe Degețica?

Era porecla dată bebelușului meu, pornind de la întrebarea lui cam cât de mare era copilul acum, și eu – ghidându-mă după manual – îi arătasem degetul cel mare.

– Nu, n-am făcut-o.

– Atunci ce-ar fi să rămâi aici, la Froskehuset, cu mine? Tot îmi spui că arzi de dorința să o modernizezi, și eu cu siguranță n-am timp pentru așa ceva. Așa că, dacă tot ai chef să transformi casa, ce-ar fi să te pui pe treabă? Și, în schimb, primești casă și masă, al cărei cost va crește exponențial după ce vine barza. Și, bineînțeles, vei primi documente de proprietate asupra unei jumătăți din casă.

– Thom, casa e a ta. Nu mi-ar trece niciodată așa ceva prin cap!

– Atunci ce-ar fi să investești în renovarea acestei case, dacă ai bani, bineînțeles? Nu ți se pare corect? Vezi? Nu sunt chiar atât de generos pe cât credeai.

– Pot să-i cer bani lui George Hoffman, avocatul lui Pa. Sunt sigură că va spune că este o investiție bună. Nici nu cred că e nevoie de o sumă foarte mare, deși soba aia trebuie neapărat înlocuită cu un șemineu modern și, poate, aș instala și încălzire pe sub podea în toată casa. Ar fi bine să înlocuim și boilerul și să refacem conductele în băi, fiindcă sunt sătulă să nu-mi ajungă apa caldă când fac duș și…

– Aha, am dat drumul la robinet! a chicotit Thom. Pariez că vei avea nevoie de cel puțin un milion de coroane ca să faci totul pe placul tău. Casa valorează cam patru milioane, așa că îmi permit să te angajez ca designer. Trebuie să cădem de acord ce vom face dacă vreunul dintre noi

decide să-și vândă partea, caz în care celălalt ar avea posibilitatea să-i cumpere partea, dar, Ally, cred că este important ca tu și bebelușul să aveți propria voastră locuință.

– M-am descurcat foarte bine până acum.

– Păi, nici n-ai avut un copil până acum. Și, ca unul care a crescut într-o casă despre care mama îmi amintea constant că nu era a noastră, mi-ar plăcea ca nepotul sau nepoata mea să nu-și facă astfel de griji. Poate îmi ofer și serviciile în calitate de mentor și tată, până când intră în scenă un ales al tău. Și sunt sigur că, într-o zi, se va întâmpla și asta, a adăugat el.

– Dar, Thom, dacă e să rămân aici…

– Da?

– Va trebui să învăț norvegiana. Și mi se pare ceva imposibil.

– Nu-i mare lucru, o poți învăța odată cu bebelușul, mi-a zâmbit el.

– Dar ce facem, dacă unul din noi, sau amândoi, ne găsim pe cineva?

– Cum ți-am spus, putem vinde casa sau răscumpăra partea celuilalt. În afară de asta, nu uita că are patru dormitoare. Și pentru că voi refuza să-ți permit să-ți alegi un bărbat care să nu-mi fie pe plac, atunci nu-i nici un motiv pentru care n-am putea trăi toți aici. Oricum, cred că nu e cazul să ne batem capul prea mult cu tot felul de eventualități. Cred că ești de acord, pentru că te-am auzit spunând-o deseori.

– Da, adevărat, dar… acum trebuie să-mi fac planuri de viitor.

– Sigur că da. Sarcina te schimbă deja.

După ce m-am dus la culcare, îmi era clar că Thom avea dreptate. Nu trebuia să iau decizii numai pentru mine, ci să aleg și ce era mai bine pentru micuțul meu. Categoric, eram fericită aici, mă simțeam în siguranță și liniștită în această țară pe care începeam să o iubesc. Și faptul că n-avusesem parte de adevărata mea moștenire făcea și mai

important ca micuțul meu să aibă parte de ea. Așa că aveam s-o revendicăm împreună.

A doua zi de dimineață, i-am spus lui Thom că, în principiu, era o idee minunată și că doream să rămân și să nasc copilul aici.

– O să văd totodată dacă pot aduce iahtul lui Theo, Sunseeker, aici. Chiar dacă eu încă n-am curaj să urc la bord, poate că ție ți-ar plăcea să-ți plimbi nepotul sau nepoata prin fiordurile Norvegiei în timpul verii.

– O idee grozavă! a exclamat Thom încântat. Deși, de dragul copilului, va trebui să te întorci cândva pe apă.

– Știu, dar nu acum. Singurul lucru care mă îngrijorează în prezent este ce voi face după ce îmi termin slujba de designer și nasc copilul.

Am așezat clătitele care îi plăceau atât de mult pe masă.

– Vezi, Ally, nu te poți abține să nu te gândești la viitorul mai îndepărtat!

– Taci odată! Ai în față o femeie care a muncit toată viața ei și s-a confruntat permanent cu provocările.

– Și nu crezi că ai parte de suficiente, dacă te muți într-o altă țară și mai ai și un bebeluș?

– Da, este suficient pe moment. Dar va trebui să fac și altceva.

– O să încerc să te ispitesc, mi-a spus Thom calm.

– Ce vrei să spui?

– Orchestra are nevoie de un flautist talentat, așa cum ești tu. De fapt, doream să-ți propun ceva.

– Ce anume?

– Ai aflat deja despre Concertul Centenar Grieg, unde va fi prezentat și „Concertul Eroica“, deși nu prea văd cum. În prima parte figurează Suita Peer Gynt și mă gândesc cât ar fi de adecvat ca tu să interpretezi primele acorduri ale „Dimineții devreme“. Am vorbit cu David Stewart și crede că este o idee minunată. Ce părere ai?

– Ai vorbit deja, cu el?

– Sigur că da. Nu e mare lucru…

– Chiar dacă eu nu însemn nimic, numele meu este suficient ca să ajung pe afiș, am completat eu cele spuse de el.

– Cât de obtuză poți fi! Te-a auzit cântând cu Willem, la Teatrul Logen, ai uitat? Și nu poți să știi ce va urma după aceea. Așa că nu mi-aș bate capul în locul tău să-mi găsesc un job, dacă te hotărăști să rămâi de tot aici.

Îl priveam, mimând supărarea.

– Deci ai rezolvat totul în locul meu.

– Da, cam așa ceva. La fel cum ai fi procedat și tu.

După trecerea celor trei săptămâni, am bătut la ușa lui Felix, trepidând. N-a răspuns și mă gândeam că poate Felix mai dormea, deși eram în miezul zilei.

Când a deschis ușa, cu ochii roșii, cu un tricou și numai boxerii pe el, am simțit cum mi se spulberă toate speranțele.

– Bună, Ally. Intră!

– Mersi.

Camera de zi mirosea a tutun și alcool și, când am văzut șirul de sticle goale de whisky pe măsuță, am simțit cum îmi crește tensiunea.

– Scuze pentru dezordine! Stai jos, mi-a spus, luând o pătură roasă și o pernă de pe canapea. În ultimele săptămâni am adormit în locul în care m-am prăbușit.

– Aaa!

– Ceva de băut?

– Nu, mulțumesc. Știi de ce am venit, nu?

– Vag, mi-a răspuns, trecându-și mâna prin părul cărunt. Ceva legat de concert?

– Da. Ei bine? l-am întrebat disperată să știu dacă făcuse față, sau nu.

– Da… Pe unde le-am pus?

Erau maldăre de partituri peste tot, prin cameră, multe foi mototolite și aruncate pe jos, peste care se adunase praful și pânze de păianjen. Îl urmăream cu inima strânsă cum căuta prin rafturile cu cărți, sertare care dădeau pe-afară și în spatele canapelei pe care stăteam.

– Știu că le-am pus bine undeva… mormăia el, aplecându-se să se uite pe sub pian. Aha! a exclamat triumfător, ridicând capacul minunatului pian Bluthner și sprijinindu-l cu o tijă din lemn. Uite-le!

A băgat mâna în interior și a extras un imens maldăr de partituri. S-a îndreptat spre mine și mi le-a trântit pe genunchi, care aproape s-au îndoit sub greutatea lor.

– Am terminat!

Am văzut că primele erau partiturile originale pentru pian, puse într-un dosar din plastic. A doua secțiune era pentru flaut, următoarea pentru violă și cea de-a treia pentru percuție. Am întors filă după filă și, când am ajuns la secțiunea pentru alămuri, aproape uitasem cât de multe instrumente avuseseră nevoie de orchestrația lui. L-am privit uluită, iar el mi-a aruncat un zâmbet încrezut.

– Draga mea fiică de-abia descoperită, dacă m-ai fi cunoscut mai demult, ai fi știut că răspund întotdeauna unei provocări pe plan muzical. Mai ales uneia atât de importante ca asta.

– Dar… ochii mi s-au oprit pe sticlele de whisky.

– Și, după cum ți-am mai spus, lucrez mai bine beat. Trist, dar adevărat. Oricum, totul e aici, gata pentru mult iubitul meu fiu, ca să obții verdictul lui. Personal, cred că tatăl meu și cu mine am produs o operă genială.

– Nu pot eu să judec calitatea, dar, cu siguranță, din punct de vedere cantitativ, ai produs un miracol.

– Zi și noapte, draga mea, zi și noapte! Așa că, acum, ia-o din loc!

– Chiar vrei să plec?

– Da, vreau să dorm. N-am mai dormit ca lumea de când ne-am văzut ultima dată.

– OK! i-am spus și m-am ridicat, strângând bine partiturile la piept.

– Și să mă anunți ce-a zis, da?

– Sigur că da.

– O, și mai spune-i lui Thom că singura parte care nu prea m-a convins este cea în care suflătorii intră odată cu oboiul, la măsura trei din tempoul doi. S-ar putea să fie cam prea mult. La revedere, Ally!

Cu aceste cuvinte, a trântit ușa după mine.

– Ce sunt astea? m-a întrebat Thom mirat, când a sosit acasă după concert, observând maldărul de partituri muzicale stivuite pe măsuța de cafea din salon.

– A, orchestrația finală pentru „Concertul Eroica“, i-am răspuns pe un ton cât mai normal. Vrei o cafea?

– Te rog! mi-a spus, repezindu-se spre măsuță, fără să-și creadă ochilor.

Eu m-am îndreptat spre bucătărie, am turnat cafeaua și am revenit în salon, găsindu-l pe Thom scufundat în partituri.

– Cum? Când? Cine?

– Felix. În ultimele trei săptămâni.

– Îți bați joc de mine?

– Nicidecum.

Îmi venea să dansez de bucurie, văzând expresia uimită de pe fața lui.

– Sigur, a continuat tușind, nu știu dacă este ceva de calitate, dar…

L-am văzut cum intonează partitura pentru oboi, apoi cea a violelor, pe urmă trece la percuție și începe să chicotească.

– Strălucit! Îmi place totul.

– Ești supărat?

– Vorbim mai târziu. A ridicat ochii spre mine și puteam citi tot entuziasmul și respectul întipărit pe fața lui. Dar, la prima vedere, Felix a făcut ceva incredibil. Uită de cafea, mă duc la David Stewart să-l prind înainte să plece! Îi duc totul acum. Sunt sigur că va fi la fel de uimit ca mine.

Simțeam că plesnesc de plăcere, în timp ce-l ajutam să strângă partiturile și-l conduceam la ușă, urându-i mult noroc.

– Pip, am șoptit cu ochii la stele. Eroina ta își va avea în sfârșit premiera.

În timp ce toamna se apropia de sfârșit și programul pentru concertul aniversar prindea contur, inclusiv datorită orchestrației inspirate a lui Felix, eram foarte ocupată cu propriile mele planuri. Îl contactasem pe Georg Hoffman, ca să-i explic situația. A fost de acord că aveam nevoie de un acoperiș, deși numai pe jumătate al meu, deasupra capului. Am strâns toate economiile mele, nu prea mari, plus mica sumă lăsată de Theo prin testament și am început renovările la Froskehuset. Aveam în minte o viziune, o casă frumoasă de tip scandinav, cu podele deschise de culoare, din lemn de pin și pereți la fel, mobilă norvegiană modernă și ultimul răcnet în materie de conservare a energiei.

Când am alcătuit documentele, am dezbătut cu Thom faptul că nu trebuia să-l nedreptățim pe Felix și să-i cedăm o treime din proprietatea asupra casei. Însă, când l-am abordat, mi-a răspuns zâmbind:

– Nu, draga mea! Este drăguț din partea ta că-mi faci oferta, dar sunt mulțumit aici, în cabana mea, și amândoi știm pe ce mi se duc banii.

Totodată, în urmă cu o săptămână, Casa editorială Peters – cunoscută ca C.F. Peters pe când era editura lui Grieg din Leipzig în urmă cu toți acei ani – ne-a contactat în legătură cu „Concertul Eroica“ și o înregistrare cu Filarmonica Bergen a fost programată pentru anul viitor. În calitate de moștenitor legal al operei tatălui său, plus munca lui cu orchestrația, Felix

urma să câștige o mulțime de bani, în caz că acest concert urma să aibă succes, ne informase șeful editurii, Andrew Litton.

Așa că, având o conștiință curată și pregătindu-mi cuibul, mă simțeam plină de optimism și energie, intervievând constructori locali, consultându-mă cu autoritățile din domeniu și documentându-mă pe website-uri și din numeroase reviste de design interior. Mă gândeam cât de tare puteau hormonii să ne influențeze acțiunile.

În timp ce răsfoiam un catalog cu mostre de materiale, mă gândeam vinovată că nu o sunasem pe Ma de prea multe ori după ce ajunsesem aici. Și nici pe Celia. Dar, acum, că trecusem de cele trei luni periculoase, ambele meritau din plin să le dau vestea bună.

Primul telefon l-am dat lui Ma, la Geneva.

– Alo!

– Ma, sunt eu, Ally!

– Chérie! Ce bine îmi pare că m-ai sunat!

Am zâmbit ușurată la auzul vocii ei calde și la faptul că nu era urmă de reproș în ea.

– Ce mai faci? m-a întrebat.

– Păi asta este întrebarea, i-am răspuns râzând.

Și, pe urmă, i-am povestit totul despre Thom și Felix și cum Pa Salt mă făcuse să dau peste ei.

– Așa că sper că mă înțelegi, Ma, de ce am decis să rămân aici, în Bergen, mai mult timp. Și mai este ceva care complică ușor lucrurile. Sunt însărcinată cu copilul lui Theo.

La celălalt capăt al firului s-a lăsat tăcerea pe moment, după care am auzit-o oftând ușurată.

– Dar, Ally, este cea mai minunată veste dintre toate! Vreau să spun după tot ce… ai trăit. Când vei naște?

– Pe 14 martie.

După ce făcusem ecografia, care confirmase data nașterii copilului, făcusem socoteala, dându-mi seama că rămăsesem însărcinată în jurul datei dispariției lui Pa.

– O, Ally, chérie, sunt foarte fericită pentru tine. Și tu te bucuri, nu?

– Foarte mult, am asigurat-o eu.

– Sunt sigură că și surorile tale la fel. Vor fi mătuși și încă un bebeluș va sosi în Atlantis. Le-ai spus și lor?

– Nu. Doream să vorbesc mai întâi cu tine. În ultimele săptămâni le-am contactat de câteva ori pe Maia, Star și Tiggy, dar n-am reușit deloc să dau de Electra. Nu mi-a răspuns la e-mailuri și, când l-am sunat pe agentul ei din Los Angeles, nu mi-a răspuns, a trebuit să las un mesaj. Este totul OK cu ea?

– Sunt sigură că este foarte ocupată – doar știi ce program hectic are ea. Replica lui Ma a venit după o ușoară ezitare din partea ei. După câte știu, este bine.

– Mi-ai luat o piatră de pe inimă. Dar și când am sunat-o pe Star la Londra și i-am cerut să vorbesc cu CeCe, mi-a spus că nu este acolo. Nu mai știu nimic despre ele de atunci.

– Da.

– Așa că poate știi tu ce mai fac ele?

– Mă tem că nu. Dar, din nou, sunt sigură că nu ai de ce să fii îngrijorată.

– Dacă afli ceva despre ele, te rog să mă suni, da?

– Sigur, chérie. Și acum, povestește-mi ce planuri ai după sosirea bebelușului.

După ce am terminat convorbirea cu Ma, invitând-o pe ea și pe surorile mele la Centenarul Grieg din decembrie, am sunat-o pe Celia. La fel ca Ma, a fost încântată să mă audă.

Hotărâsem deja că-i voi comunica marea veste în persoană Celiei, știind ce emoții voi stârni în ea. Și mai era și chestiunea cu urna cu cenușa lui Theo.

– Celia, nu vreau să mă lungesc acum, dar ce zici dacă aș veni să te văd peste câteva zile?

– Ally, nu trebuie să-mi ceri voie. Ești bine-venită aici oricând. Știi că te ador.

– Poate că vom merge la Lymington ca să… nu puteam rosti cuvintele.

– Da, este momentul potrivit. O vom face împreună, așa cum și-ar fi dorit-o el.

Peste două zile, după ce avionul meu a aterizat pe Heathrow, am văzut-o pe Celia care mă aștepta la Sosiri. De la volanul vechiului ei Mini, mi-a aruncat o privire scurtă.

– Ally, sper să nu te deranjeze, dar vom merge direct la Lymington. Nu știu dacă ți-am spus vreodată că am o căsuță în zonă. Petreceam acolo vacanțele de vară cu Theo și mergeam pe mare împreună. Mi se pare… potrivit să ne ducem în acel loc.

I-am prins mâna și i-am strâns-o, în timp ce o ținea încleștată pe volan.

– Celia, e perfect.

Și chiar așa era. Căsuța cu acoperiș arcuit era cuibărită în centrul orașului, cunoscut pentru arhitectura sa georgiană, cu străzi pavate cu piatră cubică și clădiri în culori pastelate. Ne-am lăsat bagajele în holul de la intrare și am urmat-o pe Celia în camera de zi, o încăpere plăcută cu bârne pe tavan. Mi-a prins mâinile într-ale ei.

– Ally, înainte să te conduc în camera ta, vreau să te avertizez că există numai două dormitoare, unul al meu și altul… cel în care dormea Theo și unde se află încă… multe dintre lucrurile lui.

– Celia, este OK! am asigurat-o, impresionată de bunătatea și atenția ei.

– Vrei să-ți duc bagajul sus? O să aprind șemineul și o să pregătesc cina. Am adus una-alta cu mine, așa că voi încropi ceva. Sau poate vrei să mâncăm în oraș?

– Mulțumesc, Celia, sunt mai mult decât mulțumită să rămân aici. Mă descurc cu bagajul. Cobor apoi repede, să te ajut.

– Prima ușă pe stânga, în capătul scării, mi-a strigat ea.

Am ridicat rucsacul și am urcat scările. Sus era o ușă joasă, din lemn, pe care scria CABINA LUI THEO. Am deschis-o și am dat cu ochii de un pat îngust, sub fereastră, cu un ursuleț îmbrăcat marinar proptit între perne. Pereții cu suprafața neregulată erau plini de fotografii cu iahturi și, deasupra unei comode, atârna un colac de salvare demodat, cu dungi albe și roșii. Am simțit cum îmi dau lacrimile, camera amintindu-mi de a mea, din Atlantis.

– Sufletul meu pereche, am șoptit, simțind spiritul lui Theo peste tot în jurul meu.

Apoi m-am așezat pe pat, am ridicat ursulețul și l-am strâns la piept, în timp ce lacrimile mi se rostogoleau pe obraji, știind că Theo nu-și va cunoaște niciodată copilul.

În seara aceea, am discutat cu Celia tot felul de lucruri, în timp ce ea pregătea o caserolă cu pui. Focul se auzea trosnind în camera de zi și am luat loc pe canapeaua veche ca să mâncăm.

– Celia, mă simt ca acasă aici. Înțeleg de ce îți place căsuța asta.

– Am avut norocul s-o moștenesc de la părinții mei. Au fost și ei navigatori și era un loc perfect ca să-l aduc pe Theo în vacanță aici. Lui Peter nu-i plăcea marea și, oricum, era mai mult plecat cu afacerile lui în acele zile, așa că petreceam mult timp aici cu Theo.

– Apropo de Peter, știi ce mai face?

– Ciudat, dar da. De fapt, aș putea chiar spune că ne-am împrietenit în ultimele săptămâni. Mă sună mereu și a sugerat că ar vrea să-și petreacă Crăciunul cu mine, în Chelsea. Se pare că nici unul dintre noi nu mai are

pe altcineva. Obrajii Celiei s-au colorat într-un roz delicat. Știu că sună aiurea, dar cred că moartea lui Theo a făcut să dispară amărăciunea dintre noi.

– Nu mi se pare aiurea. Știu că te-a rănit foarte tare, dar mi se pare că este conștient de greșelile făcute.

– Ei bine, Ally, nimeni nu-i perfect. Și este posibil să mă fi maturizat și eu, știind ce am greșit în relația cu el. Adevărul este că, după ce s-a născut Theo, el a devenit centrul lumii pentru mine. M-am îndepărtat de Peter și, după cum ți-ai dat seama, nu-i place să fie ignorat.

Mi-a zâmbit.

– Nu, îmi dau seama. Sunt fericită că măcar vorbiți.

– I-am spus că o să vin aici, cu tine, ca să aruncăm cenușa lui Theo în mare, mâine, la răsăritul soarelui, dar n-am primit un răspuns. Tipic Peter! a oftat Celia. N-am putut niciodată să comunic prea bine cu el când erau în joc lucruri importante. Oricum, ajunge cât am vorbit despre mine! Vreau să-mi istorisești tot ce ai făcut în Norvegia. Mi-ai spus deja că te-ai lăsat ghidată de indiciile lăsate de tatăl tău. Aș fi fericită să ascult toată povestea.

În următoarea oră i-am povestit în detaliu aventura mea. La fel ca în conversația cu Ma, am omis un singur detaliu, și anume că era posibil să fiu rudă cu Edvard Grieg. Și mie, ca și lui Thom, mi se părea că era ceva mult prea personal, care oricum nu însemna nimic fără nici o dovadă solidă.

– Ei bine, recunosc că sunt uimită! a exclamat Celia când am terminat și am dus tăvile goale la bucătărie. Deci ți-ai găsit un frate geamăn și un tată. Este extraordinar! Ce simți?

– Sunt foarte încântată. Thom… îmi seamănă perfect, i-am răspuns zâmbind. Și sper să nu sune insensibil, dar, după ce mi-am pierdut mentorul, pe Pa Salt și sufletul pereche, Theo, am găsit un alt bărbat care să figureze în viața mea, dar într-un mod complet diferit.

– Ally, draga mea, cred că e minunat! Ce mai călătorie ai făcut de când nu ne-am văzut!

– De fapt, Celia, călătoria nu s-a sfârșit încă. Mai am ceva să-ți spun. Am privit-o drept în ochi, citind în ei curiozitatea, și am respirat profund. O să fii bunică.

Expresia uimită s-a transformat repede în neînțelegere pe fața ei. Apoi, a zâmbit super încântată și a întins mâinile spre mine, strângându-mă tare la piept.

– Ally, aproape nu-mi vine să cred. Ești sigură?

– Da. Sarcina mi-a fost confirmată de o doctoriță din Bergen. Și, în urmă cu o săptămână, am făcut prima ecografie. M-am ridicat de pe canapea și am început să caut în poșetă. Am extras o imagine alb-negru și i-am dat-o. Știu că nu arată cine știe ce acum, dar, Celia, acesta este nepotul tău.

A luat fotografia și a studiat-o, trasând cu degetele imaginea destul de neclară a micuței vieți din pântecele meu.

– Ally… Avea vocea gâtuită de emoție. Este… cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

După aceea, ne-am tot îmbrățișat plângând și râzând și, în final, am rămas amândouă rezemate de spătarul canapelei, puțin ametite.

– Măcar acum am ceva speranță în inimă pentru ziua de mâine. Am o barcă în port. Mă gândesc să ieșim cu ea în zori… și să-l lăsăm să aibă o odihnă veșnică în mare.

– Îmi pare a-a-tât de rău! m-am bâlbâit, dar nu pot. După ce a murit Theo, m-am jurat să nu mai ies niciodată pe mare. Sper că mă înțelegi.

– Da, draga mea, dar mai gândește-te, te rog! Așa cum tu ai spus, nu poți uita trecutul. Cred că Theo ar fi foarte supărat să știe că, din cauza lui, ai renunțat la pasiunea ta.

În acel moment, mi-am dat seama că, oricât de greu îmi era, îi datoram asta lui Theo și copilului nostru.

– Celia, ai dreptate! Așa trebuie să facem.

A doua zi de dimineață, când m-a trezit alarma mobilului înainte de răsăritul soarelui, m-am uitat dezorientată în jur pentru un moment, apoi am simțit ceva catifelat pe obraz. Am aprins lampa de lângă pat și am văzut ursulețul lui Theo pe pernă. Mi-am vârât fața în blănița lui, dorind să-l simt din nou pe el alături de mine. M-am dat jos din pat și m-am îmbrăcat repede cu pantaloni și un jerseu gros, pe urmă am coborât la parter unde mă aștepta Celia. Tăcută, am aruncat o privire spre urna albastră pe care o ținea în brațe.

Nu era nimeni pe stradă când am ieșit amândouă din casă și ne-am îndreptat spre port, în lumina scăzută a zorilor. Când ne-am oprit în locul unde era legată barca Celiei, singurul semn de activitate din jur era la bordul unei ambarcațiuni pescărești alăturate. Cei doi pescari ne-au salutat scurt, dând din cap și continuând să-și repare plasele.

– Știi, lui Theo i-ar fi plăcut să ne vadă acum! În ritmul plăcut al valurilor care continuă așa de la începutul lumii.

– Da, așa e.

Am auzit în spatele nostru o voce cunoscută și, când ne-am întors, am dat cu ochii de Peter, care se îndrepta spre noi. Am văzut cât de uimită era Celia și cum i s-a luminat fața la vederea lui Peter cu brațele deschise spre ea. Am rămas pe loc, lăsându-i să se bucure de acest moment, pe urmă au venit spre mine și m-au îmbrățișat.

– OK, mi-a spus Peter, cu vocea gâtuită, hai să terminăm ce avem de făcut!

Când Celia s-a urcat la bord, Peter mi-a șoptit.

– Sper să nu cad în dizgrație dacă mă apucă răul de mare în acest moment solemn. Ally, nu prea îmi este bine când sunt pe apă.

– Acum, nici mie, i-am răspuns. Haide! I-am întins mâna. Ne vom descurca amândoi.

Ne-am urcat în barcă și l-am ajutat pe Peter să se așeze, reușind să-mi recuperez reacțiile de navigator.

– Gata de plecare?

– Da, i-am răspuns Celiei, ridicând pânzele și strângând parâma care ne legase de mal.

Primele raze aurii de soare luminau linia coastei, strălucind pe crestele lenețe ale valurilor, în timp ce ne îndreptam spre Solent. Celia a preluat rolul de căpitan, în timp ce eu mă mișcam de colo colo, ajustând pânzele. Briza răcoroasă ne împingea ușor pe deasupra apei și se juca cu părul meu și, deși mi-era groază să revin pe apă, mă simțeam ciudat de împăcată. Prin minte îmi treceau imagini ale lui Theo, dar, pentru prima dată după ce mă părăsise, gândurile mele erau pline în mod egal de bucurie și tristețe.

Când am ajuns la câteva sute de metri de mal, într-un loc cu vedere magnifică spre portul Lymington, am strâns pânzele și Celia a coborât în cabină, aducând urna albastră în brațe. Ne-am dus la Peter care arăta verde la față și l-am ajutat să se ridice, sprijinindu-l între noi.

– Ia-o tu, Peter! i-a spus Celia, în timp ce soarele de dimineață strălucea glorios deasupra orizontului.

– Gata? ne-a întrebat el.

Am aprobat din cap și ne-am prins de mâini în jurul urnei, un gest plin de atâtea vise, speranțe și amintiri. În timp ce Peter a ridicat capacul și a aruncat conținutul în vânt, am urmărit cu privirea perdeaua fină de cenușă, lăsându-se jos, pe valurile înspumate. Am închis ochii și o lacrimă mi s-a prelins pe obraz.

– La revedere, dragul meu! am șoptit și mâna mi s-a îndreptat automat spre pântecul ușor rotunjit. Să știi că iubirea noastră a supraviețuit.

Capitolul 46. 7 decembrie 2007

Ca de obicei, m-am trezit devreme, simțind o mișcare ușoară în interiorul meu. M-am uitat la ceas și am văzut că era puțin trecut de cinci, sperând că acesta nu va deveni un obicei pentru bebeluș. Afară era încă întuneric când m-am uitat pe fereastră și geamul era acoperit de un strat gros de gheață. După ce m-am dus la baie, m-am întors în pat, să încerc să mai dorm puțin. Știam că ziua va fi una lungă. Sala de concerte Grieg va fi plină la capacitatea celor 1.500 de locuri. Concertul centenar avea loc în seara asta. Și, în public, vor fi membrii familiei și prietenii mei. Star și Ma sosiseră în după-amiaza precedentă și de abia așteptam să le văd.

Într-un mod ciudat, simțeam că bebelușul le aparținea tuturor; chiar dacă eu eram mama lui, nașterea care va avea loc peste trei luni va însemna o legătură strânsă între niște oameni care, anterior, nu avuseseră prea multe în comun.

Legătura cu trecutul meu – Felix, tatăl meu biologic, și Thom, geamănul meu –, apoi cele cinci mătuși, care fără îndoială îl vor adora pe mititel. Electra îmi trimisese, în sfârșit, un e-mail cu felicitări și îmi expediase prin FedEx o cutie cu cele mai scumpe haine de bebeluș. Primisem e-mailuri de la surorile mele și, desigur, de la Ma. Știam că, în felul ei liniștit, era disperată să-l ia pe nou-născut în brațe și să retrăiască sentimentele avute, când îi fusesem toate date, pe rând, în grijă. Mai era și familia lui Theo: Celia și Peter veneau și ei astă-seară. Cu certitudine, și ei vor face parte din viața mea și a bebelușului.

Ciclul vieții… mi-am spus, gândindu-mă cum, după pierderi groaznice, apăruse o nouă viață, o nouă speranță. Tiggy îmi spusese că un trandafir frumos își pierde florile, ca să apară alți boboci, iar eu mă minunam cât de miraculoasă putea fi natura. Chiar dacă pierdusem doi dintre cei mai importanți oameni din viața mea, numai în câteva luni, fusesem răsplătită din plin și mă simțeam binecuvântată.

În seara asta, după spectacol, diferiții participanți la povestea mea se vor întâlni pentru prima oară la cină.

Și, aici, gândurile mi-au fugit înapoi la Felix…

Programul concertului se deschidea cu Suita Peer Gynt și, de fapt, cu mine la flaut, stră-stră-strănepoata lui Jens Halvorsen, interpretând primele note atât de cunoscute, la fel cum făcuse și el în urmă cu o sută treizeci de ani. Sau, după cum știam numai eu și Thom, posibil chiar stră-stră-strănepoata compozitorului însuși. Indiferent de asta, însă, istoria familiei Halvorsen se încheia cu Thom cântând la vioară – cel de al doilea instrument al lui Jens.

Se făcuse multă zarvă în Norvegia, mass-media fiind cel mai interesată de faptul că urma să se prezinte în premieră concertul pentru pian al lui Jens Halvorsen Junior, descoperit recent și orchestrat de fiul compozitorului, Felix, care avea să interpreteze partitura pentru pian.

Andrew Litton, faimosul dirijor al Filarmonicii din Bergen, fusese extraordinar de încântat să descopere concertul, uimit și de orchestrația plină de inspirație a lui Felix – nemaisocotind timpul scurt în care o făcuse. Totuși, când Thom îl întrebase pe David Stewart dacă s-ar putea ca tatăl lui să cânte la pian în acea seară, omul refuzase fără ezitare.

Thom venise acasă foarte dezamăgit după aceea.

– Zice că îl știe de mult pe Felix și că premiera aceasta este mult prea importantă ca să riște. Și i-am spus că sunt de acord cu el. Indiferent cât de grozavă a fost ideea ta ca cinci generații de Halvorseni să fie prezenți în scenă, trebuie să accepți că Felix este veriga slabă. Și dacă îl apucă pandaliile cu o zi înainte și nu apare? Știi la fel de bine ca mine că succesul acestui concert se bazează pe pianist. Dacă ar fi fost la țambal, în spatele orchestrei, ar fi fost cu totul altceva, dar Felix se va afla în mijlocul scenei. Iar conducerea filarmonicii nu vrea să riște, dacă el nu-și face apariția. Ți-am spus cândva că, în urmă cu mulți ani, l-au debarcat tocmai pentru că nu se puteau baza pe el.

Înțelegeam. Dar nu eram gata să renunț la ideea mea.

Așa că m-am dus să-l văd în bârlogul lui, cum îi spunea el, ca să-l întreb, în cazul în care mă luptam pentru el, dacă putea să-mi promită solemn – jurându-se pe viața viitorului său nepot –, că va veni la timp la repetiții și își va face apariția în seara spectacolului.

Felix m-a privit cu ochii înroșiți de băutură și a dat nepăsător din umeri.

– Sigur că o voi face. Nu pentru că aș avea nevoie de vreo repetiție. Pot să interpretez concertul și în somn, după câteva sticle de whisky, draga mea Ally!

– Știi bine că nu așa stau lucrurile în lumea normală. Și, dacă asta este atitudinea ta, atunci… m-am întors și am luat-o spre ușă.

– OK, OK!

– OK ce?

– Promit să fiu cuminte!

– Realmente?

– Da.

– Pentru că ți-o cer eu?

– Nu. Mă simt responsabil pentru că este concertul tatălui meu și îmi doresc să fie mândru de mine. Și mai știu că nimeni nu-l poate interpreta mai bine.

Așa că m-am dus la David Stewart și, când m-a refuzat, am recurs – admit, spre rușinea mea – la o doză de șantaj.

– La urma urmei, Felix este fiul lui Pip și, prin urmare, proprietar asupra drepturilor concertului, i-am spus, încercând să nu roșesc. Tata are dubii serioase cu privire la cine va cânta la pian. Se teme că nici un pianist nu poate să simtă ceea ce dorea tatăl lui să transmită și că, poate, mai bine n-ar fi inclus în program.

Pariam pe faptul că orchestra dorea cu disperare să aibă premiera celei mai importante compoziții de la Grieg încoace. Slavă Domnului, instinctul meu a funcționat. David a dat înapoi și a fost de acord.

– Totuși, o să-i cer și lui Willem să repete cu orchestra. Așa că, dacă tatăl tău o dă în bară, seara nu se va transforma într-un dezastru. Și nici nu-i anunț numele înainte. E bine așa?

– Da, am confirmat, după care am dat mâna cu el și am ieșit cu capul sus, sărbătorind în sinea mea lovitura de grație.

Chiar dacă Felix și-a respectat cuvântul și a sosit la timp la repetițiile din ultima săptămână, cu toții eram conștienți că asta nu reprezenta vreo garanție că totul avea să decurgă bine în seara premierei. Doar o mai făcuse lată și în alte împrejurări.

Așa că Felix nu a fost anunțat oficial ca pianist și Thom mi-a spus că aflase că printaseră două programe diferite – unul cu numele lui Felix pe el, și celălalt cu al lui Willem.

Mă simțeam destul de vinovată din cauză că mândria lui Willem avea de suferit, fiind considerat ca mâna a doua în fața unui bețiv bătrân și pe care nu te puteai baza. Doar datorită faptului că purta numele de Halvorsen. Totuși, în prima parte, Willem interpreta Concertul pentru pian în la minor al lui Grieg, deci exista o consolare pentru el.

Într-una din seri m-am dus să-l aud pe Thom cântând cu orchestra, iar Willem interpreta Concertul pentru pian nr. 1, al lui Liszt. Privindu-i degetele agile cum zburau peste clape, nările în vânt, părul negru căzut peste frunte, am simțit o emoție care n-avea nici o legătură cu muzica. Și mi-am spus că reacția mea instinctivă la prezența lui însemna că, în timp, puteam să-mi revin după pierderea lui Theo, deși nu în acest moment. Și că nu trebuia să mă simt vinovată. Aveam treizeci de ani și o viață de trăit. Și eram sigură că lui Theo nu i-ar fi plăcut s-o trăiesc în singurătate, ca o călugăriță.

Interesant era faptul că Thom și Willem deveniseră foarte apropiați, inițial datorită conlucrării în cadrul orchestrei, dar și datorită dezvoltării între ei a unei relații de prietenie pe plan personal. Thom îl invitase pe Willem la noi săptămâna următoare, iar eu nu mă hotărâsem dacă să fiu acolo, sau nu.

În final, dându-mi seama că nu voi mai putea dormi, am dat drumul la laptop, ca să-mi citesc e-mailurile. Am găsit unul de la Maia.

Dragă Ally, vreau să-ți spun că toate gândurile mi se îndreaptă spre tine azi. Aș fi vrut să fiu și eu acolo, dar este o cale lungă din Brazilia până în

Norvegia. Ne-am dus în munți pentru că la Rio căldura a devenit de nesuportat. Stăm la fazenda și n-am cuvinte să-ți descriu cât de frumos este aici. Ar fi nevoie de renovări extinse și ne facem planuri să o transformăm într-un centru pentru copiii din favele, ca să se bucure de libertate și de natura extraordinară din jur. Și gata, ajunge cât ți-am scris despre mine. Sper ca tu și bebelușul tău să fiți bine și de abia aștept să-mi întâlnesc nepotul sau nepoata. Sunt atât de mândră de tine, surioară! Maia xx.

Zâmbeam, când am terminat de citit, bucuroasă că era fericită, pe urmă am făcut un duș și m-am îmbrăcat cu pantalonii de trening, unul dintre puținele articole de îmbrăcăminte care îmi mai veneau. Pentru că n-am vrut să arunc banii pe haine pentru perioada de maternitate, mă descurcam purtând bluzele lui Thom. Și, pentru spectacolul din seara asta, îmi cumpărasem o rochiță neagră, suficient de largă. Thom îmi spusese, ca un drăguț ce era, cât de bine arătam în ea, deși eu nu eram convinsă.

După ce am coborât scara, m-am dus în bucătărie, care fusese mutată în salon pentru că lucrările de renovare nu se terminaseră. Aveam la dispoziție o masă, un ceainic și un cuptor cu microunde. Lucrătorii scoseseră absolut tot din bucătăria veche, dar măcar greul trecuse. Aveam un boiler nou și se instala încălzirea prin podele, deși totul dura de două ori mai mult decât estimasem. Simțeam că mă lovește panica la gândul că nu vor termina până la apariția bebelușului. Recunoșteam că-i băteam pe constructori la cap de-i înnebuneam.

– Bună! m-a salutat Thom, apărând în spatele meu, cu părul zburlit, așa cum arăta întotdeauna dimineața. Ei bine, asta este marea zi, a oftat el. Cum te simți?

– Nervoasă, încântată și temătoare…

– Că Felix n-o să vină, am rostit amândoi la unison.

– Cafea? l-am întrebat.

– Mulțumesc! Când sosesc ai tăi? m-a întrebat, ducându-se spre ușile glisante noi, din podea până în tavan, care se deschideau spre terasă și spre priveliștea minunată, pădurile de brazi și fiordul albastru de dedesubt.

– Le-am spus lui Ma și lui Star să vină la intrarea artiștilor înainte de spectacol, ca să ne vedem. Simțeam roiuri de fluturi în stomac la acest gând. Ce ridicol! Sunt mai emoționată de prezența prietenilor și membrilor familiei decât de a unui critic.

– Sigur că da, e normal! Măcar tu scapi repede de soloul tău și, pe urmă, ne apucă toate transpirațiile până când Felix își termină ultima notă pe care o are de interpretat în concert.

– N-am mai cântat în fața unui public atât de numeros. Și cu siguranță, nu în fața unuia plătitor.

– O să te descurci bine, m-a liniștit, deși, când i-am dat ceașca cu cafea, simțeam că este și el emoționat.

Era o zi mare pentru amândoi. Simțeam că dădusem naștere unei opere muzicale pe care o vom prezenta în fața lumii în seara asta, amândoi mândrii părinți ai nașterii ei.

– Ai de gând să-l suni pe Felix, să-i aduci aminte? m-a întrebat Thom.

– Nu. Mă hotărâsem deja să nu o fac. Depinde numai de el, de el singur.

– Da, a oftat Thom, ai dreptate! Mă duc să fac un duș. Poți să fii gata în douăzeci de minute?

– Da.

– Doamne, cât de mult sper să vină!

Și mi-am dat seama că prezența lui Felix însemna mai mult pentru Thom decât pentru mine.

– O să vină, știu sigur că o să vină.

Totuși, când, peste două ore, mi-am ocupat locul în orchestră pentru repetiție și am văzut gol taburetul din fața pianului, mi s-a cam risipit încrederea. La zece și un sfert, când Andrew Litton ne-a anunțat că nu mai poate aștepta, am întins mâna după mobil.

Nu, n-am să-l sun.

Au trimis după Willem, să vină la pian, iar Thom mi-a aruncat o privire dezamăgită, când dirijorul și-a ridicat bagheta.

„Ce-ai făcut? Ticălosule!“ l-am blestemat pe Felix în gând, dar, chiar atunci l-am văzut cum aleargă prin sală, spre scenă, palid tot la față și aproape fără suflare.

– Mă îndoiesc că o să mă creadă cineva, ne-a spus urcând scara. Dar scuterul meu s-a defectat pe deal și a trebuit să fac autostopul. Am adus-o pe această doamnă drăguță, care m-a salvat, ca să depună mărturie. Hanne, a strigat el, spun adevărul?

O sută una de perechi de ochi au urmărit degetul lui Felix spre fundul sălii, unde stătea o doamnă de vârstă mijlocie, evident stânjenită.

– Hanne, spune-le, te rog!

– Da, i s-a stricat scuterul și l-am adus eu aici.

– Mulțumesc! Îți las un bilet la cabină pentru spectacolul de diseară. Felix s-a întors spre orchestră și s-a înclinat teatral. Iertați-mă că v-am ținut în loc, dar, uneori, lucrurile nu stau așa cum par.

După repetiție, am dat de Felix rezemat de ușa de la intrarea artiștilor, fumând o țigară.

– Bună, Ally! Îmi pare rău! Totuși, de data asta, am avut un motiv întemeiat.

– Da. Vrei să bei ceva?

– Nu, dragă, mulțumesc! Am promis să fiu cuminte în seara asta. Ai uitat?

– Nu. E uimitor, nu-i așa? Patru, chiar cinci generații din familia Halvorsen în seara asta.

– Sau, depinde, din familia Grieg.

– Eu… Știi și tu?

– Sigur că da. Anna i-a mărturisit lui Horst pe patul de moarte și i-a spus unde sunt ascunse scrisorile. Apoi el mi-a povestit mie, înainte să plec la studii, la Paris. Le-am citit pe toate. Destul de înfo- cate, ei?

Eram uimită de cât era de nepăsător.

– Și nu te-ai gândit să spui nimănui? Sau să te folosești de informația asta?

– Unele secrete trebuie să rămână secrete, nu ești de aceeași părere, draga mea? Iar tu, în mod special, ar trebui să știi că nu contează bagajul genetic, ci ceea ce ai ajuns să fii. Mult noroc diseară!

Felix mi-a făcut un semn cu mâna și a dispărut dincolo de ușă.

La șase și jumătate, Star mi-a trimis un mesaj pe telefon, să mă anunțe că sosise cu Ma. M-am dus să-l iau pe Thom din camera verde a muzicienilor și, mergând pe culoar, mă simțeam foarte nervoasă la gândul că le voi face cunoștință cu fratele meu geamăn.

– Ma! am exclamat, grăbindu-mă spre ea, când am zărit-o la fel de șic ca întotdeauna, într-un costum Chanel din stofă buclé, cu o fustă bleumarin.

– Ally, chérie, ce bine îmi pare să te văd!

Ma m-a prins în brațe și am simțit parfumul ei cunoscut care îmi dădea o senzație de siguranță.

– Bună, Star, sunt încântată că ai putut veni! Am îmbrățișat-o, m-am întors spre fratele meu și l-am văzut că rămăsese, pur și simplu, cu gura căscată la ea. Și acesta este Thom, nou descoperitul meu frate geamăn! i-am spus, iar Star i-a zâmbit timid.

– Bună, Thom! l-a salutat ea și a trebuit să-i dau un ghiont lui Thom ca să-i răspundă.

– Da, bună! Este… hmm… minunat să te cunosc, Star! Și pe tine, hmm, Ma… vreau să spun Marina.

M-am încruntat la Thom pentru că se purta foarte ciudat. De obicei se purta cu multă căldură atunci când întâlnea pe cineva și eram supărată pe

el că, de data asta, era rece ca gheața.

– Și noi ne bucurăm să te cunoaștem! i-a răspuns Marina. Mulțumesc că ai avut grijă de Ally în locul meu.

– Avem grijă unul de altul, nu-i așa, soro? a reacționat el ca un automat, cu ochii încă pironiți pe Star.

Exact în acel moment, membrii orchestrei au fost chemați în scenă.

– Bun, trebuie să mergem, dar ne vedem după aceea în foaier, le-am spus. Doamne, am niște emoții! am oftat și le-am sărutat pe amândouă.

– Chérie, o să fii grozavă, sunt convinsă! a încercat Ma să mă liniștească.

– Mulțumesc! Le-am făcut semn cu mâna și l-am ajuns din urmă pe Thom. Ți-a mâncat pisica limba?

– Doamne sfinte, cât de drăguță este soră-ta!

A fost tot ce mi-a spus până când am intrat în scenă, pentru o discuție pregătitoare, înaintea concertului, cu Andrew Litton.

– Sunt îngrijorată, i-am șoptit lui Thom când ne-am prezentat pe scenă exact la șapte și douăzeci și șapte de minute, fiind întâmpinați de un ropot de aplauze. Arată treaz. Și mi-a spus că, atunci când e beat, cântă mult mai bine.

Thom a chicotit.

– Nu mă pot abține să nu-mi fie milă de Felix. Bietul om, e vai de el! Și adu-ți aminte, toată partea întâi, plus intervalul, sunt pe umerii lui. Și acum, mi-a șoptit, nu te mai gândi la el și bucură-te de acest minunat moment istoric, fie el de Halvorsen sau de Grieg. Te iubesc, surioară! a adăugat chicotind când ne-am dus fiecare din nou la locul său.

M-am așezat în mijlocul secțiunii suflători, știind că în trei minute va trebui să mă ridic, să cânt primele patru acorduri din „Dimineața devreme“. Și că, așa cum îmi spusese Felix, nu conta cine mă concepuse, ci faptul că mi se dăruise o viață și depindea numai de mine ce aveam să fac cu ea – și cu mine.

În timp ce luminile se stingeau și se așternea tăcerea în sală, mă gândeam la toți cei care mă iubeau și care se aflau în public, ținându-mi pumnii strânși.

Și mă mai gândeam la Pa Salt, care îmi spusese că, în momentul de cea mai mare slăbiciune, va trebui să dau dovadă de cea mai mare forță. Și la Theo, care mă învățase ce însemna să iubești cu adevărat o altă persoană. Nici unul dintre ei nu era prezent fizic, dar știam că sunt mândri de mine, de acolo de sus, dintre stele.

Am zâmbit la gândul vieții noi, care creștea în mine.

Mi-am lipit flautul de buze și am început să cânt pentru ei toți.

Star. 7 decembrie 2007. Concertul Eroica

Luminile s-au stins în sală și am văzut-o pe sora mea pe scenă, cum se ridică de pe scaun. Sub rochia neagră se întrezăreau contururile noii vieți care creștea în ea. Ally și-a strâns puțin pleoapele, de parcă se ruga. Când a ridicat, în sfârșit, flautul la buze, am simțit o mână peste a mea. Știam că Ma avea aceeași senzație ca și mine.

În timp ce prin sală răsuna melodia frumoasă, cunoscută, care făcea parte din copilăria noastră la Atlantis, simțeam cum tensiunea resimțită în ultimele săptămâni se mai risipea cumva. Ascultând-o, știam că Ally cânta pentru toți cei pe care îi iubise și îi pierduse, dar, exact cum soarele răsare după o noapte lungă, vedea din nou lumina din viața ei. Iar când i s-a alăturat orchestra și minunata muzică a atins un crescendo, sărbătorind o nouă zi, simțeam și eu la fel ca ea.

Totuși, în timpul renașterii mele, alții avuseseră de suferit și asta era partea cu care trebuia să cad la pace. Îmi dădusem seama de abia recent că existau numeroase feluri de iubire.

În pauză, m-am dus cu Ma la bar, iar Peter și Celia Falys-Kings, părinții lui Theo, ni s-au alăturat la un pahar de șampanie. Brațul lui Peter înconjura protector talia Celiei și arătau ca doi tineri îndrăgostiți.

– Bonne santé! mi-a urat Ma, ciocnind paharul de al meu. Nu-i așa că e o seară minunată?

– Da, i-am răspuns.

– Interpretarea lui Ally a fost superbă. Mi-aș fi dorit să fie și celelalte surori ale voastre aici. Și, desigur, tatăl vostru.

Am văzut ușoara încruntare pe fața lui Ma și m-am întrebat ce secrete ascunde. Și cât de greu o apăsau. La fel ca ale mele.

– CeCe chiar n-a putut să vină? s-a uitat ea la mine întrebător.

– Nu.

– Ai văzut-o de curând?

– Ma, nu mă mai duc prea des la apartament acum.

Nu m-a mai presat pe acest subiect. Știa când nu era cazul să o facă.

Am simțit o mână pe umăr și am tresărit. Aveam o sensibilitate la atingerile fizice. Peter a vorbit primul.

– Bună seara tuturor! a început el, apoi s-a întors spre Ma. Deci tu ești mama care a avut grijă de Ally în copilărie?

– Da.

– Ai făcut un lucru minunat.

– E meritul ei, nu al meu, a replicat Ma cu modestie. Sunt foarte mândră de toate fetele mele.

– Și tu ești una din celebrele surori ale lui Ally? și-a întors Peter privirea spre mine.

– Da.

– Cum te cheamă?

– Star.

– Și a câta ești?

– A treia.

– Interesant. M-a privit el curios. Și eu am fost al treilea în familie. Nimeni nu mă asculta și nimeni nu mă auzea ce spun. La fel?

Nu i-am răspuns.

– Pariez că îți trec multe prin acest cap frumos, nu-i așa? La fel ca prin al meu.

Chiar dacă avea dreptate, nu doream să i-o confirm. Așa că am ridicat în tăcere din umeri.

– Ally este o persoană foarte specială. Amândoi am avut multe de învățat de la ea, a intervenit Celia cu un zâmbet cald, schimbând subiectul.

Eram sigură că interpretase tăcerea mea ca și cum Peter mă pusese în dificultate, dar nu era adevărat. O făcuseră alții.

– Da, într-adevăr! Și acum vom fi bunici. Star, gândește-te ce dar imens ne face sora ta, a remarcat Peter. De data asta, o să fiu prezent să-l ajut pe cel mic. Viața este atât de afurisit de scurtă, nu-i așa?

Am auzit clopoțelul sunând și toți cei din jur s-au grăbit să-și golească paharele, indiferent cât de pline erau. Ne-am dus din nou în sală, să ne ocupăm locurile. Ally mă pusese la curent cu tot ce se petrecuse în Norvegia, așa că acum îl studiam îndeaproape pe Felix Halvorsen, în timp ce urca în scenă. Mă gândeam că, din punct de vedere genetic, el nu contribuise aproape deloc la trăsăturile fizice ale lui Ally. Am observat și mersul lui ușor clătinat spre pian și m-am întrebat dacă nu cumva băuse ceva. Am înălțat o mică rugăciune către cer, sperând să n-o fi făcut. Știam de la Ally ce însemnătate avea seara asta, atât pentru ea, cât și pentru nou descoperitul ei frate, Thom. Îmi plăcuse pe loc de el când îl văzusem.

În timp ce Felix își ridica mâinile deasupra clapelor, simțeam că toți cei din sală, la fel ca mine, își țineau respirația. Tensiunea a dispărut de abia în momentul în care degetele lui au început să alerge pe clape și primele acorduri ale „Concertului Eroica“ au fost auzite pentru întâia oară în public. Potrivit programului, la peste șaizeci și opt de ani după ce fusese compus. Următoarea jumătate de oră am fost martori cu toții la o

interpretare de o mare frumusețe și raritate, dată fiind alchimia perfectă dintre compozitor și interpret, tată și fiu.

În timp ce simțeam sufletul cum mi se înalță datorită acordurilor minunate, am avut o viziune asupra viitorului. „Muzica este iubire în căutare de o voce“, l-am citat pe Tolstoi în gând. Trebuia să-mi găsesc și eu vocea. Și curajul să o folosesc.

Au urmat ropote de aplauze, publicul ridicându-se în picioare cu scandări și urale. Felix făcea o plecăciune după alta, chemându-și fiul și fiica să i se alăture pe scenă. În final, a făcut semn să se facă tăcere și i-a dedicat spectacolul defunctului său tată și copiilor.

Gestul lui era o dovadă clară că se putea merge mai departe. Și să faci o schimbare pe care ceilalți o vor accepta, chiar dacă cu mare dificultate.

În timp ce spectatorii se ridicau să plece, Ma mi-a strâns mâna și mi-a șoptit ceva.

Am dat din cap fără să înțeleg ce spune și i-am răspuns că ne vedem în foaier. Am rămas așezată în sala de concerte. Singură. Cu mii de gânduri. Eram vag conștientă de oamenii care treceau pe lângă mine. Când, deodată, cu coada ochiului, am zărit o figură foarte cunoscută.

Inima a început să-mi bată cu putere și am sărit în sus, alergând printre șirurile de oameni care așteptau să iasă. Scanam disperată mulțimea, rugându-mă să văd din nou profilul bine cunoscut.

Am trecut repede prin foaier și am ajuns afară, în aerul înghețat de decembrie. Stăteam în stradă, sperând să-l mai văd o dată, deși dispăruse pur și simplu, ca luat de vânt.

Mulțumiri

Atât de mulți oameni m-au ajutat să mă documentez pentru Sora furtună.

Amicii mei de la Cappelen Damm, editura mea absolut grozavă, au jucat un rol esențial în a-mi face cunoștință cu cei de care aveam nevoie. Așa că le adresez cele mai calde mulțumiri lui Knut Gorvell, Jorid Mathiassen, Pip Hallen și lui Marianne Nielsen.

La Oslo: lui Erik Edvardsen de la Muzeul Ibsen, lui Lars Roede de la Muzeul orașului Oslo, lui Else Rosenqvist și Kari-Anne Pedersen de la Norsk Folkermuseum. De asemenea, lui Bjorg Larsen Rygh de la Capelen Damm (ale cărui disertații despre canalizarea din Christiania în 1876 au fost cu mult mai amănunțite decât era nevoie!). Mulțumiri lui Hilde Stoklasa, de la Oslo Cruise Network, și un mulțumesc deosebit personalului de la Grand Hotel din Oslo care m-au hrănit la cele mai diferite ore din zi și din noapte în timp ce așterneam pe hârtie prima versiune.

La Bergen: lui John Rullestad care mi-a făcut cunoștință cu Erling Dahl, fost director al muzeului Edvard Grieg din Troldhaugen și lui Sigurd Sandmo, actuala directoare. Lui Henning Malsnes de la Bergen Philharmonic Orchestra și lui Mette Omvik care mi-au furnizat detalii despre Den Nationale Scene Theatre din Bergen. Renumitului compozitor norvegian Knut Vaage care mi-a explicat mecanismele compoziției și orchestrației unei opere muzicale. De asemenea, transmit mulțumiri personalului de la Hotel Havnekontoret din Bergen pentru că mi-au făcut șederea plăcută acolo.

La Leipzig: Barbarei Wiermann de la Conservator și de la teatrul Felix Mendelssohn Bartholdy și dragei mele prietene Caroline Schatke de la Edition Peters din Leipzig al cărei tată, Horst, ne-a pus în legătură într-o împrejurare foarte deosebită.

Nu știu prea multe despre navigație, așa că în toate chestiunile legate de acest subiect mi-a fost de mare ajutor David Beverley, iar în Grecia, Jovana Nikic și Kostas Gkekas de la Sail in Greek Waters. Pentru ajutorul primit în timpul documentării mele legate de Fastnet Race, aș vrea să transmit mulțumiri staff-ului de la Royal London Yacht Club și de la Royal Ocean Racing Club din Cowes. De asemenea, le mulțumesc Lisei și lui Manfred Rietzler care m-au luat la o plimbare pe mare la bordul iahtului lor, Sunseeker, demonstrându-mi ce înseamnă să fii navigator.

Vreau să-i mulțumesc asistentei mele Olivia și echipei editoriale și de documentare formate din Susan Moss și Ella Micheler, care au trudit din

greu. Au avut un program foarte încărcat cu editarea seriei Cele șapte surori, ca și a altor cărți.

Le mulțumesc celor treizeci de editori internaționali – mai ales lui Catherine Richards și lui Jeremy Trevathan de la Pan Macmillan UK, Claudiei Negele și lui Georg Reuchlein de la Random House Germany, Annalisei Lottini și Donatellei Minuto de la Giunti Editore din Italia și lui Peter Borland și Judith Curr de la Atria în SUA. Toți m-au sprijinit și au acceptat provocările – și entuziasmul stârnit de o serie de șapte cărți.

Îi mulțumesc familiei mele incredibile care a dat dovadă de cea mai mare răbdare dat fiind faptul că mi-am petrecut perioada asta din viață mai mult atașată de manuscris și de stilou. Fără Stephen (care este și agentul meu), Harry, Bella, Leonora și Kit, această călătorie n-ar fi însemnat prea mult. Mamei mele Janet, surorii mele Georgia și lui Jacquelyn Heslop; mențiune foarte specială pentru Flo, companionul meu permanent pe care l-am pierdut în februarie și căruia îi duc teribil dorul. De asemenea, Ritei Kalagate, lui Joao de Deus și tuturor amicilor de la Casa de Dom Inacio din Abadiania, Brazilia.

Și în final VOUĂ, cititorilor mei, a căror dragoste și sprijin m-au inspirat în timp ce am călătorit pe toate meridianele ca să aud diferite povești de viață. Și care m-au făcut să-mi dau seama că nimic din ce aș putea scrie vreodată n-ar putea intra în competiție cu uluitoarea și nesfârșit de complexa călătorie prin viață.

Lucinda Riley

Iunie 2015

„Nu vreau să mă târăsc de-a lungul coastei,

Ci, ghidat de stele, să mă avânt în mijlocul oceanului.“

George Eliot

ARBORE GENEALOGIC AL FAMILIEI HALVORSEN

Jonas Halvorsen
n. 21 ianuarie 1830
d. 2 decembrie 1890

m.

Margarete Trolle
n. 23 martie 1834
d. 1 aprilie 1887

Jens Halvorsen
n. 15 iulie 1855
d. 30 martie 1921

m.

Anna Andersdatter Landvi
n. 27 iunie 1857
d. 22 octombrie 1907

Edvard Horst Halvorsen
n. 30 august 1884
d. 15 august 1985

m.

Astrid Thorsen
n. 10 august 1899
d. 12 noiembrie 1995

Solveig Anna Halvorsen
n. 8 noiembrie 1877
d. 8 noiembrie 1877

Jens (Pip) Halvorsen
n. 1 octombrie 1917
d. 14 aprilie 1940

m.

Karine Rosenblum
n. 16 mai 1921
d. 14 aprilie 1940

Felix Mendelssohn Halvorsen
n. 15 noiembrie 1938

Thom Felix Halvorsen
n. 1 iunie 1977